

NNCL625-3CBv1.1

R. A. Salvatore
Otthon (Dark Elf Trilógia 1. rész)

Walhalla Páholy, 1994.
Fordította: Hoppán Eszter
ISBN-szám: 963-8353-03-1

Briza a pókbálványra tette az újszülöttet, aztán felemelte az áldozati tört, és megállt, hogy elgyönyörködjék gonosz művében.

A tör markolata egy póktestet formázott, amelyből nyolc, szőrösre recézett, de valójában éles késként működő láb állt ki. Briza a gyermek mellkasa fölé tartotta a gyilkos szerszámot.

- Adj nevet a gyermeknek! - mondta az anyjának. - A Pókkirálynő nem fogadja el az áldozatot, amíg nincs neve!

Malice Anya leszegett fejjel próbált meg lánya szavainak mélyére hatolni. A nagyasszonya mindent beleadott a mágia és a születés pillanatába, s még nem tudta összeszedni gondolatait.

- Adj nevet a gyereknek! - követelte Briza türelmetlenül, hogy végre kielégíthesse mohó istene éhségét.

- Drizzt - lehelte Malice Anya. - A gyermek neve legyen Drizzt!

Briza megerősítette fogását a késen, és nekilátott a szertartásnak.

- Pókkirálynő, vedd ezt a gyermeket... - kezdte, és felemelte a tört, hogy lesújtson vele. - Drizzt Do'Urden adjuk neked cserébe dicsőséges...

- Várj! - kiáltotta Maya a szoba másik végéből. Összeolvadása bátyjával, Nalfeinnel hirtelen abbamaradt. Ez csak egyetlen dolgot jelenthetett. - Nalfein halott - jelentette be. - A gyermek már nem a harmadik élő fiúgyermek!

Briza szorosan megmarkolta pók-kését, hogy Llothnak áldozza a gyermeket. újra elkezdte a szertartást.

- Ne tovább! - parancsolta most már Malice Anya is, feltámaszkodva székében. - Lloth elégedett, mi pedig diadalmaskodtunk. Inkább üdvözzölj testvéröcsédet, a Do'Urden ház legújabb tagját!

Legjobb barátomnak,
bátyámnak,
Garynek.

Előhang

Sem csillag nem ragyogja be sejtelmes fényével soha ezt a földet, sem a nap nem küldi ide meleg, életadó sugarait. Ez Mélysötét, az Elfeledett Birodalmak alatt rejtező titkos világ, melynek égboltja rideg szikla, falai pedig halálos szürkén derengenek az erre vetődő bolond felvilágiak fáklyáinak fényében. Ez nem az ő világuk: ez nem a fény birodalma. Aki hivatlanul merészkedik ide, az általában soha nem tér vissza.

Azok pedig, akiknek mégis sikerül visszakeveredniük felszíni otthonukba, más emberekké lesznek. Ők látták az árnyakat és Mélysötét leküzdhetetlen komor homályát.

Sötét járatok hálózatként be a föld alatti birodalom hatalmas és kicsiny, alacsony és tágas termeit. Sziklatömbök - melyek hegyesek, mint az alvó sárkány foga - meredeznek a mennyezetről némán fenyegetve, vagy állják el a behatolók útját.

Itt mindig csend van, mély és sokat sejtető csend, a várakozó ragadozó lapulásának némasága. Az egyetlen hang, amely időnként emlékezteti Mélysötét vándorát arra, hogy nem vesztette még el hallását, a lehulló vízcseppek távoli, visszhangzó zaja: mintha egy vadállat szívének dobbanásai hullámszerűen át Mélysötét jéghideg vizű aknáin.

Hogy mi rejtőzhet a vizek homályos tükre alatt, azt csak találgatni lehet. Hogy milyen titkok várják a bátrakat, és milyen csapdák a bolondokat, arra csak a képzelet adhat feleletet - amíg fel nem bolydul a csend.

Hát ez Mélysötét.

Az Életnek is vannak itt zugai; városok, amelyek sokszor akkorák, mint felszíni társaik. A szürke sziklák útvesztőjében kóborolva az utazó hirtelen kibukkanhat egy ilyen város peremén - meglepő fordulat a folyosók kihaltsága után. ám ezek a helyek nem békés menedékek, ahogy azt a meggondolatlan utazók remélik. Ezek a helyek az összes Birodalmak leggonoszabb teremtményeinek otthonai: nevezetesen a duergarok, a kuo-toák és a drow-k területei.

Egy ilyen, kétmérföldnyi hosszú és ezerlábnyi magas barlangban sötétlik Menzoberranzan, a drow-elfek fájára jellemző idegenszerű és halálos kecsesség emlékműve. Drow fogalmak szerint Menzoberranzan nem nagy város: mindössze húszezer sötét-elf lakja. Itt, ahol régen csak a puszta, durva kő alakzatai meredeztek, most finommívű paloták sorakoznak, mágikus kisugárzás vibrálásától övezve. Ez a város a forma diadala: egyetlen követ sem hagytak meg eredeti alakjában. Mégis, a rend és fegyelem érzése csak gonosz álca, amely elfedi a sötét-elfek lelkében uralkodó káoszt és hitványságot. Akár városaik, maguk a sötét-elfek is gyönyörűek: sudár-karcsúak, szépek, vonásaik élesek és földöntúliak.

Mégis, a drow uralja ezt az uralkodó nélküli világot, a halálos fajták leghalálosabbika, melynek minden lépését elővigyázatos félelemmel figyeli a többi nép. Minden szépség elhalványul egy sötét-elf kardjának hegyén. A drow a túlélő fajta; ez pedig Mélysötét, a halál völgye - a névtelen lidércnyomás birodalma.

Első rész

Rang

Rang: a drow világban nincs ennél fontosabb szó. Ez a vallásuk - a mi vallásunk - parancsa, a szív szüntelen, sürgető vágya. Az ambíció felülkerekedik a józan észen, a könyörületet a sárba tiporja - mindezt Lloth, a Pókkirálynő nevében. A drow társadalomban egyszerű módszere van a följebb jutásnak: a gyilkosság. A Pókkirálynő a káosz-istensége. ő és főpapnői - a drow világ igazi urai - nem tekintenek rossz szemmel törekvő fajtársukra, aki mérgezett tört ragad céljai érdekében.

Természetesen itt is léteznek bizonyos viselkedési szabályok, hisz ezek minden társadalomban elengedhetetlenek. A nyílt gyilkosság vagy hadviselés a törvény azonnali beavatkozását vonja maga után, és a drow igazságszolgáltatás ilyenkor kegyetlenül szigorú. Ezzel szemben, ha valaki egy nagyobb csata zűrzavarában vagy egy kihalt mellékutca sötétjében szúrja hátba riválisát, senki sem szól egy szót sem - sőt, ez szinte dicsőség. A nyomozás nem erős oldala a drow igazságszolgáltatásnak. Senkinek sem fülük a foga hozzá, hogy túlságosan sokat fáradozzon vele.

A rang Lloth fegyvere: az általa tüzelt hatalomvágy táplálja a káoszt, és tartja meg az istennő drow-gyermekeit önként vállalt, átkos elszigeteltségükben. Gyermekek? Inkább jobbagyok; a Pókkirálynő bábjai, akik akaratuktól megfosztva táncolnak az istennő láthatatlan, ugyanakkor elszakíthatatlan pókszálain. Mindnyájan a Pókkirálynő lajtorjáját akarják megmászni, mind az ő kegyét, örömét keresik, és végül mindnyájan az ő kegyvadászainak áldozatául esnek.

A rang e nép nagy ellentmondása: mely nem egyéb, mint önnön hatalmuk korlátozása határtalan hataloméhségükben. árulással lehet megszerezni, ám aki eléri, végül maga is megcsalatik. Menzoberranzan leghatalmasabbjai egész napjukat azzal töltik, hogy állandóan hátrasandítanak a válluk fölött, hogy megmenekedjenek a hátukban leselkedő török elől.

ám általában előlről éri őket a halál.

Drizzt Do'Urden

1.

Menzoberranzan

Egy felszínlakó mellett akár egylábnyira is elsurranhatott volna észrevétlenül. Gyíkhátasának puha léptei emberi fül számára hallhatatlanok voltak, a hajlékony, tökéletes szakértelemmel készített szemespáncél - amit lovas és háta egyaránt viselt - pedig olyan zajtalanul és rugalmasan követte mozdulataikat, mintha a bőrükhöz nőtt volna.

Dinin gyíkja könnyed, fürgé ügetésben haladt a repedezett padozaton, fel a falakon, sőt, még a hosszú alagút mennyezetén is. A földalatti gyíkokat tapadós, puha, háromujjú kezük rendkívül alkalmassá tette arra, hogy ugyanolyan

Dinin erősen megkapaszkodott a nyeregben, amint a gyík átsiklott egy kiálló mennyezet-bordán, majd folytatta útját a falon. Azt akarta, hogy ne követhessék a nyomát.

Nem volt fény, ami segített volna a tájékozódásban, de erre nem is volt szüksége. Sötét-elf volt, drow, éjbőrű rokona az erdei népnek, amely a felszínen táncol a csillagfényben. Dinin számára, akinek különleges látása a finom hőfoslányokat színes, eleven képpé változtatta, Mélysötét minden volt, csak nem fekete. A színskála összes árnyalata ott kavargott előtte a sziklán, jelezve távoli repedéseket vagy hőforrásokat. De az élőlények által kibocsájtott hő volt a legjellemzőbb: a sötét-elf ugyanolyan pontos részletességgel látta ellenfeleit, amint azt felszínlakók látták tündöklő napfénynél.

Normál körülmények köyött Dinin nem mozdult volna ki egyedül a városból: Mélysötét világa túlságosan veszélyes volt magányos portyákhoz, még egy drow számára is. ám ez a nap most más volt. Dinin biztos akart lenni benne, hogy egyetlen barátságtalan drow tekintet sem követi.

A halvány, kékcsapott ragyogás egy faragott boltozat mögött elárulta a drow-nak, hogy közeledik a város kapuja felé. Visszafogta gyíkja lépteit. Ritkán használták a szűk alagutat, amely Tier Breche-be, Menzoberranzan északi Akadémia-negyedébe vezetett. Erre csak a mesterek és az Akadémia oktatói járhattak át feltűnés nélkül.

Dinin mindig ideges lett, amikor ehhez a helyhez érkezett. A száznyi alagút közül, amelyek Menzoberranzan nagy barlangtermébe vezettek, ezt őrizték a legjobban. A kapun túl két roppant pók-szobor őrködött némán. Ha ellenség haladt át előttük, a szobrok megelevenedtek és támadtak. Riadó harsant az Akadémia egész területén.

Dinin leszállt a gyíkról, otthagya kényelmesen lógva a barlang falán, mellmagasságban. Mágikus védőköpenyének, PIWAFWI-jának gallérja alá nyúlt és kiemelte a nyakában függő kis zsákot. Elővette belőle a Do'Urden ház azonosítójegyt: egy pókot, amely különféle fegyvereket tartott nyolc karjában, és a DN monogram ékeskedett rajta, utalván a Daermon N'a'shezbaeronra, a Do'Urden ház ősi családnevére.

- Itt várj, amíg vissza nem jövök - suttogta a gyíknak, és meglegette előtte a jelet. Mint sok más drow-ház jele, a Do'Urdeneké is számos mágikus tulajdonsággal bírt - például azzal, hogy feltétlen engedelmességre készítette a háziállatokat a család minden tagjával szemben. A gyík rendíthetetlenül engedelmeskedni fog, mintha csak gyökeret vert volna a sziklába, még akkor is, ha kedvenc zsákmánya, egy patkány szalad el előtte.

Dinin mély levegőt vett, óvatosan behúzódott a boltív alá. A pókok tizenöt lábnyi magasságukból fenyegetően figyelték. A városba tartozó drow volt, nem idegen. Minden más alagútban nyugodtan járhatott, de az Akadémia kiszámíthatatlan hely volt. Dinin hallott már olyanról, hogy a pókok - meglehetősen durván - megakadályozták hivataln látogatók belépését.

Nem hátrálhat meg félelmek és esetleges veszélyek miatt,- jutott eszébe az intelem. Küldetése létfontosságú családja haditervének szempontjából.

Tekintetét egyenesen előre szegezve, fel sem pillantva elhaladt a föléje tornyosuló pókok között, és Tier Breche földjére lépett.

Kihűzódott az egyik oldalra és megállt - először is, hogy biztosan lássa, senki sem les rá a közelben, másrészt, hogy szemügyre vegye az előtte elterülő Menzoberranzan látképét. Se drow, se más nem tekinthetett errő l a helyről a városra úgy, hogy ne járta volna át a csodálat érzése. Az Akadémia területe szűk volt, mindössze a drow-iskolákat magába foglaló három épület tartozott ide: Arach-Tinilith, Lloth pókformájú iskolája, a Sorcere, a mágia kecsesen csavarodó tornya, és a Melee-Magthere, ez a puritán, gúlaszerű építmény, ahol a harcosok tanulták mesterségüket.

Tier Breche-en túl, az Akadémia bejáratát jelző faragott köoszlopok mögött nyílt közvetlenül a barlangterem, melynek még Dinin éles szeme sem volt képes belátni nagyságát. Menzoberranzan háromforrású színei élesen elkülönültek a drow érzékei előtt. Hasadékok, hőforrások meleg mintázatai hálóztkák be az egész barlangot.

Bíbor és vörös, élénksárga és sápadtkék találkozott és olvadt össze, kúszott fel a falakon és a cseppköoszlopokon, vagy húzódott egyszerű vonalként a sziklában. A vörösön túli tartomány közönséges, természetes színei mellett ott voltak még az intenzív mágia kisebb, körülhatárolt foltjai is, mint például a pókszobrok, amelyek közt Dinin elhaladt: ezek szinte szó szerint izzottak a tárolt energiától. Végül láthatóak voltak a város valódi fényei: a varázsfények, és a kivilágított szobrok a házakon. A drow-k igen büszkéek voltak építőművészetük szépségeire. Különösen a mesterien faragott oszlopokat és az épületdíszítő állatszobrokat tartották állandó mágikus megvilágítás alatt.

Dinin még ilyen messziről is ki tudta venni a Baenre Házat, Menzoberranzan Első Házát. Az épületet húsz, magasba nyúló oszlop és még vagy félszer ennyi hatalmas, függő szikla alkotta. A Baenre Ház ötezer éve állt, amióta Menzoberranzant megalapították, de a tökélyre fejlesztett házalkotó mesterség e remekének mit sem ártottak az évezredek. Gyakorlatilag minden egyes szeglete varázsfényben ragyogott: kéken a szélső tornyok és bíborban a hatalmas központi kupola.

Mélyösötét világában oly idegen éles gyertyafény szűrődött ki a távoli házak néhány ablakán. Dinin tudta, hogy csak papok és varázslók gyűjtanak igazi fényeket, varázskönyvekből és papírokból álló világuk fájdalmas követelményeként.

Ez volt Menzoberranzan, a drow városa. Húszezer sötét-elf élt itt, a gonosz hadseregének húszezer kemény katonája.

Kegyetlen mosoly terült szét Dinin keskeny ajkán, amikor arra gondolt, hogy ma este néhány katonával kevesebb lesz a falak között.

Dinin a Narbondelre nézett, a roppant központi oszlopra, amely Menzoberranzan időjelzőjéül szolgált. A drow csak Narbondel segítségével tudta nyomonkövetni a szálló időt, a napok és évszakok nélküli világban. Minden nap végén a város megbízott Főmágusa varázstüzeket bocsátott az oszlop talapzatába. A varázslat ott keringett egy teljes cikluson át - felszíni fogalmak szerint egy napig -, közben fokozatosan melegítette alulról a Narbondelt, egészen addig, amíg az egész oszlop vörösen nem izzott a drow-látás spektrumában. A Narbondel most teljesen sötét volt: kihűlt, amióta a varázstűz elenyészett. A mágus éppen ott állt az oszlop tövében, és arra készült, hogy újra elindítsa a ciklust.

Éjfél volt, a kitűzött óra.

Dinin eltávolodott a két póktól és a bejáratától, óvatosan lopakodott Tier Breche oldalában, miközben hőnyomok után kutatott a falakon, amelyek elfedték saját kisugárzását. Végül elért a Sorcere-hez, a varázslóiskolához, és besurrant a keskeny sikátorba, a torony alja és a Tier Breche külső fala között.

- Tanítvány vagy mester? - jött a várt kérdés.

- Csak egy mester járhat kint Tier Breche-ben Narbondel fekete halálakor - válaszolta Dinin.

Köpnöyeges figura lépett elő, és Dinin elé állt. A drow akadémia mestereinek szokásos testtartásában várt: karjait könyökben meghajlítva maga elé nyújtotta, két tenyerét szorosan egymás fölé tartotta a melle előtt.

De ez a póz volt az egyetlen, ami Dinin számára az előtte állóban normálisnak tűnt.

- Üdvözöllek, Arcnélküli - jelezte a látogató néma kézjele. E jelek kódszótára volt olyan gazdag, mint a beszélt nyelv. Dinin kezének remegése meghazudtolta arcának nyugalma: a mágus jelenlétében mindig pattanásig feszültek az idegei.

- Második Do'Urden fiú - felelték a mágus kézjelei -, elhoztad a fizetségemet?

- Megkapod, ami jár neked - jelezte Dinin, aki lassan kezdte visszanyerni hidegvérét. - Kételkedni mernél Malice Do'Urdennek, Daermon N'a'shezbaeron, Menzoberranzan Tizedik Háza Nagyasszonyának ígéretében?

Az Arcnélküli visszahőkölt: tudta, hogy hibázott.

- Bocsánatot kérem, második Do'Urden fiú - válaszolta féltérde ereszkedve, az alázat gesztusával. Amióta beleértette magát ebbe a szervezkedésbe, a varázsló mindig is félt, hogy türelmetlensége egyszer az életébe kerülhet. Saját mágikus kísérletének lett áldozata egykoron: a tragédia leolvastotta arcvonásait, helyükön csak egy forró fehér folt és zöld massa maradt. Malice Do'Urden Anya - aki a város sok más lakójához hasonlóan kiváló főzet- és gyógyírkészítő hírében állott - most olyan reménysugarat csillantott meg előtte, amit nem hagyhatott veszni.

Dinin fagyos szívében nem volt helye a sajnálatnak: a Háznak egyszerűen szüksége volt a mágusra. - Megkapod a kenőcsöt - ígérte hidegen. - Amint Alton DeVir kileheli a lelkét.

- Hát persze - helyeselt a mágus. - Ma éjjel?

Dinin karbafonta a kezét, és fontolóra vette a kérdést. Malice Anya úgy kívánja, hogy Alton DeVir még a családjaik közti háború kitörése előtt meghaljon. Dinin hirtelen túl egyszerűnek találta a tervet. Az Arcnélküli figyelmét nem kerülte el a szikra, mely felizzította az ifjú Do'Urden szemének skarlát ragyogását.

- Várj, amíg a Narbondel fénye eléri tetőpontját - válaszolta Dinin izgatottan intve. Arca torz vigyorba merevedett.

- Tudja-e meg a fiú Háza sorsát, mielőtt meghal? - kérdezte a mágus, megsejtve az utasítás mögött megbúvó gonosz szándékot.

- Mielőtt lesújt a gyilkos csapás - felelte Dinin. - Haljon meg reményeitől megfosztva Alton DeVir.

Dinin visszatért hátsárhoz és elügetett az üres folyosókon. Talált egy elágazást, amely egy másik bejáraton viszi vissza a városba.

A nagy barlang keleti vége, Menzoberranzan külső, temetőkerülete felé került; itt egyetlen drow család sem veheti észre, hogy a városhatáron kívül járt. Végighajtotta gyíkját a Donigarten partján. A Donigarten a város kis tava volt, közepén mohás szigettel, amely egy csordányi szarvasmarhaszerű, rothe nevű állatnak adott otthont. Több goblin és ork pillantott fel nyájterelés vagy halászat közben, ahogy a drow harcos elnyargalt mellettük. Ám ismervén rabszolgakötelességüket, gondosan ügyeltek, hogy kerüljék Dinin tekintetét.

Dinin nem figyelt rájuk, túlságosan lefoglalta pillanatnyi feladata. Gyíkját még gyorsabb vágásra sarkallta, majd visszatért, a drow kastélyok közt kanyargó sík utcákba. A város déli központja felé tartott, az óriás gombok irányába, amelyek Menzoberranzan legszebb lakónegyedét jelezték.

Egy éles, beláthatatlan kanyarból kibukkanva majdnem elütött négy bókászó szörmókot. A szőrös, óriás goblin-szerzetek egy pillanatra felrezzentek, hogy szemügyre vegyék a drow-t, aztán lassan, de határozottan kitértek az útból.

Dinin tudta, hogy a szörmók felismerték benne a Do'Urden ház egy tagját.

Nemes volt, egy főpapnő fia, és vezetékeve, a Do'Urden, egyben Háza neve is. Menzoberranzan húszezer sötét-elfje közül csak mintegy ezer volt nemes, azaz a város hatvanhét elismert családjának tagja. A többiek egyszerű, közrendű harcosok voltak csupán.

A szörmókók nem voltak ostoba teremtmények. Meg tudtak különböztetni egy nemest egy közrendűtől, és bár a drow-elfek nem mutogatták családjuk jelét, Dinin erősszálú, fehér hajának szigorú formája és fekete piwafwijának jellegzetes, bíbor-vörös mintázata azonnal elárulták, mely házból való.

A küldetés sürgető volta lefoglalta Dinin gondolatait, de észre kellett vennie a szörmókók arcátlanságát. Vajon milyen gyorsan iszkolnának akkor, ha ő a Baenre Ház, vagy a másik hét uralkodóház valamelyikének tagja lenne? - tűnődött el.

- Hamarosan megtanuljátok tisztelni a Do'Urden házat! - sziszegte a foga közt, azzal megfordult, és gyíkjával rárontott a kis csoportra. A szörmókók futásnak eredtek, és beugrottak egy kővel, törmelékkel borított sikátorba.

Dinin fájának veleszületett képességéhez folyamodott. Sötétlő gömböt idézett meg - amely mind a rendes, mind a hőérzékelő látás számára áthatolhatatlan volt -, és a menekülő teremtmények után küldte. Arra gondolt, talán nem helyes, ha így felhívja magára a figyelmet, de egy pillanattal később, amikor meghallotta a köveken elvakultan botorkáló szörmókók csapkodását és fojtott szitkait, mégis úgy érezte, jól cselekedett.

Sérelmét imígyen orvosolván tovább indult, most már óvatosabban haladva a hőárnyak között. Mint a város tizedik családjának tagja, Dinin tetszése szerint járhatott-kelethetett az óriásbarlang falai közt, anélkül, hogy bárki is kérdőre vonta volna, de Malice Anya értésére adta: egy Do'Urden nem kaphatnak rajta, amint éppen a gombaligetben jár.

Malice Anyát, Dinin anyját nem volt tanácsos megharagítani, de végül is ez is csak egy szabály volt a sok közül. Menzoberranzanban pedig egyetlen szabály uralkodott az összes többi fölött: Ne hagyd magad elkapni!

A gombaliget déli végében az indulatos drow végre megtalálta, amit keresett: egy öttagú, padlótól a mennyezetig nyúló oszlopcsoportot. Az általuk alkotott kamrákat kő- és fémhidak, pompás gyalogjárók kötötték össze, köztük vörösen irizáló állatszobrok meredtek lefelé állásaikból, mint néma szentélyekből. Ez volt a DeVir, Menzoberranzan Negyedik Házának palotája.

Magas gombok örve szegélyezte a helyet. Majdnem minden ötödik sívítógomba volt, egy értelmes fajta, amely nevét - és házörző szerepét - hátborzongató sívítása miatt kapta, amit akkor hallatott, ha bármilyen élőlény elhaladt mellette. Dinin elővigyázatosan tartotta tőlük a távolságot, hisz' nem akarta sem a sívítógombok, sem a többi, még veszélyesebb házörző figyelmét felkelteni. Velük majd Malice Anya foglalkozik.

Várázó némaság ülte meg a levegőt a városnak ebben a részében. Egész Menzoberranzanban közismert volt, hogy Ginafae, a DeVir Ház Matrónája elvesztette Lloth, a Pókkirálynő kegyeit, aki minden drow istennője és minden ház hatalmának valódi forrása. Ezekről a dolgokról sohasem beszéltek nyíltan, de aki eleget tudott, az sejtette, hogy egy, a rangsorban alacsonyabban álló család hamarosan lecsap a megrendült DeVir házra.

Ginafae Anya és családja értesült utoljára a Pókkirálynő haragjáról - Lloth mindig kerülőutakon járt -, és Dinin már a DeVir házra vetett felületes pillantásból tudta, hogy a családnak még nem volt elég ideje megfelelő védelemről gondoskodni. A DeVireknek mintegy négyszáz harcosuk volt, köztük sok nő, de azok, akiket Dinin most őrhelyükön látott, idegesnek és bizonytalannak tündek.

Dinin mosolya még szélesebb lett, amikor saját házára gondolt, melynek ereje napról napra növekedett Malice Anya fortélyos irányítása alatt. Dinin három nővérével, akik hamarosan főpapnők lesznek, bátyjával, aki már kész varázsló, és nagybátyjával, Zaknafeinnel, Menzoberranzan legjobb fegyverforgatójával, aki a háromszáz harcos kiképzéséről gondoskodott, tökéletes csapatot alkotott, mely a Do'Urden ház védelmét volt hivatott szolgálni.

És Malice Anya, Ginafae-vel ellentétben, a Pókkirálynő teljes kegyét élvezte.

- Daermon N'a'shezbaeron - morogta halkan Dinin a Do'Urden ház hivatalos, ősi nevét -, Menzoberranzan Kilencedik Háza - ízlelgette kéjesen a címet.

A város egy másik pontján, a barlang nyugati falánál, húszlábnyi magasságban az ezüstösen izzó erkély és a boltíves ajtó mögött ültek a Do'Urden ház irányítói, akik azért gyűltek össze, hogy kidolgozzák az éjszakai feladat végső terveit. A kicsiny fogadószoba végében, magasított emelvényen foglalt helyet a nagytiszteletű Malice Anya, mindenórás terhesen, kidudorodó hassal. Mellette rangsorban álltak lányai: Maya, Vierna, és a legidősebb, Briza, Lloth frissen felszentelt főpapnője. Maya és Vierna anyjuk fiatalabb kiadásainak tűntek, karcsúak és kicsinyek voltak, mégis hallatlanul erősnek látszottak.

Briza viszont nem ütött a családra. Erőteltjes volt - drow fogalmak szerint szinte hatalmas -, telt vállakkal és kerek csípővel. Azok, akik ismerték Brizát, úgy vélték, hogy termete csupán a vérmérséklete velejárója: egy kisebb test nem bírta volna befogadni az újdonsült főpapnő haragos, erőszakos természetét.

- Dinin hamarosan visszatér - jegyezte meg Rizzen, a család mostani első férfinje -, és tudatja velünk, melyik lesz a legalkalmasabb időpont a támadásra.

- Indulunk, mielőtt a Narbondel megkezdje reggeli izzását! - vakkantott rá Briza mély, de pengeéles hangján. Hamis pillantást vetett anyjára, hogy megkapja elismerését, amiért helyretette az alkalmatlankodó hímet.

- A gyermek ma este érkezik - magyarázta Malice Anya aggódó férjének. - Indulunk, akármilyen híreket hoz is Dinin.

- Fiú lesz - morogta Briza, és meg sem kísérelte leplezni csalódását. - A Do'Urden ház harmadik élő fia.

- Tehát fel kell áldozni Llothnak - vetette közbe Zaknafein, a ház előző első férfinje, aki most a hadvezér fontos tisztét viselte. A gyakorlott drow harcost szemmel láthatóan elégedettséggel töltötte el az áldozat gondolata, csakúgy, mint

Nalfeint, a család legidősebb fiát, aki Zak mellett állt. Nalfein volt az elsőszülött, és semmi szüksége nem volt Dinin mellett még egy vetélytársra a ház belső hierarchiájában.

- A szokások szerint - sziszegte Briza vörösen izzó tekintettel. - Hogy segítsük a győzelmünket!

Rizzen feszengve fészkelődni kezdett.

- Malice Anya - merészelt megszólalni -, tudod, milyen gondokkal jár a szülés. Még a fájdalom sem tántorít el attól, hogy...

- Faggatni mered a Nagyasszonyanyát? - reccsent rá Briza, és az övére tekert kígyófejes korbács után nyúlt. De Malice Anya egy kézmozdulattal megállította.

- Te csak foglalkozz a vagdalkozással - mondta a Nagyasszonyanya Rizzennek. - A harc nehezebbik részéről majd gondoskodnak a nők.

Rizzen zavartan fészkelődött, aztán lesütötte a szemét.

Dinin a mágia teremtette kerítéshez ért, amely a barlang nyugati falától indult és udvart alkotva, ölelte körül a Do'Urden ház két kis sztalagmit tornyát. A kerítés adamantitból készült, minden világok legkeményebb fémjéből. Több száz fegyveres pókot ábrázoló véset díszítette, halált hozó rúnákkal és védőjelekkel megerősítve. A Do'Urden ház hatalmas kapuja sok drow ház irigységének tárgya volt, de a gombaliget elegáns épületeinek látványa után Dinin nem tudta csalódás nélkül szemlélni saját otthonát. A ház túl egyszerű volt, majdhogynem csupasz, mintha csak a sziklafal része lenne; ez alól csak a mithril-adamantit erkély képezett kivételt, amely a második szinten futott végig, a ház vezetőinek fenntartott íves ajtó előtt.

Az erkély mindegyik mellvédoszlopát ezernyi finom faragás díszítette, és olvasztotta össze egyetlen műalkotássá.

A Do'Urden ház a menzoberranzani házak nagy többségétől eltérően nem szabadon állt, a sztalakritok és sztalagmitok ligetében, hanem egy kisebb barlangot foglalt el. Ez kétségtelen nagyobb védelmet nyújtott, de Dinin most hirtelen mégis azt kívánta, bár lenne egy kissé méltóságteljesebb a megjelenése.

Egy izgatott szolga sietett az ajtóhoz, hogy kinyissa a hazatérő második fiú előtt. Dinin egyetlen odavetett üdvözlő szó nélkül elrohant mellette, és átvágott az udvaron, pontosan érzékelve a száznál is több kíváncsi tekintetet, amely követte. Minden katona és szolga tudta, hogy Dinin aznap esti küldetésének valami köze van a küszöbön álló háborúhoz.

A második szint ezüstös erkélyéhez nem vezetett lépcső. Ez is afféle óvintézkedés volt, amely a vezetők és a szolganép elkülönítését szolgálta. Egy drow nemesnek nem volt szüksége lépcsőre: a veleszületett mágikus képességeknek köszönhetően lebegni tudott a levegőben. Dinin szinte ösztönösen a levegőbe emelkedett és az erkélyre ereszkedett.

Besietett az ajtón, végigment a ház homályosan derengő főfolyosóján a varázsfények világánál, melyek elegendő fényt adtak a rendes látáshoz, de még nem vakították el a speciális elf-látást. A folyosó végén csillogó nagy bronzajtó felé igyekezett, aztán megállt előtte, hogy szemei visszaszokjon a vörösön túli tartományra. Az ajtó mögötti teremben már nem volt fényforrás. Ez volt a főpapnö fogadóterme, a Do'Urden ház kápolnájának előcsarnoka. A drow-k szent helyiségei, a Pókkirálynő sötét szertartásainak megfelelően, nem adhattak otthont a fénynek.

Amikor úgy érezte, készen áll, Dinin belökte az ajtót, habozás nélkül félreperdítette útjából a két döbbszent ajtónálló harcosnőt, és merészen anyja elé állt. Nővérei rosszálló pillantással meredtek szeles, vakmerő öccsükre. Engedély nélkül belépni! - Dinin pontosan tudta, mire gondolnak. Talán őt kéne feláldozni ma éjszaka!

Bármennyire élvezte is, hogy próbára teszi alacsonyabbrendű hím-pozíciójának határait, Dininnek észre kellett vennie Vierna, Maya és Briza fenyegető pillantásait. Nők lévén, nagyobbak és erősebbek voltak Dininnél, egész életükben gonosz papi tudományokat és fegyverforgatást tanultak. Dinin látta, hogy a hamarosan bekövetkező büntetés reményében, nővérei övén mozgolódni kezdenek a papok bűverejű segítőitársai: a rettegett kígyófejű korbácsok. A korbács nyele közönséges adamantit volt, de a szárait élő kígyók alkották. Különösen Brizáé - egy gonosz külsejű, hatfejű fegyver - tekergőzött vérszomjasan az öv csomóin. Mindig Briza volt az első, ha büntetésről volt szó.

Malice Anya azonban kedvtelve szemlélte Dinin merészségét. A fiú tudja, hol a helye, és bátran, kérdezősködés nélkül teljesíti a parancsait.

Dinin felbátorodott anyja nyugodt arckifejezésén, amely szöges ellentétben állt nővérei égő-fehér ábrázatával.

- Minden készen áll - jelentette anyjának. - A DeVir ház félve lapul kerítése mögött - kivéve persze Altont, aki esztelenségében továbbra is bejár a Sorcere-be, tanulni.

- Találkoztál az Arcnélkülivel? - kérdezte Malice Anya.

- Az Akadémia csendes volt ma éjszaka - felelte Dinin. - Nyugodtan lebonyolítottuk a találkozót.

- Elfogadta a szerződést?

- Megfelelően gondoskodni fog Alton DeVirről - nyugtatta meg Dinin.

Aztán eszébe jutott az apró módosítás, amit Malice Anya tervében eszközölt: elhalasztotta Alton kivégzését, csak hogy kedvét lelje a kegyetlenkedésben. Hirtelen felmerült benne, hogy Lloth főpapnője rendelkezik a gondolatolvasás ijesztő képességével.

- Alton még ma este meghal - sietett hát hozzátenni, hogy megnyugtassa a többieket, és elejét vegye a részletesebb faggatózásnak.

- Remek - recsegte Briza. Dinin kissé megkönnyebbült.
- Összeolvadás - rendelkezett Malice Anya.

A négy drow férfi térdre ereszkedett a Nagyasszonya és lányai előtt: Rizzen Malice elé, Zaknafein Brizához, Nalfein Mayához, Dinin pedig Viernához. A papnők kórusban kántálni kezdtek, egyik kezüket gyengéden leendő katonájuk homlokára helyezve, hogy rájuk hangolódjanak.

- Tudjátok a helyeteket - mondta Malice Anya a szertartás végeztével. Arca egy pillanatra eltorzult a fájdalmas görcstől. - Lássunk munkához.

Alig egy órával később Zaknafein és Briza együtt álldogáltak az erkélyen, a ház felső bejárata előtt. Alattuk, a barlang alján a családi hadsereg második és harmadik osztaga, Rizzen és Nalfein csapata nyüzsgött, borszíjakat és fémlapokat csatolva magukra - hogy álcázzák a jellegzetes elf hőképet a drow-szemek előtt. Dinin csapata, az első támadó hadosztály, soraiban száz goblin rabszolgával, már régen elindult.

- A mai az éjszaka után tudni fognak rólunk! - jósolta Briza sötéten. - Senki sem feltételezné, hogy egy Tizedik Ház meg mer támadni egy olyan hatalmas családot, mint a DeVir. Amikor elterjed a ma esti vérfürdő híre, még Baenre is tartani fog Daermon N'a'shezbaerontól. - Az erkély korlátján kihajolva figyelte, ahogy a két csapat felsorakozik és elindul; zajtalanul, külön utakon, hogy aztán összetalálkozzanak a gombaligetnél, a DeVir Ház öt oszlopa alatt.

Zaknafein csak nézte Malice Anya legidősebb lányának hátát, és legszívesebben tört mártott volna a gerincébe. De mint mindig, a józan mérlegelés most is visszafogta Zak gyakorlott kezét.

- Nálad vannak a dolgok? - kérdezte Briza jóval tiszteletteljesebben, mint amikor maga mellett tudta Malice Anya óvó jelenlétét. Zak csak egy him volt, egy közrendű, aki csak azért viselhette a családi nevet, mert időnként férji teendőket látott el Malice Anya mellett, és egyszer a ház első férfije is volt. Briza mégsem merte megharagítani. Zak a ház fegyvermestere volt, magas és izmos férfi, sok nőnél is erősebb. Azok, akik megtapasztalták dühét, egész Menzoberranzan egyik legjobb harcosaként tartották számon, mindkét nemet tekintetbe véve.

Briza és anyja, a Pókkirálynő főpapnői mellett Zaknafein, a páratlan fegyverforgató volt a Do'Urden ház legderekbabb tagja.

Zak felhajtotta a fekete csuklyát, és övtáskájából apró kerámiagömböket szedett elő.

Briza ördögi mosollyal dörzsölte össze karcsú kezét.

- Ginafae Anya ennek nem fog örülni - suttopta.

Zak viszonzta a mosolyt és megfordult, hogy figyelje a harcosok kivonulását. Semmi sem okozott nagyobb örömet a fegyvermesternek, mint a drow elfek legyilkolása, főleg, ha Lloth papjai lehettek az áldozatai.

- Készülj - mondta Briza néhány perc múlva.

Zak elsöpörte sűrű haját szeme előtt és mozdulatlanul, lehunyva szemmel megállt. Briza lassan előhúzta pálcáját, és elkezdte kántálni a szavakat, amelyek felélesztették az eszközt. Ráütött Zak egyik vállára, aztán a másikra, majd rezzenetlenül a fegyvermester feje fölé tartotta a pálcát.

Zak érezte a ráhulló fagyos szemcséket, amelyek áthatoltak ruháján, páncélján, de még a bőrén is, amíg egész teste egységes hőmérsékletre és színárnyalatra nem hűlt. Zak gyűlölte ezt a mágikus fagyot - olyan érzés volt, amilyennek a halált képzelte -, de jól tudta, hogy a varázslat hatása alatt Mélysötét lakóinak hőlátó szemében láthatatlan és érzékelhetetlen, olyan szürke, mint a hideg szikla.

Kinyitotta a szemét és megrázta magát. Meghajlítgatta az ujjait, hogy lássa, megőrizték-e még ügyességüket. Visszanézett Brizára, aki már a második varázslattal, a megidézéssel volt elfoglalva. Ez már több időt igényelt, ezért a férfi a falnak támaszkodott, és újra átgondolta az előtte álló kellemes, ámde veszélyes feladatot. Milyen figyelmes volt Malice Anya, hogy éppen neki hagyta a DeVir Ház összes papját!

- Kész - jelentette be Briza néhány perc múlva. Felfelé mutatott, a roppant barlang mennyezete alatti sötétségre.

Először Zak vette észre a nő művét: egy közelítő légáramlatot, amely sárgás színű volt - melegebb, mint a barlang rendes levegője. Egy élő levegőfoszlány.

A teremtmény, egy elemi síkról előhívott lény ott örvénylett az erkély előtt, engedelmesen várva megidézője parancsait.

Zak nem habozott. Kiugrott a balkonról, bele a lény közepébe, mely megtartotta őt a levegőben.

Briza üdvözlésre emelte kezét, aztán elbocsátotta szolgáját.

- Jó harcot! - kiáltotta Zak után, akit már nem is látott a levegőben.

Zak felkacagott a szavak hordozta irónián, ahogy elsiklott alatta Menzoberranzan kavargó városa. Briza is a DeVir papok halálát akarta, akár a harcos, de egészen más okból. Ha a férfin múlt volna, ő ugyanilyen boldogan kiirtotta volna a Do'Urden ház papjait is.

A fegyvermester felkapta egyik adamantit kardját, egy drow fegyvert, amit mágia segítségével kovácsoltak és gyilkos ráolvasásokkal tettek borotvaélessé.

- Ez tényleg jó harc lesz - suttopta. Briza még csak nem is sejti, milyen jó.

2.

A DeVir Ház bukása

Dinin elégedetten nyugtázta, hogy a kószáló szörnyek, vagy Menzoberranzan akármilyen más fajú lakói, beleértve a drow-kat is, most kezüket-lábukat törve igyekeznek elkotródni az útjából. A Do'Urden ház második fia ezúttal nem egyedül volt. Házának hatvan katonája masírozott mögötte zárt sorokban, azok mögött pedig, hasonlóan rendezett alakzatban, de jóval kisebb lelkesedéssel haladtak a rabszolgák - goblinok, orkok, szörnyek.

Aki látta, szemnyi kétsége sem lehetett afelől, hogy a drow csatába indul. Menzoberranzanban ez ugyan nem volt mindennapi esemény, de meglepőnek sem lehetett nevezni. Körülbelül évtizedenként egyszer egy-egy család úgy döntött, hogy a városi rangsorban elfoglalt pozícióját előnyösen módosíthatja egy másik család elpusztításával. Kockázatos módszer volt, mert a kiszemelt Ház minden egyes nemesét ki kellett irtani, még hozzá gyorsan és csendben. Ha egyetlen túlélő is marad, aki bevádolja az orvtámadót, a kezdeményező Házat kíméletlenül elpusztítja Menzoberranzan könyörtelen "igazságszolgáltatása".

Ám ha a támadást tökéletes alapossággal hajtják végre, semmiféle bosszúra nem kell számítaniuk. Az egész város, még a nyolc leghatalmasabb Nagyasszonya tanácsa is, titokban méltatja a támadó bátorságát és ravaszságát, aztán soha többé nem esik szó az incidensről.

Dinin kerülő utat választott, mert nem akart közvetlen nyomvonalat hagyni a Do'Urden és a DeVir Ház között. Fél órával később már a gombaliget déli szélénél lapult, aznap este már másodízben, a DeVir házat tartó oszlopok előtt. Katonái mohón özönlöttek utána, fegyvereiket készenlétben tartva, s az előttük álló épületet fürkésztek.

A rabszolgák már korántsem mozogtak ilyen fürgén. Sokan a menekülés útját keresték, mert szívük mélyén tudták, hogy ez a csata semmi jóval nem kecsegteti őket. Megszökni azonban mégsem mertek, mert még a halálnál is jobban rettegtek a sötét-elfek szörnyű haragjától.

Menzoberranzan minden egyes kijáratát gonosz drow mágia védi, hova is mehetnének? Mindnyájan látták már, milyen kegyetlen büntetéssel sújtják a drow elfek a szökött rabszolgákat. Dinin parancsára tehát elfoglalták helyüket a gomba-védvonal mellett.

A vezér övtáskájába nyúlt, és egy meleg fémlapot húzott elő. Háromszor megvillantotta a lapot - amely felfénylött a vörösön túli tartományban -, és jelt adott Nalfein és Rikken közeledő csapatainak.

Aztán szokásos lezserségével felpöccintette a levegőbe, elkapta, és visszatette hőárnyékoló táskája rejtékébe. A pörgő jelzésre Dinin drow csapatának harcosai varázserejű nyílveszőket helyeztek kicsiny, kézi nyílpuskáikba, és célba vették a kijelölt objektumot.

Minden ötödik gomba sívítógomba volt, a nyílveszők viszont olyan mágiát hordoztak, amely még egy üvöltő sárkányt is elcsendesített volna.

- ...kettő...három - számolt Dinin, kezével jelezve a tempót, hiszen a csapata köré idézett mágikus némaságban a szavak nem hallatszottak.

Csak elképzelni tudta a pengő hangot, amint a nyílvesző kirepült a fegyveréből, egyenesen beleállt a legközelebbi sívítógombába. A házat körülvevő többi gombával is ez történt: az első védrendszert három tucat bűvös nyílvesző némította el.

Menzoberranzan másik részén Malice Anya, a lányai és a ház négy közönséges papja létrehozták Lloth gonosz nyolcas körét.

Körülállták kegyetlen istenségük bálványát, egy drow-arcú, drágaköbe vésett pókalakot, és Lloth segítségével fohászkodtak küzdelmükhöz.

Malice ült a főhelyen egy szüléshez szolgáló, megdöntött széken. Briza és Vierna mellette álltak, Briza a kezét fogta.

A kis csoport közösen kántált, hogy energiáikat egyetlen támadó varázslatban tudják egyesíteni. Egy pillanattal később, amikor Vierna - aki mentális síkon kapcsolatba lépett Dininnel - megérezte, hogy az első támadóosztag elfoglalta a helyét, a Do'Urdenek nyolcas köre elküldte mentális energiájának első hullámain az ellenséges Házbá.

Ginafae Anya, két lánya, és a DeVir Ház közcsapatának öt főpapja állt összefogózva az ötoszlopos ház kápolnájának előcsarnokában. Amióta Ginafae Anya megtudta, hogy kiesett Lloth kegyeiből, minden este összegyűltek itt egy ünnepélyes imára. Ginafae tisztában volt vele, mennyire sebezhető a Háza mindaddig, amíg ki nem engeszteli a Pókkirálynőt. Menzoberranzanban hatvanhat Ház akadt, amelyek közül húsz vehette magának a bátorságot, hogy megtámadja a DeVir Házat, ilyen nyilvánvaló hátrányban. A nyolc pap feszült volt, valahogy sejtették, hogy ezen az éjszakán valami történni fog.

Ginafae érezte meg ezt elsőnek: zavaró megérzések törtek rá fagyos hullámban, még a nyelve is megbotlott engesztelő imája közben. A DeVir Ház többi papja idegesen figyelte a Nagyasszony szokatlan dadogását, és valami magyarázatra vártak.

- Ostrom alatt állunk - lehelte Ginafae. Fejében már tompa fájdalom sajgott a Do'Urden Ház hatalmas papjainak egyre erősödő csapásai alatt.

Dinin második jeladására a rabszolga csapatok is mozgásba lendültek.

Csendben, fűgőn lopóztak a gombakerítéshez, és széles pengéjű szablyáikkal átvágták magukat rajta. Dinin elégedetten látta, milyen könnyedén hatolnak be a DeVir Ház udvarára.

- Nem valami erős őrség - suttogta izzó gúnnyal a magas falakon lapuló, vörösen derengő állatszobrok felé, melyet nemrég még oly veszedelmes strázsáknak tőntek, ám amelyek most csak űtek, tehetetlenül.

A vezér érezte a katonák visszafogott, de egyre növekvő várakozását: szította őket a drow harci kedv. Időnként gyilkos villanások látszóttak, amint egy-egy rabszolga belebotlott a védőrúnákba, de Dinin és a többi drow csak nevettek a látványon. A rabszolgák voltak a hadsereg koncai. Csak azért hozták ide a goblinoidokat, hogy semlegesítsék velük a kerítés melletti halálos csapdákat és egyéb védelmi posztokat, megtisztítván az utat a drow elfek, az igazi harcosok előtt.

A kerítés most már nyitva állt, nem volt szükség több titkolózásra. A rabszolgák a ház előtt belefutottak a DeVir hadseregbe. Dinin még alig emelte fel a kezét, hogy kiadja a támadási parancsot, a hatvan ugrásra kész drow már rohamozott is. Arcuk gonosz grimaszba torzult, fenyegetően a magasba emelték fegyvereiket.

Utóbb mégis visszafogták magukat, emlékezve arra, mi is a végső céljuk.

Minden drow, nemes és közember egyaránt, rendelkezett bizonyos mágikus képességekkel. Egy olyan sötétlő gömb létrehozása, mint amilyennel Dinin tréfálta meg a szőrmókokat, még a legközönségesebb sötét-elfnek sem okozott gondot. Így is történt: hatvan Do'Urden harcos vette körbe a DeVir házat fekete gömbökkel, a gombakerítés fölött.

A Do'Urdenek tudták, hogy minden óvatosság ellenére figyelő szemek követik a támadást. A tanúk nem jelentettek túlságosan nagy gondot: nem tudták, de általában nem is akarták tudni, melyik Ház a merénylő. Ám a hagyományok, szabályok megkövetelték, hogy mindent elkövessenek a titok érdekében, a drow hadviselés etikettjének szelleme szerint. A DeVir Ház hadserege ezért egyetlen szempillantás alatt roppant fekete foltta vált Menzoberranzan látképében.

Rizzen tűnt fel legkisebb fia mögött.

- Jól csináltad - jelezte a drow-k kézjeleivel. - Nalfein hátul tört át.

- Könnyű győzelem lesz - mutatta hányavetin Dinin -, ha Ginafae Anyát és papjait sakkban tartják.

- Bízz Malice Anyában - jött Rizzen válasza. Vállon veregette fiát, aztán követte harcosait a megnyitott kerítésen át.

Magasan a DeVir Ház fölött Zaknafein kényelmesen ringatózott Briza levegő-szolgájának karjaiban, és figyelte a kibontakozó drámát. Ebből a magasságból akadálytalanul belelátott a sötétséggyűrű közepébe, és hallotta a csendfűgőnyön belülről érkező hangokat. Dinin csapata, az első drow harcosokkal, minden egyes ajtónál kemény ellenállásba ütközött és komoly veszteségeket szenvedett.

Nalfein és csapata - a mágiában legképzettebb katonák - a ház hátsó része felől közelítettek. Villámok és mágikus savgömbök bombázták az udvart és az épület talapzatát, pusztítva támadó rabszolgákat és DeVir védőket egyaránt.

Az udvar elülső részén Rizzen és Dinin vezette a legjobb harcosokat.

Lloth áldása az ő oldalukon volt, ezt Zak jól látta, amint a harc kibontakozott, hiszen a Do'Urden katonák csapásai gyorsabbak és hatékonyabbak voltak, mint ellenfeleiké. A védők percekben belül viisszaszorultak az öt oszlop közé.

Zak kinyújtózta karját, hogy oldja dermedtségét, aztán akarataival mozgásba lendítette a levegő-szolgát. Jónéhány lábnyit lejjebb ereszkedett, azután leugrott a teraszra, a középső oszlop felső kamrájánál. Azonnal két őr sietett a fogadására, az egyik nő volt.

De zavarodottan meg is torpantak nyomban, mert képtelenek voltak kivenni az elmosódó szürke folt igazi alakját.

Még sosem hallottak Zaknafein Do'Urdenről. Nem tudták, hogy ő maga halál.

Zak korbácsa megvillant, a nő nyaka köré tekeredett és megszorította, míg a másik kezében tartott kard mesteri forgatásával kibillentette egyensúlyából a férfit. Végül mindkettővel végzett egyetlen pillanat alatt: a nőt egy csuklómozdulattal lependítette a teraszról, a férfit pedig egy rúgással küldte a barlang padlójára.

Aztán már bent is volt. újabb őr pattant elébe... és rogyott a lába elé.

Zak végigcsont a cseppkö-torony göröngyös fala mentén. Lehűtött teste teljesen beleolvadt a kövek hidegbe. A DeVir katonák ott rohangáltak körülötte, amint megpróbáltak valamilyen védelmet kialakítani a behatolók ellen, akik már elfoglalták az épületek legalsó szintjeit, és két tartóoszlopot.

Zak mit sem törődött velük. Elzárt a fülét a fegyvercsörgés, a harsogó parancsok és a halálsikolyok elől, mindössze egyetlen hangra koncentrált, ami célja felé vezette: az egyhangú kántálásra.

Talált egy üres folyosót, melyet pók-faragások díszítettek, és amely az oszlop közepe felé kanyarodott. Mint a Do'Urden házban, ez a folyosó is egy díszes, kétszárnyú ajtóhoz vezetett, melyen az uralkodó motívum a pók volt.

- Ez lesz az a hely - morogta Zak, megigazítva fején a csuklyát.

Egy óriási pók pattant ki mellette rejtekhelyéről.

Zak beugrott a lény hasa alá, elrugaskodva belemártotta kardját a hatalmas testbe, aztán kihengeredett alóla. Ragacsos folyadék fröccsent a fegyvermesterre, s a pók egyetlen utolsó rángással kimúlt.

- Igen - suttogta Zak, arcáról a ragacsot törölgetve -, ez lesz az a hely! - Visszavonszolta a döglött szörnyeteget őrhelyére. Remélte, hogy senki sem vette észre a rövid tusát.
A fegyverek zajából Zak úgy ítélte, hogy a harc már majdnem elérte a szintet ahol jelenleg ő volt. De a DeVir Ház már megszervezte a védelmét, és keményen tartotta magát.
- Most, Malice - suttogta Zak, és remélte, hogy Briza, aki társa volt az összeolvadásban, érzi aggodalmát. - Ne késlekedjünk!

A Do'Urden Ház szentélyének előcsarnokában Malice és társai folytatták kegyetlen mentális rohamukat a DeVir papok ellen. Lloth jobban odafigyelt az ő imájukra, mint ellenfeleikére, ezért erősebb varázshatalmat adott nekik a szellemi küzdelemben. Máris sikerült a DeVireket védekező harcra kényszeríteni. A DeVir kör egyik alacsonyabb rangú papnőjét lesújtotta Briza mentális rohama - holtan hevert a padlón, Ginafae Anya lábai mellett.

ám hirtelen megtorpant a lendület, a harc kezdett kiegyenlítődni.

Malice Anya, aki a küszöbön álló szüléssel bajlódott, nem tudott eléggé koncentrálni, és az ő hangja nélkül a gonosz kör energiái meggyengültek.

Briza olyan erősen szorította anyja kezét, hogy az teljesen elvértelenedett és kihűlt - ez volt az egyetlen hideg folt a vajúdó anya testén. Briza figyelte az fájásokat, a kifelé igyekvő gyermek fehér hajú fejtetőjét, és a szülés várható idejét számolgatta.

Ezt a módszert, hogy a szülés fájdalmát támadó varázslattá alakítsák át, még sosem próbálták ki, csak a legendák beszéltek róla, de Briza tudta, hogy az időzítés a kritikus tényező.

Gyilkos varázsszavakat sűgött az anyja fülébe, felidézve a gyilkos szavakat.

Malice Anya visszafojtott lélegzettel elismételte a varázslat elejét, és közben kínlódása fölött érzett dühét támadó erővé alakította át.

- DINNEN DOUWARD MA BRECHEN TOL - segítette Briza.

- DINNEN DOUWARD...MAAA...BRECHEN TOL! - hörögte Malice, aki oly elszántan összpontosított fájdalomra kódén keresztül, hogy az ajkát is elharapta.

Kibukkant a csecsemő feje, ezúttal teljes egészében, és immáron véglegesen.

Briza megremegett, még ő is alig tudta felidézni a varázslat szavait.

Végül az utolsó bűvigét is belesuttogta a Nagyasszonyanya fülébe, szinte úgy, mintha maga is félne attól, ami bekövetkezik.

Malice összegyűjtötte erejét és bátorságát. Olyan tisztán érezte a varázslat vibrálását, akár csak a szülés görcseit. Lányai szemében, akik a bálvány körül álltak, egyetlen forró, vörös harag-foltnak látszott, melyet reszketően meleg izzadságpatakok csikoztak.

- ABEC - kezdte Malice, érzékelve a tombolásig fokozódó nyomást. - ABEC - Forró bőre akárha megrepedni készülne... érezte a fájdalmat, majd a hirtelen megkönnyebbülést, amikor a gyermek válla kibukkant, és a szülés hirtelen extázisát. - ABEC DI'N'A'BREG DOUWARD! - sikoltotta Malice, egy végső mágikus kitörésben taszítva el magától minden fájdalmat, de olyan erővel, ami még saját házának papjai beleremegtek.

Malice Anya erejétől hajtva a varázs berobbant a DeVir Ház kápolnájába, szétzúzta Lloth bálványát, szétronszolta az ajtót, és a padlóra taszította Ginafae Anyát, segítőivel együtt.

Zak hitetlenkedve rázta meg a fejét, amikor a kápolnaajtó kivágódott.

- Szép rúgás volt, Malice - vigyorgott, azzal berontott a helyiségbe.

Hölátása segítségével gyors szemlét és létszámenőrzést tartott a szoba hét élő alakja fölött, akik tépett köpenyűkben éppen talpra állni igyekeztek. Nem győzött álmélni Malice Anya elképesztő ereje láttán. Ismét megrázta a fejét, majd mélyen a szemébe húzta a csuklyát.

Zak magyarázat helyett korbácsának egyetlen suhintásával szétzúzott egy apró kerámiagömböt a lába előtt. A gömb szétpattant, s egy kicsiny kavics esett ki belőle, amit Briza éppen ilyen célokra bűvölt meg: egy kavics, ami a nap fényességével ragyogott.

A sötétséghez szokott szemek számára, melyek eddig hőképeket láttak csupán, az efféle fény egyetlen izzó fájdalomvillanásként hatott. A papok szenvedő kiáltásai csak segítették Zakot, aki módszeresen haladt végig a szobán, és szélesen elmosolyodott, valahányszor kardja élő húsba mélyedt.

A szoba túlsó végéből meghallotta egy varázslat kezdőszavait, és tudta, hogy az egyik DeVir eléggé magához tért a támadás után ahhoz, hogy veszélyes lehessen.

A fegyvermesternek azonban nem volt szüksége a szemére ahhoz, hogy célba találjon: korbácsának egyetlen csattintásával kitépte Ginafae Anya nyelvét a szájából.

Briza a pókbálványra tette az újszülöttet, aztán felemelte az áldozati tört, és megállt, hogy elgyönyörködjék gonosz művében.

A tör markolata egy póktestet formázott, amelyből nyolc, szőrösre recézett, de valójában éles késként működő láb állt ki. Briza a gyermek mellkasa fölé tartotta a gyilkos szerszámot.

- Adj nevet a gyermeknek - mondta a nő az anyjának. - A Pókkirálynő nem fogadja el az áldozatot, amíg nincs neve!

Malice Anya leszegett fejjel próbált meg lánya szavainak mélyére hatolni. A nagyasszonya mindent beleadott a mágia és a születés pillanatába, és most még nem tudta összeszedni a gondolatait.

- Adj nevet a gyereknek! - követelte Briza türelmetlenül, hogy végre kielégíthesse mohó istene éhségét.

- Mindjárt vége - mondta Dinin a bátyjának, amikor összetalálkoztak a DeVir Ház kisebb pillérek alkotta egyik alsó csarnokában. - Rissen elfoglalja a tetőt, és úgy látszik, Zaknafein is elvégezte feladatát.

- Két osztagnyi DeVir katona már le is tette nekünk a hűségesküt - felelt Nalfein.

- Tudják, hogy itt a vég - nevetett Dinin. - Nekik éppen olyan az egyik Ház, mint a másik. Egy közrendűnek nem éri meg meghalni egyikért sem. Hamarosan teljesítjük a feladatunkat.

- Még hozzá olyan gyorsan, hogy észre sem veszik - biccentett Nalfein. - A Do'Urden, Daermon N'a'shezbaeron most már Menzoberranzan Kilencedik Háza lett, a DeVireknek végük!

- Vigyázz! - kiáltott fel hirtelen Dinin, rémülten bámulva bátyja háta mögé.

Nalfein azonnal reagált. Megpördült, hogy szembenézzen a veszéllyel, ám közben hátat fordított a valódi veszedelemnek. Mert alighogy Nalfein észrevette a csalást, Dinin kardja a csigolyái közé hatolt. Dinin a bátyja válla felett arcát Nalfein arcához tartotta, hogy lássa, amint a vörös szikra kihuny a férfi szemében.

- Olyan gyorsan, hogy észre sem veszik - gúnyolódott Dinin, bátyja korábbi szavait visszhangozva. Ellökte az élettelen testet. - Dinin most már a Do'Urden ház első fia, Nalfeinnek pedig vége.

- Drizzt - lehelte Malice Anya. - A gyermek neve legyen Drizzt!

Briza megerősítette fogását a késen, és nekilátott a szertartásnak.

- Pókkirálynő, vedd ezt a gyermeket - kezdte, és felemelte a tört, hogy lesújtson vele. - Drizzt Do'Urden adjuk neked cserébe dicsőséges...

- Várj! - kiáltotta Maya a szoba másik végéből. Összeolvadása bátyjával, Nalfeinnel hirtelen abbamaradt. Ez csak egyetlen dolgot jelenthetett. - Nalfein halott - jelentette be. - A gyermek már nem a harmadik élő fiúgyermek.

Vierna kutatóan nézett nővére. Ugyanabban a pillanatban, amikor Maya megérezte Nalfein halálát, Vierna, aki Dininnel állt kapcsolatban, hirtelen érzelmi fellobbanást érzett. Diadal? Vierna szája elé emelte karcsú ujját, úgy figyelte, Dininnek sikerült-e vajon a gyilkosság.

Briza még mindig felemelve tartotta a pók-kést, hogy Lloth-nak szentelje a gyermeket.

- Odaigértük a Pókkirálynőnek a harmadik élő fiút - figyelmeztetett Maya. - Ez meg is történt - utalt Nalfein halálára.

- De nem áldozatban - vetette ellene Briza.

Vierna lemondóan vállat vont.

- Ha Lloth elfogadja Nalfeint, akkor igen. Ha még egyet adunk, kihívhatjuk magunk ellen a Pókkirálynő haragját.

- De akkor sem helyes nem megadni azt, amit megígértünk! - makacsodott Briza.

- Akkor folytasd - mondta Maya.

Briza szorosan megmarkolta pók-kését, hogy Llothnak áldozza a fiút. Újra elkezdte a szertartást.

- Ne tovább - parancsolta most már Malice Anya, feltámaszkodva székében. - Lloth elégedett, mi pedig diadalmaskodtunk. Inkább üdvözlökd testvéröcsédet, a Do'Urden ház legújabb tagját.

- Csak egy him - jegyezte meg Briza nyilvánvaló undorral, és otthagya a bálványt meg a gyermeket.

- Legközelebb jobban fog sikerülni - kacagott Malice Anya, bár maga sem tudta, lesz-e valaha legközelebb. Életének ötszázadik éve felé járt, és a drow elfek nem voltak különösebben termékenyek - még a fiatalok sem. Brizát ifjan, mindössze százévesen szülte, de az azóta eltelt csaknem négy évszázad alatt mindössze öt másik gyermeknek adott életet. Még ez a csecsemő, Drizzt is meglepetésszerűen érkezett, és Malice kételkedett abban, hogy valaha is újra megfogan.

- Elég a hiábavaló elmélkedésből - suttozta magában kimerülten a Nagyasszonya. - Majd eljön annak is az ideje... - Azzal hátradőlt székében, és elmerült a felemelő hatalom zavaros, de gonoszul jóleső álmaiban.

Zaknafein átsietett a DeVir komplexum központi oszlopán. Csuklyája a kezében, korbácsa és kardja kényelmesen az övé. A fegyverek még mindig csörögtek, de a csata a vége felé közeledett. A Do'Urden Ház diadalmaskodott, a tizedik ház legyőzte a negyediket, csupán a szemtanúk és a bizonyítékok eltüntetése maradt hátra. Egy csapat alacsonyabb rangú papnő járkált körbe, ellátták a sérült Do'Urden katonák sebeit, és feltámasztották a magatehetetlen testeket, hogy

azok is el tudjanak menni a helyszínről. Otthon, a Do'Urden szálláson a még menthető testeket újjáélesztik és megint munkára fogják.

Zak észrevehető borzongással fordult el, ahogy a papok teremről teremre haladtak, a nyomukban masírozó Do'Urden-élőholtak egyre sokasodó hadával.

Bármilyen visszaszítónak találta is Zak ezt a csapatot, az utánuk következő még rosszabb volt. Két Do'Urden pap vezetett végig egy csapatnyi katonát az épületen, felderítő varázslatokkal kutatták ki az életben maradt DeVirek rejtékhelyeit. Egyikük néhány lépésnyire haladt el Zak mellett a folyosón, szemei befelé fordultak a varázslat kábulatában. Ujjait maga elé tartva haladt egy halvány nyomon, mintha valami ördögi szál húzná a drow hús felé.

- Ott bent! - mutatott hirtelen egy helyre a fal alsó részén. A katonák azonnal ugrottak, mint egy kiéhezett farkasfalka, és áttörtek a rejtekajtón. Bent, egy kis fülkében a DeVir Ház gyermekei lapultak. Ők nemesek voltak, nem közrendűek, tehát nem lehetett élve hagyni őket.

Zak meggyorsította lépteit, hogy minél előbb eltávolodjon a helyszíntől, de így is tisztán hallotta a gyermekek tehetetlen sikolyait, ahogy a katonák bevégezték véres munkájukat. Zak azon kapta magát, hogy már-már rohan. Gyorsan befordult egy kanyarban a folyosón, és kis híján beleütközött Dininbe és Rizenbe.

- Nalfein halott - jelentette be Rizen közönyösen.

A fegyvermester gyanakvó pillantást vetett a fiatalabbik Do'Urden fiúra.

- Én öltem meg azt a DeVir katonát, aki végzett vele - magyarázta Dinin, meg sem kísérelve elrejtetni szemtelen mosolyát.

Zak már csaknem négy évszázadot ért meg, nem voltak ismeretlenek előtte becsvágyó fajtájának módszerei. A hercegi testvérek elővigyázatosan katonáik vonalai mögött haladtak, tehát egy csapat Do'Urden harcos választotta el őket az ellenségtől. Mire egyáltalán összefuthattak egy idegen drow-val, a DeVirek életben maradt katonái már rég hűséget fogadtak a Do'Urden Háznak. Zak kételkedett benne, hogy akár csak láttak is harcot.

- Az imaszobában történt vérontás híre elterjedt a katonák közt - mondta Rizen a fegyvermesternek. - Szokásos ügyességeddel cselekedtél - ahogy ezt el is vártuk tőled.

Zak megvető pillantást vetett Rizenre, és folytatta útját, ki a ház főbejáratán, ki a mágikus sötétségből és némaságból, Menzoberranzan fekete hajnalába. Rizen volt Malice Anya jelenlegi partnere, az éppen soron következő a sok férfi közül, semmi több. Ha Malice ráun, vagy visszalöki a közrendű katonák közé, megfosztja a Do'Urden névtől és minden velejáró jogtól, vagy egyszerűen megszabadul tőle. Zak semmiféle tisztelettel nem tartozott neki.

A fegyvermester átlebegett a gombakerítés fölött, a lehető legmagasabban, aztán a földre ereszkedett. Néhány pillanattal később visszapillantva figyelte, amint a Do'Urden sereg, apa és fiú, harcosok és papok és vagy két tucat lassú mozgású zombi kimasírozik az épületből, és hazafelé indul. A rabszolgahad mind egy szálig odaveszett, mégis, a romos DeVir Házból kivonuló csapat népesebb lett, mint a támadás előtt volt. A rabszolgákat kétszeresen is pótolták a DeVir szolgák és az átállt katonák, akik a megszokott drow hűséget mutatták és örömezt csatlakoztak a támadókhoz. Ezeket az áruló drow-kat majd mágikus úton kivallatják a Do'Urden papok, hogy megbizonyosodjanak hűségük őszinteségéről.

Zak tudta, hogy mindnyájan állni fogják a próbát. A drow elf a túlélés, és nem a szilárd elvek népe. A katonák új személyiséget kapnak, és néhány hónapig a Do'Urden Ház rejtékében tartják őket, amíg mindenki végleg el nem feledkezik a DeVirek szomorú pusztulásáról.

A fegyvermester nem követte őket azonnal, inkább átvágott a gombák során. Talált egy elzárt kis völgyet, ahol lehuppan egy mohás gyepfoltra, és tekintetét a barlangmennyezet örökös feketeségébe - saját létének végtelen sötétségébe - fúrta.

Bölcsebben tette volna, ha csendben marad: beható volt a hatalmas város legelölkeőbb részében. A szavai lehetséges fültanúira gondolt, ugyanazokra a sötét-elfekre, akik végignézték a DeVir Ház bukását, és teljes szívvel élvezték a látványosságot. Ezt a viselkedést és ezt a vérontást látva Zak nem tudta visszafojtani érzelmeit. Kesergése könnyörögve szállt egy istenhez, melynek léte meghaladta érzékeit.

- Milyen hely az én világom, miféle sötét káoszban öltött testet a lelkem? - suttogta el a haragos számonkérést, ami mindig ott motoszkált benne. - A fényben feketének látom bőrömet, a sötétben viszont fehérén izzik a haragtól, melytől nem tudok megszabadulni.

- Bár lenne bátorságom itthagyni ezt a helyet, ezt az életet! Vagy legalább nyíltan megmondani ennek a világnak, sötétlelkű fajtámnak, hogy gonoszságban fogant! Egy olyan létet keresni, ami nem szentségteleníti meg mindazt, amiben hiszek, ami igaz.

- Zaknafein Do'Urden, így neveznek, mégsem vagyok drow, sem akaratom, sem tetteim szerint. Akkor hát hadd lássák meg azt a lényt, ami valójában vagyok! Zúdítsák csak haragjukat ezekre a vállakra, melyek már így is egész Menzoberranzan reménytelenségét hordozzák.

Mit sem törődve a következményekkel, a fegyvermester felállt és így kiáltott:

- Menzoberranzan, micsoda pokol vagy te?

Amikor nem érkezett válasz a néma város felől, Zak kirázta a varázsfagy utolsó maradékát is fáradt izmaiból. Némileg megnyugodott, amikor megtapogatta korbácsát - a fegyvert, mely kitépte egy Nagyasszonyanya nyelvét.

Egy gyermek szemei

Masoj, a fiatal tanonc - ami mágiahasználó pályafutásának ezen pontján annyit jelentett, hogy egyszerű takarítóinas - seprűjére támaszkodva nézte, amint Alton DeVir belép a csavart torony legmagasabb szobájába. Masoj szinte megsajnálta a diákot, akinek szembe kellett néznie az Arcnélkülivel.

Masoj maga is izgatott volt, hiszen tudta, hogy az Alton és az arctalan mester között várható villongást érdemes lesz végignézni. Folytatta a söprögetést, és a takarítás ürügye alatt egyre közelebb araszolt az ajtóhoz.

- Hívattál, Arcnélküli Mester - ismételte Alton DeVir, egyik kezét szeme előtt tartva, és hunyorogva a szobában égő három gyertya vakító fényében. Feszengve állt egyik lábáról a másikra a félhomályban derengő szoba ajtaja előtt.

Az Arcnélküli háttal állt az ifjúnak. Jobb, ha simán elintézi, döntötte el magában. Tudta, hogy a varázslat, amire most készül, még azelőtt fogja megölni Altont, mielőtt megtudná a családja sorsát; mielőtt teljesíthetné Dinin Do'Urden parancsát. De túl sok forgott itt kockán. Jobb lesz, ha a lehető legtisztábban végez.

- Hívattál... - kezdte újra Alton, de aztán bölcsen elhallgatott, és próbálta megfejteni a helyzetet. Furcsállotta, hogy az Akadémia egyik mestere a szobájába hívja, még mielőtt a napi tanítás megkezdődne.

Amikor először érzékelte a hívását, Alton attól félt, talán valahogy lemaradt az egyik órájáról, ez pedig végzetes mulasztásnak számított a Sorcere-ben. Alton már közel járt ahhoz, hogy végezzen, de egyetlen mester neheztese is derékba törhette reményeit.

Egészen jól szerepelt az Arcnélküli Mester óráin, még úgy is tűnt neki, mintha a rejtélyes alak kedvelné őt. Talán csak egyszerű udvariasságból hívta ide, hogy gratuláljon neki, amiért eljutott az utolsó vizsgáig? Alton jól tudta, hogy ez cseppet sem valószínű, bármennyire remélte is az ellenkezőjét. A drow Akadémia mestereire egyáltalán nem volt jellemző, hogy a diákoknak gratuláljanak.

Ekkor hallotta meg a halk kántálást, és észrevette, hogy a mester varázsol. Nagyon rossz előérzete támadt; a helyzet egyáltalán nem illett az Akadémia szigorú szokásrendszerébe. Alton keményen megvetette lábát, izmai ugrásra készen megfeszültek. Hüen követte a mottót, amit beleverték az Akadémia minden egyes diákjába, az alapelvet, mely túléléshez segíthette a drow elfeket kaotikus társadalmukban: állj készen!

Az ajtó szétrobbant előtte, kötörmelékkal terítve be a szobát. Masoj a falnak repült. úgy érezte, az előadás megérte a kellemetlenséget meg a vállán keletkezett horzsolást, amikor észrevette, hogy Alton DeVir kibotorkált a szobából. A diák háta és bal karja füstölgött, arcán olyan iszonyat és fájdalom tükröződött, amelyet Masoj soha nem látott még.

Alton tápolyogva futásnak eredt, hogy minél messzebb kerüljön a gyilkos mestertől. Lejutott a csigavonalban ereszkedő folyosó kanyarulata mögé, és éppen beugrott a következő, alsóbb szobába, amikor az Arcnélküli felbukkant a tátongó ajtónyílásban.

A mester átkozódva szapult a ügyetlenségét, és azon gondolkodott, hogyan pótolja a megrongált ajtót. - Takaríts össze! - vakkantotta Masojnak, aki már seprűjére támaszkodott ismét.

Masoj engedelmesen lesuntya fejét, és söprögetni kezdte a köszilánkokat. Csak akkor nézett fel, amikor a mester már elment mellette. óvatosan utána eredt.

Alton nem menekülhet, és ez olyan látványosság lesz, amit nem hagyhat ki!

A harmadik szoba, az Arcnélküli magánkönyvtára volt a legvilágosabb a négy helyiség közül, tucatnyi égő gyertyával minden falán.

- A fene ebbe a sok fénybe! - sziszegte Alton, ahogy vaksin botorkált a másik ajtó felé, amely az Arcnélküli előszobájába vezetett; a mester lakrészének legalacsonyabb helyiségébe. Ha kijut ebből a toronyból, az Akadémia udvarára, akkor talán képes lesz a helyzetet mestere ellen fordítani.

Alton világa még mindig a sötét Menzoberranzan volt, de az Arcnélküli, aki annyi évtizedet töltött el a Sorcere gyertyáinak fényében, már hozzászokott, hogy szemét ne a hő, hanem a fény látására használja.

Az előcsarnokban székek és ládák sorakoztak, de mivel itt csak egyetlen gyertya pislákol, Alton elég tisztán látott ahhoz, hogy kikerülje az akadályokat. Az ajtóhoz ugrott és megragadta a súlyos kilincset. Könnyedén le tudta nyomni, ám amikor megpróbált kimenni, az ajtó nem mozdult. Kék energiaszikra pattant ki belőle, és hatalmas erővel földre súlytotta a fiút.

- Legyen átkozott ez a hely! - morogta Alton. A kaput mágia tartotta zárva. Ismert ugyan egy varázslatot, amivel ki tudott nyitni efféle megbűvölt ajtókat, de kételkedett benne, hogy mágiája elég erős lenne mestere varázslatának legyőzéséhez. Sietségében és félelmében a varázsszavak kuszán örvénylettek a fejében.

- Ne fuss, DeVir - hallatszott az Arcnélküli kiáltása az előző szobából. - Csak a szenvedéseidet hosszabbítod meg!

- Te is légy átkozott! - mormolta Alton. Nem foglakozott tovább az ostoba varázslattal, úgysem végezne vele időben. Körülnézett a szobában, valami más menekülési lehetőséget keresett.

Egy különös dologra lett figyelmes az egyik oldalfalon, félúton a mennyezet felé: egy derengő rést látott két nagy szekrény között. Kissé hátrébb lépett, hogy jobban lásson, de nem tudott kikerülni a gyertyafény hatóköréből, a szűk érzékelési tartományból, ahol a szeme mind a fényt, mind a hőt látta.

Inkább csak sejtette, hogy az a falrész állandó sugárzást bocsát ki a hőspektrumban, ezért különbözik a fal többi részének képétől. Egy másik ajtó lenne ott? Alton remélte, hogy sejtése igaznak bizonyul. Visszasietett a szoba közepére, közvetlenül szembe állt a falrészszel, és erőltette a szemét, hogy a vörösön túli tartományból a rendes fényre váltson.

Ahogy látása alkalmazkodott, az ifjú DeVir megdöbben, és összezavarodott azon, amit megpillantott. Nem látott sem ajtót, sem nyílást, mögötte újabb szobával. Saját visszavert képét látta, a szoba részletével, ahol állt. Életének ötvenöt éve alatt még sosem volt tanúja hasonló látványnak, de hallotta a Sorcere mestereit beszélni ilyen eszközökről. Egy tükör állt előtte.

Valami moccant odakint, emlékeztetve az ifjút, hogy az Arcnélküli a nyomában van. Nem sokat töprenghetett a lehetőségein.

Leszegte a fejét és megrohamozta a tükröt.

Talán teleportáló-kapu ez, amely a város egy másik negyedébe nyílik, de az is lehet, hogy csak egyszerű ajtó, mögötte másik szobával. Netán térsíkok közti kapu - ötlött Alton kétségbeesett elméjébe a gondolat -, mely egy teljesen furcsa és idegen világba visz!

átjárta a kaland reszkető izgalma, tovasodorta a csodálatos dolog felé - aztán csak az ütközést érezte, a szilánkokra törő üveget, és mögötte a rideg, áthatolhatatlan köfalat.

Talán mégis csak egy közönséges tükör volt.

- Nézd a szemét! - suttogta Vierna Mayának, miközben a Do'Urden Ház legújabb tagját vizsgálgatták.

A gyermeknek valóban figyelemreméltó szemei voltak. Alig egy órája került ki az anyaméhből, pupillái máris kérdően szűkültek-tágultak. Mélyükön látszott a hőlátás ismerős vörös izzása, ugyanakkor furcsa kék árnyalatuk is volt - ennek következtében a szemek lilás színt kaptak.

- Vak lenne? - tűnődött Maya. - Talán mégis oda kéne adni a Pókkirálynőnek.

Briza várakozóan nézett rájuk. A sötét-elfek nem szoktak életben hagyni testi hibás csecsemőket.

- Nem vak - felelte Vierna, kezét a gyermek fölé emelve. Dühös pillantást vetett mohó nővéreire. - Követi a szemével az ujjam mozgását.

Maya látta, hogy Vierna igazat szólt. Közelebb hajolt a csecsemőhöz, és tanulmányozni kezdte furcsa arcát. - Mit látsz, Drizzt Do'Urden? - kérdezte lágyan, de nem a gyerek iránti gyengédségből, hanem azért, hogy ne zavarja anyját, aki székében pihent a pókbálvány fejénél.

- Mit látsz, amit mi nem?

Üvegszilánkok csikorogtak Alton alatt, és mély sebeket hasítottak belé, amikor rájuk nehezedett, hogy felálljon. Ugyan mit számít ez már? - gondolta.

- A tükröm! - hallotta az Arcnélküli ordítását, és amikor felnézett, ott látta maga fölött tornyosulni a haragos mestert.

Milyen nagyoknak hatott most Alton szemében! Milyen hatalmasnak és erősnek, hisz teljesen elfogta a gyertyafényt a szekrények közti kicsiny nyílás elől. Alaja tiszteresére nőtt a reményvesztett áldozat szemében, egyszerű jelenlétével fogva.

A diák érezte, hogy valami ragacsos szubsztancia öleli körül, pókhálóként tapad a szekrényeken, a falakon és rajta. Az ifjú DeVir megpróbált felugrani és elmenekülni, de az Arcnélküli varázslata már erősen fogva tartotta. Csapdába ejtette, mint ahogy a légy gabalyodik bele a pók hálójába.

- Először az ajtóm - dörögte az Arcnélküli -, aztán meg a tükröm! Tudod, mennyi szenvedés árán jutottam hozzá ehhez a ritka eszközhöz?

Alton ide-oda forgatta a fejét, nem válaszképpen, pusztán azért, hogy legalább az arcát megszabadítsa a tapadós anyagtól.

- Miért nem maradtál nyugton, és hagytad, hogy minden simán megtörténjen? - hörögte utálkozva az Arcnélküli.

- Miért? - sepegte Alton a ragacsos szálakat köpködve. - Miért akarnál megölni?

- Mert eltörted a tükrömet! - vágott vissza az Arcnélküli.

Persze, ennek nem volt semmi értelme, hiszen az első támadás még a tükör pusztulása előtt történt - de Alton sejtette, hogy a mesternek éppen a kódosítás a célja. A diák tudta, hogy reménytelen a helyzete, de nem adta fel a küzdelmet, megpróbálta lebeszélni ellenfelét.

- Ismered a Házamat, a DeVir Házat - mondta méltatlankodva. - A negyedik Ház a városban. Ginafae Anya dühös lesz. Egy főpapnőnek megvannak a maga módszerei arra, hogy kiderítse az igazságot.

- A DeVir Ház? - nevetett az Arcnélküli. Talán mégis sor kerül a lelki kínzásra, amit Dinin Do'Urden kívánt. Alton eltörte a tükrét!

- A negyedik Ház! - vicsorogta Alton.

- Bolond ifjú - csikorogta az Arcnélküli. - A De Vir Ház nincs többé - se negyedik, se ötvennegyedik. Semmi!

A diák megrogyott, pedig a háló elég erősen tartotta. Miről beszél a mestere?

- Mind halottak - folytatta az Arcnélküli. - Ginafae Anya már közről nézi Lloht - Alton iszonyodó grimasza szinte melengette a mester szívét. - Mind halottak - sziszegte ismét. - Kivéve a szegény Altont, aki még él, hogy meghallja családjá végzetét. Ezt a kis mulasztást most orvosolni kell! - Az Arcnélküli varázslatra emelte kezét.

- Ki tette? - kiáltott fel Alton.

Az Arcnélküli megállt, mintha nem értené.

- Melyik Ház tette ezt? - kérdezte a szerencsétlen diák. - Vagy tán több ház összeesküvése sújtott le a DeVirekre?

- Majd megtudod - felelte az Arcnélküli, aki szemmel láthatóan élvezte a helyzetet. - Azt hiszem, jogod van hozzá, hogy megtudd, mielőtt csatlakozol rokonedhez a halál birodalmában - és mosolyra húzódott a nyílás, ami valamikor a mágus szája volt. - De eltörted a tükrömet! - mordult fel hirtelen a mester. - Halj meg, ostoba kölyök! Találd meg magad a választ!

Az Arcnélküli mellkasa hirtelen fölszakadt, és a mester teste görcsbe rándult. átkokat hörgött valami idegen nyelven, ami meghaladta a diák értelmi képességei határait. Miféle szörnyű varázslatot készíthetett elő, amelynek szavai még Alton tanult fülének is idegenül hangzottak, és amely oly kimondhatatlanul gonosz, hogy még mesterének erejét is így próbára teszi?

Az Arcnélküli ekkor előrezuhant a padlóra, és kilehelte lelkét.

Alton meghökkenve nézte mestere hátát - és a nyílnesszót, amely kiállt belőle. A mérgezett vessző még mindig rezgett a becsapódás erejétől, amikor Alton a szoba közepe felé tekintett, ahol a fiatal takarítóinas állt nyugodtan.

- Gyönyörű fegyver, Arcnélküli! - mosolyodott el Masoj, és játékosan felemelte a mívés, kétkezes nyilpuskát, amit a kezében tartott.

Aztán gonoszul elmosolyodott, és új nyílnesszót feszített a húrja.

Malice Anya föltápáskodott székéből, és nehézkesen talpra állt.

- El az útból! - vakkantott a lányaira.

Maya és Vierna ellibbent a pókbálvány és a gyermek közeléből.

- Nézd a szemét, Nagyasszonyanya! - bátorzkodott megjegyezni Vierna. - Olyan különös!

Malice Anya némán tanulmányozta a csecsemőt. Minden rendben lévőnek látszott rajta, aminek örült, mert Nalfein, az eddigi legidősebb fiú halott, és ennek a fiúnak, Drizztnak nehéz dolga lesz, ha a helyére akar lépni.

- A szeme! - mondta megint Vierna.

A Nagyasszonyanya gyilkos pillantást vetett rá, de azért lehajolt, hogy lássa, miért ez a nagy felhajtás.

- Bíborszínű - szólt végül döbbenten. Ilyesmiről még sohasem hallott.

- De nem vak - vetette közbe sietve Maya, látva az anyja arcára kiülő megvetést.

- Hozzatok a gyertyát - rendelkezett Malice Anya. - Lássuk, milyenek ezek a szemek a fény világában!

Maya és Vierna ösztönszerűen a szent szekrényke felé indult, de Briza útjukat állta.

- Csak főpapnő érintheti a szent tárgyakat - emlékeztette őket, hangjában némi fenyegető élel. Fensőbbiségesen megfordult, benyúlt a kis szekrénybe, és egy félig leégett piros gyertyát vett elő. A papok eltakarták arcukat, Malice Anya pedig elővigyázatosan a csecsemő arca elé emelte kezét, amikor Briza meggyújtotta a megszentelt gyertyát. Aprócska volt a láng - a drow szemeknek mégis vakító sugárzás.

- Hozd ide - mondta Malice Anya kisvártatva, amikor hozzászokott a fényhez. Briza Drizzt fölé tartotta a gyertyát, Malice pedig lassan elhúzta a kezét a gyermek arca elől.

- Nem sír - állapította meg Briza csodálkozva, hogy a kicsi nyugodtan tűri az éles fényt.

- Így is bíborszínű - suttozta Malice, ügyet sem vetve leánya morgolódására. - A gyerek szeme mind a két világban bíbornak látszik!

Vierna hangosan felsóhajtott, amikor ismét apró öccsére nézett; a levendulaszín szemekbe.

- ő a testvéred - emlékeztette Malice Anya, aki Vierna sóhaját a jövőbeli vágyak sugallatának vélte. - Amikor idősebb lesz, és azok a szemek ugyanígy mélyednek a tiédbe, emlékezz: ő a testvéröcséd.

Vierna elfordult, kis híján kimondva valamit, amit később maga is megbánt volna. Malice Anya használta már a Do'Urden Ház szinte minden férfi katonáját - és sok másikat is, akiket sikerült elcsábítani a Házaktól -, erről már szinte legendák keringtek Menzoberranzanban. Éppen ő prédikál a megfontolt és helyes viselkedésről? Vierna beharapta a száját, és remélte, hogy sem Briza, sem Malice nem olvas éppen a gondolataiban.

Menzoberranzanban azt, aki efféle pletykára gondol egy főpapnővel kapcsolatban, akár igaz, akár nem, kivégzik.

Az anyja szeme összeszűkül, és Vierna már azt hitte, felfedezték. - A te feladatod lesz, hogy felkészítsd - mondta neki Malice Anya.

- De Maya a fiatalabb - ellenkezett a lány. - Én néhány éven belül főpapnő lehetek, ha tovább folytatom a tanulást.

- De az is lehet, hogy soha - emlékeztette keményen az anyja. - Vidd őt a kápolnába, ahogy kell. Szoktasd őt a szavakhoz, és tanítsd meg mindenre, ami ahhoz kell, hogy megfelelően szolgálhasson, mint a Do'Urden Ház herceg-apródjá.

- Én majd gondoskodom róla - ajánlkozott Briza, önkéntelen mozdulattal megérintve kígyófejú korbácsát. - Így szeretem a hímekeket megtanítani arra, hol a helyük a világunkban.

Malice rámeredt.

- Te főpapnő vagy. Neked fontosabb feladataid vannak annál, sem hogy szóra szoktass egy gyereket. - Aztán Viernához fordult: - A gyermek a tiéd, és nem ajánlom, hogy csalódást okozz nekem! Mindaz, amit Drizztnek megtanítasz, a te tudásodat is növeli. Ez a kis gyakorlat az anyaságban előrevisz az úton, mely a főpapnőséghez vezet! - Adott néhány másodpercet, hogy Vierna kedvezőbb fényben lássa feladatát, aztán hangja megint félreérthetetlenül fenyegetővé vált. - Segíthet neked, de el is pusztíthat!

Vierna sóhajtott, de nem mondta ki, amit gondolt. Az a teher, amit Malice Anya a vállára rakott, legalább tíz évre előre lefoglalja az ideje legnagyobb részét. Nem volt kedvére ez a kilátás: ő és ez a bíborszemű gyerek, együtt tíz hosszú évig. De a másik lehetőség: Malice Anya haragja, ennél sokkal rosszabb lett volna.

Alton újabb pókszálat szedett ki a szájából. - Te csak egy kisfiú vagy, tanonc - motyogta. - Miért...

- ...öltem meg? - fejezte be Masoj. - Nem azért, hogy téged megmentselek, ha erre gondoltál - köpött az Arcnélküli teste felé. - Nézz rám, a hatodik Ház hercegére, ennek a nyomorultnak a söprögetőjére...

- Hun'ett - vágott közbe Alton. - A Hun'ett Ház a hatodik.

Az ifjú drow megdörzsölte a száját. - Várj - mondta széles mosollyal, ördögi gúnnyal a hangjában. - Azt hiszem, most már az ötödik Ház vagyunk, hogy a DeVirek kiestek.

- Még nem! - vicsorogta Alton.

- De hamarosan - biztosította őt Masoj, megmarkolva a nyílpuskát.

Alton még jobban belegabalyodott a hálóba. Elég kín lett volna az is, ha a mester öli meg, de azt a szégyent, hogy egy kisfiú löje le...

- Azt hiszem, hálásnak kéne lennem neked - mondta Masoj. - Már hetek óta tervezgettem, hogy végzek vele.

- Miért? - faggatta Alton új támadóját. - Vennéd magadnak a bátorságot, hogy megöld a Sorcere egyik mesterét, csak azért, mert a családod hozzá adott be szolgálni?

- Az utamban állt! - kiáltotta Masoj. - Négy éve szolgáltam ezt a hitvány csúszómászót. Pucoltam a csizmáját, kevertem a kenőcsöt arra az ocsmány képére! És ezzel megelégedett? Nem! - Köpött még egyet, aztán folytatta, inkább magának, semmint a csapdába esett diáknak. - A mágiát üzni vágyó nemeseknek megvan az a lehetőségük, hogy tanoncnak képezzék őket, mielőtt elérik azt a kort, amikor a Sorcere-be kerülhetnek.

- Valóban - mondta Alton. - Én magam is tanoncoskodtam...

- Távol akart engem tartani a Sorcere-től! - tájékozott Masoj, teljesen megfélelkezve a diákról. - Inkább a Melee-Magthere-be, a harcosok iskolájába akart kényszeríteni. A harcosokéba! Már csak két hetem van a huszonötödik születésnapomig - pillantott fel, mintha hirtelen ráébredt volna, hogy nincs egyedül.

- Tudtam, hogy meg kell ölnöm - folytatta, most már egyenesen Altonnak. - Aztán jöttél te, és hirtelen tálcán kínáltad a lehetőséget. Egy diák és egy tanár összekapnak, és megölik egymást. Máskor is megesett már ilyesmi. Ki törődne vele? Szóval azt hiszem, köszönetet kell mondanom neked, Alton DeVir, az Említésre Sem Méltó Ház hercege - bókolt mélyen, maró gúnnyal Masoj. - Mielőtt megöllek, úgy értem.

- Várj! - kiáltott fel Alton. - Mi hasznod abból, ha engem megölsz?

- Az alibi.

- De már most is van alibid, és még jobbat is kitalálhatunk neked!

- Beszélj - mondta Masoj, aki bevallottan nem sietett túlságosan. Az Arcnélküli magasosztályú varázsló volt, a pókhálója még jó ideig nem ereszti foglyát.

- Szabadíts ki - mondta Alton egyenesen.

- Olyan ostoba lennél, mint amilyenek az Arcnélküli nevezett?

Alton nyugodtan tűrte a sértést - elvégre a kölyöknél felhúzott nyílpuska volt.

- Szabadíts ki, és én átveszem az Arcnélküli szerepét - mondta. - Egy mester halála gyanút kelt, de ha nem tudják meg, hogy halott...

- Hogyhogy? - kérdezte Masoj, és szórakozottan belerúgott a hullába.

- Égesd el - mondta Alton, miközben kétségbeesett terve lassan testet öltött. - Legyen ő Alton DeVir. A DeVir Ház már nem létezik, nem lesz sem megtorlás, sem kérdezősködés.

Masoj nem úgy nézett ki, mint akit meggyőztek.

- Az Arcnélküli gyakorlatilag remeteéletet élt - magyarázta Alton. - Én pedig nemsokára végzek: biztosan megbirkózom az alapszintű tanítással, harminc évi tanulás után.

- És mit nyerek én ezen az egészen?

Alton rábámult, miközben a pókháló csaknem elnyelte, és úgy tett, mintha a válasz teljesen kézenfekvő lenne. - Egy mestert a Sorcere-ben, aki a mentorod. Aki egyengeti utadat a tanulóévek alatt.

- És aki az első adódó alkalommal megszabadul a kellemetlen szemtanútól - tette hozzá Masoj alattomosan.

- Mit nyernék ezzel? - vágott vissza Alton. - Azt, hogy magamra haragítom a Hun'ett Házat, az ötödiket a városban, úgy, hogy nekem nem áll támogató család a hátam mögött? Nem, ifjú Masoj, nem vagyok olyan ostoba, mint amilyennek az Arcnélküli nevezett.

Masoj piszkálni kezdte a fogait hosszú, hegyes körmével, és a lehetőségeket mérlegelte. Egy szövetséges a Sorcere mesterei között?

Ebben van némi fantázia.

újabb gondolat ötlött az elméjébe. Feltépte a szekrény ajtaját Alton mellett, és kotorászni kezdett benne. A diák összereszt, amikor kerámia- és üvegedények csörömpölését hallotta, és arra gondolt, hányféle alapanyag, vagy talán kész keverék vész el a tanonc gondatlansága miatt. Talán mégis jobb lenne neki a Melee-Magthere, gondolta.

Egy pillanat múlva azonban a fiatalabb drow újra előbukkant, és Altonnak eszébe jutott: nincs abban a helyzetben, hogy ilyen ítéleteket hozzon.

- Ez az enyém - közölte Masoj, egy kis fekete tárgyat mutatva Altonnak. - Ajándékba kaptam az alacsonyabb síkok egy lakójától, mert segítettem neki.

- Te efféle lényeknek segítesz? - A diák nehezen tudta elhinni, hogy egy egyszerű tanonc rendelkezhet a szükséges eszközökkel ahhoz, hogy akár csak túl is élje a találkozást egy ilyen hatalmas és kiszámíthatatlan lényvel.

- Az Arcnélküli - rúgott megint a holttestbe Masoj - elvette a pénzt és a szobrot, pedig az enyém! Minden más itt persze a tiéd lesz. A legtöbb varázslatot ismerem, és megmutatom neked, mi micsoda.

Fellelkesülten a reménytől, hogy talán mégis túlélheti ezt a szörnyű napot, Alton keveset törődött a kis szobrocskával. Csak az átkozott hálóból akart kiszabadulni, hogy kinyomozhassa, mi történt a Házával. De akkor Masoj, aki mindig zavarbaejtő alak volt, hirtelen megfordult és elindult.

- Hova mész? - kérdezte Alton.

- Hozom a savat.

- Savat? - A diák ügyesen leplezte rémületét, bár attól tartott, pontosan érti, mit akar csinálni Masoj.

- Az álcának tökéletesnek kell lennie - magyarázta a tanonc tárgyilagosan. - Használjuk ki a hálót, amíg tart, legalább nem fogsz mozgolódni.

- Nem - kezdett tiltakozni Alton, de Masoj már ott is volt mellette, arcán széles, sátáni mosollyal.

- Egy kicsit fájni fog, de utána sem lesz könnyű - ismerte el Masoj. - Nincs családod és nincs szövetségesed a Sorcere-ben, mert az Arcnélkült minden más mester megvetette. - Felemelte a nyílpuskát, Alton szemének szegezte, és egy újabb mérgezett vesszőt helyezett rá. - Talán jobban szeretnéd a halált.

- Hozd azt a savat - nyűszítette Alton.

- Minek? - ingerkedett Masoj a nyílpuskát lóbálva. - Miért élnél, Alton DeVir?

- A bosszúért - vicsorogta bösen a diák. A hangjából sűrű izzó gyűlölet még Masojt is meghátrálásra készítette. - Ezt még nem tanultad meg, de meg fogod tanulni, kölyök. Az életben semmi sem ad fontosabb célt, mint a bosszúvágy!

Masoj leengedte a nyílpuskát, és tisztelettel, majd hógynem félve pillantott a háló fogságában rekedt drow-ra. A Hun'ett tanonc mégsem fogta fel Alton kijelentésének súlyát mindaddig, amíg a diák, ezúttal mohó mosollyal, meg nem ismételte:

- Hozd azt a savat!

4.

Az Első Ház

Narbondel négy ciklusa - azaz négy nap - múltán egy kéken izzó korong siklott át a gombákkal szegélyezett köösvény fölött, mely a Do'Urden ház pókos kapujához vezetett. Az őrszemek a két külső torony ablakaiból és a házból figyelték, ahogy lassan lebeg három lányira a talaj felett. Pillanatokon belül az uralkodó családhoz is eljutott a híre.

- Mi lehet ez? - kérdezte Briza Zaknafeintől, amikor ő, a fegyvermester, Dinin és Maya összegyűltek az emeleti erkélyen.

- Valami megidézés? - találgatott Zak. - Nem tudhatjuk, amíg meg nem vizsgáljuk. - Kilépett a korlát mögül a semmibe, és lelibbent az udvarra. Briza intett Mayának, mire a legfiatalabb lány követte Zakot.

- A Baenre ház lobogóját viseli - kiáltott fel a fegyvermester, amikor közelebb ért. ő és Maya kinyitották a kaput, mire a korong békésen berepült.

- Baenre - szólt hátra Briza a vállá fölött, a folyosó felé, ahol Malice Anya és Rizzen várakozott.

- úgy tűnik, mintha kihallgatásra hívnának, Malice Anya - jegyezte meg Dinin idegesen.

Malice kilépett az erkélyre, férje engedelmesen követte.

- Tudnak a támadásunkról? - kérdezte Briza a néma kódnyelven. A Do'Urden ház minden tagja, nemesek és közrendűek egyaránt osztoztak e kellemetlen feltételezésben. Csak néhány napja pusztult el a DeVir ház, és máris hívás érkezik Menzoberranzan Első Nagyasszonyanyájától: ez aligha véletlen egybeesés.

- Minden ház tudja - felelte Malice fennhangon, aki nem hitt benne, hogy a némaság szükséges elővigyázatosság lenne saját házának falain belül. - Annyira nyomós lenne ellenünk a bizonyíték, hogy a kormányzótanács kénytelen akcióba lépni? - pillantott keményen Brizára, szeme hol a hőlátás vörösében, hol a normális fénynél látható mélyzöldben játszott. - Ez az a kérdés, amit fel kell tennünk magunknak. - Malice kilépett az erkély szélére, de Briza megfogta nehéz fekete köpenyének szélét, hogy visszatartsa.

- Csak nem akarsz odamenni? - kérdezte Briza.

Malice válasza zavarbaejtő volt.

- Dehogynem - felelte. - Baenre Anya nem hívatna ilyen nyíltan, ha ártani akarna nekem. Még az ő hatalma sem olyan nagy, hogy semmibe vehesse a város közvéleményét.

- Biztos vagy benne, hogy nem eshet bántódásod? - aggódott Rizzen. Ha Malice meghal, Briza veszi át a házat, és Rizzen nem hitte, hogy a legidősebb lány akármilyen hímet is megtúrna maga mellett. Még ha ez a kegyetlen nőtény akarna is férjet, Rizzen akkor sem óhajtotta vállalni ezt a szerepet. Nem volt Briza apja, sőt, fiatalabb is volt nála.

Világos, hogy a ház mostani első férfiének nagyon fontos volt Malice Anya további jó egészsége.

- Megható az aggodalmad - válaszolta Malice, aki pontosan ismerte férje valódi félelmeit. Kiszabadította magát Briza fogásából, lelépett az erkélyről, és köpenyét kiterjesztve lassan leereszkedett. Briza rosszállóan megcsóválta a fejét, és intett Rizzennek, hogy kövesse őt a házba. Nem akarta, hogy a család ott álljon, kitéve barátságtalan szemek keresztűzének.

- Kísérőre nincs szükséged? - kérdezte Zak, amint Malice felült a korongra.

- Kapok amúgy is, amint kiérek a területünkről - válaszolta Malice. - Baenre Anya nem kockáztatja meg, hogy bármilyen veszélynek tegyen ki, amíg Háza kezeiben vagyok.

- Ezt értem - biccentett Zak -, de a Do'Urden házból nem kell kísérő?

- Ha kellene, akkor két korong jött volna - mondta Malice, lezárva a kérdést. Lassan kezdte terhesnek érezni a többiek állandó aggodását.

Végül is ő a Nagyasszonyanya, a legerősebb, a legidősebb, a legbölcsebb, és nem szerette, ha mások ezt megkérdőjelezzik. Aztán a koronghoz szólt:

- Hajtsd végre kijelölt feladatodat, végezzünk hamar!

Zak kis híján elkuncogta magát azon, milyen szavakat választott Malice.

- Malice Do'Urden Anya - jött egy varázshang a korongból -, Baenre Anya üdvözlését küldi. Rég voltál már nála beszélgetésen.

- Soha - jelezte Malice Zaknak. - Akkor hát vigyél a Baenre házba! - mondta utóbb a korongnak. - Nem kívánom azzal tölteni az időmet, hogy egy varázs-szájjal társalogjak! - Baenra Anya nyilván számított Malice türelmetlenségére, mert a korong szó nélkül kiröppent a Do'Urden udvarházból.

Zak becsukta utána a kaput, aztán jelt adott katonáinak. Malice ugyan nem akart nyílt kíséretet, de a Do'Urden kémhálózat titokban követni tudta a Baenre-korong minden mozdulatát, egészen a vezető Ház kapujáig.

Malice sejtése a kíséretet illetően helyesnek bizonyult. Alighogy kiérték a Do'Urden Házhoz vezető útra, a Baenre Ház húsz katonája - mind nő - lépett elő rejtékhelyéről az utca két oldalán. Azonnal védőalakzatot formáltak a vendég Nagyasszonyanya körül. Az alakzat minden szélső tagja fekete köpenyt viselt, a hátán bíbor pókalakkal - a főpapnők köpenyét.

- Baenre saját lányai - gondolta Malice, hiszen csak nemesek lányai érhatték el ezt a rangot. Milyen körültekintően gondoskodott az Első Nagyasszonyanya Malice biztonságáról!

Rabszolgák és közrendűek rohantak egymást letaposva, hogy minél messzebbre elkerüljék a közeledő küldöttséget, amely a gombaliget felé haladt a város utcáin. Csak a Baenre ház katonái hordták nyíltan jelüket; Baenre Anyát senki sem akarta a legkevésbé sem meggaragítani.

Malice hitetlenkedve forgatta a szemét, és hön remélte, hogy ő is megismerheti ezt a hatalmat, mielőtt meghal.

Később megint alkalma nyílt sremeit forgatni, amikor a csapat az Első Ház közelébe ért. A Baenre kastélyt húsz, magas, fenséges cseppköoszlop alkotta, amelyeket kecses, ívelt hidak és átjárók kötöttek össze. Mágia és varázsfény áradt az ezernyi különálló szobrocskából; száznyi, királyian díszes ruhájú ör masírozott föl-alá tökéletes alakzatban.

De még ennél is lenyűgözőbb volt a ház belseje, a Baenre kastély harminc kisebb sztalaktitja. A barlang mennyezetéről csüngtek alá, gyökerek elveszett a sötét magasságban. Némelyikük vége találkozott a felfelé nyúló sztalagmit-tűk csúcsával, míg mások szabadon függtek, mint hegyes lovagi lándzsák. Csigavonalban fölfelé kanyargó erkélyek ölelték körül őket, s csak úgy ragyogtak az áradó mágiától és a rafináltan megvilágított díszektől.

Mágia itatta át a kerítést is, amely a külső sztalagmitokat kapcsolta össze; a kúpok körbevették a házat, ezüstös fényű gyűrűt vonva kéken ragyogó aurája köré. Sokan úgy tudták, ez az erő egyenesen Lloth ajándéka.

Bármi, ami hozzáért Baenre kerítéséhez, akár a legélesebb drow fegyver is, egyszerűen odatapadt, amíg a Nagyasszonyanya úgy nem döntött, hogy elengedi.

Malice és kísérete egyenesen ennek a kerítésnek egy szimmetrikus, körkörös részéhez tartott, a két legmagasabb külső torony közé. Ahogy közeledtek, a kapu félregördült, elég széles rést nyitva ahhoz, hogy a karaván átjuthasson.

Malice csak ült, és igyekezett közönyösnek látszani.

Kíváncsi katonák figyelték érdeklődve a menetet, mely a Baenre Ház központi épülete, a bíborban izzó kápolna felé haladt. A közrendű katonák itt kiléptek az alakzataból, és csak a négy főpapnő kísérte tovább Malice Anyát.

A hatalmas ajtók mögött eléje táruló látvány nem okozott csalódást. Egy központi oltár uralta a termet, s egy padsor, amely kanyarogva futott a hatalmas csarnok fala mentén. Kétezer drow férhetett el itt kényelmesen. Szobrok és bálványok álltak mindenütt megszámlálhatatlan mennyiségben, csendes fekete izzásban. Magasan az oltár fölött a levegőben egy roppant, ragyogó képmás lebegett, egy fekete-vörös illúzió, ami lassan, de állandó jelleggel változtatta alakját: hol pókot formázott, hol pedig gyönyörű drow nőt.

- Főmágusom, Gomph munkája - magyarázta Baenre Anya az oltáron trónolva, joggal feltételezve, hogy Malice-t - csakúgy, mint a Baenre kápolna minden más látogatóját - lenyűgözi a látvány. - Még a mágusoknak is megvan a maguk helye.

- Egészen addig, amíg el nem felejtik, hol az a hely - felelte Malice, lecsusszanva az immáron mozdulatlan korongról.

- Igaz - mondta Baenre Anya. - A hímek hajlamosak elbizni magukat, főleg a varázslók! Mégis, néha jó lenne, ha Gomph többet lenne mellettem mostanában. Tudod, őt nevezték ki Menzoberranzan Főmágusának, és állandóan a Narbondellel meg hasonlókval foglalkozik.

Malice csak bólintott, és bölcsen tartotta a száját. Természetesen tudta, hogy Baenre fia a város főmágusa. Ez köztudott volt. Csakúgy, mint az, hogy Baenre lánya, Triel lett az Akadémia Nagyasszonyanya Mestere. Olyan megtisztelő cím volt ez Menzoberranzanban, amit csak egy önálló család nagyasszonyanyjának rangja előzött meg. Malice nem kételkedett benne, hogy Baenre Anya hamarosan bele is szövi ezt a tényt a társalgásba.

Mielőtt Malice az oltár lépcsőjére lépett volna, az árnyékból újabb kísérő termett mellette. Malice nyíltan összereszt, amikor meglátta a teremtményt: egy illithid, volt az, másnéven agyfürkész. Körülbelül hat láb magas volt, egy teljes lábnival nagyobb, mint Malice. A magasságkülönbséget jórészt a lény hatalmas feje okozta. A nyálkás csillogású fejszerv leginkább egy polipra emlékeztetett pupillátlan, tejfehér szemével.

Malice gyorsan összeszedte magát. Az agyfürkészek nem voltak ismeretlenek Menzoberranzanban, és a pletykák szerint egyikük összebarátkozott Baenre Anyával. Ezek a lények hiába voltak még a drow-nál is intelligensebbek és gonoszabbak, szinte mindig undort keltettek.

- Hívd csak Methilnek - mondta Baenre Anya. - Az igazi nevét nem tudom kiejteni. Jóbarát ő.

Mielőtt Malice válaszolhatott volna, Baenre Anya még hozzátette:

- Persze, Methil révén én előnyben vagyok veled szemben a beszélgetésünk során, te pedig nem vagy hozzászokva az illithidekhez. - Aztán, amikor Malice szája hitetlenkedve tátva maradt, Baenre Anya elbocsátotta a lényt.

- Te olvasol a gondolataimban - tiltakozott Malice. Kevesen tudtak úgy áthatolni egy főpapnő elméjének mentális védelmein, hogy belelássanak a gondolataiba; ez volt az egyik legnagyobb bűn is a drow társadalomban.

- Nem! - jelentette ki Baenre Anya. - Elnézéset kérem, Malice Anya. Methil olvas a gondolatokban, a főpapnőkében is, még hozzá olyan könnyedén, mint ahogy mi halljuk a kimondott szavakat. Telepatikus úton beszél. Szavamra, nem is vettem észre, hogy még nem mondtad ki a gondolataidat.

Malice várt, amíg a lény kimegy a csarnokból, aztán elindult fölfelé az oltár lépcsőjén. Minden igyekezete ellenére sem tudta megállni, hogy időnként fel ne sandítson a változó pók-drow képre.

- Hogy mennek a dolgok a Do'Urden házban? - kérdezte Baenre Anya, udvarias érdeklődést színlelve.

- Elég jól - válaszolta Malice, akit ebben a pillanatban jobban lefoglalt ellenfele füркészése, mint a válaszadás. Egyedül voltak az oltáron, bár nem volt kétséges, hogy tucatnyi pap rejtőzik a nagy csarnok árnyai mögött, figyelmesen követve az eseményeket.

Malice minden tudását bevetette, hogy elrejtse Baenre Anya iránti megvetését. Malice idős volt a maga majd' ötszáz évével, Baenre Anya viszont ösöreg. Egy egész évezred állt mögötte, pedig a drow ritkán érte meg a hetedik évszázadot, és szinte soha a nyolcadikat. Míg a drow-n általában nem látszott meg a kora - Malice ugyanolyan gyönyörű és borzongató maradt, mint a századik születésnapján - Baenre Anya hervadt és törődött volt. A szája körül húzódó ráncok pókhálószerűen futottak szét, és alig tudta nyitva tartani elnehezült szemhéját.

Ennek az asszonynak már halottnak kéne lennie, gondolta Malice, mégis él.

Baenre Anya, aki már így is túl volt életének rá kiszabott határán, terhes volt: csak pár hete lehetett hátra a szülésig.

Baenre Anya ebben is meghazudtolta a sötét elfek normáit. Már hússzor szült, kétszer annyiszor, mint bárki más Menzoberranzanban, és gyermekei közül tizenöt volt lány, egytől egyig főpapnő! Baenre gyermekei közül tíz magánál Malice-nél is idősebb volt!

- Hány katona felett rendelkezel most? - kérdezte Baenre anya, és közelebb hajolt, hogy ezzel is kimutassa érdeklődését.

- Háromszáz felett - válaszolta Malice.

- Ó - tűnődött ajkát dörzsölgetve a ráncos, vén drow. - Én háromszázötvenről hallottam.

Malice akarata ellenére elfintorodott. Baenre játszik vele: azokra a katonákra utal, akiket a DeVir házból szerzett.

- Háromszázan vannak - mondta megint Malice.
- Hát jó - mondta Baenre hátradőlve.
- A Baenre háznak ezer van? - kérdezte Malice, csak azért, hogy egyenrangú partner legyen a társalgásban.
- Annyi, már évek óta.

Malice újra elcsodálkozott, hogyan élhet még mindig ez a vén öskövület. Lányai közül nyilván több is pályázik az anyja helyére. Miért nem fognak össze, és teszik el láb alól a vénséget? Miért nem törtek ki és alapították meg saját házukat, mint általában a nemesi leányok, akik elérték ötszázadik évüket? Miért éltek Baenre Anya uralma alatt, amikor gyerekeik így még csak nemesek sem lesznek, csak egyszerű közrendűek?

- Hallottál a DeVir Ház szomorú sorsáról? - kérdezte Baenre Anya egyenesen, amikor őt is éppen annyira kezdte fárasztani a bevezető üres fecsegés, mint ellenfelét.

- Melyik Házéről? - kérdezte Malice hangsúllyal a hangjában. Menzoberranzanban már nem volt DeVir nevű Ház. Drow fogalmak szerint már nem létezett, mintha soha nem is lett volna.

Baenre Anya felkacagott.

- Hát persze - mondta -, most már a Kilencedik Ház Nagyasszonyanyja vagy. Nagy dicsőség ez.

Malice bólintott.

- De nem akkora dicsőség, mint a Nyolcadik Ház nagyasszonyának lenni.

- Valóban - ismerte el Baenre -, de a kilencediket már csak egyetlen hely választja el a kormányzótanácsosi széktől.

- Az lenne csak az igazi dicsőség - felelte Malice. Kezdte látni, hogy Baenre nem egyszerűen játszik vele, de egyszersem gratulál is neki, és további sikerekre biztatja. Erre a gondolatra Malice felvidult. Baenre a Pókkirálynő legteljesebb kegyeit élvezi. Ha ő elégedett a Do'Urden ház előretörésével, akkor Lloth is az.

- Nem akkora öröm ez, mint hiszed - mondta Baenre. - Csak fecsegő öregasszonyok gyülekezete vagyunk, akik időnként összejönnek, hogy olyasmibe ártsák magukat, ami nem is az ő dolguk.

- A város elismeri uralmatokat.

- Hát van más választása? - nevetett Baenre. - Mégis jobb, ha a drow ügyek az önálló Házak anyáinak kezében vannak. Lloth nem támogatna egy olyan tanácsot, amely akár csak távolról is a totális hatalom érzetét keltene. Nem gondolod, hogy a Baenre ház már régen meghódíthatta volna egész Menzoberranzant, ha ez lett volna a Pókkirálynő akarata?

Malice büszkén kiegyenesedett székében erre az kihívó hangra.

- Persze nem most - magyarázta Baenre Anya. - Manapság már túl nagy ez a város az ilyen akciókhoz. De régen, még a te születésed előtt a Baenre háznak nem okozott volna gondot egy ilyen hódítás. ám ez nem így megy nálunk. Lloth a változatosságot kedveli. Annak örül, ha a házak egymással kiegyenlített viszonyban állnak, s alkalmasint készek egymás oldalán harcolni, ha a közérdek úgy kívánja. - Egy pillanatra elhallgatott, mosoly telepedett ráncos ajkára. - És készek lecsapni mindenkire, aki kiesik a kegyeiből.

újabb közvetlen utalás a DeVir Háza, jegyezte meg Malice, ezúttal egyértelműen utalva a Pókkirálynő elégedettségére. Malice engedett dühös tartásából, és a beszélgetés további részét - két teljes órát - már egészen kellemesnek találta.

Mégis, amikor megint a korongon ült, és kiröppent a házból, el Menzoberranzan legnagyobb és legerősebb házai mellett, Malice nem mosolygott. A hatalom ilyen leplezetlen kinyilvánítása láttán minduntalan eszébe ötlött, hogy Baenre Anya hívásának kettős célja volt: egyrészt az, hogy titokban és burkolt formában megdicsérje a tökéletes munka miatt, másrészt viszont az, hogy figyelmeztesse, ne legyen túl mohó.

5.

A szoktatás

Vierna öt hosszú éven át szinte minden éber pillanatát a gyermek, Drizzt nevelésének szentelte. A drow társadalomban ez az időszak nem annyira a gondozás, mint inkább a kiképzés ideje volt. A gyermeknek meg kellett tanulnia az alapvető mozdulatokat és nyelvi elemeket, csakúgy mint bármelyik más értelmes faj kicsinyeinek, de mint drow elfnek, el kellett sajátítania azokat az alapvető elveket, amelyek összetartották a kaotikus társadalmat.

Drizzt esetében - mint minden fiúgyerekénél - Vierna órákat töltött el azzal, hogy emlékeztesse rá: alacsonyabbrendű a drow nőknél. Mivel Drizzt életének szinte minden percét a családi kápolnában töltötte, nem is találkozott hímekekkel, csak a közös imák alkalmával. Még akkor is, amikor az egész háznép összegyűlt a ceremóniára, Drizzt csak némán állt Vierna mellett, tekintetét engedelmesen a padlóra szegezve.

Amikor Drizzt már elég idős lett ahhoz, hogy parancsokat teljesítsen, Vierna terhei valamelyest csökkentek. Sok órát töltött el azonban így is öccse oktatásával - éppen a néma kódnyelv arc-, kéz- és testmozdulatait tanulták. De gyakran csak a kupolás kápolna kitakarításának végeérhetetlen feladatát bízta Drizztre. A terem alig volt ötödakkora, mint a Baenre kápolna, de így is be tudta fogadni a Do'Urden ház összes sötét elfjét úgy, hogy még üresen is maradt vagy száz szék.

Nem is olyan rossz szoktató anyának lenni, gondolta Vierna, de még mindig nem bánta volna, ha több időt szentelhet a tanulmányainak.

Ha Malice Anya Mayát jelölte volna a gyerek mellé, Vierna már főpapnő lehetne. Viernának még öt éve volt hátra Drizzt nevelésével - lehet, hogy Maya előtte szerzi meg a főpapnőséget!

De aztán elvetette ezt a lehetőséget. Nem engedheti meg magának, hogy ilyen problémákon rágódjék. Pár év múlva letudja szoktató anyai kötelességét. A tizedik születésnapján Drizzt lesz a család kijelölt herceg-apródjá, és egyformán szolgálja az egész háznépet. Ha Drizzt nevelésében kifejtett munkája elnyeri Malice Anya tetszését, akkor megkapja a jutalmát.

- A falat is - parancsolta Vierna. - Tisztítsd le azt a szobrot - mutatott egy meztelen drow nőt ábrázoló, húsz láb magas szoborra. Az ifjú Drizzt kétségbeesetten nézett föl. Képtelenség, hogy felmásszon a szoborra, gondosan letisztítsa, és közben még kapaszkodjon is. A fiú tudta, milyen ára van az engedetlenségnek, ezért - bár némileg habozva - felnyúlt, hogy megkeresse az első kapaszkodót.

- Ne így! - szidta Vierna.

- Hát hogyan? - merészelt visszakérdezni Drizzt, mert fogalma sem volt róla, mire céloz a nővére.

- Akard, hogy följussál - magyarázta Vierna.

Drizzt arcocskája értetlenséget tükrözött.

- A Do'Urden ház nemese vagy! - kiáltott rá Vierna. - Legalábbis, egy napon majd kiérdemled ezt a megkülönböztetést. Erszényedben ott hordod a ház jelét, amely erős varázserővel bír! - Vierna még mindig nem volt biztos benne, hogy Drizzt elég érett-e már efféle feladatokra: a levitáció a drow-képességek közül az egyik legnehezebb volt, nyilvánvalóan bonyolultabb, mint a varázsfény vagy a sötétség-gömb megalkotása. A Do'Urden embléma felerősítette az adott fokozta, a mágiát, mely rendszerint akkor bukkant felszínre, amikor a drow-elf elérte a megfelelő érettségét. Amíg a legtöbb drow nemes egy nap csak egyszer-kétszer tudott a levegőbe emelkedni vagy mágikus energiákat megidézni, a Do'Urden ház nemesei amulettjük segítségével többször is megtehették ezt.

Normális esetben Vierna sohasem próbálkozott volna ilyesmivel egy tízévesnél fiatalabb fiúgyereknél, de Drizzt olyan meglepő képességeket árult el az elmúlt évek során, hogy Vierna veszélytelennek ítélte a kísérletet.

- Csak állj oda a szobor elé - rendelkezett Vierna -, és akard, hogy fölemelkedj!

Drizzt felnézett a nőalakra, aztán beállt egyvonalba a szobor szögletes, szép arcával, és ujjasa gallérjára helyezte a kezét, így próbált ráhangolódni az amulettre. Már korábban is érezte, hogy a mágikus érme valamiféle hatalommal bír, de ez csak amolyan suta megérzés volt, egy gyerek ösztöne. Most, hogy sejtése megerősítést nyert, tisztán érezte a varázsos energia vibrálását.

Néhány mély, egyenletes levegővétel megtisztította az ifjú drow elméjét a zavaró gondolatoktól. Kizárta magából a terem összes többi részének látványát: csak a szobrot látta, a célt. Érezte, hogy teste könnyebbé válik, sarka elszakad a padlótól. Lábujjhegyen állt, de nem érezte a súlyt. Diadalmas mosolyt villantott Viernára... aztán fenékre esett.

- Ostoba him! - dorgálta Vierna. - Próbáld újra! Ha kell, akár ezerszer is! - Az övéen lógó kígyókorbácsért nyúlt. - Ha elrontod...

Drizzt némán átkozta magát. Saját szeleburdisága okozta a varázslat meghiusulását. De érezte, most már meg tudja csinálni, nem félt, hogy verésre kerül sor. Ismét a szoborra koncentrált, és hagyta, hogy a mágikus erő felgyűljön testében.

Vierna is tudta, hogy Drizztnek végül sikerülni fog. A gyerek elméje fürge volt, olyan éles, amelyet Vierna nemigen látott még; még a Do'Urden ház női között sem. De a fiú ugyanakkor makacs is volt: nem fogja hagyni, hogy a mágia kifogjon rajta. Vierna tudta, hogy ha kell, addig fog ott állni a szobor előtt, amíg össze nem esik az éhségtől.

Vierna figyelte, miként verekszi át magát a kudarcok és kis sikerek során, míg a végén majdnem tízlábnyi magasból sikerült lezuhannia.

Vierna összerezsent: nem tudta, nem történt-e komoly baja a gyereknek.

De Drizzt - bármilyen súlyosan sérült is meg - egyetlen jajszó nélkül állt vissza a helyére, és kezdte előről a koncentrációt.

- Még kicsi ehhez - hangzott fel a megjegyzés Vierna háta mögül. Briza volt az, arcán a szokásos fenyegető, mogorva kifejezéssel.

- Lehet - felelte Vierna. - De nem tudhatjuk biztosan, amíg meg nem próbálja.

- Ha kudarcot vall, korbácsold meg - javasolta Briza, előhúzva gonosz, hatfejű fegyverét. Szeretetteljes pillantást vetett a korbácsra - mint egy kedves háziállatra -, és hagyta, hogy az egyik kígyó rátekeredjen a nyakára. - Kell valami ösztönzés.

- Rakd el azt a korbácsot - torkollta le Vierna. - Drizzt az én gondjaimra van bízva, nincs szükségem a segítségedre!

- Válogasd meg a szavaidat, ha egy főpapnővel beszélsz! - figyelmeztette Briza, mire az összes kígyófej fenyegetően Vierna felé fordult.

- Malice Anya sem fogja azokat megválogatni, ha meghallja, hogy beleavatkozol a dolgomba - vágott vissza fürgén Vierna.

Malice Anya nevének említésére Briza azonnal elrakta korbácsát.

- Méghogy a dolгодba - mondta megvetően. - Túlságosan engedékeny vagy. A kis hímeket büntetni kell: meg kell tanulniuk, hol a helyük. - Aztán eszébe jutott, hogy Vierna fenyegetése milyen következményekkel járhat, ezért távozott.

Vierna hagyta, hogy Brizáé legyen az utolsó szó. Aztán visszafordult Drizztthez, aki még mindig a szoborra próbált feljutni.

- Elég lesz! - jelentette ki, látva, hogy a gyerek kezd fáradni: már alig tudta felemelni a lábát.

- Megcsinálom! - vágott vissza Drizzt.

Viernának tetszett ez az eltökéltség, a válasz hangneme viszont nem.

Talán mégis van valami igazság Briza szavaiban. Vierna előhúzta a kígyófejes korbácsot az övéből. Egy kis ösztönzés sosem árt.

Vierna másnap is ott ült a kápolnában, és figyelte a keményen dolgozó Drizztet, aki a meztelen nőalakot fényesítette. Aznap már első próbálkozásra húszlábnyi magasba tudott emelkedni.

Vierna nem tudta elnyomni magában a csalódottságot, amikor Drizzt nem fordult vissza, hogy diadalmasan rámosolyogjon. Most ott lebegett a levegőben, és a keze úgy járt a kefével, mint a motolla. De Vierna mindennél élesebben az égő csíkokat látta öccse hátán, "ösztönző" beszélgetésük tanúbizonyságait. A vörösön túli spektrumban a korbácsnyomok éles hőcsíkokként rajzolódtak ki, ahol a bőr lefoslott a húsról.

Vierna átlátta a gyerekek verésének hasznosságát, különösen a fiúgyerekeit. Kevés drow hím mert valaha is fegyvert emelni egy drow nőre, akkor is csak egy másik nő parancsára.

- Vajon mit veszünk? - tündődött Vierna fennhangon. - Mivé lehetne egy ilyen, mint ez a Drizzt?

Amikor észrevette, hogy hangosan gondolkodik, Vierna sürgősen kisöpörte elméjéből ezeket a szentségtörő gondolatokat. Hiszen ő Llothnak, a Könyörtelennek a főpapnője akar lenni. Az ilyen gondolatok nem illenek az ő pozíciójának szabályaihoz. Dühös pillantást vetett öccsére, büntudatát haraggal vezetve le, és újra elővette a gonosz fenyítőeszközt.

Ma újra meg kell korbácsolnia Drizztet azokért a szentségtörő gondolatokért, amelyeket felkeltett benne.

Kapcsolatuk második öt éve alatt Drizzt megtanulta a drow társadalom életének alapvető szabályait, a kápolna hatalmas csarnokának állandó takarítása közben. A nőnemű drow-k felsőbbrendűsége mellett (ezt a leckét mindig korbácsütések nyomatékosították) a legfontosabb tudnivalók a felszíni elfekre, a tündékre vonatkoztak. Gonosz birodalmak gyakran szították esztelen gyűlöletet mondvacsinált ellenségek iránt, és ez alól a drow sem volt kivétel. A kis drow-kat, mihelyst megértették a kimondott szót, arra tanították, hogy minden bajukért a felszíni elfeket okolják.

Így hát valahányszor Vierna korbácsa lecsapott Drizzt hátára, a gyerek egy tünde halálát kívánta. A kondicionált gyűlölet ritkán ésszerű.

2. rész

A fegyvermester

Üres órák, üres napok.

Rájöttem, hogy életem első szakaszából, arról az első tizenhat évről, amikor szolgaként robotoltam, alig maradt emlékem. A percek beleolvadtak az órákba, az órák a napokba, és így tovább, amíg az egész időszak egyetlen hosszú, sivár pillanattá zsugorodott. Sokszor sikerült kiszöknöm a Do'Urden ház erkélyére, hogy lepillanthassak Menzoberranzan bűvös fényeire. Titkos útjaimon mindig lenyűgözött a Narbondel, az időjelző oszlop egyre terjedő, aztán lassan elhaló izzása.

Visszatekintve azokra a hosszú órákra, amikor az oszlopban föl- és lekúszó mágikus tüzet figyeltem, magam is meglepődöm korai életem ürességén.

Tisztán emlékszem az izgalomra, a remegő várakozásra, amit minden alkalommal éreztem, amikor kimentem a házból és alkalmas helyre álltam, hogy jól láthassam az oszlopot. Milyen egyszerű öröm volt ez, mégis milyen teljes az életem többi részéhez képest.

Valahányszor korbács suhogását hallom - bár inkább érzés ez, semmint valódi emlék - borzongás fut végig a gerincemen. A lélegzetelállító fájdalom, aztán a borzongató zsibbadás, amit ezek a kígyófejű fegyverek okoznak, nem

olyan érzés, amit bárki is egyhamar el tudna felejteni. A bőröd alá marnak, és mágikus energiahullámokat lövellnek a testedbe, amitől teherbíróképességük végső határáig megfeszülnek és összerándulnak az izmaid.

Én még így is szerencsésebb voltam, mint az átlag. Vierna nővérem már éppen a főpapnővé válás küszöbén állt, amikor a gondjaira bízta, s életének abban a szakaszában volt, amikor energiái jócskán meghaladták ezt a feladatot. Talán több lényeges dolog is történt a vele eltöltött első tizenhat év alatt, mint amire vissza tudok emlékezni. Viernában sosem láttam anyánk átható gonoszságát - hogy Brizáról már ne is beszéljek. Talán voltak jó pillanatok is ott, a kápolna magányában; meglehet, hogy Vierna gyengédebb oldalát is megmutatta gyermek öccsének.

De az is lehet, hogy nem. Bár Viernára úgy gondolok, mint legkedvesebb nővéremre, szavai éppen úgy csöpögtek Lloth mérgétől, mint Menzoberranzan bármelyik papjának. Valószínűtlennek látszik, hogy kockára tette volna főpapnői ambícióit egy gyermek, főleg egy fiúgyermek miatt.

Hogy volt-e valami örömöm azokban az években, és vajon azt csak Menzoberranzan állandóan fenyegető gonoszsága törölte-e ki belőlem, avagy életemnek ez az első szakasza fájdalmasabb volt-e a többinél - olyan fájdalmas, hogy az agyam még az emlékét is elfojtja -, nem tudhatom.

Minden erőfeszitésem ellenére sem tudok visszaemlékezni rá...

Az utána következő hat év frissebben él az emlékeimben, mégis, a legélesebb kép, amit a Malice Anya udvarában eltöltött szolgálatairól őrzök - a házon kívüli titkos kirándulások mellett - a saját lábam képe.

Egy herceg-apródnak sohasem szabad felnéznie.

Drizzt Do'Urden

6.

Kétkezes

Drizzt azonnal ugrott, amikor anyja hívta, nem óhajtotta megtapasztalni Briza korbácsának noszogatását. Milyen gyakran is érezte bőrén e rettegett fegyver marását! De Drizztben nyoma sem volt bosszúvágnak gonosz nővére iránt. A rengeteg kondicionálás, amit beléverték, olyannyira elrettentették őt attól, hogy megüsse Brizát - vagy akármilyen más nőt -, hogy meg sem fordult a fejében ilyen gondolat.

- Tudod, miért nevezetes ez a nap? - kérdezte tőle Malice, amikor odaért a nagy trónushoz a kápolna előcsarnokában.

- Nem, Nagyasszonyanya - válaszolta Drizzt, szemeit önkéntelenül a földre sítve. Lemondó sóhaj készült feltörni belőle, amikor pillantása saját lába unalomig ismert látványára esett. Az élet egészen biztosan több, mint szürke köpadló és tíz lábujj, gondolta.

Egyik lábát óvatosan kihúzta a cipőjéből, és rajzolni kezdett vele a köpadlóra. Teste melege színes nyomokat hagyott a vörösön túli tartományban és Drizzt elég ügyes és gyors volt ahhoz, hogy egész rajzokat fejezzen be, mielőtt az első vonalak teljesen elhalványultak volna.

- Tizenhat éves vagy - mondta Malice Anya. - Tizenhat éve szívod Menzoberranzan levegőjét. Életed egy fontos szakasza zárul le most.

Drizzt nem reagált, mert semmi fontosat vagy érdekeset nem jelentett számára ez a bejelentés. Élete nem állt másból, mint rutinszerűen ismétlődő cselekvések állandó folyamatából. Egy nap, vagy tizenhat év, mit számít? Ha anyja fontosnak ítéli mindazokat a dolgokat, amelyeken eddig átesett, akkor rossz arra gondolni, mit tartogathatnak a következő évtizedek, tűnődött borzongva Drizzt.

Már majdnem befejezte rajzát, amely egy gömbölyűvállú drow-t - Brizát - ábrázolt, akit fenéken harap egy óriási vipera.

- Nézz rám - parancsolta Malice Anya.

Drizzt kétségbeesett. Valamikor természetes késztetést érzett, hogy ránézzen arra, akivel beszél, de Briza kemény munkával kiverte belőle ezt az ösztönt. A herceg-apródok helye a szolgálat, szemük legfeljebb a padlón csúszó alantas lényekre pillanthat - kivéve persze a pókokat. Drizztnek minden alkalommal el kellett fordítania a tekintetét, valahányszor egy ilyen nyolclábú alakot pillantott meg. A pókok túl jók voltak egy herceg-apród szemének.

- Nézz rám - ismételte meg Malice Anya, hangjában árnyalatnyi türelmetlenséggel. Drizzt korábban látta már kitöréseit, a harag vad megnyilvánulásait, amelyek elsöpörtek mindent, ami az útjukba került. Még a nem kevésbé gonosz, gögös Briza is lapított, amikor a Nagyasszonyanya haragra gerjedt.

Drizzt kényszerítette magát, hogy fölemelje tekintetét, végigpásztázta anyja fekete köpenyét, amelynek pók-díszzeiből meg tudta ítélni, milyen magasra ért a pillantása. Minden egyes pillanatban várta, mikor csapják fejbe vagy vágják végig a hátán - Briza ott állt mögötte, türelmetlenül játszadozva korbácsával.

Aztán meglátta őt, a hatalmas Malice Do'Urden Anyát, akinek szeme a hőlátás vörösében izzott, arca viszont hideg fehér volt, nem haragosan fénylő. Drizzt izmai megfeszültek, még mindig a büntető csapást várta.

- Herceg-apródi szolgálatod véget ért - közölte vele Malice Anya. - Mostantól a Do'Urden ház második fia vagy, minden...

Drizzt tekintete önkéntelenül visszarebbent a padlóra.

- Nézz rám! - rivallt rá az anyja, hirtelen haraggal.

Drizzt rémülten kapta vissza tekintetét az arcra, amely most már vörösen lángolt. Látómezejének szélén látta Malice lendülő kezének mozgó hőfoltját, és elég meggondolatlan volt ahhoz, hogy megpróbáljon kitérni az ütés elől. Aztán hirtelen a padlón találta magát, ara csak úgy sajgott a hatalmas pofontól.

De még esés közben is volt annyira éber és bölcs, hogy tekintetét szilárdan Malice Anyára szegezze.

- Többé nem vagy szolga! - dörögte a Nagyasszonyanya. - Ha továbbra is így viselkedsz, szégyenbe hozod a családjunkat! - Torkon ragadta Drizztet, és durván talpra rántotta.

- Ha pedig szégyent hozol a Do'Urden házra - sziszegte a fiú arcába, közvetlen közletről - akkor túlélsz szurkálom meg azt a bíborszínű szemedet!

Drizztnek a szeme sem rebbsent. Az alatt a hat év alatt, amíg Vierna nevelte őt és a család szolgálatába állította, épp eléggé megismerte Malice Anyát ahhoz, hogy megértse a fenyegetés minden rafinált hátsó jelentését. Bár Malice az anyja volt - ki tudja, mennyit ér ez -, Drizztnek mégsem volt szemernyi kétsége sem afelől, hogy nagyon is szívesen szúrna tűket a szemébe.

- Más, mint a többi - mondta Vierna -, és nem csak a szeme miatt.

- Akkor miért? - kérdezte Zaknafein, egyszerű szakmai érdeklődésnek álcázva kíváncsiságát. Zak mindig jobban kedvelte Viernát a többieknel, de most, hogy főpapnő lett belőle, túlságosan önzővé vált.

Vierna meglátsította lépteit amint a kápolna előcsarnokának ajtaja már feltűnt előttük.

- Nehéz ezt megmagyarázni - sóhajtott. - Drizzt a legintelligensebb valamennyi fiúgyerek között, akit ismerek. Már őt évesen lebegett. Mégis, amikor herceg-apród lett, hetekig tartó büntetéssel lehetett csak rászorítani, hogy ne emelje fel a tekintetét a padlórl, mintha ez az egyszerű feladat ellentétben állna a saját felfogásával. Ez természetellenes!

Zaknafein megállt, és hagyta, hogy Vierna továbbmenjen.

- Természetellenes? - suttogta magában, Vierna megjegyzésén tünődve. Igen, az ilyesmi talán szokatlan egy drow esetében, de éppen ez az, amit Zaknafein elvart - és remélt - egy, a saját ágyékából fogant gyermektől.

Vierna után indult a kivilágítatlan előcsarnokba. Malice, mint mindig, trónusán ült a pókbálvány fejénél, de minden más széket a fal mellé toltak - pedig az egész család jelen volt. Ez hivatalos összejövetel lesz, gondolta Zak, ha csak a nagyasszonyt illeti meg az ülés kényelme.

- Malice Anya - kezdte Vierna a lehető legtiszteletteljesebb hangon -, itt van Zaknafein, ahogy parancsoltad.

Zak kilépett Vierna mellé, és udvariasan viszonzta a Nagyasszonyanya biccentését, noha jobban érdekelt a legifjabb Do'Urden, aki derékgig meztelenül állt Malice mellett.

A nagyasszony felemelte kezét, hogy elhallgattassa az egybegyűlteket, aztán intett Brizának, aki a ház piwafwiját tartotta a kezében.

Drizzt gyermekarcán elragadtatott kifejezés ragyogott fel, amikor Briza a megfelelő varázsigéket kántálva a vállára terítette a mágikus, fekete alapon vörös és bíbor csíkos köpenyt.

- Üdvözöllek, Zaknafein Do'Urden - szolt szívből Drizzt döbbsent pillantásokat váltva ki a jelenlévőkből. Malice Anya nem adott neki engedélyt a megszólalásra, Drizzt még csak nem is kérte a jóváhagyását! - Drizzt vagyok, a Do'Urden ház második fia, többé nem herceg-apród. Most már rád nézhetek - úgy értem, a szemedbe, és nem a csizmádra. Anyám mondta! - Drizzt arcáról lehervadt a mosoly, amikor fölnézve Malice Anya haragtól lángoló szemébe pillantott.

Vierna kövé dermedve állt. Elképedve, kerekre nyílt szemmel nézte a fiút.

Zak maga is meglepődött, de másképpen. Szájához emelte a kezét, hogy összezsíppentse mosolyra nyíló ajkait, mert a mosolyt csak egy lépés választotta volna el a rekeszizom-fájdító nevetés rohamától. Zak nem emlékezett, mikor látta utoljára ilyen tüzesnek a nagyasszony arcát.

Briza szokásos helyén, anyja mögött állt, és zavartan babrált korbácsával, mert annyira elképedt öccse viselkedésén, hogy hirtelen nem tudta, mit is tegyen. Ilyen még nem fordult elő. Zak tudta, hogy Malice legidősebb lánya ritkán habozik, ha büntetésről van szó.

A Nagyasszonyanya mellett, bölcsen egy lépés távolságot tartva, ott állt Drizzt, immár némán, alsó ajkát beharapva. De Zak látta, hogy az ifjú drow szemében továbbra is ott bujkál a nevetés. Drizzt közvetlensége és tiszteletlensége tehát több volt öntudatlan nyelvbtlárnál, vagy ártatlan tapasztalatlanságnál.

A fegyvermester nagyot lépett előre, hogy elterelje a Nagyasszonyanya figyelmét Drizztről.

- Te vagy hát a második fiú? - kérdezte színlelt megdöbbenéssel, részint Drizzt büszkeségét táplálándó, részint pedig, hogy kiengesztelje Malice-t és elvonja a figyelmét. - Akkor itt az ideje, hogy gyakorolni kezdj.

Malice hagyta, hogy haragja elpárologjon, ami ritka esemény volt.

- Tőled csak az alapokat fogja megtanulni, Zaknafein. Ha Drizzt Nalfein helyére akar lépni, akkor a Sorcere Akadémiáján a helye. Így a felkészítés legnagyobb terhei Rizenre, és csekélyke varázstudására hárulnak majd.

- Olyan biztos vagy benne, hogy a mágia neki való? - kérdezte gyorsan Zak.

- Értelmesnek látszik - felelte Malice, majd dühös pillantást vetett Drizztre. - Legalábbis általában. Vierna arról számolt be, hogy jelentős előrehaladást tett felesületes erőinek irányításában. Házunknak amúgy is új mágusra van szüksége. - Malice arca megrándult, amikor arra gondolt, hogyan büszkélkedett Baenre a fiával, a város főmágusával. Tizenhat év telt el Malice és az Első Nagyasszonya találkozása óta, Malice mégis a legapróbb részletekig emlékezett vissza mindenre. A mágia a megfelelő pálya - mondta.

Zak egy lapos érmét vett elő erszényéből, felpöccintette, aztán a levegőben elkapta.

- Láthatnánk valamit? - kérdezte.

- Ahogy óhajtod - egyezett bele Malice anya, akit egyáltalán nem lepett meg, hogy Zak szeretné, ha neki lenne igaza. A fegyvermester nem sokra tartotta a varázstudományt, jobban bízott a kardjában, mint holmi villámfakasztó varázssbotban.

Zak odaállt Drizzt elé, és átadta neki az érmét.

- Pöcköld fel!

Drizzt vállat vont; azon tűnődött, vajon mit is akart jelenteni az anyja és Zak között lejátszódó rövid beszélgetés. Mindaddig soha nem hallott arról, hogy bármilyen pályát is terveznének számára, és nem ismerte a Sorcere-t sem. Beleegyező vállrándítással ráhelyezte az érmét behajlított mutatóujjára. Hüvelykujjával fölpattintotta a levegőbe, aztán könnyedén elkapta. Utána zavart arccal visszanyújtotta Zaknak - nem tudta, mi olyan fontos egy ilyen könnyű kis mutatványban.

Ahelyett, hogy elvette volna az érmét, a fegyvermester megint a nyakában lógó erszénybe nyúlt, és egy újabbat vett elő.

- Most próbáld mind a két kezeden! - mondta Drizztnek.

A fiú megint rántott egyet a vállán, aztán egyetlen könnyed mozdulattal felpöccintette az érméket, és elkapta őket.

Zak Malice Anyára nézett. Ezt minden drow meg tudta csinálni, de az a könnyedség, amivel Drizzt elkapta az érméket, szemet gyönyörködtető volt. Tekintetét titokban Malice Anyán tartva, Zak újabb két érmét szedett elő.

- Most kettőt-kettőt tegyél mind a két kezeden, és úgy dobd fel! - utasította a fiút.

A négy érme felröppent, majd biztonságosan Drizzt kezében fejezte be útját. Drizztnek egyetlen testrésze sem mozdult, a karján kívül.

- Kétkezes - mondta Zak Malice-nek. - Harcos alkat. A Melee-Magtherében a helye.

- Ezt a varázslók is meg tudják csinálni - torkolta le Malice, akinek nem tetszett a kellemetlenkedő fegyvermester arcára kiülő elégedettség. Zak valamikor Malice hivatalos férje volt, azután pedig gyakorta a szeretője. Ügyessége és rátermettsége nem csak a fegyverforgatásban nyilvánult meg. De az örömek mellett, amit Zaknafein Malice-nek nyújtott, az érzéki képességek mellett, amelyek miatt Malice több tucatszor kímélte már meg Zak életét, a fegyvermester rengeteg fejfájást is okozott neki. ő volt a legjobb harc-mester Menzoberranzanban, ezt a tényt sem lehetett figyelmen kívül hagyni, de az a semmibe vétel, sőt, megvetés, amit a Pókkirálynő iránt tanúsított, nem egyszer kellemetlen helyzetbe hozta a Do'Urden házat.

Zak újabb két érmét adott Drizztnek, aki most már élvezte a játékot. Mind a hatot feldobta a magasba, és mind a hat előírászerűen visszaérkezett a kezébe.

- Kétkezes - mondta Zak, ezúttal még nyomatékosabban. Malice Anya intett, hogy folytassa. Még ő sem tudta kivonni magát legfiatalabb gyermeke lenyűgöző ügyességének hatása alól.

- Meg tudod csinálni még egyszer? - kérdezte Zak a fiút.

Két kezét egymástól függetlenül mozgatva, Drizzt pillanatok alatt feltornyozta a három-három érmét mutatóujjaira. Zak nem hagyta, hogy felpöccintse őket, négy másik érmét vett elő, és azokat is Drizzt kezére tette. A fiú most már mindkét mutatóujján öt érmét egyensúlyozott. Zak egy pillanatra megállt, hogy megfigyelje az ifjú drow összpontosítását (és hogy a kezét még egy kicsit az érmék fölött tartsa, ezáltal elegendő meleget adjon át nekik ahhoz, hogy Drizzt jól lássa őket).

- Kapd el mindet, második fiú! - mondta halálos komolyan. - Kapd el mindet, különben a Sorcere-ben találsz magad, a mágusok iskolájában! Te pedig nem vagy közéjük való!

Drizzt csak halványan kapisgálta, miről beszél Zak, de a fegyvermester komoly és nyomatékos hangjából érezte, hogy fontos dologról lehet szó.

Mélyet lélegzett, hogy erőt öntsön magába, aztán felpöccintette az érméket. Egyenként, külön érzékelte mindegyik darabot.

Az első kettő simán visszahullott, de a többi szabálytalan villanásaiból Drizzt látta, hogy azok nem fognak egyenesen leesni.

Nem maradhatott tovább mozdulatlan: megpördült önnön tengelye körül, miközben keze követetetlen gyorsasággal cikázott. Aztán hirtelen megállt Zak előtt, mint a cövek. Kezei ökölbezárvá pihentek az oldalánál, miközben arcára komor kifejezés költözött.

Zak és Malice összenéztek: egyikük sem volt biztos benne, mi történt.

Drizzt Zak felé emelte összezárt ökleit, aztán lassan kinyitotta.

Önelégült mosoly terült szét gyerekarcán.

Öt-öt érme volt mindkét kezében.

Zak némán, elismerően fűtötyentett. Neki, a ház fegyvermesterének is csak tucatnyi próbálkozásból szokott sikerülni ez a tízérmés mutatvány.

Odament Malice Anyához.

- Kétkezes - szögezte le, immáron harmadszor. - Harcos. Nekem pedig nincs több érmém.

- Vajon mennyivel tudná még megcsinálni? - lehelte Malice, akarata ellenére lenyűgözve.

- Mennyit tudnánk még fölrakni a kezére? - vágott vissza Zak diadalmas mosollyal.

Malice Anya hangosan felnevetett, és megrázta a fejét. ő azt akarta, hogy Drizzt Nalfein helyére lépjen a házban, de makacs fegyvermestere most is, mint mindig, keresztülhúzta terveit.

- Nos, legyen, Zaknafein - ismerte be vereségét. - A második fiúból harcos lesz.

Zak bólintott, és visszament Drizzthez.

- Egy nap talán a Do'Urden ház fegyvermestere válik belőle - tette hozzá Malice, Zak háta mögött. A férfi erre megtorpant, és a vállá fölért visszanezett a nagyasszonyra.

- Egy ilyenről - szorította meg Malice szokásos kegyetlenségével Drizzt karját - aligha várhatunk ennél kevesebbet.

Rizzen, a jelenlegi férj kényelmetlenül feszengeni kezdett. ő is tudta, ahogy mindenki más - beleértve még a ház rabszolgáit is -, hogy Drizzt nem az ő gyereke.

- Három terem? - kérdezte Drizzt, amikor Zak oldalán belépett a Do'Urden ház legdélibb részén fekvő nagy gyakorlóterembe. Különféle színben hunyorgó, varázsos fénygömbök sorakoztak a magas, köfalú terem légterében, kellemesen halovány derengésbe borítva a helységet. A csarnoknak három ajtaja volt: egy kelet felé nyílt, amely egy másik szobába, onnan pedig az erkélyre vezetett, egy éppen Drizztrel szemben, a déli falon, a ház utolsó termeibe nyílt, egy pedig a főfolyosó felé, ahonnan jöttek. Drizzt - a rengeteg lakatból, amit Zak bekattintott mögöttük - látta, hogy vissza nem errefelé szokott járni.

- Egy - javította ki Zak.

- De van még két ajtó - Drizzt, végignézte a termen. - És nincs rajtuk lakat.

- ő - mondta Zak -, azokon a józan ész a lakat. - Drizzt már kezdte érteni a dolgot. - Az az ajtó - mutatott Zak a déli falra - az én saját lakrészembe nyílik. Oda sosem jöhetsz utánam. A másik pedig a taktikai terembe vezet, amit harcok idején használunk. Amikor... ha egyszer esetleg majd úgy döntök, már elégedett vagyok veled, akkor talán bejöhetsz oda velem. De addig a napig még sok év fog eltelni, úgyhogy elégedj meg ezzel az egy teremmel - mutatott körbe széles mozdulattal. - Ez lesz az otthonod.

Drizzt nem volt túlságosan elragadtatva. Eddig botor módon azt remélte, hogy az ilyesfajta bánásmódot herceg-apród éveivel együtt végleg maga mögött hagyta. De ez a fajta bánásmód visszavitte még a hat éves szolgáltnál is korábbra, abba az évtizedbe, amit a családtól elzárva, Viernával kettesben töltött el. Ez a terem még akkora sem volt, mint a kápolna; túl szűk volt a fiatal drow ízlésének. A következő kérdése úgy hangzott, mint valami morgás.

- Hol fogok aludni?

- Az otthonodban - mondta Zak tárgyilagosan.

- És hol eszem?

- Az otthonodban.

Drizzt szeme résnyire szűkült, arca kipirult az elszántságtól. - Hol fogok... - kezdte konokul, eltökélve, hogy megtöri a fegyvermester logikáját.

- Az otthonodban - válaszolta Zak ugyanazon a kimért és kiegyensúlyozott hangon, mielőtt Drizzt befejezhette volna kérdését.

A fiú keményen megvetette lábát, és karbafonta a kezét.

- Hát ez elég rosszul hangzik - vicsorogta.

- Pedig jobban tennéd, ha megbarátkoznál a gondolattal - jegyezte meg Zak.

- Mire jó ez az egész? - kezdte Drizzt. - Elragadsz az anyámtól...

- Malice Anyának kell nevezned - figyelmeztette Zak. - Mindig csak Malice Anyának hívhatod.

- Az anyámtól...

A férfi nem fecsérelte az időt újabb szóbeli figyelmeztetésre. Ököllel sújtott a lázongó arcába.

Drizzt jó húsz perc múlva tért magához.

- Első lecke - mondta Zak, néhány lépéssel arrébb, lazán a falhoz támaszkodva. - A saját érdekedben. Mindig Malice Anyaként kell emlegetned.

Drizzt az oldalára hemperedett, és megpróbált felkönyökölni, de zúgó feje visszahúzta a padló felé. Zak megragadta és fölrántotta.

- Ez nehezebb, mint az érmekapkodás - jegyezte meg a fegyvermester.

- Mi?

- Hárítani egy ütést.

- Milyen ütést?

- Ne vitatkozz, te makacs kölyök.

- Második fiú! - javította ki Drizzt megint csak morogva, és kezét ismét dacosan karbafonta.

Zak keze ökölbeszorult az oldala mellett, ezt Drizzt is észrevehette. - Akarsz még egy altatót? - kérdezte a fegyvermester szenvtelenül.

- A második fiúk lehetnek gyerekek is - adta be a derekát bölcsen Drizzt.

Zak hitetlenkedve csóválta a fejét. A dolog kezdett érdekessé válni.

- Jól fogod itt érezni magad - mondta, és egy vastag, színes függönyhöz vezette Drizztet. - De csak akkor, ha megtanulsz parancsolni annak a fecsegő nyelvednek. - Egy erőteljes rántás után a függöny lehullt, és mögüle előbukkant a legesodálatosabb fegyverpolc, amit az ifjú drow - de sok öregebb is - valaha látott. Volt ott kard, fejsze, harci kalapács, és minden más, amit csak Drizzt el tudott - vagy még el sem tudott - képzelni.

- Nézd végig őket - mondta Zak. - Tanulj és gyönyörködj! Találd meg azt, amelyik a legjobban áll a kezedben: kövesd az akaratom szavát. Mire végzünk a tanulással, mindegyik jó ismerősöd lesz.

Drizzt tágra nyílt szemmel járkált a polc előtt; már kezdte kedvezőbb fényben látni az egész helyet és az itteni életet. Fiatal életének teljes tizenhat éve alatt az unalom volt a legfőbb ellensége.

Most úgy látszott, ezekkel a fegyverekkel leküzdheti.

Zak a magánlakrész aijtája felé indult, mert úgy gondolta, helyesebb Drizztet magára hagyni az új fegyverekkel, az első ügyetlen mozdulatoknál.

De az ajtónál mégis megállt, és visszanézett az ifjú Do'Urdenre. Drizzt egy hosszú, súlyos alabárdot lengetett lassú ívben, mely több mint kétszer olyan hosszú volt, mint ő. Minden erőfeszítése ellenére sem tudta uralma alatt tartani a fegyvert, és a lendület ledöntötte a lábáról.

Zak felkuncogott, de a nevetés csak emlékeztette kötelességének komor valóságára. Drizztet is, mint ezernyi más fiatal sötét-elfet, harcossá fogja nevelni, felkészíti az Akadémia próbáira és a menzoberranzani élet veszélyeire. Gyilkost csinál belőle.

Pedig mennyire más a természete, gondolta a férfi. Drizzt olyan könnyen nevet; a gondolatra, hogy kardját egy másik élőlény szívébe márthatja, undor fogta el a fegyvermestert. De hát ilyen a drow világ, ezzel Zak életének négy évszázada során sem tudott szembeszállni. Zak magára hagyta a játszadozó Drizztet, bement a szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Mind ilyenek lennének? - kérdezte a szinte üres szobától. - Lehetséges, hogy minden drow gyerekben meg van ez az ártatlanság, ez az egyszerű, romlatlan mosoly, amit megöl ennek a világnak a mocska? - Zak az asztalához lépett, hogy felélessze az állandó halovány izzásban lévő kerámiagömb fényét, amely a szoba fényforrásául szolgált. De aztán meggondolta magát, nem tudta kivenni a fejéből az önfeledten játszó Drizztet. Inkább az ajtóval szemben álló ágyhoz lépett.

- Vagy csak te vagy különleges, Drizzt Do'Urden? - folytatta, amikor ledőlt a puha ágyra. - És ha más vagy, mi az oka? A vér, az én vérem, ami az ereidben folyik? Vagy azok az évek, amelyeket szoktató anyáddal töltöttél?

Zak a szeme elé fektette a karját, és elgondolkodott a kérdéseken. Drizzt különbözik az átlagtól, döntötte el végül, de nem tudta, hogy ezt Viernának tulajdonítsa-e, avagy saját magának.

Egy idő múlva elnyomta az álom, de ez sem hozott enyhülést. Jól ismert álomkép látogatta meg, egy eleven emlék, amely sohasem halványul el.

Zaknafein megint a DeVir ház gyermekeinek sikoltozását hallotta, ahogy a Do'Urden katonák - akiket ő maga képzett ki - kaszabolják őket.

- Ez az egy másmilyen! - kiáltotta álmában Zak, és hirtelen felült az ágyon. Hideg verejtéket törölt le a homlokáról.

- Ez az egy másmilyen. - Hinnie kellett ebben.

7.

Sötét titkok

Tényleg meg akarod próbálni? - kérdezte Masoj hitetlenkedve.

Alton a diákra emelte ocsmány ábrázatát.

- Töltsd ki máson a haragodat, Arcnélküli - mondta Masoj, elfordítva tekintetét mentora szétroncsolt arcáról. - Nem én vagyok a hibás.

- Már több, mint egy évtizede foglalkozol mágikus tanulmányokkal - felelte Alton -, mégis félsz felfedezni az alsó világot a Sorcere egy mesterének oldalán?

- Egy igazi mester mellett nem félnék - suttozta dacosan Masoj.

Alton elengedte a füle mellett a megjegyzést, mint már oly sokszor megtette, a Hun'ett gyakornok kijelentéseivel a tizenhat év alatt. Masoj volt Alton egyetlen kapcsolata a külvilággal, s míg a fiúnak rangos családja volt, addig ő maga pusztán a gyakornokra számíthatott.

Beléptek Alton négyszobás lakrészének legfelső kamrájába. Egyetlen szál gyertya égett itt, melynek fényét jórészt elnyelték a sötét tapéták és a fekete falak, szőnyegek. Alton leült a székére a kicsi, kerek asztal mögé, és egy súlyos könyvet vett maga elé.

- Ez a varázslat inkább a papoknak való - tiltakozott Masoj, aki az arctalan mesterrel szemben foglalt helyet. - A varázslók az alsóbb síkoknak parancsolnak: a halottak csak a papokra tartoznak.

Alton kíváncsian körülnézett, aztán tekintete megállapodott Masojon.

A mester groteszk vonásait még jobban eltorzította a vibráló gyertyafény. - Sajnos, én egy papot sem látok itt - gúnyolódott az Arcnélküli. - Kénytelen leszek megint én előhívni a Kilenc Pokol egyik lakóját.

Masoj hátradőlt székében, és tehetetlenül megcsóválta a fejét. Van abban valami, amit Alton mond.

Egy éve volt, hogy az Arcnélküli egy jég-ördög megidézésével keresett választ a kérdéseire. A tűnékeny jelenség befagyasztotta az egész szobát, egészen feketére a vörösön túli spektrumban, és egész vagyont érő alkimiai felszerelést zúzott szét. Ha Masoj nem hívja elő familiárisát, hogy elijessze a jég-ördögöt, egyikük sem jutott volna ki élve a szobából.

- Hát jó - biccentett Masoj, kevés meggyőződéssel. Kezeit maga előtt kinyújtva, egymáson keresztbe téve, az asztalra tette. - Idézd meg azt a lelket, és szedd ki belőle a válaszokat.

Alton figyelmét nem kerülte el az az önkéntelen remegés, amit Masoj köpenyének enyhe hullámozása árult el. Egy pillanatig a diákra bámult, aztán visszatért az előkészületekhez.

Ahogy Alton egyre közeledett a varázslat pillanatához, Masoj keze ösztönösen a zsebébe tévedt, a vadászó macska onix szobrocskájára, amit a valódi Arcnélküli halálának napján szerzett meg. A kis szobor erős mágiát hordozott, mely lehetővé tette hordozójának, hogy egy félelmetes párducot idézzon maga mellé. Masoj csak csínján élt a lehetőséggel, mert nem tudta, hány alkalommal használhatja a varázsszerszámot, s nem ismerte a lehetséges veszedelemait sem. Csak ha szorul a hurok - gondolta magában, amikor az ujjai közt érezte a kis alakot. Miért van az, hogy mindig olyankor kerül szorult helyzetbe, amikor Altonnal van? - tűnődött.

Látszólagos magabiztossága ellenére titokban Altonban is Masojéhoz hasonló aggályai merültek fel. A halott lelkek ugyan nem voltak olyan pusztítóak, mint az alsóbb síkok lakói, de legalább olyan gonoszak tudtak lenni, és kifinomultabb kínzási módszereik voltak.

De Altonnak mindenképpen szüksége volt a válaszokra. Több, mint másfél évtizede kutatott a szokásos utakon és módokon, mesterek és tanítványok faggatásával - persze álcázva valódi szándékát -, hogy megismerje a DeVir ház bukásának részleteit. Sokan tudtak pletykákat arról az éjszakáról, némelyikük még a győztes ház harci módszereiről is részletesen beszámolt.

A támadók megnevezésétől viszont mindegyikük óvakodott.

Menzoberranzanban senki sem mondott semmi olyasmit, amit vádaskodásnak lehetett volna értelmezni, még akkor sem, ha a vád köztudottan igaz volt. Ha nem állt rendelkezésre megdönthetetlen bizonyíték, a kormányzótanács a kisujját sem mozdította. Ha egy ház támadást indított, de lebukott, akkor egész Menzoberranzan haragja zúdult rá, és még a nevét is elsöpörték. De ha sikeresen végrehajtott akcióról volt szó, mint a DeVir ház esetében is, akkor a vádaskodót érte kíméletlen megtorlás.

A drow városban inkább a közvélemény forgatta az igazság kerekét, semmint a becsület elvei.

Alton most más kutatási módszert keresett. Először az alsóbb síkokkal, a jég-ördöggel próbálkozott, katasztrofális eredménnyel. Most viszont egy olyan tárgy volt a birtokában, amely véget vethet kudarcaiinak: egy felvilági mágus tollából származó varázskönyv. A drow hierarchiában csak Lloth papjai foglalkoztak a halottakkal, de más társadalmakban a varázslók is beleártották magukat a spirituális világba. Alton a Sorcere könyvtárában bukkant rá a kötetre, és úgy vélte, eleget le tudott fordítani belőle ahhoz, hogy sikeres spirituális kapcsolatot létesítsen.

Meghajlítgatta az ujjait, aztán óvatosan kinyitotta a könyvet a megjelölt oldalon. Még egyszer, utoljára, átfutotta a mágikus szavakat.

- Elkészültél? - kérdezte Masoj.

- Még nem.

Alton rá sem hederített a diák állandó gúnyolódására; mindkét tenyerét az asztalra helyezte. Lassan belesüllyedt a legmélyebb meditatív transz állapotába.

- FEY INNAD... - Elhallgatott és megköszörülte a torkát a nyelvbörlés után. Masoj, bár nem látta közelről a varázslat szövegét, azonnal észrevette a hibát.

- FEY INNUNAD DE-MIN... - Aztán újra megállt.

- Lloth legyen velünk - fohászkozott Masoj csöndesen.

Alton szeme tágra nyílt, és a tanítványra meredt. - Fordítás - morogta - egy ember-mágus szövegéből.

- Halandzsa - vélte Masoj.

- Ez a könyv itt előttem, egy felvilági varázsló saját varázskönyve - közölte Alton. - Méghozzá egy főmágusé, az ork tolvaj firkálmánya szerint, akitől az ügynökeink vették a könyvet. - Megint összeszedte magát. Megrázta kopasz fejét, és igyekezett visszatérni az előbbi transz állapotába.

- Persze, egy közönséges, ostoba ork csak úgy el tudja lopni egy főmágus könyvét - suttogetta szónokiasan Masoj. Azt akarta, hogy az állítás nyilvánvaló képtelensége magáért beszéljen.

- A varázsló már halott volt! - dörögte Alton. - A könyv valódi!

- És ki fordította le? - vágott vissza Masoj nyugodtan.

Alton nem törődött tovább a vitával. Ügyet sem vetve Masoj alamuszi pillantására, újra kezdte a varázslatot.

- FEY INNUNAD DE-MIN DE-SUL DE-KET.

Masoj magába fordult, és remélte, hogy ki-kibuggyanó halk nevetése nem zavarja meg Altont. Egy pillanatig sem hitte, hogy az új Arcnélküli kísérlete sikerrel jár, de nem akarta még egyszer végighallgatni a nevetséges kántálást.

ám hamarosan újra figyelnie kellett az eseményeket, amikor meghallotta Alton izgatott suttogását: - Ginafae Anya?

És valóban... zöldes füstgomoly lebegett a gyertya fölött, s egyre határozottabb alakot kezdett öltetni.

- Ginafae Anya! - hörögte a varázsló megint, amikor kiteljesedett a műve.

Halott anyjának másával össze nem téveszthető képmása úszott előtte.

A szellem zavartan fürkészte a szobát.

- Ki vagy? - kérdezte végül.

- Alton vagyok. Alton DeVir, a fiad.

- A fiam? - kérdezte a szellem.

- A gyermeked.

- Nem emlékszem, hogy lett volna ilyen csúf gyermekem.

- Ez csak álca - felelte sietve Alton, és Masojra nézett. Várta a szokásos kuncogást. De a Hun'ett, ha eddig kételkedett is Altonban, és gúnyolta, most szintiszta csodálattal tekintett rá.

Alton mosolyogva folytatta:

- Ez csak álca, hogy háborítatlanul járhassek a városban, és beteljesíthessem bosszúmat ellenségeinken!

- Miféle városban?

- Természetesen Menzoberranzanban.

De a szellem még most sem értette a dolgot.

- Ginafae vagy? - faggatta a varázsló. - Ginafae DeVir Anya?

A szellemarc vonásai eltorzultak, amíg a kérdésen gondolkodott. - Az voltam... azt hiszem.

- A DeVir ház, Menzoberranzan Negyedik Házának Nagyasszonyanyája - segítette Alton, egyre izgatottabban. - Lloth főpapnője.

A Pókkirálynő említésére a szellem felizzott.

- ó, nem! - nyöszörögte. Ginafae már emlékezett. - Nem lett volna szabad ezt tenned, csúf fiam!

- Ez csak álca - vágott közbe Alton.

- Itt kell hagyjalak - folytatta Ginafae szelleme, idegesen tekingetve körbe. - El kell hogy engedj!

- De meg kell tudnom tőled valamit, Ginafae Anya!

- Ne nevez így! - jajdult fel a szellem. - Te ezt nem értheted! Én nem élvezem Lloth kegyét...

- Szomorú egy eset - suttogta Masoj, aki egyáltalán nem volt meglepve.

- Csak egy választ kérek! - noszogatta Alton, aki nem akarta ezt az alkalmat is elszalasztani, hogy megtudhassa ellenségei nevét.

- Siess! - vinnyogta a szellem.

- Nevezd meg azt a Házat, amely elpusztította a DeVireket!

- Azt a Házat? - tűnődött Ginafae. - Igen, emlékszem arra a szörnyű éjszakára. A Ház neve...

A füstgömb szétpukkant és szertefoszlott. Ginafae képmása széthullott, szavai érthetetlen gurgulázásba fulladtak.

Alton fölpattant.

- Ne! - kiáltotta. - El kell mondanod! Kik az ellenségeim?

- Egynek számolsz engem? - szólt a szellemkép, az előzőtől teljesen különböző hangon, a tömény, pusztító hatalom hangján. Alton arcából kifutott a vér. A kép eltorzult és átalakult valami iszonyatos, ami még a varázsló ábrázatánál is ijesztőbb volt. Ocsmányabb, mint bármi az Anyagi Síkon.

Persze Alton nem volt pap, és sohasem mélyedt bele a drow vallásba azokon az alapvető dogmákon túl, amit fajtája minden hímnének megtanítottak. Mégis felismerte a teremtményt, amely előtte lebegett, s úgy nézett ki, mint egy darab csöpögő, sikos, olvadt viasz: egy yochlol volt, Lloth komornája.

- Meg merted zavarni Ginafae kinszenvedését? - rikoltotta a yochlol.

- A mindenit! - suttogta Masoj, és óvatosan a fekete terítő alá csusszant. Még ő, az állandó kételkedő sem számított arra, hogy mentora ilyen komoly bajba sodorja őket.

- De... - hebegte Alton.

- Ne merészd többé megzavarni ezt a sítot, gyarló varázsló! - mennydörögte a yochlol.

- Én nem akartam Mélységes Mélyéig Abyssra eljutni - mentegetőzött meghunyászkodva Alton. - Csak beszélni akartam...

- Ginafae-val! - hörögte a yochlol. - Lloth bukott papnőjével. Miért, mit gondoltál, hol van, ostoba hím? Az Olympuson éli világát, a felszíni elfek hamis istenei között?

- Én nem gondoltam...

- Megértetted, amit mondtam? - dörgött a yochlol.

- Igen - suttogta Masoj halkán, és igyekezett a lehető legkisebbre összehúzni magát.

- Soha többet ne háborgasd ezt a síkot! - figyelmeztette még utoljára a yochlol. - A Pókkirálynő nem ismer kegyelmet és türelmet az alkalmatlankodó hímekkel szemben! - A lény csöpögő arca felduzzadt, túlnőve a füstgömb keretein. Alton hörgő, gurgulázó hangokat hallott; belebotlott a székébe, de végül sikerült hátát a falnak vetnie. Karját védekezően az arca elé tartotta.

A yochlol szája elképzelhetetlenül nagyra nyílt, és apró, fekete labdacsokat köpködött magából. A labdacsok lepattantak Altonról, és mellette a falról. Kövek? - tűnődött az arcnélküli varázsló. Aztán az egyik fekete valami hamarosan választ adott kimondatlan kérdésére. Belekapaszkodott Alton fekete köpenyébe, és mászni kezdett védtelen nyaka felé. Pókok.

Seregyi nyolclábú bestia záporozott be az asztal alá is, Masoj pedig kétségbeesetten gurult ki előlük a másik oldalon. Talprakecmergett és hátrafordult, csak hogy lássa Altont vadul csapkodva ugrálni, amint igyekszik megszabadulni a mászó sereg nagyobbik részétől.

- Meg ne öld őket! - kiáltott fel kétségbeesetten Masoj. - A pókok elpusztítását tiltja a ...

- A Kilenc Pokolba a papokkal meg a törvényeikkel! - rikoltotta vissza Alton.

Masoj tehetetlenségében helyeslően vállat vont, a köpenye szárnya alá nyúlt, és előhúzta ugyanazt a kétkeszes nyílpuskát, amivel az Arcnélkülit ölte meg évekkel ezelőtt. Az erős fegyverre, aztán a mindent telemászó apró pókokra nézett.

- Nem lesz ez egy kicsit erős? - kérdezte fennhangon. Mivel nem kapott választ, vállat vont és lőtt.

A lövés keményen súrolta Alton vállát, és mély sebet ejtett rajta. A varázsló egy pillanatig döbbenten kapkodta a levegőt, aztán szörnyű grimasszal Masojra vicsorgott.

- Volt egy a válladon - magyarázta a diák.

Mentora vérfagyasztó arckifejezése mit sem enyhült.

- Hálátlan alak? - Morogta Masoj. - Bolond vagy te Alton, minden pók ott van nálad! - Kifelé indult. - Jó vadászatot! - szólt vissza a vállá fölért. A kilincs után nyúlt, de alighogy megfogta, az ajtó lapja Ginafae Anya képét öltötte magára. Az arc szélesen elmosolyodott, túlságosan is szélesen, aztán egy valószínűtlenül hosszú, nedves nyelv nyúlt ki, és képen nyalta Masojt.

- Alton! - kiáltott fel, és visszaperdült a falhoz, ahol a nyálkás rém nem érhetett el. Láta, hogy a mágus éppen varázsol, kétségbeesetten igyekszik összpontosítani, miközben az éhes pókok egyre magasabbra másznak köpönyege redőin.

- Halott vagy - jegyezte meg Masoj tárgyilagosan, és megcsóválta a fejét.

Alton elnyomva magában a mászkáló pókokkal szembeni irtózását, nagy nehezen átvergődött a varázslat szigorú ritusán, aztán erősen koncentrálni kezdte a varázslatot. Tanulásának éve alatt el sem tudta volna képzelni, hogy egyszer ilyesmit is csinálhat: még a gondolatára is nevetett volna. De még így is jobban járt, mintha a yochlol praktikájának esett volna áldozatul.

Tűzgolyót lőtt a saját lábába.

Masoj meztelenül, szőrevesztve botorkált ki az ajtón, el a tüzes pokolból. Őt a lángoló arctalan mester követte; a földön hempergett, közben égő köpenyét próbálta lehántani a hátáról.

Ahogy Alton az utolsó lángocskákat is kioltotta, kellemes emlék bukkant fel Masojban. Utóbb ki is mondta a gondolatot, ami abban a szörnyű pillanatban a leginkább foglalkoztatta.

- Akkor kellett volna megölnöm, amikor ott volt a hálóba gabalyodva!

Egy kicsivel később - amikor Masoj már visszament a saját szobájába tanulni - Alton fölvette a diszes fém csuklópántokat, amelyek jelezték, hogy viselőjük az Akadémia tanára, és kiosont a Sorcere épületcsoportjából. A széles lépcsőhöz ment, mely lefelé vezetett a Tier Breche-ből, és leült, hogy magába szívja Menzoberranzan látványát.

De a városkép még ebből a kitűnő látószögből sem volt elég lenyűgöző ahhoz, hogy feledtetni tudja vele újabb kudarcát. Tizenhat évig minden más álmát és vágyát feláldozta az elkeseredett kutatásra, hogy a bűnös ház nyomára jusson. És tizenhat éve nem bukkan eredményre.

Nem tudta, meddig fogja még bírni ezt a kérdezz-felelek játékot, és meddig tudja megőrizni lelkesedését. Masoj, az egyetlen barátja - ha ugyan az ilyet barátnak lehet nevezni - már tanulmányai felén is túl van a Sorcere-ben. Mit fog csinálni akkor, ha a diák végez és visszatér a Hun'ett házba?

- Talán végiggürölgöm az eljövendő évszázadokat - mondta fennhangon - csak azért, hogy valami boldogtalan diák megöljön, mint mi tettük az egykori Arcnélkülivel. Vajon az a diák is eltorzítja majd magát, és átveszi a helyemet? - Ajaktalan szája önkéntelen mosolyra húzódott, amikor elképzelte az örökéletű Arcnélküli Mestert. Vajon mikor kezdene gyanakodni az Akadémia Nagyasszonyanyája? Ezer év után? Vagy tízezer után? Vagy az Arcnélküli túlélne magát Menzoberranzant is? A mesterek élete nem olyan borzasztó, gondolta Alton. Sok drow jelentős áldozatokra lenne képes ezért a pozícióért.

Alton a könyöke hajlatába mélyesztette az arcát, és próbálta elhessegetni magától ezeket a nevetséges gondolatokat. Ő nem igazi mester, de nem is leli örömét a bitorolt címben. Talán jobb lett volna, ha Masoj lelővi akkor, tizenhat évvel ezelőtt, amikor az Arcnélküli hálójának foglya lett.

Alton elkeseredése csak mélyült, amikor eszébe jutottak az időtávlatok.

Épphogy betöltötte tizenkettedik életévét; drow fogalmak szerint még nagyon fiatal volt. Az a gondolat, hogy életének még a tizedét sem tudta le, nem hatott valami vigasztalóan Alton DeVirre ezen az éjszakán.

- Vajon meddig élek? - kérdezte önmagától. - Mikor kebelez be végleg ez az örület? - Visszatekintett a városra. - Jobb lett volna, ha megöl az Arcnélküli - suttogta. - Mert most csak Alton vagyok, az Említésre Sem Méltó Házból.

Masoj nevezte el őt így a DeVir ház bukásának hajnalán, de akkor, amikor az élete egyetlen íjhúron függött, Alton nem értette meg a cím mélyebb tartalmát. Menzoberranzan nem más, mint önálló Házak összessége. Egy magányos közrendű csatlakozhat az egyikhez, hogy azután a sajátjának nevezze, de egy egyedülálló nemest a város egyetlen Háza sem fogadna be. Csak a Sorcere maradt neki, semmi más... ez is csak addig, amíg valódi személyazonossága ki nem derül. Vajon milyen büntetést fognak rá kiróni egy mester meggyilkolásáért? Lehet, hogy Masoj követte el a tettet, de mögötte egy egész Ház áll, mely megvédelmezi. Alton pedig csak egy magányos nemes.

Állát a könyökére támasztotta, és a Narbondel egyre erősödő izzását figyelte. Ahogy a percek órákká olvadtak, Alton kétségbeesése és önsajnálata különös változáson ment át. Most az egyes drow Házakat vette sorra, s nem összességükben nézte őket amint egy egész várost alkotott.

Azon tűnődött, melyik milyen titkokat rejteget. Egy közülük, gondolta, a számára legértékesebb titkot hordozza. Egy közülük elsöpörte a DeVir házat.

Egycsapásra elfeledkezett esti kudarcáról Ginafae-val és a yochlollal, no meg fohászáról a korai halálért. Tizenhat év nem is olyan hosszú idő, gondolta Alton. Akár hétszázat is megérhet ez az ösztövért test. És ha így lesz, akkor minden egyes percét a merénylő Ház felkutatásának fogja szentelni.

- Vérbosszú - suttogta rekedten. Szüksége volt rá, hogy hallhatóan is megfogalmazza az egyetlen okot, ami miatt még érdemes lélegeznie.

8.

A rokon

Zak alacsony vágásokkal tört előre. Drizzt igyekezett gyorsan elhárítani és visszanyerni egyensúlyát, de a lankadatlan támadás egyre űzte őt, így kénytelen volt mozdulatait csakis a védekezésre korlátozni. Rémisztően gyakran vette észre, hogy fegyvereinek markolata közelebb van Zakhoz, mint a pengéi.

Aztán Zak leguggolt és alulról áttörte a fiú védelmét.

Drizzt mesteri keresztvágást csinált görbe kardjaival, de gyorsan ki is kellett egyenesednie, hogy hárítsa a fegyvermester hasonlóan fürge újabb támadását. A fiú tudta, hogy valami készül: már várta a következő rohamot, amikor Zak áthelyezte testsúlyát és lecsapott, mindkét kardjának hegyét Drizzt ágyékának szegezve.

A tanítvány elmozdult egy néma átkot, és szabályait lefelé tartva keresztbe tette egymáson, hogy a pengék által formázott V alakkal megakassza oktatója vágását. Ám hirtelen ötlettől vezérelve mégsem hárított, inkább hátraugrott, fájdalmas vágást szerezvén ezzel az egyik combjára. Undorodva a padlóra hajította kardjait.

Zak is hátraszökkent. Pengéit az oldala mellett tartotta, arcán szinte zavar látszott. - Nem csináltad, amit kellett volna - mondta tompán.

- Mert ez a hárítás nem jó - válaszolta Drizzt.

További magyarázatot várva a mester leengedte egyik kardját, és a markolatára támaszkodott. Az elmúlt évek alatt már sebesített, sőt, őlt is meg tanítványokat ilyen dacos ellenszegülésért.

- Az alsó kereszt megfogja a támadást, de mire megyünk vele? - folytatta Drizzt. - A mozdulat végrehajtása után a kardom hegye túl mélyen lesz ahhoz, hogy hatásos támadásba kezdjek, te viszont csak visszarántod a kardod, és szabad vagy.

- De kivédi a támadást.

- Csakhogy rögtön kapja a következőt - vitakozott Drizzt. - A legjobb esetben is legfeljebb egyenlő állást várhatok az alsó keresztől!

- Igen... - vágta rá a férfi, aki nem értette, mi a gondja ezzel a tanítványának.

- Jusson eszedbe a saját tanításod! - kiabált most már a fiú. - Minden mozdulattal előnyt kell szerezni, állandóan ezt prédikálsz, de szerintem az alsó kereszt nem jár semmiféle előnnyel.

- Kiragadsz egy olyan részt a leckéből, ami megfelel a saját céljaidnak - szidta Zak, aki már legalább olyan dühös volt, mint Drizzt. - Vagy teljes alakjában használd a mondatot, vagy sehogy! Minden mozdulattal előnyt kell szerezni, vagy valamilyen hátrányt kell elhárítani! Az alsó kereszt megfogja az alacsony kettős szúrást... az ellenfeled már

nyilvánvalóan előzőleg megszerezte az előnyt, ha egyáltalán rászánja magát egy ilyen merész támadó manőverre. Az állás kiegyenlítése nagyon is kedvező egy ilyen helyzetben.

- Akkor is rossz a háritás! - kötötte az ebet a karóhoz Drizzt.

- Vedd föl a kardod! - vetette oda neki Zak, és fenyegetően előrelépett. Drizzt habozott, az oktató pedig előretartott karddal támadott.

A fiú gyorsan lehajolt, felkapta a görbe kardokat és főlegyenesedve várta a rohamot. Nem tudta, vajon újabb lecke ez, vagy valódi támadás?

A fegyvermester dühösen nyomult előre, vágást vágás után osztva, Drizzt körül táncolva. A tanítvány meglehetősen jól védekezett, kezdte felfedezni mestere támadásainak gyakori sablonját: egyre alacsonyabban vág, így kényszeríti Drizzt kardmarkolatát a pengék fölé.

A fiú rájött, hogy Zak tettekkel, s nem szavakkal akarja bizonyítani igazát. Ezzel együtt a férfi arca haragosnak látszott, Drizzt tehát nem tudhatta, milyen messzire fog menni. Ha álláspontja helyesnek bizonyul, akkor megint megvágja a fiú combját? Vagy a szívébe szúr? Zak föl-le hajolgatott, Drizzt megfeszült és kiegyenesedett.

- Kettős alsó szúrás! - morogta a fegyvermester, és pengéi alábuktak.

Drizzt készenlétben várta. Megcsinálta az alsó keresztet. Elmosolyodott a pengék összekoccanásán, amikor kardjai megállították a támadó fegyvereket. Aztán egyetlen karddal folytatta, gondolván, hogy így is meg tudja tartani Zak két pengéjét. Most, hogy az egyik fegyver felszabadult a védekezés alól, Drizzt ravasz hadmozdulatba kezdett.

Alig emelte fel a fiú a kezét, Zak már látta, mit forgat a fejében - sejtette, hogy ezzel a csellel fog próbálkozni. Egyik szablya hegyét - amelyik közelebb volt Drizzt egyetlen háritó pengéjéhez - hirtelen a föld felé buktatta, így a tanítvány, aki igyekezett egyenlő ellenállást tartani a penge egész hosszában, megbillent. Drizzt elég gyors volt abban, hogy ne essen el, bár ujjai érintették a köpadlót. Még mindig hitt benne, hogy Zak besétált a csapdába, és ő végigcsinálhatja a briliáns ellentámadást. Egy kis lépést tett előre, hogy teljesen visszanyerje egyensúlyát.

A fegyvermester villámgyorsan a földre vetődött Drizzt lendülő kardjának íve alatt, befordult, és csizmás lábával a tanítvány kiszolgáltatott térdébe rúgott. Drizzt még föl sem fogta, mi történt, máris a hátán feküdt.

Zak hirtelen visszafogta lendületét, és visszahúzta a lábát maga alá. Mielőtt Drizzt megérthette volna az események lényegét, a fegyvermester már ott állt fölötte, a torkának szegezett karddal.

A mester kis sebet ejtett a fiú bőrén, amiből egy csepp vér buggyant elő.

- Van még valami mondanivalód? - vicsorogta Zak.

- A háritás rossz - lehelte Drizzt.

A férfiből kirobant a harsány nevetés. Eldobta a kardját, és talprarántotta a makacs tanítványt. Gyorsan lecsillapodott. Tekintetét Drizzt levendulaszín szemébe fúrta, ahogy karnyújtásnyira eltolta magától a fiút. Csodálta Drizzt beállásának könnyedségét, amint a kardot tartotta, mintha karjának természetes meghosszabbítása lenne.

Drizzt alig néhány hónapja állt kiképzés alatt, mégis, szinte minden fegyver használatát elsajátította már a Do'Urden ház hatalmas fegyvertárából.

Azok a görbe kardok... Drizzt választott fegyverei, melyekkel még szemképrázatosabb fűrgeséggel harcolt, mint általában. Ezekkel a szablyákkal felfegyverkezve az ifjú drow - aki szinte még gyerek volt - az Akadémia tagjainak felét le tudta volna győzni. Zak beleborzongott, ha arra gondolt, milyen elképesztő harcos válik majd Drizztból évek tapasztalata során.

De nem pusztán a fiú testi képességei és lehetőségei gondolkodtatták el Zaknafeint. Arra is rájött, hogy Drizzt vérmérséklete is különbözik az átlagos drow-étól: volt benne valami ártatlanság, és teljességgel hiányzott belőle minden gonoszság. Zakot akaratlanul is büszkeség fogta el, ha a tanítványára tekintett. Az ifjú drow ugyanolyan elvek szerint viselkedett, mint ő maga és ez - menzoberranzani szemmel igen furcsa morál volt -.

Drizzt is fölfedezte ezt az összetartozást, bár arról fogalma sem volt, mennyire egyedi közös értékrendjük a gonosz drow világban. Megértette, hogy "Zak bácsi" különbözik minden más sötét-elftől, akiket ismer - pedig a körben benne foglaltatott az egész családja és tucatnyi katona. Zak nyilvánvalóan más volt, mint Briza, Drizzt legidősebb nővére elvakult ambícióival Lloth vallása iránt. Nyilvánvalóan más volt, mint Malice anya, Drizzt anyja, aki csak akkor szólt a fiúhoz, ha valami parancsa volt számára, ha szolgálatot követelt.

Zak képes volt olyan helyzeteken is mosolyogni, melyek senkinek sem okoztak fájdalmat. Drizzt rajta kívül nem ismert mást, aki ennyire elégedett lett volna a pozíciójával. És ő volt az első drow, akit Drizzt nevetni hallott.

- Jó próbálkozás volt - minősítette a fegyvermester Drizzt kudarcba fulladt kísérletét.

- Egy valódi küzdelemben meghaltam volna - felelte a tanítvány.

- Az biztos - biccentett Zak. - Éppen ezért gyakorolunk. A terved remek volt, az időzítésed pedig kiváló. Csak a helyzet nem volt megfelelő. Mégis azt mondom, jó próbálkozás volt.

- Számítottál rá - szólt a fiú.

Zak mosolyogva bólintott. - Talán azért, mert már egy másik tanítvány is próbálkozott ezzel.

- Ellened? - kérdezte csalódottan Drizzt, hogy látta, elképzelése nem is olyan egyedi.

- Nem éppen - kacintott rá a férfi. - Ezt az ellentámadást a te szemszögedből néztem és ugyanerre az eredményre jutottam.

Drizzt arca újra felragyogott.

- Mi ugyanúgy gondolkodunk - jegyezte meg.

- Igen - bólintott az oktató. - De az én tudásomat négy évszázad tapasztalata fejlesztette ki, míg te még egyszázados sem vagy. Bízz bennem, te mohó tanítvány. Az alsó kereszt jó hártás.

- Talán - válaszolta óvatosan Drizzt.

Zak elnyomott egy mosolyt.

- Ha találsz valami jobb megoldást, akkor kipróbáljuk. De addig higgy nekem. Számtalan katonát képeztem már ki: a Do'Urden ház egész hadseregét, és másokat a Melec-Magthere mestereként. Én tanítottam Rizzent, a nővéreidet, és mindkét bátyádat.

- Mindkettőt?

- Én... - Zak elhallgatott, és kutató pillantást vetett Drizztre. - Értem - mondta kis idő múlva. - Szóval nem vették a fáradságot, hogy elmondják neked. - Azon tűnődött, vajon a fiúnak tőle kell-e megtudnia az igazságot. Malice Anya úgysem törődik ezzel.

Valószínűleg egyszerűen azért nem mondta el Drizztnak, mert Nalfein halálának története számára egyáltalán nem fontos, nem érdekes.

- Igen, mindkettőt. - Zak úgy döntött, hogy elmeséli. - Amikor születél, két bátyád volt: Dinin, akit ismersz, és egy idősebb, Nalfein, egy meglehetősen erős varázsló. Nalfeint csatában ölték meg aznap éjszaka, amikor születél.

- Törpék voltak, vagy gonosz gnómok? - suttogta Drizzt tágra meredt szemmel, mint egy kisgyerek, amikor ijesztő mesét hall. - Gonosz hódítók vagy kóbor szörnyek ellen védte a várost?

Zak nehezen tudta beleélni magát a fiú ártatlan hiedelmébe. - Temesd a gyerekeket hazugságba - gondolta magában, de mégis azt felelte:

- Nem.

- Akkor valami még elvetemültebb ellenség ellen harcolt? - faggatta Drizzt. - Gonosz feszíni elfek ölték meg?

- Egy másik drow kezétől halt meg! - kiáltotta a férfi tehetetlen elkeseredéssel, mire hirtelen kihúnyt a mohó fény Drizzt szemében.

Drizzt némán elgondolkodott a lehetőségeken, és Zak alig tudta elviselni a fiatal arcra kiülő zavarodottság látványát.

- Más város ellen harcolt? - kérdezte végül a tanítvány komoran. - Nem is tudtam, hogy...

A mester ennyiben hagyta. Sarkon fordult és némán a szobájába ment. Inkább Malice vagy valamelyik csatlósa zúzza szét ezt a jóhiszemű logikát.

Drizzt magára maradt összes többi kérdésével. Láttá, hogy a beszélgetésnek és a leckének vége. És azt is megértette, hogy itt valami fontos dologra derült fény.

A fegyvermester hosszú órákon át edzette Drizztet. A napokból hetek lettek, a hetekből hónapok. Az idő elvesztette jelentőségét: harcoltak, amíg bírták erővel, és amint kipihenték magukat, megint kezdték előről.

A harmadik év végére, mire Drizzt tizenkilenc esztendőssé lett, már órákig kitartott a fegyvermesterrel szemben, sőt, gyakran megszerezte a kezdeményezést.

Zak nagyon élvezte ezt az időszakot. Sok év óta először találkozott olyasvalakivel, akiben megvolt a lehetőség, hogy vele egyenrangú harcossá váljék. Nem emlékezett rá, hogy ezelőtt valaha is nevetés kísérte volna az adamantit pengék összecsattanását az edzőteremben.

Látta Drizztet sudárrá és erőssé nőni, éberré és intelligenssé fejlődni. Az Akadémia mesterei nemigen tudták volna sarokba szorítani, már az első évében sem.

Ez a gondolat csak addig járta át jólesően a fegyver mestert, amíg eszébe nem jutottak az Akadémia alapelvei, a drow élet törvényei, és az, hogy mindez micsoda kárt tehetne csodálatos tanítványában. Örökre ki fogják lopni a mosolyt azokból a bíbor szemekből.

A gyakorlótermen kívüli drow világ hamarosan be is tört hozzájuk, Malice Anya képében.

- Megfelelő tisztelettel beszélj vele - figyelmeztette Zak Drizztet, amikor Maya bejelentette a Nagyasszonyanya érkezését. A fegyvermester bölcsen előrelépett, hogy személyes üdvözléssel várja a Do'Urden ház fejét.

- Üdvözlétem, Nagyasszonyanya - mondta mély meghajlással. - Minek köszönhetem megtisztelő jelenlétedet?

Malice Anya ránevetett, hisz átlátott álarcán.

- Rengeteg időt töltesz itt a fiammal - mondta. - Szeretném látni, mennyit haladtatok.

- Kitűnő harcos - biztosította őt Zak.

- Annak is kell lennie - morogta Malice. - Már csak egy év, és megy az Akadémiára.

A férfi összehúzta szemöldökét ezekre a kétkedő szavakra, és azt morogta:

- Az Akadémia még nem látott nála jobb kardforgatót.

Malice ellépett tőle, és Drizzt elé állt.

- Nem kételkedem ügyességedben - mondta neki, de alattomos pillantását Zak felé vetette. - Jó vér folyik benned. ám vannak más dolgok is, amiktől valaki drow harcossá válik - a lélek dolgai. A harcos szellem!

Drizzt nem tudta, hogyan válaszoljon Malice-nek. Az elmúlt évek alatt alig néhányszor látta anyját, és akkor sem beszéltek egymással.

A mester látta a zavart Drizzt arcán és attól félt, hogy a fiú hibázni fog - Malice pedig éppen ezt akarta. Akkor a Nagyasszonynak ürügye lenne arra, hogy kivegye Drizztet Zak szárnyai alól - ezzel persze a férfit is megalázva - és átadja Dininnek, vagy valamelyik másik érzéketlen gyilkosnak. Meglehet, Zak volt a legjobb fegyvermester, de most, amikor Drizzt már megtanult a fegyverekkel bánni, Malice azt akarta, hogy a fia érzelmileg is megkeményedjen.

A mester ezt nem kockáztathatta meg: túlságosan is szerette tanítványát. Előrántotta hát kardjait ékköves hüvelyükből, és Malice mellett elrobogva rohamra indult.

- Mutasd meg neki, ifjú harcos!

Drizzt szeme vörös szikrát vetett. Szablyái villámgyorsan termettek a kezében, mintha csak odakívánta volna őket.

És milyen szerencse, hogy így történt! Zak olyan haraggal rontott rá, amelyet az ifjú drow azelőtt még sosem tapasztalt, még akkor sem, amikor az alsó kereszt dorgában vitatkoztak. Szikrák pattogtak az összeecsattanó pengékről, és Drizzt azon kapta magát, hogy védekezve hátrál. Máris fáj mindkét karja a kemény csapások ereje alatt.

- Mit akarsz... - kezdte.

- Mutasd meg neki! - sziszegte Zak két csapás között.

A fiú is el tudott kerülni egy vágást, mely halálos lehetett volna, ha betalál. De most mégis annyira meg volt döbbenve, hogy ellentámadásra nem is gondolt.

Az oktató félrecsapta Drizzt egyik, aztán másik pengéjét, és váratlan fegyverrel: a lábával támadott. Orrba rúgta a fiút.

Drizzt hallotta a porc roppanását és érezte önnön vére melegét, ahogy az arcán folyt lefelé. Hátravetődött és arrébb gurult, hogy biztonságos távolságban legyen örvengő ellenfelétől, amíg valamennyire magához tér.

Térden állt, amikor a férfi megint rohamozott.

- Mutasd meg neki! - hörgögte dühödten a fegyvermester.

Varázsfény bíbor derengése vette körül Drizzt testét, így könnyebb célponttá vált. Az egyetlen lehetséges módon válaszolt: sötétség-gömböt bocsátott mindkettejükre. Megérezve a fegyvermester következő mozdulatát, hasra vetette magát és kifelé kúszott, a fejét mélyen lesunyva - ami bölcs választásnak bizonyult.

Amikor felfogta, hogy sötétbe került, Zak gyorsan fölemelkedett néhány lábnyi magasságba, és pengéjével végigvágott a gömbön, Drizzt fejének magasságában.

Amikor a fiú kiért a fekete gömb másik oldalán és visszanézett, látta, hogy oktatója elemelkedett a padlótól. Ennél többet nem is kellett látnia ahhoz, hogy felfogja: a fegyvermester halálos vak-támadásba lendült. Zak kettészelte volna, ha nem bukik le a sötétben.

A zavarát düh váltotta fel. Amikor a mester földet ért és rohanvást közeledett a gömb túlsó oldala felől, Drizzt hagyta, hogy haragja végre elborítsa. Még mielőtt elérte volna Zakot, megpördült, egyik kardjával kecses körívet hasított maga körül a levegőben, a másikkal pedig élesen kidőfött a kör fölött.

Ellenfele elhajolt a szúrás elől, és visszakézzel háritotta a köríves csapást.

ám Drizzt még nem végzett. Szűrő pengéjének apró, gonosz vágásaival alaposan hátraszorította Zakot, vissza a megidézett sötétségbe. Itt csak ösztöneikre és hihetetlenül éles hallásukra hagyatkozhattak. A férfinek végül sikerült megvetnie a lábát, de az ifjú nem hagyott fel a támadással, és kirúgott, valahányszor a táncoló pengék ezt megengedték. Az egyik rúgás át is hatolt Zak védelmén, és keményen kiszorította a levegőt a fegyvermester tüdejéből.

Végül megint kibukkantak a gömb oldalán - ezúttal már az oktató körül is ott ragyogott a célzást segítő varázsfény. A fegyvermestert elborzasztotta a tanítványa arcára kiülő gyűlölet, de jól tudta, hogy ezúttal egyiküknek sincs más választása. Ennek a harcnak ocsmánynak kell lennie, valódinak. Fokozatosan átállt egy könnyed, kizárólag védekező ritmusra, és hagyta, hogy Drizzt belefáradjon a dühöd rohamokba.

ám az ifjú kitartóan és könyörtelenül támadott. Zak azzal ingerelte, hogy látszólag védtelenül hagyott egyes helyeket, Drizzt pedig le is csapott rájuk, persze hiába.

Malice Anya szótlanul figyelte a bemutatót. Nem tagadhatta, hogy Zak remekül kiképezte a fiút. Drizzt készen állt bármilyen harcra - legalábbis testileg.

Az oktató tudta, hogy Malice Anya nem fog megelégedni a pusztá harctechnikai képességekkel. Meg kell akadályoznia, hogy Drizzt hosszabban beszélgethessen az anyjával, hiszen akkor nyomban kiderülnének a furcsaságai.

Zak látta, hogy Drizzt már fárad, bár tudta, ez a fáradtság jórészt a csalódásból táplálkozik.

- Gyerünk - morogta hangtalanul, és hirtelen "megbicsaklott" a keze.

Széles karmozdulattal próbálta visszanyerni egyensúlyát, olyan rést nyitva ezzel védelmén, amit Drizzt nem tudott kihagyni.

A várt csapás meg is érkezett, mire Zak bal karja kurta keresztvágásra lendült, és kiverte Drizzt kezéből a kardot.

- Ha! - hördült fel az ifjú, akit nem ért váratlanul a dolog, és már indította is a következő támadást. Megmaradt pengéje végighasított ellenfele bal vállán, elébe vágva a háritásnak.

De mire elindította a második csapást, Zak már térdelt. A fiú pengéje ártalmatlanul suhant el a feje fölött, a mester pedig felpattant, és egy jobb keresztvágással arcon találta Drizztet. A tanítvány döbbenet hátrált néhány lépést, majd mozdulatlaná dermedt.

Megmaradt szablyája koppanva hullt a földre, tágra nyílt szeme dermedten nézett a semmibe.

- Csel a cselben - mondta nyugodtan Zak.

Drizzt eszméletlenül rogyott a földre.

Malice Anya jóváhagyólag bólintott, amikor a férfi visszament hozzá.

- Készen áll az Akadémiára - jegyezte meg.
 Zak arca elkomorult, de nem válaszolt.

- Vierna már ott van - folytatta Malice. - Ott tanít, mint úrnő az Arach-Tinilithben, Lloth iskolájában. Nagy dicsőség ez. Babér a Do'Urden háznak, gondolta a fegyvermester, de óvakodott attól, hogy hangosan ki is mondja.

- Dinin is hamarosan végez - mondta a Nagyasszonyanya.

Zak meglepődött. Két gyerek tanít mesterként az Akadémián egyszerre? - Biztosan nehéz volt elintézni - jegyezte meg merészen.

Malice Anya elmosolyodott.

- A szívességért szívesség jár cserébe.

- De miért? - kérdezte Zak. - Hogy vigyázzanak Drizztre?

Malice hangosan fölkacagott. - Ahogy így elnéztem, inkább ő fog vigyázni rájuk!

A férfi összeharapta az ajkát erre a megjegyzésre. Dinin még mindig kétszer erősebb harcos és tízszer szívtelenebb orgyilkos volt, mint Drizzt.

Zak tudta, hogy Malice Anyának mások az indítékai.

- Az első nyolc Ház közül hármat nem kevesebb, mint négy gyerek fog képviselni az Akadémián az elkövetkezendő két évtizedben - magyarázta Malice. - Baenre Anya fia is Drizzt osztályában fog kezdeni.

- Szóval efféle szándékaid vannak - mondta Zak. - Ki tudja, milyen magasra fog emelkedni a Do'Urden ház Malice Anya irányítása alatt?

- Egyszer még a nyelved fogja bántani ezt a gúnyolódást - figyelmeztette a Nagyasszonyanya. - Bolondok lennénk, ha elszalasztanánk a lehetőséget, hogy minél többet tudhassunk meg vetélytársainkról!

- Az első nyolc Házzal - tűnődött Zak. - Légy elővigyázatos, Malice Anya. Ne feledd, hogy az alsóbb házak közt is vannak vetélytársak! Volt egyszer egy DeVir nevű Ház, amely elkövette ezt a hibát.

- Hátról nem érhet minket támadás - közölte Malice Anya. - A kilencedíkek vagyunk a Házak sorában, de nagyobb erővel dicsekedhetünk, mint sok más Ház együttesen. Senki sem fog hátbatámadni minket: a sorban följebb könnyebb célpontok vannak.

- Amiből szintén nekünk van hasznunk - vetette közbe a férfi.

- Hát nem ez a lényege az egésznek? - kérdezte Malice Anya sátáni mosollyal.

Zaknak válaszolnia sem kellett: a Nagyasszony tisztában volt valódi érzelmeivel. EGYÁLTALÁN nem ez a lényeg.

- Beszélj kevesebbet, akkor gyorsabban gyógyul az állkapcsod - mondta Zak később, amikor megint magára maradt Drizzttel.

A fiú csak egy vad pillantást vetett rá.

A fegyvermester megcsóválta a fejét.

- Jól összebarátkoztunk.

- Így van - motyogta Drizzt.

- Akkor gondolkozz világosan - szidta az oktató. - Gondolod, hogy Malice Anya jó szemmel nézne egy ilyen kapcsolatot a fegyvermestere és a legkisebb - legértékesebb - fia között? Te drow vagy, Drizzt Do'Urden, méghozzá nemesi születésű! Neked nem lehetnek barátaid!

Drizzt felkapta a fejét, mintha pofonütötték volna.

- Vagy leglábbis nyíltan nem - engedett Zak, és kezét nyugtatólag az ifjú drow vállára tette. - A barát sebezhetőséget jelent, megbocsáthatatlan sebezhetőséget. Malice Anya sohasem fogadna el... - Elhallgatott, mert látta, mennyire elkészeríti tanítványát. - Nos - ismerte el, mintegy tanulságképpen -, legalább mi ketten tudjuk, kik vagyunk.

De Drizztnek ez valahogy mégsem volt elég.

9.

Családok

Gyere gyorsan - mondta Zak Drizztnek egy este, miután befejezték a gyakorlást. A fegyvermester hangjából sürgetés csendült, és meg sem állt, hogy bevárja a fiút - Drizzt tudta, hogy valami fontos történik.

Végül az erkélyen érte utol Zakot. Maya és Briza már várta őket.

- Mi az? - kérdezte Drizzt.

Zak magához húzta, és kimutatott a nagy barlangba, a város északkeleti része felé. Lángcsóvak csaptak fel és hunytak ki, tűzoszlop emelkedett a levegőbe, aztán elenyészett.

- Valami támadás - mondta Briza könnyedén. - Alsóbb Házak, nekünk semmi közünk hozzá.

Zak látta, hogy Drizzt nem érti a dolgot.

- Az egyik Ház megtámadott egy másikat - magyarázta. - Lehet, hogy bosszúból, de valószínűbb, hogy magasabbra akarnak jutni a város ranglétráján.

- Már régen tart a küzdelem - jegyezte meg Briza -, és még mindig villóznak a fények.

A fegyvermester folytatta a második fiú felvilágosítását.

- A támadóknak sötétség-gömbökkel le kellett volna árnyékolniuk a terepet. Ha ezt nem tudták megtenni, akkor a védekező Ház valószínűleg számított a támadásra.

- Nem állhatnak valami jól a támadók - ismerte el Maya is.

Drizzt alig merte elhinni, amit hall. De még a híreknél is riasztóbb volt az a hangvétel, ahogy családja előadta az eseményeket. Teljesen nyugodtan, szenvtelenül számoltak be a történetekről, mintha mindez megszokott, előre látott dolog lenne.

- A támadók nem hagyhatnak tanúkat - magyarázott tovább a férfi Drizztnak. - Különben a kormányzótanács haragjával kerülnek szembe.

- De mi is tanúk vagyunk - érvelt a fiú.

- Nem - felelte Zak. - Mi csak szemlélők vagyunk: ez a harc nem a mi ügyünk. Csak a megtámadott Ház nemesei emelhetnek vádat támadók ellen.

- Ha ugyan egy is életben marad - tette hozzá Briza, aki szemmel láthatóan élvezte a drámát.

Drizzt egyáltalán nem volt biztos benne, hogy tetszik neki ez az új felfedezés. Ezzel együtt nem tudta levenni a szemét a drow csata látványáról. Az egész Do'Urden ház felbolydult, mint a méhkas.

Cselédek, katonák szaladgáltak, hogy minél jobb kilátási pontot találjanak, fennhangon tudósítottak az eseményekről és a támadókról szóló pletykákról.

Ez maga volt a drow társadalom, minden halálos játékával együtt, s bár az ifjú drow undorodott tőle, mégsem tagadhatta le, hogy az éjszakai események izgalommal töltik el. És nem feledhette azt a szemmel látható örömet sem, amely kiült a másik három arcára, akik vele voltak az erkélyen.

Alton még egyszer, utoljára végigment szobáin, hogy megbizonyosodjon róla: minden tárgy vagy könyv, ami akár egy kicsit is szentségtörő lehet, biztonságosan el van rejtve. Egy Nagyasszonyanya látogatását várta, ami ritka eset volt egy olyan mester esetében, aki nem az Arach-Tinilithen, Lloth Iskolájában tanított. Altont meglehetősen aggasztotta a vendég, SiNafay Hun'ett Anya látogatása, aki a város ötödik Házának Nagyasszonya volt, és Masoj anyja.

Egy erőteljes döndülés a lakrész legkülső köajtáján elárulta Altonnak, hogy vendége megérkezett. Lesimította köpenyét, és még egy pillantást vetett a szobára. Az ajtó kivágódott, még mielőtt Alton odaérhetett volna, és SiNafay Anya viharzott be a szobába. Milyen könnyedén ment neki a váltás: a külső folyosó teljes sötétjéből Alton kamrájának gyertyafényébe, egyetlen hunyorgás nélkül lépett be.

SiNafay kisebb volt, mint amilyennek Alton elképzelte. Drow fogalmak szerint kifejezetten alacsony volt. Alig lehetett négy lábnyinál magasabb, és a súlya sem volt igazán sok. De Nagyasszonyanya volt, és Alton tudta, hogy SiNafay akár egyetlen varázslattal elpusztíthatja.

Engedelmesen lesütötte hát a szemét, és igyekezett meggyőzni magát, hogy ebben a látogatásban nincs semmi rendkívüli. Ám aggodalma igen csak megnőtt, amikor Masoj baktatott be, és alattomos vigyorral az anyja mellé állt.

- Üdvözöllek a Hun'ett ház nevében, Gelroos - szólt SiNafay Anya. - Már több, mint huszonöt év telt el azóta, hogy utoljára beszélünk egymással.

- Gelroos? - hűledezett magában Alton. Hogy zavarát leplezze, a torkát kezdte köszörülni. - Én is üdvözöllek, SiNafay Anya - nyögte ki végül. - Valóban ilyen régen lett volna?

- Eljöhethetnél hozzánk - mondta a Nagyasszonyanya. - A szobád üresen áll.

A szobám? Alton kezdte nagyon-nagyon rosszul érezni magát.

Ez SiNafay figyelmét sem kerülte el. Mogorva kifejezés suhant át az arcán, és szemei gonoszul összeszűkültek.

Alton gyanította, hogy fény derült a titkára. Ha az Arcnélküli a Hun'ett Ház tagja volt, akkor hogy is remélhetné, hogy becsaphatja a Ház Nagyasszonyát? Menekülési lehetőség után kutatott - vagy valamiféle módját kereste annak, hogy Masojt megölje, mielőtt SiNafay lecsap!

Amikor megint SiNafayre nézett, a Nagyasszonyanya már belekezdett valami halk varázslatba. A végén, amikor felnyitotta a szemét, látszott, hogy gyanúja megerősítést nyert.

- Ki vagy? - kérdezte inkább kíváncsian, semmint fenyegetően.

A kérdezett nem futhatott semerre, és Masojt sem támadhatta meg, aki elővigyázatosan szorosan az anyja mellé állt.

- Ki vagy? - kérdezte ismét SiNafay, és egy háromfejű szerszámot húzott elő az övéből: a rettegett kígyókorbácsot, amely a drow-k számára a legfájdalmasabb és a legbénítőbb mérget tartalmazta.

- Alton - dadogta a varázsló, hisz nem volt más választása. Tudta, hogy SiNafay most már elővigyázatos, és egyetlen egyszerű varázslattal rájön bármilyen hazugságra, amit Alton kiagyal. - Alton DeVir vagyok.

- DeVir? - Ez legalább felébresztette SiNafay érdeklődését. - Abból a DeVir Házból, mely évekkel ezelőtt elpusztult?

- Én vagyok az egyetlen túlélő - ismerte be Alton.

- És megölted Gelroost 'Gelroos Hun'ettet' aztán elfoglaltad a helyét, mint a Sorcere mágia-mestere - sorolta a Nagyasszonya csikorgó hangon. A végzet egyre fenyegetőbben tornyosult a varázsló fölé.

- Én nem... én nem tudtam a nevét... És ő akart megölni engem! - motyogta Alton.

- Én öltem meg Gelroost - szólt egy hang oldalról.

SiNafay és Alton Masoj felé fordult, aki megint kedvenc nyílpuskáját tartotta a kezében.

- Ezzel - magyarázta a diák. - A DeVir Ház bukásának éjszakáján. De ő adta rá az alkalmat - mutatott Altonra.

- Gelroos a bátyád volt - emlékeztette SiNafay a fiát.

- A fene a csontjaiba! - köpött ki Masoj. - Négy nyomorúságos éven át szolgáltam - úgy szolgáltam, mintha Nagyasszonya lett volna! Távol akart tartani a Sorcere-től, és a Melee-Magtherébe akart kényszeríteni!

A Nagyasszony a fiáról Altonra nézett, aztán megint a fiára.

- Ezt meg itt életben hagyta - mosolyodott el. - Egy füst alatt megölted az ellenséged, és szövetséget kötöttél az új mesterrel.

- Ahogy tanultam - szűrte a szót Masoj a fogai között. Még nem tudta, hogy büntetés vagy dicséret következik-e.

- Még gyerek voltál - jegyezte meg SiNafay.

Masoj némán fogadta a bókot.

Alton aggodalommal figyelte mindezt.

- És velem mi lesz? - kiáltotta. - Az én életemnek vége?

SiNafay rámeredt. - Olybá tetszik, hogy a te életed, mint Alton DeVir, véget ért a DeVirek pusztulásának éjszakáján. Így hát maradsz az Arcnélküli, Gelroos Hun'ett. Hasznomra lehetsz itt az Akadémián - szemmel tartod a fiamat és az ellenségeimet.

Alton alig jutott lélegzethez. Hirtelen, egyik pillanatról a másikra Menzoberranzan egyik leghatalmasabb Házának szövetségese lett! Lehetőségek és kérdések özönlöttek el az agyát, különösen egy, ami már kis hiján két évtizede kínoztta.

újdonsült "rokona" észrevette izgalmát.

- Mondd ki, amire gondolsz - parancsolta.

- Te Lloth főpapnője vagy - mondta a varázsló bátran. - Neked hatalmadban áll teljesíteni az én leghőbb kívánságomat!

- Szívességet merészség kérni tőlem? - dörögte SiNafay Anya. Láttá az Alton ábrázatán tükröződő gyötrődést, és érdeklődését felkeltette a rejtély. - Mi lenne az?

- Melyik Ház pusztította el a családomat? - vicsorogta Alton. - Kérdezd meg az alsóbb világot, könyörgök, SiNafay Anya!

SiNafay eltöprengett a kérdés horderején, és Alton nyilvánvaló bosszúszomjának lehetőségein. Talán még egy ok, amiért érdemes befogadni a családba, gondolta.

- Már most is tudom a választ - felelte. - Ha majd bebizonyítottad, hogy érdemes vagy rá, talán elmondom...

- Nem! - kiáltotta a varázsló. De el is hallgatott mindjárt, amikor rájött, hogy félbeszakította egy Nagyasszony mondatát

- ez pedig olyan bűn, amiért halál is lehet a sorsa.

SiNafay visszafogta haragját.

- Ez a kérdés nagyon fontos lehet számodra, ha ilyen meggondolatlan viselkedésre késztesz - mondta.

- Kérlek - esedezett Alton. - Tudnom kell. Őlj meg, ha úgy akarod, de előbb mondd meg, ki volt!?

SiNafaynek tetszett ez az elszántság - a megszállott gyűlölet még hasznára lehet.

- A Do'Urden Ház - közölte.

- Do'Urden? - visszahangozta Alton. Nem tudta elhinni, hogy egy Ház, mely ennyivel alacsonyabban állt a rangsorban, le tudta győzni a Devireket.

- Ne tegyél semmit ellenük - figyelmeztette SiNafay. - És én megbocsátom arcátlan viselkedésedet - most az egyszer. Most már a Hun'ett ház fia vagy, soha ne feledd, hol a helyed! - Ennyiben hagyta a dolgot, tudván, hogy aki képes volt két évtizeden keresztül végigcsinálni egy ilyen csalást, annak lesz elég esze ahhoz is, hogy engedelmeskedjék Háza Nagyasszonyának.

- Gyere, Masoj - intett fiának - Hagyjuk magára, hogy elgondolkodhassék az új helyzetén.

- Közlöm kell veled, SiNafay Anya - merészség szólni Masoj, amikor kifelé indultak a Sorcere-ből -, hogy Alton DeVir egy pojáca. Bajt hozhat a Hun'ett Házra.

- Túlélte saját Háza bukását - felelte erre SiNafay Anya -, és tizenkilenc éve csinálja ezt az Arcnélküli-szélhámosságot. Hogy pojáca lenne? Meglehet, de legalább tehetséges.

Masoj önkéntelen mozdulattal megdörzsölte szemöldöke helyét, amely sosem nőtt újra.

- Én már évek óta szenvedek a bohóckodásaitól - mondta. - Elismerem, hogy mellette áll a szerencse, és ki tud keveredni a bajból - de legtöbbször saját maga az oka annak, hogy belekeveredik.

- Ne félj! - nevetett SiNafay. - Alton hasznos hoz a Házunknak.

- Miféle hasznót?

- Az Akadémia mestere - magyarázta SiNafay. - Éppen oda lát be, ahová én nézni szeretnék. - Megállította a fiát és szembefordította magával, hogy Masoj minden egyes szó jelentőségét világosan megértse. - Ha Alton DeVir följelenti a Do'Urden Házat, az nekünk kedvez. ő a DeVir ház nemese volt, joga van vádat emelni.

- Arra akarsz használni Alton DeVirt, hogy a nagy Házakat a Do'Urdenek ellen uszítsa?

- A nagy Házak aligha lennének hajlandók lépéseket tenni egy húsz évvel ezelőtti incidens miatt - felelte SiNafay Anya. - A Do'Urden Ház majdnem tökéletesen hajtotta végre a DeVirek elleni akciót - tiszta munka volt. Ha nyíltan vádaskodnánk a Do'Urdenek ellen, azzal saját fejünkre vonnánk a nagy Házak haragját.

- Akkor mire jó nekünk Alton DeVir? - kérdezte Masoj. - Hiszen ha ő vádat emel, abból nekünk semmi hasznunk sem származik.

- Te csak egy hím vagy, nem értheted a bonyolult uralmi viszonyokat. Ha Alton DeVir vádját a megfelelő fülekbe suddogjuk, akkor a kormányzótanács hagyni fogja, hogy egyetlen önálló Ház végezze be Alton bosszúját.

- De miért? - kérdezte a fiú, aki nem fogta fel a dolog horderejét. - Miért kockáztatnánk egy ilyen csatát egy alsóbb Ház elpusztításáért?

- A DeVir ház is így gondolkodott - magyarázta SiNafay. - A mi világunkban legalább annyira kell figyelni az alsóbb Házakat, mint a felsőket. Minden nagy Ház okosabban tenné, ha rajta tartaná a szemét a Daermon N'a'shezbaernon házon, a Do'Urdenként ismert kilencedik Házon. Már két mesterük van az akadémián, és három főpapnőjük, meg egy negyedik, aki hamarosan szintén az lesz.

- Négy főpapnő - hüledezett Masoj. - Egyetlen házban... - Ennél többel a legelső nyolc Ház közül csak három dicsekedhetett. Normális esetben az ilyen rangra törekvő nővérek általában megritkították saját soraikat.

- A Do'Urden ház serege pedig több, mint háromszázötven főt számlál - folytatta SiNafay -, akiket mind a város egyik legjobb fegyvermestere képzett ki.

- Hát persze, Zaknafein Do'Urden! - eszmélt Masoj.

- Hallottál róla?

- Gyakran emlegetik az Akadémián, de még a Sorcere-ben is.

- Nagyon jó - dorombolt SiNafay. - Akkor hát teljes komolyságában fel tudod fogni a feladatot, amit rád bízok.

Masoj szemébe mohó fény költözött.

- Egy újabb Do'Urden kezd járni ide hamarosan - magyarázta SiNafay. - Nem mester, hanem diák. Azok, akik látták ezt a Drizztet gyakorolni, azt rebesgetik, hogy legalább olyan jó harcos lesz belőle, mint Zaknafeinből. Ezt pedig nem engedhetjük meg.

- Azt akarsz, hogy megöljem a fiút? - kérdezte mohón Masoj.

- Nem - mondta SiNafay. - Még nem. Azt akarom, hogy tanulj tőle, értsd meg minden mozdulata okát. Mire eljön a leszámolás ideje, készen kell állnod.

Masojnak tetszett a fortélyos megbízás, de volt valami, ami igencsak zavarta.

- De még mindig ott van Alton - mondta. - Türelmetlen és vakmerő. Mi lesz a Hun'ett Házzal, ha ő idő előtt csap le a Do'Urdenekre? Nyílt háborút kezdünk, ahol mi vagyunk a támadók?

- Ne aggódj, fiam - nyugtatta meg SiNafay. - Ha Alton valami komoly hibát követ el Gelroos képében, akkor leleplezzük őt, mint gyilkos gonosztevőt, aki nem is a mi családunk tagja. Akkor ott áll majd egyedül, és mindenki rá fog vadászni.

Ez a kézenfekvő megoldás kissé megnyugtatta Masojt, de SiNafay Anya, aki oly jól ismerte a drow társadalom módszereit, nagyon jól tudta, mekkora kockázatot vállalt azzal, hogy befogadta Alton DeVirt. Terve azonban elég biztonságosnak látszott, a lehetséges nyereség pedig - a feltörekvő Do'Urden Ház pusztulása - nagyon is csábító volt.

Ugyanakkor a veszélyekről sem feledkezhetett meg. Amíg tökéletesen elfogadható volt az, ha egy Ház titokban megtámadott egy másikat, addig a kudarc súlyos következményekkel járt. Éppen aznap éjjel csapott le egy kisebb Ház valamelyik vetélytársára, és ha igazak a pletykák, nem járt sikerrel. A másnapi fejlemények valószínűleg arra készítetik majd a kormányzótanácsot, hogy törvényes lépéseket tegyen, példát statuáljon. Hosszú élete során SiNafay Anya nem egyszer tanúja volt efféle igazságszolgáltatásnak.

A támadó Házak - melyeknek még a nevére sem volt szabad emlékezni - egyetlen tagja sem maradt életben.

Zak kora reggel keltette Drizztet.

- Gyere - mondta. - Ma ki kell mennünk a házból.

Erre a hírre azonnal kiröppent az álom Drizzt szeméből.

- Ki a házból? - visszahangozta. Életének tizenkilenc éve alatt egyszer sem járt még a Do'Urden Házat védő adamantit kerítésén túl. Csak az erkélyről látta Menzoberranzan kinti világát.

Amíg Zak várt, Drizzt gyorsan felrántotta puha csizmáját és magára öltötte piwafwiját.

- Ma nem tanulunk? - kérdezte.

- Majd meglátjuk. - Zak csak ennyit felelt, noha sejtette, hogy Drizztnek aznap valószínűleg élete egyik legmeggrázóbb felfedezésében lesz része. Egy Háznak nem sikerült a támadás, és a kormányzótanács összehívta a város minden nemesét, hogy tanúi legyenek az igazságszolgáltatásnak.

Briza tűnt fel a folyosón, a gyakorlóterem ajtaja előtt.

- Siessetek - morogta. - Malice Anya nem kíván az utolsó közt megérkezni!

Maga a Nagyasszonya vezette ki a menetet a ház hatalmas kapuján, egy kékesen izzó korongon ülve - a nagyasszonyok ritkán jártak gyalog a városban. Briza anyja mellett ment, Maya és Rizen a második sorban, Drizzt és Zak pedig hátul. Vierna és Dinin, akiket lefoglalt munkájuk az Akadémián, egy másik csoporttal mentek a tanácsgyűlésére.

Az egész város nyüzsgött ezen a reggelen; különféle pletykák keringtek a kudarcba fulladt rohamról. Drizzt tágra nyílt szemmel haladt a zürzavarban, és lenyűgözve bámulta a díszes drow házakat, melyeket soha nem láthatott ilyen közelségből. Különféle rabszolgák - goblinok, orkok, mi több, óriások - ugrottak félre az útból, amikor megpillantották a bűvös korongon utazó Malice Anyát. A közrendű drow-k elhallgattak és tiszteletteljes némasággal várták ki, amíg a nemesi család elhalad mellettük.

Amikor az északnyugati körzethez, a bűnös Ház lakhelyéhez értek, befordultak egy utcába, melyet pörlekedő duergarok - szürke törpék - zártak el. Vagy tucatnyi kocsi futott egymásba, fordult fel itt - látszott, hogy két duergar csapat érkezett egyszerre a szűk utcába, és egyik sem akart utat adni a másiknak.

Briza előkapta korbácsát, és elzavart néhány törpét, hogy megtisztítsa az utat Malice Anya előtt, aki odalebegett a két csoport vezetőjéhez.

A törpék mérgesen fordultak felé, de utóbb észrevették, kivel is állnak szemben.

- Bocsánatáért esedezem, Nagyasszonya - dadogta az egyik. - Csak egy szerencsétlen baleset történt.

Malice szemügyre vette a legközelebbi kocsi rakományát, a fonott kosarakban felpúpozott óriásrákokat és más hasonló ínyencségeket.

- Akadályozták az utamat - közölte hűvösen.

- Azért jöttünk a városotokba, hogy kereskedjünk - magyarázta a másik duergar. Gyilkos pillantást vetett fajtársára, amiből - Malice rögtön rájött, hogy versenytársak, akik valószínűleg ugyanazt az árut szállítják, ugyanabba a drow házba.

- De megbocsátom arcátlánságotokat... - ajánlotta fel kegyesena Nagyasszonya, a rakományt méregetve.

A két duergar sejtette, mi következik. Zak is.

- Ma este finomat eszünk - suttogta Drizztnek, cinkos kacsintással. - Malice egy ilyen helyzetből nem távozik üres kézzel.

- ... ha tesznek róla, hogy ezeknek a kocsiknak a fele ma éjszakára a Do'Urden Ház kapujánál legyen - fejezte be Malice. A duergar pusztán megszokásból vitatkozni kezdett volna, de gyorsan le is mondott a bolond gondolatról. Mennyire utált drow elfekkel alkudozni!

- Annak rendje s módja szerint meg leszel fizetve - folytatta Malice. - A Do'Urden Ház nem szegény. És bőven marad annyi árutok, hogy teljesítsétek annak a Háznak a rendelését, amelyikhez jöttetek.

Egyik duergar sem tudott belekötni ebbe az egyszerű érvelésbe, noha tudták, hogy egy ilyen üzleti helyzetben, amikor egy sértett nagyasszony a partnerük, értékes árujukért aligha kapják meg a megfelelő fizetséget. A szürke törpék nem tehettek másként, el kellett fogadniuk az alkut, s azt a menzoberranzani üzletelés kockázatának számlájára írni. Udvariasan meghajoltak, majd igyekeztek szabaddá tenni az utat a drow menet előtt.

A Teken'duis Ház, az előző este elbukott támadó elbarrikádozta magát kétoszlopos épületében, hisz' számított arra, ami történni fog. Kapuik előtt Menzoberranzan nemesei, mintegy ezer drow gyülekezett, élükön Baenre Anyával és a kormányzótanács hét másik nagyasszonyával. És ami még rosszabb volt a bűnös Háza nézve, az Akadémia mindhárom iskolájának összes diákja és mestere is ott állt a ház körül.

Malice Anya közvetlenül a nyolc vezető Nagyasszonya mögé vezette kis csapatát. Mivel a kilencedik Ház nagyasszonya volt, csak egy lépésnyire a tanácstagságtól, a többi drow nemes készségesen utat nyitott neki.

- A Teken'duis Ház megharagította a Pókkirálynőt! - jelentette be Baenre Anya, varázslat segítségével felerősített hangon.

- De csak azért, mert elbukott - súgta Zak Drizztnek.

Briza haragvó pillantást lövellt rájuk.

Baenre Anya három ifjú drow-t: két leányt és egy fiút szólított maga mellé.

- Csak ők maradtak meg a Freth Házból - magyarázta. - Meg tudjátok nekünk mondani, Freth Ház árvái - kérdezte tőlük -, ki támadott rá az otthonotokra?

- A Teken'duis Ház! - kiáltották a fiatalok kórusban.

- Jól begyakorolták - jegyezte meg Zak.

Briza megint hátrafordult.

- Csend legyen! - suttogta keményen.

A férfi megveregette Drizzt nyakát.

- Igen - mondta -, maradjunk csendben.

A fiú már épp tiltakozni kezdett volna, de Briza már elfordult, Zak széles mosolyával pedig nem lehetett vitatkozni.

- Akkor tehát az a kormányzótanács akarata - harsogta Baenre Anya -, hogy a Teken'duis Ház viselje tette minden következményét!

- És mi lesz a Freth Ház árváival? - kérdezte egy hang a tömegből.

Baenre Anya megsimogatta a legnagyobb lány fejét, aki papnő volt, és nemrég végzett tanulmányaival az Akadémián.

- Nemesnek születtek, azok is maradnak - mondta Baenre. - A Baenre Ház védelmébe veszi őket: mostantól a Baenre nevet viselik.

Méltatlankodó füttögés hallatszott itt-ott a gyülekezetből. A három fiatal nemes - köztük két lány - elég jó fogás volt.

A város bármelyik Háza örömet befogadta volna őket.

- Baenre - suttogta Briza Malice-nek. - Éppen erre van szüksége az első Háznak: több papra!

- úgy látszik, tizenhat főpapnő már nem is elég nekik - felelte Malice.

- Nyilván elviszik az életben maradt Freth katonákat is - vélte Briza.

De Malice ebben nem volt olyan biztos. Baenre Anya már azzal is a végsőkéig feszíti a húrt, hogy átveszi a három ifjú nemest. Ha a Baenre Ház túl erőssé válik, Lloth bizonyára kifogásolni fogja. Az ilyen esetekben, amikor egy Házat csaknem teljesen elpusztítottak, a megmaradt katonákat szétosztották a licitáló Házak között. Malice erre az árverésre várt. A katonákat nem lehetett olcsón megszerezni, ám Malice örömmel vette a lehetőséget, hogy gyarapítsa erőit, főleg, ha mágiahasználókra is szert tehetett.

Baenre Anya most a vétkes Házhhoz szólt.

- Teken'duis Háza! - kiáltotta. - Megszegted törvényeinket és elbuknál. Harcolj, ha akarsz, de tudd, hogy te magad hoztad önnön fejedre a bajt! - Karja egyetlen intésével mozgásba lendítette az Akadémiát, az igazságosztó gépezetet.

Nyolc hatalmas serpenyőt helyeztek el a ház köré, Arach-Tinilith mesternői és a legjobb papnövendékek vezetésével. Lángok csaptak az égre dübörögve, amint a főpapnők kapukat nyitottak az alsóbb síkok felé. Drizzt figyelmesen, lenyűgözve nézte, és remélte, hogy sikerül megpillantania Dinint vagy Viernát.

Az alsóbb síkok lakói: nagy, többkarú, nyálkával borított testű, tüzet köpködő szörnyetegek léptek ki a lángok közül. Még a legközelebb álló főpapnők is hátrébb léptek a furcsa horda elől. A lények meg is követelték ezt az előzékenységet. Baenre Anya jelére vadul vetették magukat a Teken'duis Háza.

Védőrúnák, varázslatok robbantak az épület kapujában, de a megidézett lények mit sem törődtek velük.

Aztán a varázslók és a Sorcere diákjai léptek elő, és villámokkal, savgömbökkel, tűzgolyókkal ostromolták a ház tetejét.

Mindeközben a Melee-Magthere mesterei és tanítványai nehéz nyílpuskákkal lötték az ablakokat, ahol a póruljárt család tagjai menekülni próbálhattak. A szörnycsapat beözönlött az ajtókon. Villámok cikáztak, mennydörgés robajlott. Zak Drizztre nézett, de már nem mosolygott. A fiú izgatott volt - hisz' a látvány kétségtelenül különleges volt -, de félelemmel vegyes tisztelet is tükröződött az arcán.

A szerencsétlen lakók első sikolyai is fölcsendültek már. Olyan iszonyatosak és bénítóak voltak ezek a kiáltások, hogy azonnal elsöpörtek minden gonosz örömet, amit Drizzt esetleg érezhetett.

Megfogta Zak vállát, és maga felé fordította a fegyvermestert. Tekintete magyarázatért esdekelt.

A Teken'duis Ház valamely fia egy tízkarú óriás rém elől menekülve kilépett az egyik magasan fekvő ablak erkélyére. Tucatnyi nyílpuska lövedéke záporozott rá, ám mielőtt holtan rogyott volna össze, három különböző villám csapott belé egyszerre, felragadta az erkélyről, aztán visszajuttatta. Az égett, széttroncsolt drow holttest lassan csúszni kezdett a magasból, de a furcsa szörnyeteg megragadta roppant karmaival és visszahúzta, hogy felfalja.

- Ez a drow igazság - mondta Zak hidegen. Nem próbálta vigasztalni Drizztet: azt akarta, hogy a pillanat nyers brutalitása egy életre belevésődjön az ifjú drow agyába.

Az ostrom még több, mint egy órán át tartott. Mire véget ért, mire az alsóbb síkok lakóit elbocsátották a kapukon át, mire az Akadémia diákjai és mesterei megindultak vissza Tier Breche-be, a Teken'duis Ház egy izzó, élettelen köhalmaz volt csupán.

Drizzt az iszonyattól rettegve nézte végig a jelenetet, de túlságosan félt a következményektől, ezért nem futott el. Amikor hazafelé indultak, már nem figyelte a drow házak művészi homlokzatát.

10.

A vérfojt

Zaknafein kint van? - kérdezte Malice.

- Rizzennel együtt elküldtem az Akadémiára, hogy elvigyenek egy üzenetet Viernának - magyarázta Briza. - Még órákig távol lesz, amíg a Narbondel fénye süllyedni kezd.

- Remek - mondta Malice. - Mindketten pontosan tudjátok, mi a feladatokat ebben az ügyben?

Briza és Maya bólintottak. - Még sosem hallottam hasonló fortélyos tervről - jegyezte meg Maya. - Szükség van erre?

- Eredetileg a Ház egy másik tagja számára találták ki - felelte Briza, és megerősítést várva Malice-ra nézett. - Majdnem négy évszázaddal ezelőtt.

- Igen - biccentett Malice. - Ugyanez várt volna Zaknafeinre is, de Vartha nagyasszony, az én anyám, hirtelen halála keresztülhúzta ezt a tervet.

- Akkor lettél Nagyasszonyanya - mondta Maya.

- Igen - felelte Malice. - Bár még életem első évszázadát sem töltöttem be, és még az Arach-Tinilithben tanultam. Nehéz időszak volt ez a Do'Urden Ház történetében.

- De túléltek - mondta Briza. - Vartha Anya halálával Nalfein és én a Ház nemesei lettünk.

- Zaknafein ellen nem is éltek ezzel a tervvel - tűnődött Maya.

- Túl sok egyéb feladat jött közbe - mondta Malice.

- De Drizzten kipróbáljuk - jelentette ki Maya.

- A Teken'duis Ház elleni büntetés megerősített abban, hogy ezt a lépést meg kell tennünk - nyilatkozta Malice.

- Igen - helyeselt Briza. - Láttátok Drizzt arcát a büntetésvégrehajtás alatt?

- Én láttam - szolt Maya. - Undorodott.

- Ez nem drow harcshoz illő - jelentette ki Malice -, és rajtunk a felelősség. Drizzt hamarosan az Akadémiára megy, addigra drow vérrel kell bemocskolnunk a kezét, és el kell lopnunk ártatlanságát.

- Mennyi baj van egy ilyen himmel - morogta Briza. - Ha Drizzt nem alkalmazkodik a szokásainkhoz, akkor miért nem adjuk egyszerűen Llothnak?

- Mert nekem nem lesz több gyerekem! A család minden egyes tagjára szükség van, ha vezető szerepre akarunk szert tenni a városban! - Malice Anya titokban még remélt valamit attól, ha Drizztet megtérítik a gonosz drow szellemhez. Éppen annyira gyűlölte Zaknafeint, mint amennyire kívánta is - és azért, hogy Drizztből lelketlen drow gyilkológépet csinál, fényes bosszút állhat a fegyvermesteren.

- Akkor rajta - adta ki a parancsot. Tapsolt egyet, mire egy nagy láda sétált be a terembe nyolc, eleven póklábon. Nyomában egy aggódalmas goblin rabszolga ügetett.

- Gyere, Byuchyuch - duruzsolta Malice megnyugtató hangon. A goblin rettegő szolgálatkészséggel lépett Malice trónja elé, és tökéletes mozdulatlanágba dermedt, amíg a Nagyasszony elmondott egy hosszú és bonyolult varázslatot. Briza és Maya elismerő csodálattal figyelték anyjuk képességeit. A kis goblin vonásai eltorzultak, izmai vonaglottak, bőre megsötétült. Néhány perccel később a rabszolga teljesen fölvette egy drow him alakját. Byuchyuch örvendezve bámulta új testét, nem fogván fel, hogy az átváltozás nem más, mint halálának nyitánya.

- Most már drow katona vagy - mondta neki Maya -, és az én bajnokom. Csak egyetlen kis harcost kell megölnöd ahhoz, hogy a Do'Urden ház szabad közrendűje váljék belőled!

A gonosz sötét-elfek szolgálatában eltöltött tíz keserves év után a goblin másra sem vágyott.

Malice fölállt és az előcsarnok felé indult.

- Gyertek - parancsolta. Két leánya, a goblin és a láda engedelmes libasorban követték.

A gyakorlóteremben találtak rá Drizztre, aki éppen görbe kardjait élezte. Néma készenléti állásba szökkent, amikor észrevette a váratlan látogatókat.

- Üdvözöllek, fiam - mondta Malice olyan anyai hangon, amelyet Drizzt még sosem hallott tőle. - Ma egy egyszerű rutinfeladatot kell végrehajtanod, ami ahhoz szükséges, hogy fölvegyenek a Melee-Magthere-be.

Maya az öccse elé állt.

- Utánad én vagyok a legfiatalabb - jelentette ki. - Tehát megillet a jog, hogy kihívjalak, amit most meg is teszek.

Drizzt zavartan állt. Ilyesmiről még sosem hallott. Maya magához intette a ládát, és méltóságteljesen felnyitotta a tetejét.

- Van már saját fegyvered és piwafwid - mondta Maya. - Most itt az idő, hogy magadra öltsd a Do'Urden ház nemeseinek teljes öltözékét. - Ezzel egy pár magasszáru fekete csizmát húzott elő a ládából, és átnyújtotta Drizztnek.

A fiú örömmel bújt ki közönséges csizmájából, s vette fel az újat. A lábbelik hihetetlenül puhák voltak, varázslat segítségével simultak a lábára. Drizzt érezte bennük a mágiát: ebben a csizmában tökéletesen hangtalanul tud majd járni. De még ki sem gyönyörködte magát teljesen, Maya már nyújtotta is a második ajándékot, mely még ennél is csodálatosabb volt.

Drizzt a padlóra dobta piwafwiját, és átvette az ezüstös láncinget. A Birodalmakban sehol sem akadt párja a mives, finom kidolgozású drow láncingnek. Nem nyomott többet, mint egy nehéz anyagú, közönséges ing, és olyan könnyen hajlott, mint a legfinomabb selyem - mégis legalább olyan biztosan ellenállt a lándzsaszúrásnak, mint egy törpék készítette lemezpáncél.

- Két fegyverrel fogsz harcolni - mondta Maya. - Tehát nem lesz szükséged pajzsra. De tartsd a kardjaidat ebben, ez jobban méltó egy drow nemeshez. - Fekete bőrvet adott Drizztnek, amelynek csatja egyetlen roppant smaragd volt, a két kardhüvelyt pedig más ékkövek díszítették.

- Készülj fel - mondta Malice Drizztnek. - Ezeket az ajándékokat ki kell érdemelned. - Amint a fiú kezdte magára öltetni az új darabokat, Malice az átváltoztatott goblin mellé húzódott, akinek egyre inkább inába szállt a bátorsága, amikor látta, hogy ez a küzdelem nem is lesz olyan könnyű.

- Ha megölsz, minden felszerelése a tiéd lesz - ígérte neki Malice. Erre a goblin azonnal felvidult: nem fogta fel, hogy semmi esélye sincs Drizzttel szemben.

Amikor Drizzt megint megkötötte piwafwiját a nyaka körül, Maya bemutatta az ál-drow katonát. - ő Byuchyuch - mondta -, a bajnokom. Őt kell legyőznöd, hogy elnyerd az ajándékokat... és a családban téged megillető helyet.

A fiú, aki tisztában volt saját képességeivel és azt hitte, csupán egy egyszerű barátságos-párviadal vár rá, készségesen beleegyezett.

- Akkor hát kezdjük - vonta ki kardjait drágaköves hüvelyükből.

Malice biztatón Byuchyuch felé bólintott. A goblin felvette a kardot és a pajzsot, amit Maya nyújtott át neki, és rárontott Drizztre.

Az ifjú óvatosan nyitott, igyekezett felmérni ellenfelét, mielőtt valami merész támadó manőverbe kezdene. De egyetlen pillanat alatt átlátta, mennyire silányul bánik Byuchyuch a fegyvereivel. Mivel nem ismerte a goblin igazi kilétét, Drizzt alig tudta elhinni, hogy akadhat drow, aki ennyire ügyetlen fegyverforgató. Arra gondolt, hogy Byuchyuch csupán meg akarja téveszteni, és ilyen szellemben folytatta tovább megfontolt közeledését.

De Byuchyuch néhány újabb vad és átgondolatlan suhintása után Drizzt már kénytelen volt magához ragadni a kezdeményezést. Egyik kardjával ellenfele pajzsára csapott. A goblin-drow erre nehézkes döféssel válaszolt, mire az ifjú kiverte a kezéből a kardot, és egyetlen csuklómozdulattal Byuchyuch mellének szegezte pengéje hegyét.

- Ez túl könnyű volt - morogta magában.

De az igazi próba csak most kezdődött.

Mintegy végszóra, Briza akarathénító varázst küldött a goblinra, mely megdermesztette a teremtményt kiszolgáltatott helyzetében. Byuchyuch, aki még mindig tudatában volt szorult helyzetének, megpróbált elmozdulni, de Briza mágiája erősen fogva tartotta.

- Fejezd be a szúrást - rendelkezett Malice. Drizzt a kardjára nézett, aztán az anyjára, mint aki nem hisz a fülének.

- Meg kell ölnöd Maya bajnokát - vicsorogta Briza.

- Én nem tudom... - kezdte a fiú.

- Ölj! - dörögte Malice, most a hang már mágikus parancs súlyát hordozta.

- Szúrj! - parancsolta Briza hasonlóképpen.

Drizzt érezte, hogy szavuk mozgásra kényszeríti a kezét. Mégis annyira visszataszította a védtelen ellenfél lemeszárlásának gondolata, hogy minden mentális erejével ellenállt. Másodpercekig sikerült megtagadnia a parancsokat, ám közben érezte, hogy nem tudja elhúzni a kardját.

- Ölj! - rikoltotta Malice.

- Vágj! - örvöngött Briza.

Az ostrom rettenetes pillanatok során át folytatódott. Verejték csorgott Drizzt homlokáról, mígnem akarata végül összeroppant. Pengéje villámgyorsan Byuchyuch mellkasába hatolt, egyenesen a szerencsétlen teremtmény szívébe. Ekkor Briza kiengedte Byuchyuchot a varázslat szorításából, hogy Drizzt láthassa az ál-drow haláltusáját, hallja a haldokló szörnyű hörgését, ahogy a padlóra roskad.

Drizzt elakadó lélegzettel meredt vérmocskos kardjára.

Most Mayán volt a sor. Buzogányával Drizzt vállára sújtott, olyan erővel, hogy a fiú elesett.

- Megölted a bajnokom! - tájékozott. - Most velem szállj szembe!

Drizzt fölpattant és elugrott az örvöngő nő elől. Esze ágában sem volt harcolni, ám mielőtt eldobhatta volna fegyverét, Malice, olvasva gondolataiban, azt mondta:

- Ha nem harcolsz, Maya megöl!

- Ennek semmi értelme - tiltakozott Drizzt, de hangja elveszett az éktelen adamantit-csattogásban, ahogy szablyájával háritotta a kemény csapásokat.

Most már benne volt, akár tetszett, akár nem. Maya ügyesen harcolt - minden nő napi több órát gyakorolt fegyverekkel - és erősebb is lehetett, mint az ifjú. Drizzt viszont Zak fia volt, s a legjobb tanítvány. Amikor belátta, hogy ebből a helyzetből nincs kiút, minden tudását és ravaszságát összeszedve szállt szembe Maya buzogányával és pajzsával.

Drizzt pengéinek szemképráztató tánca Mayát is, Brizát is megijesztette. Malice oda sem figyelt, hisz' újabb varázslat foglalta le. A nagyasszony sosem kételkedett benne, hogy Drizzt le tudja győzni a nővérét; ezt terveibe is beleszötte.

Az ifjú pusztán csak védekezett, s közben remélte, hogy az anyja végre észre tér és véget vet az egésznek. Vissza akarta szorítani Mayát, meg akarta ingatni, s reménytelen helyzetbe kényszerítve nővérét, befejezni a harcot. Drizzt hinni akarta, Briza és Malice nem fogja arra kényszeríteni, hogy Mayát is megölje, miként az imént Byuchyuchot.

Végül Maya hibázott. Előrelökte pajzsát, hogy eltérítsen egy szúrást, de karja a túlzott lendülettől oldalra csapódott. Drizzt habozás nélkül beszúrt a résen; csak megkarcolni akarta Maya mellét, hogy hátrébb kényszerítse.

Malice varázslata éppen a szúrás közben érte a fegyvert.

A vérfoltos adamantit penge hirtelen életre kelt, és Drizzt egyszeriben egy kígyó farkát markolta, egy viperaét, mely tekergözve támadott vissza rá!

A kígyó a fiú szeme közé köpte mérgét, és elvakította. Nyomban ezután Briza korbácsa mart belé. A rettentő fegyver mind a hat feje beletépett a hátába, keresztül az új páncélon, kízóan égető fájdalommal. Drizzt tehetetlenül összegörnyedve tűrte Briza újabb és újabb csapásait.

- Sose emelj kezet egy drow nőre! - rikoltotta nővére, miközben az eszméletlenségig verte az ifjút.

Egy órával később Drizzt kinyitotta a szemét. Az ágyában feküdt, Malice Anya állt fölötte. A főpapnő ellátta sebeit, de a szűrő érzés, fájdalmas emlékeztetőül megmaradt, fájdalmas emlékeztetőül. ám ennél sokkal fájdalmasabb és rettenetesebb volt az a vér, ami még mindig ott éktelenkedett a pengén.

- A páncélt kicseréljük - mondta Malice. - Most már drow harcos vagy. Kérdemelted. - Megfordult és kiment a szobából, otthagya Drizztet fájdalmával és elveszett ártatlanságával.

- Ne küldd el - ellenkezett Zak olyan erővel, ahogyan csak mert.

Felnézett Malice Anyára, a fekete bársonnyal borított kő trónusán ülő önelégült királynőre. Briza és Maya szolgálatkészén álltak mellette, mint mindig.

- Most már drow harcos - felelte Malice megőrizve nyugalmát. - Az Akadémiára kell mennie, hisz' így követeli a szokás.

Zak reményvesztetten nézett körül. Gyűlölte ezt a helyet. A kápolna előcsarnokát, ahol mindenhol a Pókkirálynő képe lesett rá, ahol Malice tornyosult fölébe hatalma trónusán.

De elhessegette a komor gondolatokat, és összeszedte bátorságát.

Tudta, hogy ezúttal valóban tétje van a vitának.

- Ne küldd oda! - morogta. - Tönkre fogják tenni.

Malice Anya ujjai szorosan ráfonódtak a hatalmas szék körfájára.

- Drizzt már most is ügyesebb, mint az Akadémia lakóinak fele - folytatta Zak gyorsan, mielőtt a Nagyasszonyanya kirobban. - Adj még két évet, és én egész Menzoberranzan legkiválóbb kardforgatóját nevelem belőle!

Malice hátradőlt székében. A fia eddigi fejlődését látva nem tagadhatta, hogy Zak állítása valóban kecsegtető. - Mégis oda fog menni - közölte nyugodtan. - Nem csak a fegyver teszi a jó drow harcost. Drizstnek más dolgokat is meg kell tanulnia.

- Például az árulást? - köpött ki Zak, aki túlságosan feldühödött ahhoz, hogy törődjön a következményekkel. Drizzt elmondta neki, mit művelt vele Malice meg a lányai; a mester elég bölcs volt ahhoz, hogy megértse, mi volt a szándékuk. Leckéjük csaknem összeroppantotta a fiút, és talán örökre elragadta tőle azokat az ideálokat, amelyek oly becsesek voltak számára. Nehezebben tud majd kitartani erkölce és elvei mellett most, hogy a tisztaság eszményébe vetett hitétől megfosztották.

- Vigyázz a nyelvedre, Zaknafein - intette Malice Anya.

- Én szenvedélyből harcolok! - tájékozott a fegyvermester. - Ezért tudok győzni. És a te fiad is szenvedéllyel küzd - ne hagyj, hogy az Akadémia alkalmazkodásra törekvő nevelése elvegye tőle ezt!

- Hagyjatok magunkra - vetette oda Malice a lányainak. Maya bókol, és kisietett. Briza már lassabban követte, egyszer meg is állt, hogy gyanakvó pillantást vessen a férfira.

Zak elfordította tekintetét, de magában elképzelte, hogyan forrasztaná kardjával Briza ajkára az alattomos mosolyt.

- Zaknafein - kezdte Malice, és megint előrehajolt székében. - Fegyverforgató tudományod díjazásaként sok évig eltűrtem szentségtörő nézeteidet. Jól képezted ki a katonáimat, s hogy szeretsz drow-t ölni - különös tekintettel a Pókkirálynő papnőire -, jelentősen segítette a Do'Urden Ház felemelkedését. Nem vagyok, s nem is voltam hálátlan.

- De utoljára figyelmeztetlek, hogy Drizzt az én fiam, nem a tenyészapjáé! El fog menni az Akadémiára, és megtanulja mindazt, ami szükséges, hogy elfoglalhassa helyét, mint a Do'Urden Ház hercege. Ha pedig beleavatkozol abba, aminek úgyis meg kell történnie, többé nem hunyok szemet a dolgaid fölött! Llothnak adom a szívedet!

Zak összevágta bokáját, mereven fejet hajtott, aztán sarkon fordult és kiment. Igyekezett valami reménysugárra bukkani a sötét reménytelenség közepette.

Amikor végighaladt a főfolyosón, megint fölhangzott elméjében a DeVir gyermekek sikolya, a gyerekeké, akiknek sohasem adatott meg, hogy megtapasztalják a drow Akadémia gonoszságát. Talán ők jártak a legjobban.

11.

Komor szavak

Zak előhúzta egyik kardját a tokból, és elgyönyörködött finom részleteiben. Ezt a kardot is, mint a drow fegyverek többségét, szürke törpék kovácsolták, aztán eladták Menzoberranzanban. A duergar mesterek munkája valóban kiváló volt, mégis, a drow elfek ajándékozták meg az erővel, amitől különleges lett. Sem a felszínen, sem Mélysötétben nem akadt faj, mely úgy értett volna a fegyverek megbűvöléséhez, mint a drow. A Mélysötét furcsa kisugárásaival, a fény

világában ismeretlen mágikus erővel átítatódva, Lloth gonosz papjainak áldásával ellátva a penge tetre készen, vérszomjasan simult gazdája kezébe.

Más fajok, a törpék és a felszíni elfek is büszkék voltak saját fegyvereikre. Finommívú kardok, roppant kalapácsok függtek díszként kandallóik fölött, s általában akadt a közelben egy-egy daloskedvű bárd is, aki ismerte legendájukat. A történetek általában így kezdődtek: "Hajdanában..."

A drow fegyverek nem ilyenek voltak: nem dísz tárgyak. Mindig a jelen szükségyszerűségeit jelentették, sohasem a múlt emlékeit; feladatuk mindaddig ugyanaz maradt, amíg csak élük alkalmas volt a harcra, - a gyilkolásra.

Zak a szeme elé emelte a pengét. Az ő kezében a kard több volt, mint pusztá harci eszköz. Haragja megnyilvánulása volt, válasza egy olyan létre, amit nem tudott elfogadni.

Talán választ jelentett egy másik problémára is, amelynek nem látta megoldását.

Belépett a gyakorlóterembe, ahol Drizzt támadási módozatokat próbált ki egy bábún. Zak megállt, hogy elgyönyörködje az ifjú drow edzésében, s közben azon tűnődött, vajon fogja-e még valaha Drizzt játéknak érezni a fegyverek táncát. Hogy cikáztak a szabályok a fiú kezében! Mintha egyik penge tisztában lenne a másik mozgásával - egymást tökéletesen kiegészítve járták táncukat.

Ez a fiú hamarosan olyan harcossá válhat, akinek nem lesz vetélytársa, olyan mester, aki még magát Zaknafeint is túlszárnyalja.

- Életben maradsz? - suttogta Zak. - Egy drow harcos szíve dobog benned? - Remélte, hogy a válasz "nem"; de akárhogy is, Drizztnek már mindegy.

Zak ismét a kardjára tekintett. Tudta, mit kell tennie. A penge nővérét is kivonta, és határozott léptekkel megindult Drizzt felé.

Az ifjú észrevette, hogy közelít felé és készenlétbe helyezkedett.

- Még egy utolsó harc, mielőtt elmegyek az Akadémiára? - gondolta és elmosolyodott.

Zak megállt, hogy rögzítse magában Drizzt mosolyát. Csak álarc lenne? Vagy már meg is bocsátotta magának Maya bajnoka elleni tettét?

De ez már úgysem számít, gondolta a férfi. Még ha kiheverte is az anyja kínzását, az Akadémia biztosan megtöri. A fegyvermester nem szólt egy szót sem, csak vágott és szúrt, azonnal védekezésbe szorítva a fiút. Drizzt nem erőltette meg magát túlságosan, még nem vette észre, hogy többről van szó, mint rutinyakorlatról.

- Megőrzök mindent, amit tőled tanultam - ígérte Drizzt, miközben elhajolt egy vágás elől, és maga is támadott. - A nevemet felvésik majd Melee-Magthere csarnokába. Büszke leszel rám!

Zak arcának komor rándulása meglepte Drizztet. Még jobban összezavarodott, amikor a fegyvermester következő támadása egyenesen a szíve felé szúrt. A fiú félreugrott, és a szintisza kétségbeesés ösztönös mozdulatával csapta félre a pengét. Hajsza! híján felnyársalták!

- Ilyen nagyon biztos vagy magadban? - hörögte Zak, és kitartóan tovább üldözte tanítványát.

Drizzt erőt merített a pengék dühödő csattogásából.

- Harcos vagyok - jelentette ki. - Drow harcos!

- Táncoz vagy! - Zak hangjából csak úgy áradt a gúny. Olyan vad erővel csapott Drizzt kardjaira, hogy az ifjú drow karja megbicsaklott.

- Szélhámos! - kiáltotta Zak. - Csak bitorolsz egy címet, aminek a jelentéséről fogalmad sincs!

A fiú támadásba lendült. Levendulaszín szeme lobot vetett, új erő költözött pengéibe.

De a mester nem lankadt. Kivédte a támadásokat, és folytatta a leckéztetést.

- Tudod, milyen érzés gyilkolni? - Köpött egyet. - Tán már ki is békültél azzal, amit tettél?

Drizzt csak egy fojtott mordulással és újabb támadással válaszolt.

- Ó, micsoda élvezet egy főpapnő mellébe mártani a kardodat - tüzelte Zak. - Látni a meleg párát, ami elhagyja a száját, miközben utolsó átkait leheli az arcodba! Vagy hallottad már haldokló gyerekek sikoltozását?

A fiú felhagyott a rohammal, de Zak nem tágitott. Átvette a kezdeményezést. Minden egyes szúrása létfontosságú pontokra irányult.

- Milyen hangosak is azok a sikolyok - folytatta a fegyvermester. - Évszázadokig visszhangoznak a fejedben, életed végéig nem tudsz tőlük szabadulni.

Lassított, hogy tanítványa mérlegelhesse minden egyes szavát.

- Ugye, még sohasem hallottad őket, táncos? - Aztán hívogatóan széttárta a karját. - Akkor hát gyere, és hajtsd végre a második gyilkosságodat - ütött a hasára. - Ide, a hasba, ahol a legfájdalmasabb, hogy a kiáltásaim visszhangozzanak az agyadban. Bizonyítsd be, hogy tényleg drow harcos vagy, ahogy állítod.

Drizzt kardjainak hegye lassan ereszkedett a padló felé. A fiú már nem mosolygott.

- Habozol - nevetett a szemébe Zak. - Pedig itt a lehetőség, hogy egycsapásra megalapozd a hírnevedet. Egyetlen szúrás, és a híred megelőz az Akadémián. A diákok, de még a mesterek is izgatottan összesűnnek, ha elhaladsz mellettük. Ez Drizzt Do'Urden, mondják majd. A fiú, aki legyőzte Menzoberranzan legjobb fegyvermesterét! Vagy tán nem erre vágyasz?

- A pokolba veled - köpött vissza Drizzt, de még mindig nem tett egy lépést sem, hogy támadjon.

- Drow harcos? - ingerelte tovább a férfit. - Ne siess úgy a címekkel, ha azt sem tudod, mit jelentenek!

Drizzt ekkor előrelelendült, olyan dühvel, amit még sosem érzett. Nem ölni vágyott, pusztán legyőzni mesterét, hogy ajkára fagyassza a gúnyt valami olyan lenyűgöző harci teljesítménnyel, amit nem lehet félresöpörni.

Sohasem küzdött még így. Zak minden egyes mozdulatát három másikkal viszonzta, támadott fönt és lent, oldalt és mindig testközelben. Zak azon kapta magát, hogy gyakrabban áll a sarkán, mint a lábfejen, azaz túlságosan lefoglalja a védekezés ahhoz, hogy akár csak gondolhasson is az ellentámadásra. Hosszú percekig hagyta, hogy Drizzté legyen a kezdeményezés, előre félve a következménytől, a megoldástól, amit végül a leginkább kedvezőnek ítelt.

Aztán megértette, hogy tovább nem halogathatja a dolgot. Lustán előredőfött egyik kardjával, Drizzt pedig annak rendje s módja szerint kiütötte kezéből a fegyvert.

Még mielőtt az ifjú drow-t megérinthette volna a közelgő győzelem szele, Zak üres kezével a zsebébe nyúlt és egy kicsi, mágikus kerámiagömböt húzott elő - olyat, ami már többször megsegítette a harcban.

- Ezúttal nem hibázom, Zaknafein - kiáltotta Drizzt, és megtartotta támadásának szigorú ritmusát; jól emlékezett azokra az esetekre, amikor mestere a nyilvánvaló hátrányt is előnyre tudta fordítani.

Zak csak fogta a golyót, és nem tudott beletörődni abba, amit meg kellett tennie.

Tanítványa egyik támadás-sort a másik után indította, hogy felmérje az előnyt, amit a kard elütésével szerzett. Aztán fölényének teljes tudatában egyetlen erős, alacsony szúrással tört ki.

Bár Zak figyelme éppen nem volt teljes abban a pillanatban, sikerült megmaradt kardjával kivédenie a támadást. Drizzt másik szabályja ugyanekkor lecsapott a kard felső élére, és földre nyomta a hegyét.

Aztán ugyanazzal a villám-mozdulattal a fiú kiszabadította kardját Zak háritásából, fölemelte, és ívesen meglendítette. A szúrás alig néhány ujjnyira a mester torkától állt meg.

- Megfogtalak! - kiáltotta diadalmasan az ifjú drow.

Zak válasza egyetlen vakító fényvillanás volt, melynek fényessége Drizzt minden képzeletét felülmúlta.

A férfi elővigyázatosan becsukta a szemét, de meglepett ellenfele nem reagálhatott elég gyorsan. Izzó fájdalomként hasított belé a fény. Hátratántorodott, igyekezett távolabb kerülni a fegyvermestertől.

Szemeit szorosan lehunyva, Zak már nem támaszkodhatott a látására. Hagyta, hogy éles hallása vezesse - a támolgyó Drizzt könnyű tájékozódási pont volt. A mester korbácsa egyetlen sima mozdulatra oldódott le az övről, s rántotta földre a fiút, annak bokájára tekeredve.

A férfi módszeresen nyomult előre. Irtózott minden lépésétől, de érezte, hogy helyesen cselekszik.

Drizzt tudta, hogy csúful csapdába ejtették, de nem értette az okát. A fény megbénította, ám a cselnél is jobban megdöbbszent azon, hogy Zak folytatja a harcot. Erőt vett magán. A csapdából már nem tud kimászni. Látni ugyan nem lát, de valahogy mégis érzékelnie kell, meg kell hallania támadója mozgását, és előre kell kiszámítania minden egyes csapást.

Éppen időben emelte fel a kardját, hogy kivédjen egy vágást, mely kettészelte volna a koponyáját.

Zak nem számított erre a háritásra. Visszahúzódott, és másik szögből próbálkozott. Ismét sikertelenül.

Most már inkább kíváncsiságból, semmint ölési szándékkal, egy sor olyan támadást hajtott végre, amely még sok látó ellenfél védelmén is áthatolt volna.

De Drizzt még így is ellent tudott állni.

- áruulás! - kiáltott fel az ifjú. Fejében még mindig fájdalmasan lüktetett a fény izzó fájdalmának emléke. Újabb vágást blokkolt, és igyekezett megvetni a lábát, mert látta, hogy nem sokáig fogja tudni tartani magát ilyen esendő pozícióból.

De a szűrő fény okozta fájdalom túl erős volt. Drizzt félig eszméletlenül botorkált távolabb, közben egyik szabályját is elhagyta. Aztán megpördült, mert érezte Zak közeledtét.

A másik kard is kirepült a kezéből.

- áruulás - hördült fel megint. - Hát ennyire nem bírod elviselni a vereséget?

- Hát nem érted? - kiáltott vissza mestere. - A vereség: halál! Ezernyi harcot nyerhetsz meg, de veszíteni csak egyszer lehet! - Drizzt torkához emelte a kardját. Egyetlen sima vágás lesz csupán...

Tudta, hogy meg kell tennie, könyörületből, mielőtt az Akadémia mesterei teszik meg helyette.

A férfi elhajított kardja pörögve szállt a terem másik végébe. Pusztá kézzel ragadta meg Drizzt ruhájának elejét, és felrántotta a földről.

Szemtől szemben álltak. Egyikük sem láthatta jól a másikat a vakító ragyogásban, és egyikük sem volt képes megtörni a reszkető csendet. Egy hosszú, lélegzetviasszafojtott pillanat után a bűvös gömb varázsa halványulni kezdett, a fény egyre elviselhetőbb lett. A két drow szó szerint másként kezdte látni egymást.

- Lloth papjainak trükkje - magyarázta Zak. - Mindig készenlétben tartanak egy ilyen fényvarázst. - Erőltetett mosollyal próbálta lecsillapítani Drizzt haragját. - Habár elmondhatom magamról, hogy én ezt a fényt visszafordítottam a papok ellen, nem is egyszer.

- áruulás - fröcsögte Drizzt harmadszor is.

- Ilyenek vagyunk - felelte Zak. - Majd megtanulod.

- Ilyenek vagyunk - vicserogta a fiú. - Nevetve meséled, hogyan ölted meg a Pókkirálynő papjait. Hát ennyire élvezed a gyilkolást? A drow-ölést?

Zak nem tudott mit válaszolni erre a vádló kérdésre. Drizzt szavai az elevenébe találtak, mert az igazság csengett ki belőlük. Az oktató kezdte úgy szemlélni szenvedélyes Lloth-pap vadászát, mint az önnön megoldhatatlan vergődésére adott gyáva választ.

- Megöltél volna - mondta Drizzt tompán.
- De nem tettem - vont vállat Zak. - Életben maradtál, hogy elmehezz az Akadémiára - és tört kapj a hátadba, mert vak vagy a világunk valósága iránt, és nem vagy hajlandó tudomásul venni, milyen a néped valójában... Vagy te is beállsz közéjük! De az a Drizzt Do'Urden, akit én ismertem, mindenképpen meghal.
Drizzt arca eltorzult. Nem találta a szavakat, amikkel szembeszállhatott volna Zak jóslatával. Érezte, hogy a vér kifut az arcából, bár a szíve hevesen ver. Aztán elindult, de tekintetét hosszasan a férfin tartotta.
- Menj hát, Drizzt Do'Urden! - kiáltott utána Zak. - Menj csak az Akadémiára, és sütkérezz saját hősiességed dicsfényében. De emlékezz képességeid következményeire! Mert következmények mindig vannak!
A mester visszavonult szobája magányába. Az ajtó olyan finoman csukódott be mögötte, hogy ösztönösen hátrafordult, de csak a puszta követ látta.
- Menj hát, Drizzt Do'Urden - suttogta csendes keserőséggel. - Menj az Akadémiára, és tudd meg, ki is vagy valójában.

Dinin másnap reggel korán jött öccséhez. Drizzt lassan maga mögött hagyta a gyakorlótermet, minden lépésnél visszavissza nézett, hogy lássa, ha Zak kijön, és rátámad, vagy búcsút int neki.

De a lelke mélyén tudta, hogy a mester nem jön elő.

Drizzt addig azt hitte, hogy barátok, hogy kapcsolatuk túlmegy az egyszerű edzés, tanulás keretein. Az ifjú drownak rengeteg kérdés kavargott a fejében, Zak pedig, aki az elmúlt öt évben tanára volt, nem tudott segíteni.

- A Narbondel fénye növekedik - jegyezte meg Dinin, amikor kiértek az erkélyre. - Nem késhetünk el már az első napodon az Akadémiáról.

Drizzt kitekintett a rengeteg színre és formára, ami Menzoberranzant jelentette.

- Mi ez a hely? - suttogta. Rádöbbsent, milyen keveset tud házuk falain kívül elterülő szülővárosáról. Zak szavai - Zak dühe - hirtelen ránehezedtek a fiúra, ahogy ott állt. Eszébe juttatták tudatlanságát, és egy sötét ösvény kezdetét tárták fel előtte.

- Ez a világ - felelte Dinin, bár Drizzt nem várt választ. - Ne aggódj, második fiú - nevetett, amikor fellépett a korlátra. - Az Akadémián majd mindent megtanulsz Menzoberranzanról. Meg fogod tudni, ki vagy, és ki a néped.

Ez a kijelentés nyugtalanította Drizztet. Talán - jutott eszébe utolsó keserű találkozás a drow-val, akiben a legjobban bízott - épp ez a tudás az, amittől fél.

Lemondóan vállat vont, és követte Dinint mágikus ereszkedve le az erkélyről: a földre. Megtette az első lépéseket azon a bizonyos sötét úton.

Egy furcsa szempár érdeklődve figyelte, amint Dinin és Drizzt elindul a Do'Urden házból.

Alton DeVir csendben üldögélt egy hatalmas gomba tövében, mint azt az elmúlt héten minden nap tette, és a Do'Urden épületeket nézte.

Daermon N'a'shezbaernon, Menzoberranzan Kilencedik Háza. A Ház, amely megölte anyját, a nővéreit, a bátyjait, mindenkit, aki ott volt a DeVir házban... kivéve őt magát.

Alton visszagondolt a DeVir házban töltött napokra, amikor Ginafae Anya összehívta a család tagjait, hogy megbeszélhessék terveiket. Altonnak, aki a bukás idején még csak diák volt, most jobb rálátása nyílt azokra a napokra. A húsz év értékes tapasztalatokkal gazdagította.

Ginafae volt a legfiatalabb Nagyasszony az uralkodó családok között, ereje korlátlanak tűnt. Akkor egy gnóm csapatnak segített, Llohtól kapott hatalmát arra használva fel, hogy lecsapjon néhány drow-ra, akik megtámadták a kis népet a Menzoberranzan melletti barlangokban. Pusztán azért tette ezt, mert a támadó drow csapat egyetlen tagjának halálát kívánta: a harmadik Ház varázsló-fiát. E Ház a DeVirek soron következő áldozata lett volna.

De a Pókkirálynőnek nem tetszett Ginafae módszere: a mélységi gnómok a sötét-elfek legnagyobb ellenségei voltak egész Mélysötétben. Amikor Ginafae elvesztette Lloth kegyeit, az egész DeVir Háza árnyék borult.

Alton húsz évet töltött el azzal, hogy megpróbálta kideríteni ellenségei kilétét, akik hasznát húzták anyja hibájából, és lemészárolták a rokonait. Húsz hosszú évet; és akkor mostoha anyja, SiNafay Hun'ett éppoly hirtelen vetett véget kutatásának, mint ahogy az elkezdődött.

Most Alton a bűnös Házat figyelte, és csak egy dolgot tudott biztosan: az elmúlt húsz év mit sem enyhített haragján.

3. rész

Az Akadémia

Az Akadémia.

A hazugságok népszerűsítése az, ami összetartja a drow társadalmat, a valótlanosságok állandó sulykolása addig a határig, amíg a hamis már igaznak hangzik, minden ellenkező bizonyítékkal szemben.

Azokat a leckéket, amelyeket a fiatal drow-k tanulnak az igazságról és törvényességről, az elvetemült Menzoberranzan mindennapi élete oly fényesen cáfolja, hogy szinte elképzelhetetlen, miként hihetik el őket.

Mégis elhiszik.

Még most, évtizedek múltán is összeborzongok, ha arra a helyre gondolok, és nem a testi fájdalom vagy az állandóan kísértő halál miatt - ezekkel máshol is találkoztam. A Menzoberranzani Akadémia akkor borzaszt el, ha a túlélőire gondolok, a végzősökre, akik ott léteznek - és tobzódnak - a világukat formáló ördögi fortélyok között.

Abban a hitben élnek, hogy minden elfogadható, ha sikeres, hogy a saját vágyak kielégítése a lét legfontosabb tényezője, s hogy a hatalom csak azoké lehet, akik elég erősek és ravaszak ahhoz, hogy kiragadják azok lehanyatló kezéből, akik már nem érdemesek rá. Könyörületnek nincs helye Menzoberranzanban, pedig a könyörület, és nem a félelem az, ami egy faj életébe harmóniát hoz. És a harmónia, a közös célok érdekében történő munkálkodás a nagyság alapja.

A hazugságok félelemben és bizalmatlanságban tartják a drow-kat, a barátságokat Lloth áldását viselő kardok vágják szét. Ez a gyűlölet és hatalomvágy, amit a gonosz tanok hirdetnek, ez dönti kárhózatba a népemet - ám ezt a gyarlóságot ők erőnek hiszik. Az eredmény pedig egy gúzsbakötő, eszelős élet, amit a drow elővigyázatos készenlétnek nevez.

Nem tudom, hogyan éltem túl az Akadémiát, hogyan fedeztem fel annak hamis voltát elég korán ahhoz, hogy szembeállítsam vele a számomra legdrágább elveket, s így erősítsem önnön elkötelezettségemet.

Azt hiszem mindez, mesterem, Zaknafein miatt sikerülhetett. Azok alatt az évek alatt, amelyek úgy megkeserítették Zakot és olyan sokba kerültek neki, én is meghallottam a sikolyokat: a gyilkos árulás ellen tiltakozó sikolyokat, a drow társadalom vezetőinek, a Pókkirálynő papnőinek haragos sikoltásait, amelyek örökre befészkeltek magukat az agyamba.

A haldokló gyermekek sikolyát.

Drizzt Do'Urden

12.

"ők", az ellenség

A nemesi ifjak öltözkéiben, egyik csizmájában elrejtett törrel - ez Dinin tanácsa volt -, Drizzt felfelé indult a széles lépcsősoron, mely Tier Breche-be, a drow Akadémiára vezetett. Felért a lépcső tetejére és belépett a két hatalmas oszlop között álló örök, a Melee-Magthere két utolsóéves diákjának érzéketlen pillantásától kisérvé.

Kéttucatnyi fiatal drow lézengett az Akadémia épületegyüttese körül, de Drizzt szinte észre sem vette őket. Három épület kötötte le figyelmét és gondolatait. Balra állt a Sorcere hegyes sztalagmit tornya, a varázslók iskolája. Drizzt itt fogja tölteni tanulmányainak tizedik, egyben utolsó évének első hat hónapját.

Előtte, a szint hátsó részében emelkedett a legtekintélyesebb épület, az Arach-Tinilith, Lloth iskolája, mely egy hatalmas, kőből faragott pókot formázott. Drow megítélés szerint ez volt az Akadémia legfontosabb tömbje, ezért általában csak nők számára tartották fenn.

Fiú tanulókat csak utolsó félévükben engedtek ide.

Noha a Sorcere és az Arach-Tinilith kecses formájával tüntetett, Drizzt számára abban a puhatolózó pillanatban a jobb kéz felé eső épület volt a legfontosabb. Ez volt Melee-Magthere, a harcosok gúla alakú iskolája. Ez lesz Drizzt otthona az elkövetkezendő kilenc évben. Csak most fogta fel, hogy az épületben bókászó többi sötét-elf lesz a társa ez idő alatt - harcosok, mint ő maga, akik hamarosan megkezdik hivatalos tanulmányaikat. Az osztály a maga huszonöt fős létszámával szokatlanul nagynak számított a harcosok iskolájában.

De még ennél is szokatlanabb volt, hogy az új diákok közt milyen sok nemes akadt. Drizzt kíváncsian várta, hogy megtudja, vajon képességei milyennek bizonyulnak a többiekéhez képest. Hogy vajon Zaknafeinnel végzett edzései hasonlóak voltak-e azokhoz küzdelmekhez, amelyeket a többiek is minden bizonnal megvívtak tiszteletreméltó familiájuk fegyvermestereivel?

Ezek a gondolatok elkerülhetetlenül visszavezették Drizztet az utolsó találkozáshoz mentorával. Gyorsan elhessegette magától a kellemetlen párbaj emlékét, és méginkább azokat a zavaró kérdéseket, amelyeket Zak megjegyzései ébresztettek benne. Itt és most nincs helye ilyesféle kétségeknak. A Melee-Magthere ott derengett előtte, mint fiatal életének legnagyobb próbája és legnagyobb leckéje.

- Üdvözöllek - hallot egy hangot a háta mögül. Hátrafordult, és egy diáktársát látta, aki kardot és tört hurcolt kényelmetlenül az övéen, s még nála is idegesebbnek látszott, ami megnyugtató látvány volt számára.

- Kelnozz vagyok, a Kenafin Házból, a tizenötödikből - szólt az újonc.

- Drizzt Do'Urden, a Daermon N'a'shezbaernonból, a Do'Urden Házból, Menzoberranzan Kilencedik Házából - felelte Drizzt gépiesen, ahogy Malice Anya tanította.

- Azaz nemes - jegyezte meg Kelnozz, aki felfogta annak jelentőségét, hogy Drizzt a Háza nevét vezetéknevként is viseli. Mélyen meghajolt. - Megtiszteltetés számomra a társaságod.

Drizzt kezdte megkedvelni a helyet. Az otthoni bánásmód mellett, amiben mindeddig része volt, nemigen gondolt magára úgy, mint nemesre. De minden kevély gondolat, amit Kelnozz alázatos köszöntése ébreszthetett benne, egycsapásra elpárolgott, amint kijöttek a mesterek.

A fiú felfedezte közöttük a bátyját, Dinint, de úgy tett - Dinin figyelmeztetése szerint -, mintha nem is látná, és semmiféle különleges bánásmódra nem tartana igényt. A többi tanítvánnyal együtt sodródott a Melee-Magthere-be, amikor a mesterek csatogtatni kezdték korbácsaikat és fenyegető megjegyzéseket kiáltottak a lemaradozóknak. Néhány oldalfolyosón keresztül egy ovális terembe terelték őket.

- Üljetek le vagy maradjatok állva, ahogy tetszik - dörögte egyikük. Amikor észrevette, hogy oldalt két tanítvány sutorog, a mester előhúzza korbácsát. Egy csattanás, s már le is verte a lábáról az egyik rendbontót.

Drizzt alig hitt a szemének, olyan hamar rend lett a teremben.

- Hatch'net vagyok - kezdte a mester öblös hangon -, Lore mestere. - Ez a csarnok lesz a tantermetek a Narbondel ötven ciklusán keresztül. - Végignézett az újoncok övein. - Erre a helyre nem szabad fegyvert hoznotok!

Hatch'net körbesétált a terem fala mellett, és megbizonyosodott róla, hogy minden tekintet hűen követi.

- Drow-k vagytok - vakkantotta hirtelen. - Tudjátok, hogy ez mit jelent? Tudjátok, honnan származtok, ismeritek népetek történetét? Nem mindig Menzoberranzan és a Mélysötét barlangjai volt a mi otthonunk. Valaha a világ felszínén éltünk. - Hirtelen megprördült, és egyenesen Drizzt arcába bámult.

- Tudod, milyen a felszín? - kaffogta a mester.

A fiú összegörnyedt, a fejét rázta.

- Szörnyű hely - folytatta Hatch'net, újra az egész társasághoz fordulva. - Minden nap, amikor az izzás emelkedni kezd a Narbondelben, fent, a nyílt égen egy hatalmas tűzgömb száll fel, és órákig sugározza a fényt, erősebben, mint Lloth papjainak büntető varázslata! - Széttárta a karját, szemeit az égnek emelte, és elképzелhetetlen grimasz terült szét az arcán.

A diákok hitetlenkedő, elképedt hűmmögése hangzott mindenfelől.

- Még éjszaka is, amikor a tűzgömb mélyen a világ pereme alá bukik - folytatta a mester, minden egyes szót elnyújtottan hangsúlyozva, mintha rémtörténetet mesélne -, még akkor sem lehet senki biztonságban a felszín számtalan borzalmától. Emlékeztetőként az elkövetkező napra, apró fénypontok - néha pedig egy kisebb, ezüstösen izzó fénzgömb - szagatják fel az égbolt áldott sötétjét.

- Valaha a népünk a világ felszínén járt - ismételte, ezúttal gyászos hanghordozással -, olyan régen, ameddig még a nagy Házak vonalát sem lehet követni. Abban a távoli korban együtt jártunk a sápadt bőrű elfekkel, a tündékek!

- Ez nem lehet igaz! - kiáltott fel valaki az egyik oldalon.

Hatch'net elgondolkodva méregette az illetőt, azt fontolgatva, mi lenne a jobb: ha megverné a diákot kéretlen közbeszólása miatt, vagy ha hagyná, hogy az egész csoport kövesse példáját.

- Pedig így volt! - döntött a második lehetőség mellett. - Azt hittük, hogy a tündék a barátaink; rokonainknak neveztük őket! De ártatlanságunkban nem tudhattuk, hogy ők az árlás és a gonosz megtestesítői. Nem tudhattuk, hogy hirtelen ellenünk fordulnak és elkergetnek minket, lemészárolva gyermekeinket és véneinket!

- A gonosz tündék kíméletlenül üldöztek minket a felszíni világban. Mi békét kértünk tőlük, de a válaszuk mindahányszor karddal vagy gyilkos nyílvezzővel érkezett.

Elhallgatott, arcán széles, gonosz mosoly ömlött el.

- De akkor megtaláltuk az istennőnket!

- Dicsérjük Lloth-t! - kiáltotta egy hang. Hatch'net ismét megtorlatlanul hagyta a közbeszólást, jól tudván, hogy minden egyes megerősítő felkiáltás csak egyre jobban belegabalyítja a hallgatóságot szónoklatának hálójába.

- Helyes - biccentett a mester. - Mindenki dicsérje a Pókkirálynőt. Ő volt az, aki maga mellé emelte elárvult népünket, és segített abban, hogy legyőzzük ellenségeinket. Ő vezette el ős-nagyasszonyainkat a Mélysötét paradicsomába. És ő az - mennydörögte öklét az égre emelve -, aki most erőt és varázshatalmat ad, hogy megfizethessünk ellenségeinknek!

- Mi vagyunk a drow-k! - kiáltott fel Hatch'net. - Ti vagytok a drow-k, akiket soha többé nem taposhatnak el, akik kívánsága szerint uralkodnak, akik új földeket hódítanak meg!

- A felszín? - kérdezte valaki.

- A felszín? - ismételte Hatch'net gúnyos kacajjal. - Ugyan ki akarna visszamenni arra a rettentő helyre? Hadd maradjon meg a tündékek! Perzselődjenek csak a nyílt ég tüzei alatt! Nekünk a Mélysötét kell, ahol érezzük a föld szívének dobbanásait, ahol a falak, a kövek mind a föld erejének hevét sugározzák!

Drizzt némán ült, magába szívva a tehetséges szónok jól begyakorolt beszédének minden egyes szavát. Drizztet, miként a többi diákot is, rabul ejtette Hatch'net hullámzó hangszíne, szenvedélyes felkiáltásai. Hatch'net már több, mint két évszázada volt az Akadémia mestere; nagyobb tiszteletnek örvendett az összes többi hímnél, és sok nőnél is. A kormányzó családok nagyasszonyai tisztában voltak gyakorlott nyelvének értékével.

És ez így ment minden nap. Gyűlölködő szónoklatok végtelen özöne zúdult az ellenségre, amit még sohasem látott egyik diák sem. De nem csak a felszíni elfek voltak Hatch'net uszításának célpontjai. Törpék, gnómok, emberek, félszerzetek, minden felszíni faj - de még a földalattiak is, mint például a duergar törpék, akikkel a drow gyakorta kereskedett és háborúskodott - megkapta a magáét a mester fröcsögő beszédeiben.

Drizzt lassan megértette, miért nem engedtek be fegyvert az ovális terembe. Mindennap - amikor vége volt a leckének - azon kapta magát, hogy keze öntudatlanul ökölbe szorul az oldala mellett, és gépiesen a kardja után tapogatózik. A többi diák mindennapos marakodásaiból látszott, hogy ők is ugyanezt érzik. Bizonyos fokú fegyelmet mégis a mester külvilági borzalmakról szóló hazugságai biztosítottak, no meg a diákok közös örökségéből eredő megnyugtató kötelék - amely elég ellenséggel szolgált nekik ahhoz, hogy ne egymással kelljen harcolniuk.

Az ovális teremben eltöltött hosszú, fárasztó órák kevés időt hagytak a diákoknak a kapcsolatteremtésre. Közös barakkokban laktak ugyan, de a Hatch'net-órákon kívül is rengeteg elfoglaltságuk akadt - szolgálni az idősebb diákokat, a mestereket, főzni, takarítani -, így még alvásra is alig maradt idejük. Az első hét végére a teljes kimerültség szélére jutottak, olyan állapotba, amelyben még erősebb hatást tudott gyakorolni rájuk Hatch'net leckéje - amint ezt Drizzt is észrevette.

A fiú belenyugvással viselte ezt az életformát, mert arra gondolt: mennyivel jobb ez, mint az a hat év, amit anyja és nővérei herceg-apródjaként élt le. Mégis, szörnyű hiányérzet gyötörte a Melee-Magtherében töltött első hetek alatt. Rájött, hogy hiányoznak neki az edző gyakorlatok.

Egy késő éjszaka ott ült fekhelye szélén, és elgondolkodva tartotta maga elé kardjait. Eszébe jutottak a Zaknafeinnel üzött harci játékok.

- Két óra múlva kezdődik a tanítás - emlékeztette Kelnozz a szomszéd priccsről. - Pihenned kéne.

- úgy érzem, már nem olyan ügyes a kezem - felelte Drizzt csendesen. - Nehezebbnek és ingatagabbnak érzem a pengét.

- A nagy küzdelem Narbondel tíz ciklusa múlva lesz - mondta Kelnozz. - Ott majd gyakorolhatsz eleget. Ne félj, ha el is tompult a pengéd a mester leckéi alatt, hamarosan éles lesz megint. A következő kilenc évben úgysem fogod gyakran letenni.

Drizzt visszacsúsztatta a szablyát a tokjába, és ledőlt fekhelyére.

Mint elmúlt életében már annyiszor - és kezdett félni, hogy eztán még ennél is többször -, most sem volt más választása, mint hogy beletörődjön a körülményekbe.

- Kiképzéseteknek ez a része véget ért - jelentette be Hatch'net mester a tizenötödik nap reggelén. Egy új mester, Dinin lépett be a terembe. A nyomában lebegő vasláda tele volt különböző hosszúságú és formájú, vékonyan párnázott farudakkal, amelyek drow fegyverekre hasonlítottak.

- Válasszátok ki azt a gyakorlórudat, ami a legjobban emlékeztet saját választott fegyveretekre - magyarázta Hatch'net, amint Dinin megkezdte körútját a teremben.

Amikor Driztthez ért, a fiúnak azonnal megakadt a szeme két, mintegy három és fél láb hosszú, enyhén hajlított rúdon. Kiemelte, és próbaképpen meglendítette őket. Súlyuk és fogásuk nagyon hasonló volt a kardokéhoz, amelyeket már annyira megszokott.

- Daermon N'a'shebaernon dicsőségére - suttozta Dinin, és továbblépett.

Drizzt ismét megsuhintotta a gyakorló kardokat. Itt az ideje, hogy meglássa, mennyit értek Zak leckéi!

- Az osztályban rangsornak kell kialakulnia - hallotta Hatch'netet, amikor már másra is tudott figyelni a fegyvereken kívül. - Miként a nagy küzdelemben is az van. Ne feledjétek, csak egyetlen győztes lehet!

Hatch'net és Dinin kiterelték a diákokat az ovális teremből, ki a Melee-Magthere-ből, végig a Tier Breche végénél örökös két pókszobor közötti alagúton. Minden diák számára ez volt az első alkalom, amikor Menzoberranzanon kívül járhattak.

- Mik a szabályok? - kérdezte Drizzt Kelnozztól, aki mellette gyalogolt.

- Ha a mester rád szól, akkor kiestél - felelte a társa.

- És a harc szabályai?

Kelnozz értetlen pillantást vetett rá.

- Győzni - mondta egyszerűen, mintha ez lenne az egyetlen lehetséges válasz.

Hamarosan egy nagyobbacska barlangba érkeztek, a nagy küzdelem arénájába.

Hegyes sztalaklitok csüngtek alá a mennyezetről, sztalagmitok álltak ki a földből és alkottak egész útvesztőket, alattomos gödrökkel, leshelyekkel és zsákutcákkal.

- Dolgozzátok ki a stratégiátokat, és válasszátok ki a kezdőpontokat - rendelkezett Hatch'net mester. - Mire százat számolok, kezdődik a harc!

A huszonöt diák megindult. Egyesek megálltak, és felmérték a terepet, mások gondolkodás nélkül belevetették magukat a labirintus homályába.

Drizzt úgy döntött, hogy keres egy szűk folyosót, ahol egyszerre csak egy ellenfél fér hozzá, és éppen nekiindult a keresésnek, amikor egy kéz nehezedett a vállára hátulról.

- Legyünk együtt - ajánlotta Kelnozz.

Drizzt nem válaszolt, mert nem bízott a másik képességeiben, és visszatartották a harc megszokott szabályai.

- A többiek is összeállnak - ütötte a vasat Kelnozz. - Néha hárman is. Ketten együtt több esélyünk van.

- A mester azt mondta, csak egy győztes lehet - vetette ellene Drizzt.

- Ki lehet jobb nálad, rólam nem is beszélve - hunyorított cinkosan Kelnozz. - Győzzük le a többieket, utána ráérünk egymás között elrendezni a dolgot.

Az érvelés logikusnak látszott, s mivel Hatch'net már lassan a hetvenőtnél tartott a számolásban, Drizztnek nem sok ideje maradt töprengeni. Vállon veregette Kelnozzt, és bevette magát új szövetségesével az oszlopok közé.

A terem szélein kifutók húzódtak, amelyek gyakran benyúltak az oszlopok közé is, hogy a döntőbírók jobban ráláthassanak a küzdelemre. Már vagy tucatnyian voltak, és türelmetlenül várták az első csatát, hogy megítélhessék az új osztály képességeit.

- Száz! - kiáltotta Hatch'net.

Kelnozz indult volna, de Drizzt megállította, és visszahúzta a keskeny folyosóba, két hosszú sztalagmit-tömb közé.

- Jöjjenek ök ide - jelezte a néma kéz- és mimika-kóddal.

Harckészültségbe álltak.

- Hadd fárasszák ki egymást. A türelem a legjobb szövetségesünk!

Kelnozz ellazult, és arra gondolt, hogy jól döntött, amikor Drizztet választotta.

Nem tették sokáig próbára a türelmüket. Hamarosan egy magas, agresszív diák robbant be közéjük, hosszú, lándzszerű rudat lóbálva. Egyenesen Drizztre vetette magát. Először a fegyver nyelével csapott oda, aztán átforgatta egy bivalyerős szűrőbe -, hogy így osszon egyszerű, gyors halált. Tökéletesen végrehajtott akció volt.

Drizzt számára viszont pusztán alapvető, megszokott rutintámadás volt. - Szinte túlságosan is szokványos - alig hitte el, hogy egy képzett diák így szembetámadjon egy másik gyakorlott harcost. De még időben meggyőzte magát, hogy ez valódi támadás, nem csel, és végrehajtotta a megfelelő hárítást. Szabályja kecses körívben mozdulva elütötte a lecsapó lándzsát. A támadó fegyver hegye ártalmatlanul vágódott fel a magas drow válla fölé.

A rámenős támadót olyannyira meglepte az elegáns hárítás, hogy kiesett a ritmusból, és védtelenül maradt. Mielőtt a diák magához térhetett volna egy szemvillanás alatt, Drizzt egyik, majd másik kardjának hegye is belemélyedett a mellkasába.

Halvány, kék fény tűnt fel a döbrent tanonc arcán. Tekintetükkel követve a fénysugarat, egy pálcájával mutató mestert pillantottak meg a kifutón.

- Legyőztek - mondta a mester a magas támadónak. - Ül le ott, ahol vagy!

A diák gyűlölködő pillantást vetett Drizztre, aztán engedelmesen lehuppan a sziklára.

- Gyere - mondta Drizzt Kelnozznak, felpillantva a mester áruló fénysugarára. - Most már tudni fogják, hol vagyunk. Egy másik, jól védhető területet kell találnunk.

Kelnozz megállt egy pillanatra, hogy megcsodálja társa kecses, óvatos lépteit. Valóban jó vásárt csinált, amikor Drizztet választotta, de már most tudta, egyetlen rövid kis csetepaté után, hogy ha ök ketten maradnak utolsónak - ami egyáltalán nem lehetetlen -, akkor neki semmi esélye nincs a győzelemre.

Együtt fordultak ki egy sarok mögül - egyenesen két ellenfél karjaiba.

Kelnozz utánaeredt az egyiknek, aki menekülésre fogta a dolgot, Drizzt pedig a másikat vette kezelésbe, aki fakardot és tört forgatott.

Az egyre növekvő önbizalom széles mosolya ömlött el Drizzt arcán, amikor ellenfele védekezőharcba kezdett, és ugyanolyan egyszerű mozdulatokat használt, mint a lándzsás, akit az előbb oly könnyedén elintézett.

Néhány ravasz, gyors kézmozdulat, néhány csapás az ellenfél fegyvereinek belső lapjára, és a kard meg a tör már ki is lendült két oldalra. Drizzt pontosan középre támadott, kettős szűrővel érintette ellenfele mellkasát.

Azonnal meg is jelent a várt kék fény.

- Legyőztek - érkezett a mester hangja. - Ül le ott, ahol vagy!

A dühös diák olyan makacs volt, hogy még egy alattomos szűrő elindított legyőzője felé. Drizzt az egyik karddal blokkolta, a másikkal pedig lecsapott a támadó csuklójára, kiverve kezéből a fegyvert.

A merénylő elkeseredetten dörzsölgette sajgó kezét, de hamarosan kisebb gondja is nagyobb lett ennél. Vakító fénycsóva csapott ki a mester pálcájából, nekicsapódott a mellkasának, és tíz lábnyira hátralökte, neki a sziklafalnak. A diák fájdalmas nyöszörgéssel rogyott a padlóra; izzó hősík szállt föl a hideg kövön heverő, megperzselt testéből.

- Legyőztek! - ismételte a mester.

Drizzt az elesett drow segítségére akart sietni, de a mester hangja rádörrent:

- Nem!

Ekkor Kelnozz már ismét Drizzt mellett állt.

- Elszaladt - kezdte, de aztán nevetésbe tört ki, amikor meglátta a füstölgő testet. - Ha egy mester rád szól, akkor kiestél! - ismételte a meredten bámuló Drizztnek.

- Gyere - folytatta Kelnozz. - A harc már javában áll! Szórakozzunk mi is egy kicsit!

Drizzt ugyan túlságosan fennhéjázónak találta ezt a beszédet akkor, amikor Kelnozz még csak nem is tartotta készenlétben a fegyverét, de csak a vállát vont meg, és elindultak.

A következő találkozás már nem volt olyan könnyű. Egy kettős járatba kerültek, amely különféle sziklaalakzatok között kanyargott; három harcos toppant itt eléjük - vezető házak nemesei, ezt mindketten azonnal észrevették.

Drizzt a két bal oldali felé ugrott - mind a kettő egyetlen karddal harcolt - míg Kelnozz a harmadikat tartotta távol. Drizztnek ugyan nemigen volt tapasztalata több ellenféllel szemben, de Zak az ilyen harc technikáival is alaposan megismertette. Kezdetben csupán védekezésre szorítkoztak a mozdulatai, aztán felvett egy kényelmes ritmust, és hagyta, hogy ellenfelei kifáradjanak, és hibázzanak.

ám ravaszak voltak amazok is, és összeszokottak. Támadásaik kiegészítették egymást, élesen eltérő szögekből érték az ellenfelet.

Kétkezes, Zak egyszer így nevezte, s a fiú most meg is mutatta, hogy kiérdemelte ezt a nevet. Szablyái egymástól függetlenül mozogtak, mégis tökéletes harmóniában, elhárítva minden egyes támadást.

A kifutó egyik közeli állásáról Dinin és Hatch'net figyelte őket. Hatch'net elismerően, Dinin pedig büszkeségtől dagadó kebelrel.

Drizzt látta az ellenfelei arcára kiülő, egyre növekvő csalódottságot, és tudta, hamarosan eljön a visszavágás ideje. Ekkor azok ketten előrelendültek; két egyforma szúrast adtak le, a fa pengék alig néhány hüvelyknyire voltak egymástól.

Drizzt oldalra perdült, és a balkezes kard szemkápráztató felső körvágásával egyszerre szerelte le mindkét támadást. Aztán megfékezte lendületét, térdre vágódott ellenfelei előtt, és alulról szúrt szabad jobb karjával. Cikázó fapengéje először az egyiket, aztán a másikat bökte meg, éppen az ágyékuknál.

Amazok hajszájra egyszerre ejtették el fegyverüket, kaptak sérült testrészükhöz, és roskadtak térdre. Drizzt felugrott, és valami mentegetőzészefélét motyogott.

Hatch'net elismerően bólintott oda Dininnek, amikor a két mester a vesztesekre irányította fényeit.

- Segíts! - jött Kelnozz kiáltása a sztalagmitok csipkéje mögül.

Drizzt átbújt az egyik résen, gyorsan fölállt, és végzett egy negyedik ellenféllel, aki orvtámadásra készülve rejtőzködött. A fiú megállt, hogy szemügyre vegye legújabb áldozatát. Nem tudhatta, hogy a drow ott volt, mégis tökéletesen eltalálta.

Hatch'net halkán füttyentett, amikor fényét az újabb vesztes arcára irányította.

- Jól csinálja - suttogta.

Drizzt egy kicsivel távolabb látta meg Kelnozzt, akit gyakorlatilag kétvállra fektettek ellenfele gyakorlott mozdulatai. A Do'Urden-fiú közéjük vetette magát és eltérített egy csapást, ami biztosan társa végét jelentette volna.

Legújabb vetélytársa, - aki szintúgy két karddal küzdött - az eddigi legkeményebb ellenfélnek bizonyult. Bonyolult cselekkel, fondorlatosan támadott Drizztre, nemegyszer a sarkára kényszerítve a fiút.

- Berg'inyon a Baenre Házból - súgta oda Hatch'net Dininnek. Dinin átlátta a megjegyzés súlyát, és remélte, hogy öccse sikerrel veszi az akadályt.

Berg'inyon nem hozott szégyent híres családjára. Mozdulatai csiszoltak és célzottak voltak. Percekig kerülgették egymást Drizztel anélkül, hogy bármelyikük is felül tudott volna kerekedni a másikán.

Aztán a vakmerő Berg'inyon bevetette a Drizzt számára oly nevezetes támadást: a kettős alsó szúrast.

A Do'Urden-fiú tökéletes alsó kereszttel válaszolt, az egyetlen megfelelő hárítással, ahogy azt egykor Zak oly fényesen bebizonyította ellene. ám akkori elégedetlenségétől fűtve, hirtelen rendhagyó cselekedetre szánta el magát: keresztezett pengéi közül villámgyorsan kirúgott, egyenesen ellenfele arcába. A döbbsen Baenre-fiú a falnak repült.

- Tudtam, hogy tökéletlen a hárítás! - kiáltott fel Drizzt, és már alig várta, hogy találmányát Zak ellen is kipróbálhassa.

- De még milyen jól - morogta Hatch'net a büszkén ragyogó Dininnek.

A zavarodott Berg'inyon nem nagyon tudott kikeveredni hátrányából. Sötétség-gömböt vont maga köré, de Drizzt habozás nélkül belegázolt, nem rettentette el a vakharc.

Gyors támadássorozat alá vette a Baenre Ház fiát, míg végül pengéje megállt Berg'inyon védtelen nyakán.

- Legyőztek - ismerte be az ifjú Baenre, amikor megérezte a szúrast.

Hatch'net mester eloszlatta a sötétséget. Berg'inyon a sziklának támasztotta fegyvereit, és a padlóra roskadt, amikor a kék fény az arcára esett.

Drizzt nem tudta visszafojtani egyre szélesebb mosolyát. Hát van itt valaki, aki le tud győzni? - tűnődött.

Ekkor hirtelen erős ütést érzett a fején, és térdre esett. Még időben nézett hátra, hogy lássa az elosonó Kelnozzt.

- A bolond - kacagott Hatch'net, fényét Drizztre irányítva. Dininre nézett. - A jószágos bolond.

Dinin karbafonta a kezét, arca most már haragtól és szégyentől világlott.

Drizzt érezte a szikla hűvösét az arcán, de nem tudott másra gondolni, csak arra a múltbeli pillanatra, Zaknafein gúnyos, de fájdalmasan igaz szavaira:

- Ilyenek vagyunk!

A győzelem ára

Becsaptál - mondta este Drizzt Kelnoznak a barakkjukban. A teremben sötét volt, és egyetlen más diák sem mozgolódott. Mindenkit kifárasztott a harc és az állandó szolgálat.

Kelnozz előre kitervelte az akciót. Már akkor észrevette Drizzt naivitását, amikor a szabályokról kérdezett. Egy tapasztalt drow, főleg egy nemes, tudhatta volna, hogy létének egyetlen szabálya a győzelem hajszolása. Kelnozz már most tudta, hogy a bolond Do'Urden nem fog lecsapni rá azért, amit tett - a harag fűtötte bosszúszomj nem volt jellemző Drizztre.

- Mégis, miért? - faggatta Drizzt, de a Kenafin ház közrendűje nem méltatta válaszra. Olyan hangerővel talált társa megszólalni, hogy Kelnozz idegesen körülnézett. Nekik most aludniuk kéne, és ha egy mester veszekedésen kapja őket...

- Mi ezen olyan furcsa? - válaszolt végül kézjelekkel. Az ujjai hőképe világosan táncolt Drizzt előtt. - Azt tettem, amit tennem kellett. Bár, talán jobb lett volna, ha egy kicsit még kivárok. Ha még egy párat legyőzöl, esetleg a harmadik helynél is tovább jutok az osztályban.

- Ha együttműködtünk volna, ahogy megbeszéltük, akkor győzhettél is volna, de legalábbis lehettél volna második - mutogatta vissza Drizzt. Ujjainak heves mozdulatai világosan jelezték dühét.

- Inkább második - felelte Kelnozz. - Az elejétől fogva tudtam, hogy veled nem vehetem fel a versenyt. Te vagy a legjobb kardforgató, akit valaha is láttam.

- A mesterek rangsora nem ezt mutatja - morogta hangosan Drizzt.

- A nyolcadik hely nem is olyan rossz - suttogta a másik. - Berg'inyon csak tizedik lett, pedig ő Menzoberranzan első Házából való.

- Inkább örülj, hogy a helyedet nem irigylik el tőled a többiek - Kelnozz visszatért a néma kódra, mert valami zajt hallott kintről. - A magasabb helyezés csak azt jelenti, hogy többen vannak, akik a hátadba akarják szúrni a törüket.

Drizzt nem foglalkozott a társa szavaiban rejlő mélyebb jelentéssel: nem volt hajlandó elismerni ilyen árulást az Akadémián.

- Berg'inyon volt a legjobb harcos, akit a nagy küzdelemben láttam - mutogatta. - Téged is legyőzött volna, ha közbe nem lépek.

Kelnozz elmosolyodott a gondolatra.

- Berg'inyon csináljon, amit akar - suttogta még halkabban, mint addig, mert a Baenre-fiú ott aludt a közelükben. - ő csak tizedik, míg én, Kelnozz, a Kenafin Házból, a harmadik vagyok!

- Én pedig a nyolcadik - mondta Drizzt, rá egyáltalán nem jellemző éllel, inkább dühösen, semmint irigykedve. - De bármilyen fegyverrel le tudnálak győzni.

Kelnozz vállat vont, a vörösön túli spektrumban ez elmosódott mozdulat-foltnak látszott csupán. - De nem tetted meg - jelezte. - Én nyertem meg a párbajunkat.

- Párbaj? - hápogta Drizzt. - Egyszerűen becsaptál!

- Ki maradt állva? - emlékeztette Kelnozz. - És kire esett a mester pálcájának kék fénye?

- A becsület úgy kívánja, hogy a harc megfelelő szabályok szerint játszódjon le - morogta Drizzt.

- Van is szabály - vakkantotta vissza a másik. - Mindent megtehetsz, amíg sikerrel jársz. Én nyertem meg a párbajunkat, Drizzt Do'Urden, és enyém a jobb helyezés. Más pedig nem számít!

A vita hevében kissé túl hangosak lettek. Kivágódott a terem ajtaja, s egy mester állt a küszöbön. Alakja élesen kirajzolódott a folyosó kék derengésében. Mindkét diák gyorsan mozdulatlanra dermedt az ágyában, és becsukta a szemét - meg a száját.

Az utolsó megjegyzés véglegessége bizonyos következtetésekre készítette Drizztet. Ebből értette meg, hogy barátsága Kelnozzal véget ért - vagy tán soha nem is létezett.

- Láttad? - kérdezte Alton, ujjaiival idegesen dobolva az asztalon, legfelső szobájában. Ugyan a Sorcere néhány fiatalabb növendékével már helyrehozatta a megrongálódott helyiséget, de a falon megmaradtak a perzselődések - a tűzgolyó nyomai.

- Igen - bólintott Masoj. - Hallottam azt is, milyen ügyes fegyverforgató.

- Nyolcadik az osztályában, a nagy küzdelem után - morogta Alton. - Szép eredmény.

- Pedig első is lehetett volna - mondta Masoj. - És egy napon az is lesz.

- Azt már nem fogja megérni! - fogadkozot a varázsló. - A Do'Urden Ház nagy büszkesége ez a bíborszemű ifjú, ezért választottam őt bosszú első célpontjául. Az ő halála alaposan megrázza majd az áruló Malice Anyát!

Masoj tudta, hogy ez így semmiképp sem jó, és egyszer s mindenkorra tisztázni akarta a kérdést.

- Nem bánthatod - figyelmeztette mentorát.

- Még csak a közelébe sem mehetsz!

Alton hangja elkomorult. - Két évtizedig vártam... - kezdte.

- Akkor még várhatsz egy kicsit - vakkantotta a diák. - Kénytelen vagyok az emlékezetedbe idézni, hogy elfogadtad SiNafay Anya meghívását a Hun'ett Házba. Ez a szövetség pedig engedelmességet kíván. SiNafay anya - a Nagyasszonyunk - ENRÂM bízta, hogy Drizzt Do'Urdenel foglalkozzam, és ÉN végre fogom hajtani az akaratát.

Alton hátradőlt székében, és tenyerébe támasztotta savmarta állának maradványát. Gondosan mérlegelte titkos szövetségese szavait.

- SiNafay Anya tervei kielégítik majd a bosszúszomjadat, ahogy csak kívánod - folytatta Masoj. - De figyelmeztetlek, Alton DeVir - sziszegte, hangsúlyozottan nem a Hun'ett családnevet használva -, hogy ha harcba kezdesz a Do'Urden Házzal, vagy bármilyen erőszakos tettel felébreszted a gyanakvásukat, akkor a Hun'ett Ház haragját zúdítod a fejedre. SiNafay Anya lerántja rólad a leplet, mint gyilkos szélhámosról, és rád szabadítja a kormányzótanács által kiszabható összes lehetséges büntetést!

Alton nem szállhatott szembe ezzel a fenyegetéssel. Magányos nemes volt, az adoptáló Hun'ettekől eltekintve család nélkül. Ha SiNafay ellene fordul, más szövetségesre már nem számíthat.

- És milyen tervei vannak SiNafaynek... SiNafay Anyának... a Do'Urden Házzal szemben? - kérdezte higgadtan. - Mondj valamit a bosszúmról, hogy legyen, ami éltet a várakozás keserves éveit alatt.

Masoj tudta, hogy most óvatosságnak kell lennie. Anyja ugyan nem tiltotta meg, hogy beszéljen Altonnak a tervekről, ám ha azt akarta volna, hogy a DeVir tudjon róluk - elmélkedett - akkor nyilván maga mondta volna el neki.

- Mondjuk csak azt, hogy a Do'Urden Ház ereje megnőtt, és egyre tovább nő, egészen addig, amíg valós fenyegetést nem jelent a nagy Házakra nézve - dorombolta Masoj. - Ismerik a DeVir Ház sorsát, a nyom nélkül végrehajtott tökéletes akciót. Sok menzoberranzani nemesnek lenne nyugodtabb az álma, ha... - Tovább nem is folytatta. úgy gondolta, már így is túl sokat mondott.

Alton felizzó tekintete láttán megnyugodott: Lám, ez a lehetőség már elég ahhoz, hogy biztosítsa a varázsló türelmét.

Az Akadémia rengeteg csalódást hozott az ifjú Drizztnek, különösen az első évben, amikor a drow társadalom sötét valósága - amelyre Zaknafein csak célzott - makacsul kezdték befészkelni magukat az életébe. A mesterek gyűlöletből és árulástól hemzsegő leckéit kétféle szempontból is mérlegelte: egyrészt az illető mester előadásának összefüggésében, másrészt régi mentorának gyökeresen különböző nézőpontjából. Az igazság oly zavaros volt, oly nehezen meghatározható! Vizsgálódásai közepette rájött, hogy van egy kétségtelen tény, amit nem kerülhet meg: egész fiatal életében minden árulást, amit tapasztalt - és milyen gyakran tapasztalt! - drow elfek követték el.

Az Akadémián kapott gyakorlati képzés - órákig tartó páros gyakorlatok és lopózkodási technikák elsajátítása - már inkább volt kedvére való. Amikor a kezében érezte biztos fogású fegyvereit, egy időre legalább megszabadult a hangoztatott és az érzékelt igazság zavaró ellentmondásaitól.

Itt kitűnhetett. Drizzt társainál gyakorlottabban és ügyesebben érkezett az Akadémiára, s ez a szakadék csak tovább nőtt a hónapok során. Megtanult a mesterek által bemutatott, elfogadott védekezési és támadási módok mögé tekinteni, és kidolgozta saját módszereit, amelyek legalább olyan jók - de általában még jobbak - voltak, mint a szabványos technikák.

Dinin kezdetben büszkén hallgatta mestertársai áradozását öccse harci kiválóságáról. De a ragyogó dicséretnek csakhamar aggodalmas óvatosságot ébresztettek az idősebb testvérben. Dinin volt a Do'Urden Ház legidősebb fia, mely címet Nalfein kiiktatásával szerezte meg. Most Drizzt - aki egész Menzoberranzan legjobb kardforgatójának ígérkezett - volt a második fiú; meglehet, már szemet is vetett Dinin pozíciójára.

Természetesen Drizzt társainak figyelmét sem kerülte el a fiú briliáns küzdőtechnikája. Gyakran azt még közelebről is megtapasztalták, mint ahogy szerették volna. Fogcsikorgató irigységgel tekintettek rá, és arra gondoltak, vajon képesek lesznek-e valaha is ellenállni cikázó görbe kardjainak. A drow elfek mindig is pragmatikusok voltak. Ezek a fiatal tanoncok egész életükben azt látták, hogyan igyekszik családjuk minden egyes helyzetet a saját javára fordítani.

Mindegyikük felismerte tehát, milyen értékes lenne Drizzt Do'Urden szövetsége, így a következő évi nagy küzdelem előtt szinte elhalmozták társulási ajánlatokkal.

A legelképesztőbb invitálás azonban a Kenafin Házbeli Kelnozztól érkezett, aki előző évben lépre csalta Drizztet.

- álljunk össze megint, de most ne álljunk meg a csúcsig! - mondta lelkesen a gögös ifjú harcos, miközben az aréna felé mentek. úgy állt Drizzt elé, mintha ösrégi jóbarátok lennének. Kezét lezserül fegyvere markolatán nyugtatta, és nyájas, baráti mosoly terült szét a képén.

Drizzt még csak válaszolni sem bírt. Megfordult és otthagya, de közben végig hátrafelé figyelt a válla fölött.

- Miért vagy úgy oda? - erőszakoskodott Kelnozz, és meggyorsította lépteit, hogy utolérje.

Drizzt szembefordult vele.

- Hogyan szövetkezhetnék megint azzal, aki egyszer már becsapott? - vicsorogta. - Még nem felejtettem el az álnokságodat!

- Éppen erről van szó - érvelt Kelnozz. - Az idén már elővigyázatosabb vagy, tehát bolond lennék, ha megint ilyesmivel próbálkoznék!

- Máskülönben hogyan nyerhetnél? - kérdezte Drizzt. - Nyílt harcban nem tudsz legyőzni. - Szavait nem dicsekvésnek szánta. Egyszerű ténymegállapítás volt ez, amit Kelnozz éppúgy nem vitatott, mint Drizzt.
- A második hely is nagy dicsőség - vágta ki magát Kelnozz.
Drizzt ránézett. Tudta, hogy a másikat csak a teljes győzelem tudja kielégíteni.
- Ha találkozunk a harcban - mondta ellentmondást nem tűrő hűvös hangon -, akkor ellenfelekként fogunk találkozni. - És újra elindult. Kelnozz most már nem követte.

A sors ezúttal igazságot szolgáltatott Drizztnek, mert első ellenfele, első áldozata éppen a múltkori társ lett. Ugyanabban a folyosóban talált rá, amit előző évben jól védhető kezdőpontnak választottak. Egyetlen támadáskombinációval elsöpörte ellenfelét, de végül sikerült visszafognia magát az utolsó szűrásnál, bár őszintén kedve lett volna teljes erővel benyomni a fakardot Kelnozz bordái közé.

Aztán Drizzt eltűnt a homályban; alaposan megfontolta minden egyes lépését, amíg a diákok száma meg nem csappant. Önnön hírnevével különösen elővigyázatosnak kellett lennie, hisz osztálytársai felismerték: közös előnyük származik abból, ha már a harc elején kiiktatják a mindnyájukat veszélyeztető erőt. Drizztnek minden egyes párbaj előtt alaposan fel kellett derítenie a terepet, hogy megbizonyosodjék róla, ellenfelének egyetlen társa sem lapul titokban a környéken. Ez az ő arénája volt, az a hely, ahol a legkényelmesebben érezte magát, és állta a kihívást. Két óra elteltével csupán öt versenyző maradt, további két órai macska-egér játék után mindössze kettő: Drizzt és Berg'inyon Baenre.

Drizzt kilépett a barlang egyik nyílt terébe.

- Gyere hát elő, Baenre!

- kiáltotta. - Rendezzük el nyíltan, becsülettel ezt a párharcot!

A kifutóról figyelő Dinin hitetlenkedve, rosszállóan csóválta a fejét.

- Elherdálta minden előnyét - mondta Hatch'net mester az idősebbik Do'Urdennek. - Berg'inyon tart tőle, mint jobb kardforgatótól, ráadásul mindeddig a mozgásában sem lehetett biztos. De most az öcséd kiállt a nyílt térre, és elárulta a pozícióját.

- Még mindig ugyanolyan bolond - morogta Dinin.

Hatch'net észrevette Berg'inyont, aki egy sztalagmit fal takarásában lopózott, néhány yardnyira Drizzt háta mögött. - Hamarosán úgyis eldől - dünnyögte a mester.

- Félsz? - kiabálta a homályba Drizzt. - Ha valóban téged illet az első hely, ahogy hencegni szoktál vele, akkor gyere elő, és állj ki velem nyíltan! Igazold a szavaidat, Berg'inyon Baenre, vagy többet ne is mondd ki őket!

Drizzt figyelt minden zajra, s így időben félrevetődött a háta mögül előtörő orvtámadó elől.

- A harc jóval több egyszerű kardforgatásnál! - rikoltotta Baenre, támadása lendületében. Szeme diadalmasan izzott a megszerezni vélt előny reményétől.

ám ekkor megbotlott abban a dróttban, amit Drizzt már jó előre kifeszített, és elhasalt, mint egy béka. Ellenfele pedig már rajta is volt, fakardjának hegyét Berg'inyon torkának szegezve.

- Ezt én is megtanultam - felelte komoran Drizzt.

- Így hát egy Do'Urden a bajnok - közölte Hatch'net, kék fényt a legyőzött Baenre fiú arcára irányítva. Aztán következő mondatával rögtön le is hervasztotta Dinin arcáról a szélesedő mosolyt. - Minden első fiú jobban teszi, ha óvakodik egy ilyen remek öccstől.

Míg Drizztet a győzelem nem töltötte el különösebb büszkeséggel, annál nagyobb meglepődésére szolgált harci képességeinek fejlődése. Minden egyes éber óráját gyakorlással töltötte, ha éppen nem a fiatal diákokra kirótt szolgatendőket végezte. Ezek a teendők az évek múlásával egyre mérséklődtek - mindig a legújabb diákok dolgoztak a legtöbbet -, így Drizztnek egyre több ideje jutott az egyéni gyakorlásra. Örömet lelte a pengék táncában, a mozdulatok harmóniájában. Görbe kardjai lettek egyetlen barátai; az egyetlenek, akikben bízni mert.

A harmadik évben ismét megnyerte a nagy küzdelmet, és az utána következő évben is, bárhogyan konspiráltak ellene a többiek. Ekkor már a mesterek is belátták, hogy Drizzt a saját osztályában verhetetlen, ezért a következő évben a három évvel fölötte járó diákok közé tették.

Ott is nyert.

Az Akadémia szigorú szabályok szerint működő hely volt, egész Menzoberranzanban minden másnál szigorúbb, és bár Drizzt képességei meghaladták ezt a struktúrát, tanulmányi idejéből mégsem engedtek. Mint harcosnak, tíz évet kellett eltöltenie az Akadémián, ami nem is volt sok a varázslók harminc évéhez képest a Sorcere-ben, vagy a leendő papnők ötven évéhez képest az Arach-Tinilithben. Míg a harcosok fiatalon, húszévesen kezdték a tanulást, a varázslók csak huszonötödik évük után kezdhettek, a papoknak pedig negyven éves korukig kellett várakozniuk.

A Melee-Magther-ében az első négy évet a párviadalnak, a fegyverforgatásnak szentelték. Ebben a tárgyban a mesterek nem sok olyat tudtak mutatni Drizztnek, amit Zaktól meg ne tanult volna.

De ezután a leckék összetettebbek lettek. Az ifjú drow harcosok két teljes évet töltöttek csapattaktika tanulásával, a következő három évben pedig mindez beleolvadt a harci stratégiák oktatásába, varázslók és papok oldalán, vagy éppen ellenük.

Az Akadémia utolsó éve feltette a koronát az egész addigi munkára. Az első hat hónapot a Sorcere-ben töltötték a diákok, alapfokú mágiák tanulásával, a második hatot pedig az Arach-Tinilith papnőinek keze alatt.

De a szónoklatok mindvégig megmaradtak: szüntelenül sulykolták beléjük a Pókkirálynő számára oly kedves elveket, a gyűlölködő hazugságokat, amelyek az irányíthatatlan káosz állapotában tartották a drow népet.

Drizzt számára az Akadémia személyes kihívássá vált: egyszemélyes tantermévé, suhogó pengéinek áthatolhatatlan burkában. E pengék alkotta adamantit fal mögött Drizzt rájött, hogy itt nem zavarja az a rengeteg igazságtalanság, amely körülveszi, és hogy valamiképpen el tud szigetelődni azoktól a szavaktól, amelyek megmérgeznék a szívét. Az Akadémia az állandó törtetés, intrika színtere volt, dús táptalaja a kíméletlen, mohó hatalomváagnak, ami a drow-k életét fémjelezte.

Drizzt megfogadta, hogy romlatlanul átvészeli mindezt.

De ahogy az évek múltak, ahogy a harcok kezdtek vésszen emlékeztetni a brutális valóságra, egyre gyakrabban vette észre, hogy elsodorja az események heve, amiből nem is olyan egyszerű kikeveredni.

14.

A kellő tisztelet

Olyan halkán haladtak a kanyargó alagutakban, mint a susogó fuvallat; minden lépés lehetetlenség volt, és készenléti tartásban zárult.

Kilencedik évfolyamos tanítványok voltak, utolsó évesek a Melee-Magtherében. Ugyanolyan gyakran tevékenykedtek már Menzoberranzan barlangján kívül, mint odabent. Már rég nem fa fegyverutánzatok lógtak az övükről: gonddal kovácsolt, gonoszsággal élezett adamantit fegyvereket viseltek már.

A járatok helyenként beszűkültek, hogy egyenként is alig tudtak átnyomakodni rajtuk. Máskor olyan barlangokban találták magukat, melyeknek nem látták a falait, a mennyezetről már nem is beszélve. Drow harcosok voltak, akiket a Mélysötét mindenféle terepére kiképeztek és bármilyen lehetséges ellenség módszereire kioktattak.

Hatch'net mester gyakorló őrjáratoknak nevezte ezeket a túrákat, bár nem mulasztotta el figyelmeztetni a diákokat arra, hogy gyakran összefuthatnak nagyon is valódi és barátságtalan szörnyetegekkel.

Drizzt vezette a csapatot -, aki továbbra is rendületlenül tartotta első helyét az osztályban. A tíz diák, Hatch'net mester társaságában, szabályos alakzatban követte. Az osztályban az induló huszonötből huszonketten maradtak. Az egyiket kizárták - utána pedig kivégezték - egy sikertelen gyilkossági kísérletért, amit egy magasabb helyezésű diák ellen követett el. Egy másikat a gyakorlóárénában öltek meg, a harmadik pedig természetes halált halt az ágyában - bár egyesek szerint a törütötte seb a szívben nem feltétlenül természetes.

Egy másik, közeli járatban Berg'inyon Baenre, az osztály második legjobbja vezette Dinin mestert és az osztály másik felét, hasonló gyakorlaton.

Drizzt és társai nap, mint nap próbálták fenntartani azt a bizonyos lankadatlan éberséget. De a játék-őrjáratok három hónapja alatt a csapat mindössze egyetlen szörnyel találkozott, egy barlangi halással, a Mélysötét egyik ocsmány, rákszerű lakójával. De még ez a kaland is csak múló izgalmat jelentett, gyakorlati tapasztalatot egyáltalán nem, tekintve, hogy a barlangi halász azonnal eliszkolt a meredek sziklafalon, mielőtt a drow őrjárat egyetlen csapást mérhetett volna rá.

De ma Drizzt valami mást érzett. Talán Hatch'net hangjában volt valami, talán a barlang kövei rezdültek, ettől támadt elméjében más lények jelenlétének sugallata. De bármi volt is az ok, Drizzt hitt az ösztöneinek, így egyáltalán nem lepődött meg, amikor valami melegforrás árulkodó izzását fedezte fel látómezejének szélén, egy oldalfolyosóban. Megálljt intett a csapatnak, aztán felmászott egy kiszögellésre a sziklafalon, a járat nyílása mellett.

Ahogy a behatoló kibukkant a főfolyosóra, máris a hátán feküdt, és két görbe kard feszült a nyakának. De Drizzt azonnal elengedte, amikor látta, hogy az áldozat egy másik drow diák.

- Mit csinálsz te itt? - kérdezte Hatch'net mester. - Tudod, hogy a Menzoberranzanon kívüli alagutakban csak az őrjáratok járhatnak!

- Bocsáss meg, mester - könyörgött a diák. - De vész hírt hozok.

Az egész csapat odagyűlt, de Hatch'net egyetlen szemvillanásával visszaparancsolta őket, és meghagyta Drizztnek, hogy állítsa őket védekező alakzatba.

- Eltűnt egy gyerek - folytatta a diák. - A Baenre Ház egyik hercegnője! Szörnyeket láttak az alagútban.

- Miféle szörnyeket? - kérdezte Hatch'net. Kérdésére valami koppanó zaj adott választ, mintha két követ ütöttek volna össze.

- Kampósrémek! - jelezte a mester Drizztnek. Drizzt még nem látott ilyen állatot, de éppen eleget tanult róla ahhoz, hogy megértse, miért váltott át Hatch'net oly hirtelen a néma kódra. A kampósrémeknek élesebb volt a hallásuk

Mélysötét bármely más lényénél. Drizzt azonnal továbbadta a jelet a többieknek. Azok néma csendben vártak a mester utasítására. Végre egy olyan helyzet, amire hosszú-hosszú ideje vártak már! Csak tenyerük nyirkossága hazudtolta meg a fiatal drow harcosok látszólag hűvös nyugalmat.

- A sötétségvarázs hatástalan a kampósrémek ellen - jelezte Hatch'net a csapatnak. - És ezek is - mutatta a kezében tartott nyílpuskát és a mérgezett nyílveesszőt, a sötét-elfek általános támadóegyverét. Hatch'net eltette a nyílpuskát, és előhúzta a kardját.

- Rést kell találnotok a lény csontpáncélján - emlékeztette a többieket -, és azon keresztül beleszúrni a húsba. - Vállon veregette Drizztet, és ketten indultak előre; a többiek sorban utánuk.

A zörgés megint tisztán hallatszott, de a folyosó köfalairól visszaverődve nem nyújtott tájékozódási lehetőséget. Hatch'net hagyta, hogy Drizzt vezessen. Elképedve látta, milyen gyorsan átlátja a diák a visszhang irányát. Drizzt lépései egyszeriben magabiztosakká váltak, míg a csapatból többen is aggódva nézgettek körül, nem lévén biztosak abban, hol és milyen messze van a veszély.

Aztán új hang hallatszott a zörgő szörnyeké fölött, mely mindnyájukat megdermesztette. Újra és újra visszaverődött, egyetlen iszonyodó rémületbe burkolva a kis csapatot. Egy gyermek sikoltása volt.

- A Baenre hercegnő! - jelezte Hatch'net Drizztnek. A mester kezdte támadó alakzatba rendezni a csapatot, de Drizzt még a parancsot sem várta meg. A sikoly hirtelen végigborzongott a gerincén, amikor pedig újra felhangzott, dühös szikrákat szított fel a levendulaszín szemekben.

Drizzt előresietett a folyosón, kardja hideg pengéjének nyomában.

Hatch'net gyors követésre szorította csapatát. Nem szeretett volna elveszíteni egy olyan kiváló diákot, mint Drizzt, de meglátta a tanulság lehetőségét is a sietős akcióban. Ha ugyanis a többiek látják, hogyan hal bele osztályuk legjobbjá egy meggondolatlan tettbe, ez olyan lecke lesz, amit nem fognak egyhamar elfelejteni.

Drizzt befordult egy éles kanyarba, és továbbment a szűk, repedezett falak között. Most már nem hallott visszhangot, csak a várakozó szörnyetegek falánk csörgését, és a gyerek elfojtott zokogását.

Éles füle érzekelte a háta mögött közeledő csapat hangjait, és tudta, hogy ha ő meghallotta őket, akkor a kampósrémek is egészen biztosan. Már nem volt visszaút.

Fölmászott egy kiálló peremre a padló fölött tíz lábnyira; remélte, hogy a perem végigfut az egész folyosó mentén. Amikor kibukkant az utolsó kanyarból, alig érzekelte a szörnyek testhőjét csontos külső vázuk homályos hűvöse mögött, amelynek hőmérséklete alig különbözött a környező sziklától.

Öt óriás lényt számolt össze: kettő a köhöz lapult és a folyosót őrizte, a három másik pedig hátul, egy zsákutcában játszadozott valamiféle sírdogáló dologgal.

Drizzt összeszedte a bátorságát és továbbhaladt a peremen, latbavetve minden lopakodó tudományát. Aztán meglátta a kis hercegnőt az egyik hatalmas, kétlábú szörny lábai előtt fekvve. Kétségbeesett mozdulataiból látta, hogy még él. Nem állt szándékában mindenáron összezsapni a szörnyekkel, reménykedett benne, hogy talán oda tud osonni, és el tudja lopni a gyermeket.

Az őrző ekkor ért a kanyarhoz, cselekvésre kényszerítve Drizztet.

- Őrszemek! - kiáltotta figyelmeztetésül, és ezzel valószínűleg megmentette az elől haladó négy drow életét. Aztán figyelmét megint a sebesült gyermekekre fordította. Az egyik kampósrém éppen emelte nehéz, karmos lábát, hogy eltapossa.

A szörny majdnem kétszer olyan magas volt, mint Drizzt, és legalább ötször olyan nehéz. Egész testét páncél borította, óriási karmos mancsai voltak, és hosszú, erős csőre. Három ilyen lény állt a drow és a gyermek között.

De Drizzt nem törődhetett ezekkel a részletekkel abban a félelmetes, kritikus pillanatban. A gyermek iránt érzett aggodalma olyan erős volt, hogy mit sem gondolt az előtte álló veszélyekre. Drow harcos volt, képzett és felszerelt, míg a gyermek tehetetlen és védtelen.

A rémek közül kettő a perem felé vetette magát. Drizzt felpattant és átugrott fölöttük, éppen a harmadik mellé érkezve. A szörny egyszeriben elfeledkezett a gyerekről, amikor a drow kardja csépelni kezdte a csőrét, elkeseredetten kutatva valami rés után a lény pofalemezén.

A kampósrém hátrahőkölt. Szinte letaglózta ellenfele dühe, és a pengék villanó, sebes mozdulatait sem tudta szemmel követni.

Drizzt felismerte előnyét, de azt is tudta, hogy a másik kettő hamarosan a hátában lesz. A szörny mögé került, elvágta visszavonulása útját. Két oszlopszerű lába közé ugrott, és dühödten csépelni kezdte. A kampósrém igyekezett kitérni, de nehéz páncélja akadályozta a mozgásban.

Drizzt tudta, hogy helyzete meglehetősen reménytelen. A folyosón is állt már a harc, de Hatch'net és a többiek nem tudnak időben átjutni az őrszemeken ahhoz, hogy megállíthassák a másik két rémet. A józan ész azt diktálta, hogy adja fel pozícióját, és váltson védekezőharcra.

De a gyerek fájdalmas sikolya felülkerekedett józan eszén. A harag olyan tűzzel lángolt fel Drizzt szemében, hogy még az ostoba rém is tudhatta: percei megszámláltattak. A drow V alakban összeérintette kardjai hegyét, és teljes erőből belevágta őket a szörny koponyájának tövébe. Észrevett egy kis repedést a csonton, azt igyekezett kitágítani, és sikerült is rést nyitnia a páncélon. Akkor összefogta a két kardot, és egyenesen lecsapott a pengékkel, át a puha húson, a lény agyvelejebe.

Kemény karom szántott végig Drizzt vállán, megtépte piwafwiját és kiserkentette vérét. Előrebukott, majd a szemközti falnak zuhant sebesült hátával. Csak az egyik kampósrém támadt rá, a másik a gyereket kapta föl.

- Nem! - üvöltött Drizzt, elkeseredetten tiltakozva. Előreugrott, de a támadó szörny visszalökte. Iszonyattól dermedten látta, hogyan vet véget a másik rém a gyermek sikoltozásának - végleg.

Most már a szintiszta harag szikrázott Drizzt szemeiben, s nem az eltökéltség. A hozzá közelebb álló kampósrém nekiugrott, és a falhoz akarta lapítani. A drow átlátta szándékát, és nem is próbált kitérni. Inkább egyenesen előreszegezte a kardjait.

A szörny hatalmas súlyának lendületével csapódott be - még páncélja sem védhette meg az adamantit pengéktől. A falhoz csapta Drizztet, de közben felnyársalta saját magát.

A lény visszaugrott, és igyekezett kiszabadulni, de Drizzt Do'Urden haragja elől nem menekülhetett. Az ifjú drow vadul megcsavarta a pengéket. Aztán dühe minden erejével elrúgta magát a faltól, és hátralökte a hatalmas szörnyet.

Két ellensége már halott volt, és az őrszemek közül is egy, de az ifjút ez mit sem vigasztalta. A harmadik rém máris ott tornyosult fölötte, miközben kardjait igyekezett kirángatni utolsó áldozatából. Ezúttal Drizztnek nem volt menekvése.

ám akkor megérkezett a második csapat. Dinin és Berg'inyon rontottak be a zsákutcába. A kampósrém elfordult Drizttől, ahogy a két új harcos nekiugrott.

Drizzt ügyet sem vetett sajtó hátára, és törött bordáira. Nehezeire esett a légzés, de ezzel sem törődött. Végre sikerült kirántania az egyik kardot, és hátulról rárohant a szörnyre. Három drow harcos ellen a rémnek már nem volt esélye: pillanatokon belül levágták.

Utóbb a folyosót is sikerült megtisztítani, és az összes drow megérkezett a zsákutcába. Egyetlen harcost vesztek csak csupán a rém-őrszemek elleni harcban.

- Ez a Barrison'del'armgo Ház hercegnője - jegyezte meg az egyik diák Dinin csapatából, a gyermek holttestére nézve.

- Nekünk azt mondták, Baenre - mondta Drizzt egyik társa. Drizzt figyelmét nem kerülte el ez az ellentmondás.

Berg'inyon Baenre lépett oda, hogy lássa, tényleg a húga -e az áldozat.

- Nem az én Házamból való - mondta szemlátomást megkönnyebbülten, miután megvizsgálta. Aztán fölkacagott, amikor a további vizsgálódás újabb tényeket tárt föl a holttesttel kapcsolatban. - Még csak nem is hercegnő! - kiáltotta.

Drizzt kíváncsian figyelt. Leginkább társai közönyös, érzéketlen viselkedése zavarta.

Egy másik diák megerősítette Berg'inyon megfigyelését.

- Ez fiú! - csodálkozott. - De melyik Házból?

Hatch'net mester odalépett a kicsiny testhez, és levette a gyerek nyakában lógó erszényt. A kezébe öntötte a tartalmát, közte egy kisebb Ház jelét.

- Elhagyott gyermek - nevetett a diákokra. Eldobta az üres erszényt, és zsebre tette a tartalmát. - Nem történt semmi.

- Jó harc volt - tette hozzá Dinin gyorsan. - A veszteség csupán egy fő. Büszkéek lehetek arra a teljesítményre, amit ma vittetek véghez.

Drizzt tiltakozón csapta össze kardjai pengéjét.

Hatch'net mester ügyet sem vetett rá.

- Sorakozó és indulás vissza - mondta a többieknek. - Jó munkát végeztetek! - Aztán Drizztre bámult, és megállította az indulni készülő diákokat.

- Te itt maradsz! - sziszegte. - Nem hagyhatom figyelmen kívül azt a tényt, hogy megöltél két szörnyet és besegítettél egy harmadiknál - morogta Hatch'net -, de ugyanakkor veszélybe sodortad a többieket esztelen hősöködséddel!

- Én szoltam, hogy őrszemek vannak... - dadogta Drizzt.

- Kit érdekel! - ordította a mester. - Anélkül mentél el, hogy parancsot kaptál volna! Fittyet hánytál a harci szabályzatra! Vakon vezettél ide minket! Nézd csak elesett bajtársad holttestét! - dühöngött, és a folyosón fekvő halott diákra mutatott. - A vére a te lelken szárad!

- Én csak a gyereket akartam megmenteni - vitatkozott Drizzt.

- Mindnyájan a gyereket akartuk megmenteni! - torkolta le Hatch'net.

Drizzt ebben nem volt olyan biztos. Mit keresne egy ilyen kis gyerek egyedül itt kint, a járatokban? Milyen csodálatos véletlen, hogy éppen efféle, ritkának számító kampósrémek jártak erre, jó feladatot adva a próba-örjáratnak. Túlságosan szép ez a véletlen, gondolta az ifjú, tekintve, hogy a várostól távolabb eső alagutakban nyüzsögnek a valódi örjáratok, a varázslók, de még papok is.

- Te tudtad, mi vár ránk a kanyar mögött - mondta Drizzt szenvtelenül, összehúzott szemmel méregetve a mestert.

A hátsabére vágó kardcsapástól Drizzt fájdalmasan feljajdult, majdnem el is esett. Megpördült, és a szikrázó tekintetű Dininnel találta szembe magát.

- Tartsd meg magadban az ilyen bolond beszédet - figyelmeztette a bátyja, sziszegve. - Vagy kivágom a nyelved!

- A gyerek csalétek volt - erősködött Drizzt, amikor már egyedül volt a bátyjával, Dinin szobájában.

Dinin válasza egy csattanós pofon volt.

- Feláldozták a gyakorlás miatt - vágott vissza makacsul az ifjabbik Do'Urden.

Dinin keze újabb csapásra lendült, de öccse félúton megfogta.

- Tudod, hogy igazat beszélek - mondta Drizzt. - Végig tudat.
- Tanuld meg, hol a helyed, második fiú - felelte Dinin, nyílt fenyegetéssel a hangjában. - Az Akadémián éppúgy, mint a családban. - Elhúzódt az öccsétől.
- A Kilenc Pokolba az Akadémiával! - dühöngött az ifjú. - Ha a család is ilyen... - Észrevette, hogy Dinin most már kardot és tört szorongat.
Drizzt hátraugrott, s közben előrántotta kardjait.
- Nem kívánok harcolni veled, bátyám - mondta. - De tudod jól, hogy ha támadsz, én védekezni fogok. És akkor innen csak egyikünk megy ki élve.
Dinin gondosan mérlegelte, mi legyen a következő lépése. Ha támad és győz, többé semmi sem fenyegeti a családban elfoglalt pozícióját. Senki, még Malice Anya sem fogja megkérdőjelezni a büntetést, amit engedetlen öccsére mért. De Dinin már látta az ifjút harcolni. Két kampósírm! Ez még Zaknafeinnek sem lett volna könnyű. ám jól tudta azt is, hogy ha nem váltja be fenyegetését, ha hagyja, hogy öccse elszemtelenedjen, ezzel csak önbizalmát erősíti, és talán még felbátorítja az árulásra is, amitől mindig is tartott.
- Mi folyik itt? - szólt valaki az ajtóból. A testvérek megfordultak, és Viernát, a nővérüket pillantották meg, az Arach-Tinilith mesterét. - Tegyétek el azokat a fegyvereket - rendelkezett. - A Do'Urden Ház most nem engedhet meg magának belvillongásokat!

Dinin örült, hogy megmenekült a döntési kényszer alól, és készségesen teljesítette a parancsot. Öccse úgyszintén.
- Szerencsések van - folytatta Vierna -, hogy nem számolok be Malice Anyának erről az ostobaságról. ő nem kegyelmezne, az biztos.
- Miért jöttél bejelentés nélkül a Melee-Magtherébe? - kérdezte Dinin, akit bosszantott nővére viselkedése. Elvégre ő maga is az Akadémia mestere, még ha hím is; megérdemel némi tiszteletet.
Vierna körülnézett a folyosón, aztán becsukta az ajtót maga mögött. - Azért, hogy figyelmeztessem a fivéreimet - magyarázta halkán. - Az a szóbeszéd járja, hogy valaki bosszúra készül ellenünk.
- Melyik Ház? - kérdezte Dinin. Drizzt zavart hallgatással hátrébb húzódt, és hagyta, hogy testvérei beszéljenek. - És miért?
- A DeVir Ház elpusztításáért, feltételezem - felelte Vierna. - Keveset tudok, a hírek csak szórványosak. De mindkettőtöket figyelmeztetni akartalak, hogy az elkövetkező hónapokban fokozottan vigyázzatok magatokra.
- A DeVir Ház évekkel ezelőtt pusztult el - emlékeztette őket Dinin. - Milyen büntetést vonhat ez maga után?
A nő vállat vont.
- Ez csak szóbeszéd - mondta. - De a szóbeszédre is figyelni kell!
- Törvénytelen cselekedettel vádolnak minket? - kérdezte Drizzt. - Akkor emeljünk vádat rágalmozásért!
Vierna és Dinin összemosolyogtak.
- Még hogy törvénytelen? - kacagott a papnő.
Drizzt arca világosan elárulta zavarát.
- Éppen azon az éjszakán, amikor megszületél - magyarázta bátyja -, a DeVir Ház megszűnt létezni. Remekül sikerült támadás volt, hála neked.
- A Do'Urden Ház? - hápogta Drizzt, akit mélyen megdöbbenettek a hallottak. Persze tudta, hogy efféle csaták léteznek, de mindig reménykedett benne, hogy az ő családja fölötté áll az ilyesfajta gyilkos tetteknek.
- Az egyik legsikerültebb munka volt, amit valaha is csináltunk - dicsekedett Vierna. - Egyetlen tanú sem maradt.
- Szóval ti... a családunk... kiirtott egy másik családot?
- Vigyázz a nyelvedre, második fiú - figyelmeztette Dinin. - Tökéletes munka volt. Menzoberranzan szemében tehát olyan, mintha meg sem történt volna.
- De a DeVir Ház megszűnt létezni - mondta Drizzt.
- Egy gyereknek igen - nevetett a bátyja.
Rengeteg gondolat rohanta meg az ifjút abban a pillanatban, ezernyi nyomasztó kérdés, amire választ kellett kapnia. Különösen egyre, amit nem is tudott magába fojtani.
- És Zaknafein hol volt azon az éjszakán? - kérdezte.
- Természetesen a DeVir papok kápolnijában - felelte Vierna. - Zak nagyon hatékony ezen a területen.
Drizzt megtántorodott. Alig hitt a fülének. Tudta, hogy Zak ölt már drow-t, Lloth-papot, de mindig úgy gondolta, hogy a fegyvermester csak végszükségben, önvédelemből cselekedett.
- Lehetnél egy kicsit tisztelettudóbb a bátyádhoz - szidta Vierna. - Még hogy kardot emelsz rá! Pedig neki köszönheted az életet!
- Hát te tudod? - hördült fel Dinin, és kutató pillantást vetett nővére.
- Én azon az éjszakán összeolvadtam veled - emlékeztette Vierna. - Hogyne tudnám!
- Miről beszéltek? - kérdezte Drizzt, de szinte előre félt a választól.
- Te lettél volna a család harmadszülött fia - magyarázta Vierna -, a harmadik élő fiú.
- Hallottam a bátyámról, Nal... - A név a torkára forrt, amikor kezdte megérteni, mi történhetett. Csak annyit tudott Nalfeinről, hogy egy másik drow kezétől halt meg.

- Az Arach-Tinilithben majd tanulsz róla, hogy a harmadik fiút szokás szerint Llothnak áldozzák - folytatta Vierna. - Így veled is ezt kellett volna tenni. A születésed éjszakáján, azon az éjszakán, amikor a Do'Urden Ház a DeVir Házzal csatázott, Dinin magához ragadta a legidősebb fiú pozícióját. - Ravasz pillantást vetett a drowra, aki büszkén, karbafont kézzel álldogált.

- Most már beszélhetek erről - mosolygott Vierna, ahogy Dinin beleegyezően bólintott. - Túl régen történt ahhoz, hogy bármi büntetés érhesse emiatt a bátyádat.

- Miről beszélsz? - kérdezte Drizzt. Kétségbeesés kezdte a hatalmába keríteni. - Mit csinált Dinin?

- Hábaszúrta a kardjával Nalfeint - mondta Vierna közönyösen.

Drizztet a hányinger környékezte. áldozat? Gyilkosság? Egy család kiirtása, gyerekekkel együtt? Miről beszélnek a testvérei?

- Egyszóval, tiszteld a bátyádat! - rendelkezett Vierna. - Neki köszönheted az életed. - Mindkettőtöket figyelmeztetlek - dorombolta. Baljóslatú tekintetére Drizzt megborzosgott, Dinin pedig kizökkent iménti, magabiztos tartásából. - Lehet, hogy a Do'Urden Ház háború előtt áll.

Ha egymás ellen fordultok, azzal szálnalmas fejetekre idézitek Malice Anya és három nővéretek - négy főpapnő - haragját! - Meggyőződve arról, hogy fenyegetése kellőképpen súlyos volt, megfordult, és kiment a szobából.

- Én most megyek - suttogta Drizzt, akinek nem volt más vágya, mint elbújni egy sötét sarokban.

- Csak akkor mehetsz, ha elbocsátalak! - csattant fel Dinin. - Ne feledd el, hol a helyed, Drizzt Do'Urden, az Akadémián csakúgy, mint a családban!

- Ahogy te sem feleddet Nalfeinnel szemben?

- Győztünk a DeVir Ház ellen - felelte Dinin, fel sem véve a támadó szándékot. - Ezzel egyáltalán nem veszélyeztettem a családot.

Újabb undorhullám öntötte el Drizztet. úgy érezte, mintha a padló felpúposodna, hogy elnyelje - szinte örült volna, ha így történik.

- Zűrzavaros világban élünk - jegyezte meg filozofikusan a bátyja.

- Mi tesszük azzá - vágott vissza Drizzt. Szívesen folytatta volna még tovább is, a Pókkirálynővel és az egész romlott vallással, mely a pusztító és áruló tettek okozója. De végül bölcsen tartotta a száját. Most már tudta, hogy Dinin a halálát kívánja.

Tökéletesen tisztában volt vele: ha ürügyet adna neki arra, hogy öccse ellen fordítsa a család nőtagjait, akkor habozás nélkül élne is a lehetőséggel.

- Meg kell tanulnod - mondta Dinin, immár visszanyerve nyugalma - elfogadni a környezeted realitását. Meg kell tanulnod felismerni az ellenségeidet, és legyőzni őket.

- Bármilyen eszközzel - vonta le a következtetést Drizzt.

- Így beszél egy valódi harcos! - mondta Dinin, gonosz nevetéssel.

- Drow elfek az ellenségeink?

- Drow harcosok vagyunk - jelentette ki Dinin szilárdan. - Mindent meg kell tennünk az életben maradásért.

- Mint ahogy te is megtettél mindent a születésed éjszakáján - jegyezte meg Drizzt, de ezúttal nyoma sem volt haragnak lemondó hangjában. - Elég ravasz voltál hozzá, hogy elvidd szárazon.

Bár valami ilyesmire számított, Dinin válasza mégis alapjaiban rázta meg az ifjú drow lelkét.

- De hisz' meg sem történt.

15.

A sötét oldalon

Drizzt vagyok...

- Pontosan tudom, ki vagy - felelte a varázsló-diák, Drizzt kijelölt tutora a Sorcere-ben. - A híred előttem járt. Az Akadémián szinte mindenki hallott rólad és fegyverforgató képességeidről.

Drizzt mélyen meghajolt; egy kissé zavarba jött.

- Itt nem sok hasznát veszed ezeknek a képességeknek - folytatta a varázsló. - Én foglak kalauzolni a varázstudományok birodalmában, a mágia sötét oldalán, ahogy mi nevezzük. Ez az elme és a szív próbája, itt a fegyvereknek nincs szerepük. A mi népünk igazi ereje a mágiában rejlik!

Drizzt szó nélkül fogadta a bevezetőt. Tudta jól, hogy azok a dolgok, amikről az ifjú varázsló beszélt, egy igazi harcos számára is nagyon fontosak. A testi ügyesség csak a kisebbik szerepet játszotta Drizzt harci stílusában. Az erős akarat és a kiszámított manőverek segítették őt a győzelemhez, az ifjú mágus viszont szemmel láthatóan úgy vélte, hogy csak a varázslók élnek efféle módszerekkel.

- Az elkövetkezendő néhány hónapban rengeteg csodát mutatok neked - folytatta a mágus. - Hihetetlen tárgyakat és elképesztő varázslatokat!

- Megtudhatnám a neved? - kérdezte Drizzt, és igyekezett úgy tenni, mintha lenyűgözné a diák szakadatlan öntömjénezése. Tudott már egyet-mást a mágiáról Zaknafeintől, főleg a varázslók gyengéit ismerte. Mivel a mágia nemcsak csatákban volt hasznos tudomány, a drow mágusokat magas rang illette meg a társadalomban - közvetlenül Lloth papjai után következtek a hierarchiában. Hiszen az is varázsló volt, aki meggyújtotta a Narbondel fényét - a város időóráját, és mágusok helyezték a varázsfényt a díszes házak szobraira.

Zaknafein nem sokra tartotta őket. Gyorsan és messziről képesek ölni, erre figyelmeztette tanítványát, de ha valaki a közelükbe tud férkőzni, akkor már egyetlen szál kard ellen sem képesek védekezni.

- Masoj - felelte a varázsló. - Masoj Hun'ett, a Hun'ett Házból. Most kezdem a harmincadik, utolsó tanulóévetem. Hamarosan Menzoberranzan teljes értékű varázslója leszek, a pozíciómmal járó minden kiváltsággal együtt.

- Akkor hát légy üdvözölve, Masoj Hun'ett - felelte Drizzt. - Nekem is már csak egy évem van hátra az Akadémián, hisz' a harcosok csak tíz évet tanulnak.

- Ahhoz kisebb tudás kell - vágta rá habozás nélkül Masoj. - A varázslók harminc évig tanulnak, mielőtt kilépnek a világ elé, hogy megmutassák hatalmukat.

Drizzt fel sem vette ezt az elképesztő nagyképűsködést. Túl akart lenni a kurzuson, aztán be akarta fejezni az évet, hogy végre mindenestül maga mögött tudhassa az Akadémiát.

Drizzt tulajdonképpen a Masoj irányítása alatt eltöltött hat hónapot találta a legkellemesebbnek egész akadémiai tanulmányaiból. Nem mintha megkedvelte volna Masojt: a gögös varázsló lépten-nyomon emlékeztette őt a harcosok alacsonyabbrendűségére. úgy érezte, mintha valami rejtett versengés lenne közte és Masoj közt, mintha a varázsló valamilyen jövőbeli összezapást tartogatna számára. De az ifjú harcos mindent lerázott magáról, csakúgy mint eddig, és igyekezett a lehető legtöbbet megtanulni a leckékből.

Észrevette, hogy váratlanul könnyedén használja a mágiát. Minden drow - így a harcosok is - rendelkezett bizonyos fokú mágikus tehetséggel, veleszületett képességekkel. Még a gyerekek is tudtak sötétség-gömböt csinálni, vagy ártalmatlan, színes izzást idézni ellenfelükre. Drizztnek ezek is könnyen mentek, néhány hét múlva pedig már sok apró trükköt és kisebb varázslatot tudott megcsinálni.

A sötét-elfek veleszületett mágikus tehetségével együtt járt bizonyos ellenállóképesség is a varázslatokkal szemben; ez volt az a terület, ahol Zaknafein a varázslók legnagyobb gyengeségére tapinthatott.

A varázsló tökéletesen végre tudja hajtani a legerősebb varázslatot is, de ha célpontja drow, akkor elképzelhető, hogy fáradozása teljesen hiábavaló. Zaknafein mindennél többre értékelte a biztos eredményű kardvágást, és Drizzt, aki a Masojjal eltöltött hónapok alatt maga is átláthatta a mágia hátrányait, egyre inkább kezdte értékelni a tanítást, amiben részesült.

Sokszor lelte örömét abban, amit Masoj mutatott neki, különösen a varázstárgyakat szerette, amiket a Sorcere tornyában tartottak. Hatalmas erejű pálcákat és botokat foghatott a kezébe, s jónéhány támadó gyakorlatot végzett egy olyan karddal, amelynek akkora varázssereje volt, hogy szinte a fogásába is belebizsergett.

ám a tutor is mindvégig figyelte tanítványát. Követte az ifjú harcos minden mozdulatát, hogy ráleljen valami gyenge pontra, amit a saját hasznára fordíthat, ha a Hun'ett és a Do'Urden Ház egyszer majd küzdelembé bonyolódik egymással. Sokszor látott alkalmat arra, hogy eltegye láb alól Drizztet, és a szíve is azt súgta, ez lenne a leghelyesebb. De SiNafay Anya utasításai egyértelműek és megszeghetetlenek voltak.

Masoj anyja titokban elrendezte, hogy az ifjú Hun'ett legyen Drizzt tutora. Semmi szokatlan nem volt a dologban: a harcosok hathónapos képzését mindig is magasabb osztályú Sorcere-diákok végezték.

Amikor beszámolt erről fiának, SiNafay nyomatékosan figyelmeztette Masojt, hogy tevékenysége az ifjú Do'Urdennel szigorúan csak a felderítés keretei között maradhat. Nem tehet semmi olyat, ami akár csak sejtetné is a két Ház eljövendő konfliktusát. Masojnak pedig volt annyi esze, hogy engedelmeskedjen.

De az árnyékban ott leselkedett egy másik varázsló, akiben olyan elkeseredett elszántság munkált, hogy még a Nagyasszony figyelmeztetései sem rettenthették vissza.

- A tanítványom, Masoj beszámolt róla, milyen remekül haladsz a tanulásban - mondta Drizztnek egy nap Alton DeVir. - Köszönöm, Arcnélküli Mester - felelte a fiú habozva, mivel némileg megszeppent azon, hogy a Sorcere egy mestere magánkihallgatáson fogadta.

- Milyennek látod a mágiát, ifjú harcos? - kérdezte Alton. - Elbűvölt Masoj tudománya?

Drizzt nem tudta, mit válaszoljon. Az igazat megvallva a mágia, mint hivatás nem nagyon tetszett neki, de nem akarta megsérteni a szakma mesterét. - Olyan művészet ez, ami meghaladja a tehetségemet - mondta tapintatosan. - Mások számára lehet, hogy a legtöbbet jelenti, de azt hiszem, én inkább születtem kardforgatásra.

- Le tudják győzni a fegyvereid a varázshatalmat? - kérdezte vicsorogva Alton. De gyorsan fegyelmezte magát, nehogy felfedje valódi szándékait.

Drizzt vállat vont.

- Mindkettőnek megvan a maga szerepe a harcban - felelte. - Ki tudná eldönteni, melyik a fontosabb? És, mint minden harcban, itt is sok függ az egyénektől.

- Hogy érzed például te? - játszott tovább Alton. - Minden évben az osztályod bajnoka vagy, ezt hallottam. A Melee-Magthere mesterei nagyon elismerően szólnak képességeidről.

A fiú érezte, hogy arca felforrósodik zavarában. ám ugyanakkor kíváncsi volt rá, vajon miért tud róla ennyit a Sorcere mestere meg a tanítványa.

- Te ellent tudnál állni a mágikus erőknek? - kérdezte a varázsló. - Mondjuk, a Sorcere egyik mestere erejének?

- Én nem... - kezdte Drizzt, de Altont már túlságosan elragadta saját szónoklata ahhoz, hogy meghallja.

- Akkor tanuljunk! - kiáltott fel az Arcnélküli. Egy vékony pálcát kapott elő, és villámot lövellt a fiúra.

Drizzt már akkor vetődött, amikor a pálca még el sem sült. A villám széthasította Alton legfelső szobájának ajtaját és átsapott a szomszéd helyiségbe, tárgyakat zúzva szét, megperzselve a falakat.

A harcos készenlétben tartott karddal pattant fel a falnál. Még mindig nem tudta pontosan, mit akar a mester.

- Hányat tudsz elkerülni? - kérdezte gonoszul Alton, és fenyegetően körözött a bottal. - Sok varázslat van még a tarsolyomban, olyanok is, amelyek az elmét támadják meg, nem a testet.

Drizzt kezdett rájönni a lecke céljára, és arra, hogy neki milyen szerepet szántak benne. Talán meg kéne támadnia a mestert?

- Ezek nem gyakorlófegyverek - mondta figyelmeztetően, a varázsló felé tartva a kardokat.

újabb villám robajlott fel, és visszakényszerítette a harcost eredeti helyére. - Ez talán gyakorlatnak tűnik, bolond Do'Urden? - hörögte Alton. - Tudod, hogy ki vagyok én?

Elérkezett a DeVir bosszújának ideje - a pokolba SiNafay Anya parancsaival!

ám mielőtt feltárhatta volna az igazságot Drizzt előtt, egy fekete alak vetette magát a mester hátára, és a padlóra döntötte.

Alton megpróbált felállni, de képtelen volt rá. A padlóhoz szögezte egy hatalmas fekete párdúc.

Drizzt leeresztette a kardját. Most már végképp nem értett semmit.

- Elég, Guenhwyvar! - hallatszott egy kiáltás Alton mögül. A fekvő mester és a nagymacska mögött Drizzt Masojt látta a szobába lépni.

A párdúc engedelmesen leugrott Altonról, és gazdájához ment. útközben egy pillanatra megállt, hogy szemügyre vegye a harcost, aki a szoba közepén állt.

Drizztet annyira elbűvölte az állat vonagló izmainak játéka és a szemeiben csillogó értelem, hogy nem is figyelt a mesterre, aki az imént támadta meg. Pedig Alton már talpon volt, és igencsak dühösnek látszott.

- A háziállatom - magyarázta Masoj. Drizzt lenyűgözve figyelte, hogyan küldi vissza a macskát a saját létsíkjára, testi megjelenését beleolvasztva abba a kis ónix szobrocskába, amit a kezében tartott.

- Honnan szerezted? - kérdezte Drizzt.

- Sose becsüld alá a mágia hatalmát - felelte Masoj, és mély zsebébe süllyesztette a szobrot. Sugárzó mosolya dühös grimasszá torzult, amikor Altonra nézett.

Drizzt maga is az Arctalan mesterre tekintett. Az ifjú harcos számára módfelett különös volt, hogy egy tanítvány rá merjen támadni mesterére. A helyzet minden pillanattal egyre rejtélyesebbé vált.

Alton tudta, hogy túllépett a számára megengedett kereteken, és nagy árat kell majd fizetnie ostobaságáért, ha nem talál ki valami okosat.

- Megtanultad a mai leckét? - kérdezte Masoj a harcostól, bár Alton tudta, hogy ez részben neki is szól.

Drizzt a fejét rázta. - Nem látom pontosan az értelmét - felelte őszintén.

- Amit látsz az bizonyítja, hogy a mágia mennyire gyenge - magyarázta Masoj, igyekeztén elfedni a jelenet valódi hátterét. - Most láthatod, hogy milyen bajokat okozhat, ha a mágus olyan lendülettel varázsol, ahogy kell -, és itt egyenesen Altonra nézett - és megszállottjává válik a varázslásnak. Most láthatod, milyen tökéletesen kiszolgáltatott a mágus, ha nem tud másra gondolni, csak a jövőendő áldozatára.

Drizzt érezte, hogy mindez hazugság, az események valódi okait azonban nem értette. Miért támad így rá egy Sorcere-mester? Miért kockáztatja meg Masoj, diák létére, hogy a segítségére siessen?

- Ne háborgassuk tovább a mestert - mondta Masoj, hogy elterelje a fiú kíváncsiságát. - Gyere a gyakorlóterembe. Bemutatom neked kissé közelebről is Guenhwyvart, a cicuskámat.

Drizzt Altonra nézett, és azon tűnődött, mit fog most tenni a kiszámíthatatlan mester.

- Menjetek csak - mondta a varázsló teljes nyugalommal, hisz tudta, hogy a Masoj kiagyalt magyarázat az egyetlen szalmaszál, amibe kapaszkodva elkerülheti SiNafay haragját. - Én biztos vagyok benne, hogy a mai lecke hasznos volt - mondta Masojra nézve.

Drizzt visszanézett Masojra, majd megint Altonra. Aztán nem törődött többet az egésszel. Guenhwyvarról akart minél többet megtudni.

Amint Masoj és Drizzt ismét a tutor szobájának biztonságában voltak, a varázslótanonc elővette a párducot formázó ónixfigurát, és magához hívta Guenhwyvart. Kissé fellélegzett, amikor bemutatta Drizztet a macskának, mert a harcos többet egy szót sem szólt a korábbi incidensről.

Drizzt még sosem látott ilyen csodálatos varázsszerszámot. Erőt érzett Guenhwyvarban, egyfajta méltóságot, ami meghazudtolta az állat mágikus eredetét. A macska karcsú, izmos teste és lágy mozdulatai a dorw elfek által olyannyira csodált vadász-képességeket testesítették meg számára.

úgy érezte, már azzal is fejleszteni tudná saját technikáját, ha csak nézné az állatot.

Masoj hagyta, hogy órákig játsszanak és viaskodjanak egymással. Hálás volt Guenhwyvarnak, amiért talán segít elsimítani minden gondot, amit az az ostoba Alton okozott.

Drizzt hamar túltette magát az arctalan mesterrel történt találkozáson.

- SiNafay Anya nem lesz megértő - figyelmeztette Masoj Alton, amikor később kettesben maradtak.

- Te majd megmagyarázod neki - közölte Alton tárgyilagosan. Mélységesen bosszantotta, hogy kudarcot vallott Drizzt meggyilkolásával; más már nem is érdekelte.

Masoj a fejét csóválta.

- Nem kell feltétlenül tudnia róla.

Gyanakvó mosoly ült ki Alton torz arcára. - Mit akarsz? - kérdezte aggódalmasan. - A tanulmányaid hamarosan véget érnek. Mi többet tehetne még egy mester Masojért?

- Semmit - felelte a diák. - Semmit sem akarok tőled.

- Akkor miért? - kérdezte Alton. - Nem kívánom, hogy kétség járjon a nyomomban. Itt és most akarom lerendezni ezt a kis balesetet!

- Már megtörtént - felelte Masoj. A varázslón nem látszott, hogy sikerült volna meggyőzni. - Mit nyerek azzal, ha elmesélem SiNafay Anyának ostoba tettetét? - érvelt hát tovább a diák. - Valószínűleg megölne téged, és akkor a Do'Urden Házzal küszöbön álló háború elvesztené alapját. Te vagy az a láncszem, mely indokolja a támadást, én pedig nem fogom az egészet kockára tenni azért a soványka örömért, hogy lássam megkínzott holttestedet.

- Bolond voltam - ismerte el Alton, egyre komorabban. - Amikor idehívtam, nem gondoltam arra, hogy megöljem, csak meg akartam nézni... meg akartam ismerni, hogy nagyobb élvezetet okozzon, ha egyszer majd megölöm. De amikor itt állt előttem, egy átkozott Do'Urden, védtelenül...

- Én megértelek - mondta Masoj őszintén. - Nekem is hasonló érzéseim támadtak vele kapcsolatban.

- Hiszen te nem is vágysz bosszúra a Do'Urden Ház ellen!

- A ház ellen nem is - magyarázta Masoj. - Csak öellene! Már majdnem egy évtizede figyelem a viselkedését, minden mozdulatát...

- És tetszik, amit látsz? - kérdezte Alton, halványan reménykedve.

- Nem közénk való - felelte a diák komoran. - Hat hónap után, amit mellettem töltött el, kevésbé ismerem, mint valaha. Nincs benne semmi ambíció... mégis, már kilenc éve mindig megnyeri a nagy küzdelmet! Ez példátlan! Erős érzéke van a mágiához: varázsló is lehetett volna belőle, méghozzá nagy varázsló, ha ezt a pályát választja.

Masoj keze ökölbe szorult, miközben kereste a szavakat, melyekkel a legjobban kifejezhetné, mit is érez Drizzt iránt.

- Túl könnyen megy neki minden - viczorogta. - Soha nem kell áldozatot hoznia, nem szerez sebeket cserébe a sikerekért, amiket választott pályáján elér.

- Tehetséges - jegyezte meg Alton -, de gyakorol is, olyan keményen, mint senki más.

- Nem ez a gond - dühöngött Masoj. Valami más, valami kevésbé megfogható dolog ingerelte az ifjú Hun'ettet Drizzt Do'Urdenben. Nem tudta megmondani, mi az, mert más drow elfben még sosem tapasztalta, és mert olyannyira idegen volt a saját természetétől. Masojt - és rajta kívül még sok más diákot és mestert - az zavarta, hogy bár Drizzt kitűnt minden harci képességben, amit egy drow a legmagasabbra értékelt, mégsem kellett érte feláldoznia szenvedélyességét. Nem fizette meg azt az árat, amire a többi drow gyereket már azelőtt rákényszerítették, mielőtt az Akadémiára érkezett volna.

- Nem fontos - jelentette ki végül Masoj, percekig húzódo eredménytelen elmélkedés után. - Még időben meg fogok tudni róla mindent.

- Azt hittem, vége a közös tanulmányidőszakotoknak - mondta Alton. - Tanulmányai utolsó hat hónapját az Arach-Tinilithben fogja tölteni - ott nemigen férhetsz hozzá.

- Akkor nem. De azután mind a ketten végzünk - magyarázta Masoj. - Együtt töltjük majd a gyakorlóidőnket a járőrsapatoknál.

- Lesznek ott még sokan mások is - emlékeztette a varázsló. - Tucatnyi csapat járja a folyosókat. Az is megeshet, hogy egyáltalán nem találkozol össze Drizztel.

- Már elintéztém, hogy ugyanabban a csoportban legyünk - válaszolta Masoj. A zsebébe nyúlt, és elővette a párduc ónixfiguráját.

- Szóval megegyeztél a fiatal Do'Urdennel - biccentett Alton, elismerő mosollyal.

- úgy tűnik, Drizzt teljesen belebolondult az én kis macskámba - kacagott a diák.
- Talán túlságosan is - figyelmeztette Alton. - Most aztán várhatod a hátadba a görbe kardot.
- Masoj már teljes szívből nevetett.
- Ugyan, inkább Do'Urden barátunk várhatja a hátába a párduckarmokat!

16.

A szentségtörés

Az utolsó nap - lehelte megkönnyebbülten Drizzt, amikor felöltötte ünnepi öltözetét. Míg az a hat hónap, amit a Sorcere-ben töltött hasznos varázslatok tanulásával, a leginkább élvezetes volt számára, ez a hat, amit Lloth iskolájában tanult, a legkevésbé sem volt kellemes.

Osztálytársaival együtt végtelen dicshimnuszokat kellett végighallgatnia a Pókkirálynőről, meséket és próféciákat elképesztő hatalmáról, és azokról a jutalmakról, amelyekkel hűséges szolgálait elhalmozta.

A "rabszolga" talán jobb szó lett volna, gondolta Drizzt. A drow istenség hatalmas iskolájában egyszer sem esett említés, vagy akár csak utalás bármi olyasmire, ami a szeretettel lenne kapcsolatos. Lloth-ot imádta a népe: Menzoberranzan női egész létüket az ő szolgálatába állították. De áldozatukat teljes mértékben az önzés diktálta: a Pókkirálynő papnői csak a címmel járó hatalom miatt áhítoztak a főpapnóségre.

Szíve mélyén az ifjú harcos elítélte mindezt.

Mégis, szokásos belenyugvásával vészelté át a Arach-Tinilith-et, a padlót bámulva, összepréselt szájjal. Végül eljutott az utolsó napig, az Avatóünnepségig, ami a drow-k szemében a legszentebb esemény volt - és ahol, Vierna ígérete szerint, majd megérti Lloth discsőségét a maga nagyszerű valójában.

Drizzt határozott léptekkel indult el apró, rideg szobájának védelméből. Attól tartott, a ceremóniából végül valamiféle, személyére szabott vádeljárás lesz. Mindeddig nem sok értelmet talált az őt körülvevő világban, és nővére határozottan csengő szavai ellenére sem volt biztos abban, hogy a rituálé eseményei után egycsapásra ugyanúgy fogja látni a dolgokat, mint rokonai. Félelmei fokozatosan növekedtek, egyre inkább áttörhetetlen falat vonva köré.

Vagy talán, gondolta aggódva, valójában éppen attól fél, hogy az események végül mégis Viernát igazolják majd?

Drizzt kezével ellenzőt formált a szeme elé, amikor az Arach-Tinilith köralakú ünnepi csarnokába lépett. A terem közepén tűz égett egy nyolclábú edényben, amely erősen pókra emlékeztetett, csakúgy, mint minden ezen a helyen. Az Akadémia főnöknője, a Nagyasszony-mester és tizenkét oktatóként tevékenykedő főpapnő - köztük Drizzt nővére - ült törökülésben a tűz körül. Drizzt és harcos-osztálytársai a fal mellett álltak, mögöttük.

- MA KU! - parancsolta a Nagyasszony-mester, és a lángok pattogásán kívül minden elcsendesült. A terem ajtaja ismét feltárult, és egy fiatal papnő lépett be. Ő volt az Arach-Tinilith első végzőse idén; miként Drizzt már hallotta, Lloth iskolájának legkiválóbb növendéke. Ezért is érte ilyen megtiszteltetés az ünnepségen. Ledobta köpenyét, meztelenül ment az ült papnők között a tűzhöz. A lángok előtt állt, háttal a többieknek.

Drizzt zavartan, de némi izgalommal figyelte. Még sosem látott nőt ilyen körülmények közt, és gyanította, hogy a halántékán kiütözköző verejtéket nem csak a tűz melege okozza. Egy gyors pillantás elárulta neki, hogy társait is hasonló gondolatok foglalkoztatják.

- BAE-GO SI'N'EE CALAMAY - susogta a Nagyasszony-mester. Szavai nyomán vörös füst szállt fel az edényből, és reszketeg homályba burkolta a termet. Sűrű, élmélyítően édes illat szállt vele. Amikor Drizzt beszívta az illatos levegőt, egyszeriben könnyűnek érezte magát, mintha hirtelen fel akarna röppenni a padlóról.

A lángok ekkor oly magasra csaptak az edényben, hogy Drizzt kénytelen volt becsukni a szemét és elfordítani a fejét. A papnők rituális kántálásba kezdtek, szavaik azonban teljesen ismeretlenek voltak a fiú számára. Igaz nem is nagyon tudott odafigyelni rájuk, a kábító köddel folytatott küzdelme közepette.

- GLABREZU - nyögte a Nagyasszony-mester. Az ifjú harcos felismerte a megidézés hangjait, egy alsóbb sík lakójának nevét. Visszafordította a fejét, és látta, hogy a Nagyasszony-mester egyfejű kígyókorbácsot szorongat.

- Ezt meg honnan szerezte? - motyogta Drizzt, aztán ráébredt, hogy fennhangon beszél. Hőn remélte, hogy a ceremóniát nem zavarta meg. Utóbb megnyugodott, amikor látta, hogy minden osztálytársa magában morog, és némelyik még egyenesen is alig tud megállni.

- Hívd! - utasította a Nagyasszony a meztelen tanítványt.

A fiatal papnő lendületesen széttárta a karját, és elsuttogta:

- GLABREZU!

A lángok kicsaptak az edény peremén. A füst Drizzt arcába vágott, mintegy kényszerítve őt, hogy azt belélegezze. A lábai megmerevedtek, mégis furcsán érzékenynek tűntek, elevenebbnek, mint valaha.

- GLABREZU - hallotta több társát, a lángok moraján át.

Fényesség árasztotta el, ám most valahogy nem is bánta.

Tekintete végigkalandozott a termen, de semmire sem volt képes összpontosítani, nem tudta összeegyeztetni a furcsa, táncoló képeket a szertartás hangjaival.

Hallotta, hogy a főpapnők tovább biztatják a tanítványt, tudván, hogy a megidézés hamarosan beteljesedik. Hallotta a kígyókorbaás suhogását - újabb ösztönzés? - és a fiatal papnő GLABREZU! - kiáltásait. Ősi erejű volt ez a hang, sosem képzelt élességgel vágott Drizztbe és a többi hímbe.

A lángok meghallották a hívást. Egyre magasabbra és magasabbra csaptak, és lassan kezdtek alakot öltetni. Egyetlen látvány vonzott most minden tekintetet a teremben: kecskeszarvú, roppant kutyafej jelent meg a lángok közt, szemmel láthatóan a vonzó fiatal lányt figyelve, aki a nevére merte szólítani.

Valahol az idegen síkbeli alak mögött újra csattant a korbács, és a tanítvány esdekelve, könnyörögve megismételte a hívást.

A félelmetes alak átlépett a lángokon. A lényből áradó gonosz, csupasz hatalom megdöbbenetette Drizztet. Glabrezu több mint kilenc láb magas volt, erős karja kéz helyett rákollókban végződött, de a mellkasa közepéből is nőtt egy másik, rendes kéz.

Drizztnek azt diktálták ösztönei, hogy támadja meg a teremtményt és mentse meg a lányt. Ám amikor támogatást várva körülnézett, látta, hogy a Nagyasszony-mester és a többi oktató visszatért a szertartásos kántáláshoz, s ezúttal valami izgatott felhang járta át minden szavukat.

Az illatos, vörös füst gomolyogva folytatta kábító támadását a valóságérzéke ellen. Drizzt reszketett, épphogy csak meg tudta őrizni önuralmát. Felgyülemelő haragja harcra lépett a szédület ellen. Keze ösztönösen az övére függő kardok felé vándorolt.

Ekkor egy kéz érintette meg a lábát.

Az ifjú harcos lenézett, és egy fekvő papnőt látott, aki magához hívja őt - a teremben mindenki felfigyelt erre a jelenetre.

A füst egyre támadt.

A papnő meg csak hívta - körmei könnyedén karcolták a lába bőrét.

Drizzt sűrű hajába túrt, és valami kapaszkodót próbált találni a zavaros szédület közepette. Nem tetszett neki, hogy elvesztette az uralmat önmaga fölött, s valami szellemi zsibbadtság tompítja el reflexeit és éberségét.

De még kevésbé tetszett neki az előtte kibontakozó jelenet. A látvány abszolút romlottsága tördőfésként hatolt belé. Elhúzódott a papnő reménykedő kezeitől és átbortorkált a termen, el a sok összegabalyodott alak mellett, akik túlságosan el voltak merülve ahhoz, hogy észrevegyék. Olyan gyorsan menekült ki, ahogy csak reszketeg lába bírta, és óvatosan becsukta az ajtót maga mögött.

Csak a fiatal papnő-tanítvány sikolyai követték. Ezeknek sem köfal, sem mentális torlasz nem tudta útját állni.

Drizzt zihálva a hideg könek támaszkodott. Mindeddig még át sem gondolta világosan tettének indítékait: csak azt tudta, hogy ki kell jutnia ebből a rettenetes szobából.

Aztán Vierna termett mellette, csábítóan lenge ruhában.

Drizzt lassan kitisztuló fejjel csak ekkor kezdett a következményeken elgondolkozni. De amikor a nővére tekintett, még jobban megzavarodott, mert Vierna arcán nem látott nehezítést.

- Szóval jobban szereted a diszkrét magányt - bűgta Vierna, kezét könnyedén Drizzt vállán nyugtatva. Eszébe sem jutott, hogy összehúzza a ruháját. - Megértelek.

A fiú lerázta magáról a kezét.

- Miféle örültség ez az egész? - kérdezte.

Vierna arca eltorzult, amikor megértette, hogy az öccse valójában a szertartást akarja otthagyni.

- Visszaütöttél egy főpapnőt! - tájtékozott. - A törvények szerint megölhet arcátlanaságodért!

- De hát nem is ismerem - felelte méltatlankodva Drizzt. - Mégis meg kellett volna...

- Azt kellett volna csinálnod, amit mond neked!

- De hát ő semmit sem jelent nekem - dühöngött a fiú. Érezte, hogy nem tudja remegés nélkül kinyújtani a kezét.

- Gondolod, hogy Zaknafeinnek jelentett valamit Malice Anya? - felelte Vierna. úgy gondolta, példaképének említése felkavarja öccsét. Amikor látta, hogy sikerült sebet ejtenie a fiún, a nő arca ellágyult, és megfogta Drizzt karját. - Gyere vissza a terembe - dorombolta. - Még van időnk.

De Drizzt jéghideg tekintete úgy hallgattatta el, mint kard hegye az élt.

- A Pókkirálynő a mi népünk istene - emlékeztette őt szigorúan Vierna. - Én pedig egy vagyok azok közül, aki az ő szószólója.

- Én erre nem lennék olyan büszke - torkolta le Drizzt, aki inkább a haragját mutatta ki, semmint félelmét, hogy talán fel kell adnia szilárd elvi álláspontját.

Vierna arcul csapta.

- Azonnal menj vissza a szertartásra! - parancsolta.

- Menj és csókolj meg egy pókot! - mondta erre Drizzt. - És fogói tépjék ki átkozott nyelved.

Most Vierna volt az, akinek reszketni kezdett a keze.

- Vigyázz a szádra, ha egy főpapnővel beszélsz!

- Örök kárhozat a Pókkirálynőre! - sziszegte Drizzt. - Bár szerintem Lloth már évezredekkel ezelőtt elkárhozott.

- ő hatalmat ad nekünk! - sikoltotta Vierna.
- ő lop el tőlünk mindent, amitől különbek lennénk a könél, amelyen járunk!
- Szentségtörés! - tájékozott a nő. Szavai úgy szisszentek, mint a Nagyasszony-mester kígyókorbácsának csapásai.
Egyre erősödő, gyötrelmes sikoly hallatszott a teremből.
- Ördögi egyesülés - motyogta Drizzt, s elfordította a fejét.
- De hasznos - felelte Vierna, akinek gyorsan sikerült visszanyernie az önuralmát.

A fiú vádló pillantást vetett rá.

- Te is próbáltad már?

- főpapnő vagyok - hangzott az egyszerű válasz.

Sötétség ereszkedett Drizztre, olyan tömény harag, hogy szinte belekábult.

- És jó volt? - vágott vissza.

- Hatalmat és erőt adott nekem - vicsorogta Vierna. - Te nem tudod felfogni ennek az értékét.

- De mi volt az ára?

Vierna pofonja majdnem leverte a lábáról a harcost.

- Gyere velem - szólt a papnő, és megfogta Drizzt ruhájának elejét. - Van egy hely, amit meg akarok mutatni neked.

Kimentek az Arach-Tinilithből, át az Akadémia udvarán. Drizzt elbizonytalanodott, amikor elérték az oszlopokat, amelyek a Tier Breche bejáratát jelezték.

- Én nem mehetek át közöttük - emlékeztette nővérét. - Még nem avattak fel a Melee-Magtherében.

- Formaság - felelte Vierna, és nem lassította meg lépteit. - Én az Arach-Tinilith mestere vagyok: hatalmamban áll, hogy felavassalak.

Drizzt nem volt biztos Vierna állításának igazában, noha tény, hogy nővére az Arach-Tinilith mestere volt. A fiú tartott az Akadémia előírásaitól, és nem akarta újra feldühíteni a papnőt.

Követte Viernát lefelé a széles kölépcsőkön, a város kanyargó utcái közé.

- Haza megyünk? - kérdezte, bátorságát összeszedve egy idő múlva.

- Még nem - jött a kurta válasz. Drizzt nem erőltette tovább.

A hatalmas barlang keleti fala mellé kanyarodtak, a Do'Urden Házat támasztó fallal átellenes oldalon. Három kis alagútbejárat volt itt, amelyeket óriás skorpiók izzó szobrai őriztek. Vierna egy pillanatra megtorpant, hogy eldöntse, melyik a helyes irány, aztán elindult a legkisebb alagútba.

A percekből órák lettek, és ők egyre csak mentek. A járat kiszélesedve vezette őket a keresztbe-kasul futó folyosók kusza katakombájába. Drizzt hamarosan elvesztette a fonalat, de Vierna szemmel láthatólag határozott, általa jól ismert útvonalat követett.

Aztán egy alacsony boltív után a padló hirtelen eltűnt, ők pedig egy szakadék fölött álltak, egy keskeny sziklaperemen. Drizzt kíváncsian nézett a nővére felé, de magába fojtotta kérdéseit, mert látta, hogy Vierna mélyen összpontosít. Néhány egyszerű parancsszót mondott, aztán először a saját, majd öccse homlokára csapott a tenyerével.

- Gyere - szólt, aztán Drizztrel együtt lelépett a peremről, és lefelé lebegett, a szakadék padlója felé.

Valamiféle láthatatlan melegforrás, netán kátránytő lehelt vékony ködöt a kövekre. Drizzt szinte tapintotta a veszély, a rossz jelenlétét. Mindent átható gonoszság lengte körül őket oly valóságosan, mint a párafelhő.

- Ne félj - jelezte neki Vierna. - álca-varázst alkalmaztam magunkra. Ők nem láthatnak minket.

- ők? - kérdezte kézzel Drizzt, de alighogy befejezte a mozdulatot, valami neszt hallott. Követte Vierna tekintetét egy távolabbi kötömbig és a rajta gubbasztó szálnalmas alakig.

Első pillantásra dow elfnek vélte, és deréktól fölfelé valóban az is volt, bár sápadtnak és puffadtnak látszott. Alsóteste ellenben jókora pókot formázott, nyolc ízelt lábbal. A teremtmény felajzott íjat szorongatott, de zavartnak látszott, mintha nem tudná felismerni a behatolót.

Vierna elégedetten szemlélte az öccse arcára kiülő utálkozást, amint a lény felé intett:

- Nézd meg jól, öcsém - jelezte. - Lásd azok sorsát, akik megharagítják a Pókkirálynőt.

- Mi ez? - mutogatta gyorsan vissza Drizzt.

- Egy drider - suttogta a fülébe Vierna. Aztán visszatért a néma kódhoz, úgy tette hozzá: - Lloth nem kegyes istenség.

A fiú szinte bénultan nézte, ahogy a drider megmozdul a kövön, és a hivatlan vendégek keresésére indul. Nem tudta eldönteni, hogy férfi vagy nő, annyira puffadt volt a teste, de ez nem is sokat számított. A lény nem természetes teremtmény volt, csupán nemétől függetlenül utódok nemzésére alkalmatlan valami. Nem volt több, mint egy nyomorult test, amely valószínűleg a legjobban saját magát utálta.

- ÉN viszont kegyes vagyok - folytatta halkan Vierna, habár tudta, hogy öccse minden figyelmét a drider köti le. A papnő a falnak vetette a hátát.

Drizzt feléje pördült, amikor felfogta, mi a szándéka.

Aztán Vierna beleolvadt a köbe.

- Búcsúzó, öcsém! - hallotta utolsó kiáltását. - Még mindig jobb ez a sors annál, amit érdemelnél.

- Nem! - vicsorogta a fiú, és ütni kezdte a csupasz falat, amíg egy nyílvevő bele nem állt a lábába. Görbe kardjai megvillantak a kezében, ahogy hátrafordult, hogy szembeszálljon a vésszel. A drider a második lövéshez készülődött.

Drizzt oldalra akart ugrani, egy másik kötömb védelmébe, de sebzett lába nem engedelmeskedett, lebénult. Méreg.

Jobbkezes pengéjével még hárítani tudta a második lövést, aztán térdre rogyott. A sebéhez kapott. Érezte, ahogy a mérge áthatja sérült végtagját, de makacs elszántsággal letörte a nyílvevő szárát, és újra minden figyelmével a támadóra összpontosított. A seb miatt majd aggódhat később, amikor gyógyítót keres. Ebben a pillanatban csak azzal szabad törődnie, hogy kijusson a szakadékból.

Valami védett hely után nézett, ahonnan biztonságban fel tud emelkedni a sziklafal tetejére, ám útközben egy újabb driderrel találta szemközt magát.

Balta zúgott el a váll mellett, épphogy célt tévesztve. Drizzt hárított egy újabb csapást, aztán döfött, de mozdulatát a drider megállította egy másik fejszéjével.

A drow harcos most már összeszedte magát, és biztos volt abban, hogy le tudja győzni ellenfelét, még rossz lábával is - amikor egy nyílvevő hátba találta.

Előrebukott a lövés erejétől, közben azonban sikerült hárítania a vele szemben álló drider újabb támadását is. Térdre hullott, aztán előre zuhant.

Amikor a fejszés drider, aki halottnak hitte a fiút, közelebb lépett, Drizzt arrébb hemperedett, egyenesen a lény puffadt hasa alá. Teljes erejéből feldöfött, aztán elkúszott a záporozó póknedvek elől.

A sebesült drider el akart iszkolni, de az oldalára borult, és belsősegei kiömlöttek a köpadlóra. Ám Drizzt helyzete így is reménytelen volt. Most már a keze is zsibbadt, és amikor a szálnalmas teremtes megrohanta, reménye sem volt a védekezésre. Küzdött, hogy ne veszítse el az eszméletét; valami menekülési út után kutatott, a végsőig... Szemhéja lassan elnehezült.

Aztán érezte, hogy egy kéz ragadja meg a ruháját, durván talpra rántja és a köfalnak löki.

Kinyitotta a szemét, és a nővére arcát látta.

- Él - hallotta Drizzt. - Gyorsan, vissza kell vinnünk és el kell látnunk a sebeit.

Egy másik alak lépett elébe.

- Így gondoltam, ez lesz a legjobb módszer - magyarázkodott Vierna.

- Nem engedhetjük meg magunknak azt, hogy elveszítsük - jött az érzelemmentes válasz. Drizzt emkékezett erre a hangra, valahonnan a múltjából. Igyekezett úrrá lenni a látását zavaró homályon.

- Malice - suttogta.

A Nagyasszonya dühös pofonja azonban jobb belátásra térítette.

- Malice Anya! - sziszegte Malice Drizzt arcába. - Ezt sose felejtse el!

Anyja ridegsége felért a bénító méreggel, és Drizztből egyszeriben elpárolgott mindaz a megkönnyebbült érzés, amit anyja jelenléte váltott ki belőle.

- Meg kell tanulnod, hol a helyed! - dörögte Malice, felidézve a parancsot, ami Drizztet egész fiatal életében kísértette.

- Halld szavam - szólt, és a fiú figyelt. - Vierna azért hozott erre a helyre, hogy meghalj. De megkegyelmezett neked. -

Malice csalódott pillantást vetett a lányára.

- Én jobban ismerem a Pókkirálynő akaratát, mint ő - folytatta a Nagyasszony, minden szavával nyálesöt köpködve Drizzt arcába. - Ha még egyszer rosszat szólsz istennőnkéről, Llothról, akkor én magam hozlak vissza ide! De nem azért, hogy meghalj: az túl könnyű lenne. - Oldalra csavarta Drizzt fejét, hogy a fiú láthassa a megölt drider groteszk maradványait.

- Azért fogsz ide visszajönni - közölte vele Malice -, hogy drider legyen belőled is!

4. rész

Guenhwyvar

kié a szem, mely láthatja
lelkem legbelső kínjait,
kié a szem, mely láthatja
népem torz gonoszságait,
hogy játékos használja
a kardot, íjat és nyilait.

a te szemed, ó igen, a tiéd,
ki suhanva futsz, izmaid fürgék,
puha lépted zajtalan, karmaid rejtve,
a szükség parancsát ismerik csupán,
tiszták, öncélún sebet nem ejtve,
nem uralja őket gyilkos ármány.

sima víz, mely meg nem mozdul,
szemközt velem, te vagy tükröm,
megőrizném én az arcom,
mit most látok, mindörökkön,
lelkemet a hosszú úton,
romlatlanul tán megőrzöm.

ne add fel soha lelked büszke becsületét,
Hatalmas Guenhwyvar, És ne maradj soha el mellőlem,
Legdrágább barátom.

Drizzt Do'Urden
17.

A hazatérés

Drizztet végül hivatalosan is felavatták, osztálya legjobbjaként végzett. Talán Malice Anya belesuttogott néhány megfelelő fülbe, hogy elsimítsa fia engedetlenségét, bár Drizzt gyanította, hogy az Avatási Szerződés résztvevői amúgy sem vették észre távozását.

Belépett a Do'Urden ház díszes kapuján, magára vonva a közkatonák kíváncsi tekintetét, amint az erkély alá ért.

- Itthon vagyok hát - suttogta alig hallhatóan -, bármit jelentsen is ez. - A drider-barlangban történtek után Drizzt nem tudta, hogy képes lesz -e majd úgy tekinteni a Do'Urden Háza, mint otthonára. De Malice Anya várta. Nem mert késlekedni.

- Jó, hogy itthon vagy - mondta neki Briza, amikor fellebegett az erkély korlátjához.

Drizzt elszántan lépett be az ajtón a nővére mellett, és igyekezett valamiféle fogódzókot keresni környezetében. Briza otthont emlegetett, de Drizzt számára a Do'Urden ház legalább olyan idegennek tűnt, mint az Akadémia az első napon. Tíz év nem olyan nagy idő egy több száz évig élő drow életében, de a fiút ez az évtizedes távollét máris eltávolította ettől a helytől.

Maya a kápolna előcsarnokába vezető széles folyosón csatlakozott hozzájuk.

- Üdvözöllek, Drizzt herceg! - mondta, és az ifjú drow képtelen volt eldönteni, hogy gúnyolódik-e vagy sem. - Hallottunk a szép eredményekről, amit a Melee-Magtherében elértél. Képességeid büszkeséggel töltik el a Do'Urden Háza - Dicsérő szavai ellenére nem tudott elfojtani egy lenéző mosolyt, amikor befejezte a gondolatot: - Én a magam részéről örülök, hogy nem lett belőled pókeledel.

De Drizzt pillantása lehervasztotta a mosolyt az ajkáról.

A nővérek aggodalmas pillantásokat váltottak egymással. Tudtak a büntetésről, amit Vierna mért öccsére, és Malice Anya szigorú figyelmeztetéséről is. Elővigyázatosan korbácsukra tették a kezüket, mert nem tudhatták, nem robban-e ki a fiú.

Ezúttal nem a Ház asszonyai voltak az okai annak, hogy Drizzt gondosan mérlegelte minden egyes lépését. Most már tudta, hányadán áll az anyjával, és mit kell tennie, ha meg akarja békíteni. A családnak egy másik tagja volt az, aki zavart és haragot ébresztett az ifjú harcosban. Minden rokona közül egyedül Zaknafein volt az, aki másnak mutatta magát, mint aki valójában. Ahogy a fiú a kápolna felé haladt, aggodalmasan benézett minden oldalfolyosóba, azt találgatva, vajon honnan fog előbukkani Zak.

- Mikor kell elmenned az őráratba? - kérdezte Maya, kiszakítva Drizztet elmélkedéséből.

- Két nap múlva - válaszolta a fiú oda sem figyelve, miközben szeme az árnyakat fürkészte. Már az előcsarnok ajtajánál járt, és Zaknak még mindig semmi nyoma. Talán bent van, ott áll Malice oldalán.

- Tudunk meggondolatlan cselekedeteidről - vakkantotta Briza hirtelen ridegen, amikor kezét az előcsarnok ajtajának kilincsére tette. Drizztet nem lepte meg ez a kirohanás. Lassan kezdett hozzászokni ahhoz, hogy a Pókirálynő papnőitől számíthat erre.

- Miért nem tudtad egyszerűen élvezni a szerződést? - tette hozzá Maya. - Szerencsénk van, hogy az Akadémia Nagyszőke és a főpapnők túlságosan el voltak foglalva saját izgalmukkal, és nem vették észre, amit csinálsz. Szégyent hozhattál volna az egész Háza!

- Malice Anya is kisháttal volna miattad Lloth kegyeiből! - tette hozzá sietve Briza.

Ennél jobbat nem is tehettem volna vele, gondolta Drizzt. De gyorsan el is vetette a gondolatot, amint eszébe jutott Briza gondolatolvasó képessége.

- De reméljük, hogy ez nem történt meg - mondta Maya komoran a nővérenek. - Háború fenyegetésétől súlyos a levegő.
- Megtanultam, hol a helyem - biztosította őket Drizzt. Mélyen meghajolt. - Bocsássatok meg, nővéreim, és ne feledjétek, hogy a drow világ valója csak most kezd kibontakozni előttem. Sosem fogok még egy ilyen csalódást okozni a Do'Urden Háznak.
Nővérei olyannyira elégedettek voltak kijelentésével, hogy szavainak kétértelműsége teljesen elkerülte figyelmüket. Drizzt nem akarta tovább feszíteni a húrt. Belépett az ajtón, és megkönnyebbülten látta, hogy Zaknafein nincs jelen.
- Dicsértessék a Pókkirálynő neve! - kiáltotta utána Briza.
Drizzt megtorpant és a nővéreire nézett. Másodízben is mélyen meghajolt.
- Dicsértessék - motyogta.

A kis csapat mögött lopózva Zak éberén figyelte Drizzt minden egyes mozdulatát, és igyekezett felmérni, mekkora kárt tett az Akadémián eltöltött évtized az ifjú harcosban.

Eltűnt a megszokott mosoly a fiú arcáról. Zak feltételezte, hogy eltűnt belőle az az ártatlanság is, amely megkülönböztette őt mindenki mástól Menzoberranzanban.

Nekidőlt az oldalfolyosó falának. Csak töredékeket kapott el a testvérek beszélgetéséből, de azt nagyon is tisztán hallotta, amikor Drizzt szívből helyeselte Briza Lloth-dicséretét.

- Mit tettem? - kérdezte magát a fegyvermester. Kinézett a főfolyosóra, de az előcsarnok ajtaja már becsukódott.

- Amikor erre a drow-ra, drow harcosra nézek, aki számomra a legbecsesebb volt, szégyenlem magam gyávaságomért - rágódott magában.

- Vajon mi olyat vesztett el Drizzt, amit meg tudtam volna menteni?

Előhúzta kardját, és érzékeny ujjait végigfuttatta a borotvaéles pengén.

- Jobb penge lennél, ha megízlelted volna Drizzt Do'Urden véré, s elvettél volna a világtól, a mi világunktól egy újabb lelket, és megszabadítottad volna az élet végtelen kínjaitól! - A fegyver hegyét a padlóra támasztotta.

- De én gyáva voltam - mondta. - Nem tettem meg az egyetlen dolgot, ami értelmet adott volna szánalmas létemnek. A Do'Urden Ház második fia, lám, él, de Drizzt Do'Urden, az én Kétkeszem, már rég halott. - Visszatekintett oda, ahol az előbb Drizzt állt, és hirtelen eltorzult az arca. - De ez a képmutató él. Egy drow harcos.

Zak fegyvere a kövezetre koppant, fejét tenyerébe hajtotta: az egyetlen menedékbe, amit Zaknafein Do'Urden valaha is talált.

Drizzt a következő napot pihenéssel töltötte, jobbára a szobájában, hogy ne kelljen találkoznia családjá tagjaival. Előző napi találkozásukkor Malice ugyan nem szólt semmit, de Drizzt nem akart ismét ujját húzni vele. Briza és Maya számára sem igen volt mondanivalója, mert tartott tőle, hogy egy idő után ők is megértik szentséggyalázó mondatainak valódi értelmét. De Drizzt leginkább Zaknafeint nem akarta látni, akire valaha úgy gondolt, mint mentorára, aki megvédelmezi őt a környező valóságtól, mint sugárzó fényre Menzoberranzan feneketlen sötétjében.

Drizzt ezt is hazugságnak hitte.

Második otthon töltött napján, amikor a Narbondel éppen elkezdte fényciklusát, Drizzt kis kamrájának ajtaja kivágódott és Briza lépett be.

- Malice Anya kihallgatásra vár - közölte sötéten.

Ezernyi gondolat cikázott át Drizzt elméjén, ahogy a csizmája után nyúlt, aztán követte nővérét a folyosókon át a házikápolna felé. Vajon Malice és a többiek felfedezték volna igazi érzelmeit, amelyeket az ördögi istenség iránt táplált? Milyen büntetést készíthettek elő számára? Drizzt önkéntelenül a kápolna boltíves bejáratának pók-faragásait kezdte szemlélni.

- Jobban kéne ismerned és szeretned ezt a helyet - fedtte Briza, amikor észrevette feszengését. - Ez a mi népünk legnagyobb dicsőségeinek helye.

Öccse lesütötte a szemét és nem válaszolt - elég óvatos volt ahhoz, hogy még csak ne is gondoljon azokra a csipős visszavágásokra, amelyeket szíve szerint megtett volna.

Zavara csak nőtt, amikor beléptek a kápolnába, mert Rizzen, Maya és Zaknafein is ott állt a nagymama előtt. Mellettük pedig Dinin és Vierna.

- Mindnyájan itt vagyunk - jelentette Briza, amint elfoglalta a helyét anyja oldalán.

- Térdre - parancsolta Malice, és az egész család térdre ereszkedett. A Nagymama lassan körbejárt közöttük. Mindenki tiszteletteljesen - vagy csak bölcsen - lesütötte a szemét, amikor a matróna elment mellette.

Malice megállt Drizzt mellett.

- Meglep téged Dinin és Vierna jelenléte - mondta. A fiú fölnézett rá. - Még mindig nem érted a túlélés módszereit?

- Én azt hittem, hogy a bátyám és a nővérem továbbra is az Akadémián maradnak - magyarázta az ifjú drow.

- Abból semmi hasznunk nem származna - felelte Malice.

- Hát nem erősíti a Házunkat, ha tanáraink vannak az Akadémián? - merészelte megkérdezni Drizzt.

- De igen - válaszolta Malice. - De ez megosztaná erőnket. Hallottad a háború hírét?

- Hallottam ezt-azt rebesgetni arról, hogy valami baj van - mondta Drizzt, és Viernára nézett. - De semmi konkrétumot.

- Ezt-azt rebesgetni? - horkant fel Malice dühösen, amiért fia nem érti meg a dolog horderejét. - Ez sokkal több annál, mint amit bármelyik Ház hall, mielőtt lesújtanak rá! - Elfordult Drizzttól, és az egész csapathoz intézte szavait: - A szóbeszéddek igaznak bizonyultak - jelentette be.

- Kik azok? - kérdezte Briza. - Melyik Ház áskálódik a Do'Urdenek ellen?

- Rangban nem alattunk állnak - felelte Dinin, pedig nem neki tették fel a kérdést, és így meg sem szólalhatott volna.

- Honnan tudod? - kérdezte Malice, aki ezúttal elsiklott a szabálytalanság felett. A Nagyszony ismerte Dinin értékeit, és tudta, hogy fontos dolgokkal járulhat hozzá a megbeszéléshez.

- Mi a város kilencedik Háza vagyunk - magyarázta Dinin. - De sorainkban négy főpapnő van, ketten közülük az Arach-Tinilith egykori tanárai. - Aztán Zakra nézett. - Ezenkívül van két harcosunk, akik tanítottak a Melee-Magtherében, és itt van Drizzt, aki a legkiválóbb minősítéssel végzett a harcosok iskolájában. Katonáink száma majdnem négyszázra rúg, mindnyájan képzettek és harcedzetek. Ennél csak kevés Ház dicsekedhet többel.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte élesen Briza.

- Mi a kilencedik Ház vagyunk - nevetett Dinin -, mégis csak néhány tudna legyőzni minket az előkelőbb Házak közül...

- Az alsóbbak közül pedig egy sem - fejezte be helyette Malice. - Jól látod a dolgot, első fiú. Magam is ugyanezekre a következtetésekre jutottam.

- A nagy Házak valamelyike tart a Do'Urdenektől - vélte Vierna. - El kell tüntetnie minket, ha meg akarja örizni a pozícióját.

- Magam is így hiszem - felelte Malice. - Szokatlan gyakorlat ez, hiszen a családi háborúkat rendszeren az alsóbb Ház kezdeményezi, mely magasabb rangot akar magának szerezni a városi hierarchiában.

- Akkor óvatosnak kell lennünk - vélte Briza.

Drizzt figyelmesen hallgatott minden szót, és igyekezett kihámozni az értelmüket. Miközben morfondírozott a szemét le nem vette Zaknafeinről, aki szótlanul térdelt kissé távolabb tőle. Vajon a rejtélyes fegyvermester hogyan vélekedik erről az egészről? - tűnődött Drizzt. Vajon örül a harc gondolatának, ahol újabb sötét-elfeket gyilkolhat meg?

Bármit érzett is Zak, ebből a külső szemlélő mit sem láthatott. Csak térdelt némán, és a jelek szerint még csak oda sem figyelt igazán a társalgásra.

- Nem a Baenre lesz - mondta Briza, de úgy, mintha megerősítést várna. - Mi még nem jelenthetünk fenyegetést nekik!

- Reméljük, hogy ez az igazság - felelt Malice komoran, és eszébe jutott az uralkodó Háznál tett látogatása. - Valószínűleg az egyik gyengébb Ház akar megtámadni, amely félti bizonytalan helyzetét. Mindaddig nem sikerült semm konkrétumot megtudnom, ezért fel kell készülnünk a legrosszabra. Ezért hívtam vissza Viernát és Dinint magam mellé.

- Ha megtudjuk, ki az ellenségünk... - kezdte hevesen Drizzt. Minden szem reá szegeződött. Már az is elég baj volt, hogy az első fiú megszólalt, anélkül, hogy kérdezték volna, de egy második fiú, egy frissen végzett kölyök szájából ez egyenesen istenkáromlásnak számított.

ám Malice Anya egyetlen jó gondolatot sem akart elszalasztani, ezért megint elnéző volt.

- Folytasd! - parancsolta.

- Ha megtudjuk, melyik Ház szervezkedik ellenünk - mondta Drizzt csendesen -, akkor nem leplezhetnénk le őket?

- Mivégre? - nézett rá Briza. - A szervezkedés önmagában, tettek nélkül nem bűncselekmény.

- Akkor használjunk észérveket - folytatta lázasan Drizzt. A teremben minden szempár hitetlenkedve meredt rá, kivéve Zaké. - Ha mi vagyunk az erősebbek, akkor kényszerítsük rá őket, hogy harc nélkül vessék alá magukat nekünk. Kapja meg a Do'Urden Ház az öt megillető rangot, és szűnjön meg a gyengébb Ház feltételezett fenyegetése.

Malice megragadta Drizzt kabátjának elejét, és talpra rántotta.

- Megbocsátom örült gondolataidat - sziszegett -, de csak most az egyszer! - Azzal visszaejtette a padlóra a fiút, miközben testvérei kimondatlan szidalmak csak úgy záporoztak rá.

De Zak arckifejezése megint csak másfajta véleményt tükrözött. Sőt, még a szájához is emelte a kezét, hogy elrejtse vidámságát. Feléledt benne a remény, hogy talán mégis megmaradt valami abból a Drizzt Do'Urdenből, akit valaha ismert. Talán az Akadémia mégsem fertőzte meg teljesen az ifjú harcos lelkét.

Malice a család többi tagja felé fordult, szemében haragos vágó szikrázott. - Ez most nem a félelem ideje! Ez - mutatott előre karcsú ujjával - az álmok ideje! Mi a Do'Urden Ház vagyunk, a Daermon N'a'shezbaenon, és erőnk nagyobb, mint amit a nagy Házak el tudnak képzelni. Mi vagyunk ennek a harcnak az ismeretlen tényezői. A miénk minden előny! Még hogy kilencedik Ház? - nevetett. - Hamarosan már csak hét Ház marad előttünk!

- És mi lesz az őrártattal? - vágott közbe Briza. - Kiküldjük oda a második fiút, kitéve mindenféle támadásnak?

- Az őrártattal teszünk szert az első előnyre - magyarázta Malice. - Drizzt menni fog, a csapatában pedig ott lesz legalább négy előkelőbb Ház egy-egy tagja.

- Az egyik lesújthat rá - vélte Briza.

- Nem - biztosította őt Malice. - Ellenségeink a közelgő támadás előtt nem fogják ilyen nyíltan felfedni magukat - legalábbis most nem. A kijelölt gyilkosnak amúgy is két Do'Urdennel kellene végeznie egy ilyen támadásnál.

- Kettővel? - kérdezte Vierna.

- Lloth ismét kimutatta irántunk való kegyét - közölte Malice. - Ugyanis Dinin fogja vezetni Drizzt örcsapatát.

A nagyobbik fiú tekintete felragyogott a hírre.

- Akkor inkább mi leszünk a gyilkosok Drizzttal ebben a játszmában - dorombolta.

Lehervadt a mosoly a Nagyasszony arcáról.

- Az én beleegyezésem nélkül nem sújthatsz le - figyelmeztette olyan hideg hangon, hogy Dinin teljes mértékben felfogta lehetséges engedetlensége következményeit. - Nem úgy, mint azt a múltban már megtetted.

Drizzt figyelmét nem kerülte el az utalás Nalfeinre, meggyilkolt bátyjára. Szóval az anyja is tudja! És mégsem tett semmit, hogy megbüntesse gyilkos fiát. Most Drizzt emelte az arca elé a kezét, hogy elrejtse iszonyodó kifejezését, ami csak újabb bajba sodorta volna az adott helyzetben.

- Azért leszel ott, hogy megtanuld megvédeni az öcsédet - közölte Malice Dininnel -, Drizzt pedig azért, hogy téged védjen. Ne semmisítsd meg az előnyünket egyetlen gyilkossággal. - Ördögi mosoly ült ki csontos arcára. - De ha megtudod, ki az ellenség...

- És ha megfelelő lehetőség adódik... - tette hozzá Briza, megsejtetve anyja gonosz gondolatait, és hasonlóan elvetemült mosolyt vet Malice-ra.

A Nagyasszonyanya kedvtelve nézett legidősebb lányára. Briza méltó utóda lesz a házban!

Dinin arcán kéjes, széles mosoly ömlött el. Semmi sem volt annyira kedvére a Do'Urden Ház első fiának, mint a gyilkolás.

- Akkor hát menjetek - mondta Malice a családnak. - És ne feledjétek, hogy ellenséges szemek figyelik minden mozdulatunkat, és csak arra a pillanatra várnak, hogy lecsapjanak.

Mint mindig, most is Zak hagyta el elsőnek a kápolnát, még a szokásosnál is fürgébben. De nem az újabb harc kilátásai élénkítették lépteit, bár a Pókirálynő papjainak leggyilkolása nem volt ellenére. Inkább Drizzt őszinte naivitása, a drow lét szokásainak állandó félreértelmezése keltette fel benne a reményt.

Drizzt figyelte, amint elmegy, ám ő az öldöklési vágyat látta Zak ruganyos lépteiben. Nem tudta, hogy menjen-e a fegyvermester után és álljon elébe, vagy hagyja annyiban a dolgot, és ne törődjön vele, mint a környező gonosz világ más jelenségeivel is tette. De a kérdés magától eldőlt, amikor Malice Anya lépett elé, és nem engedte ki a kápolnából.

- Most pedig te jössz - kezdte, amikor egyedül maradtak. - Hallottad a feladatot, amit rátok bízam. És nem tűröm el a kudarcot!

Drizztet szinte letaglózta Malice hangjának ereje.

- Védeld a bátyádat - jött a komoly figyelmeztetés -, vagy Lloth ítélőszéke elé állítalak.

A fiú jól tudta, mit jelent ez, de a Nagyasszony örömét lelte benne, hogy egyenesen ki is mondja.

- Nem hiszem, hogy élveznéd a driderek életét.

Izzó villám csapott a földalatti tó fekete vizére, megperzselvén a közeledő vizitrollok fejét. Csatazaj visszhangzott a barlangüregben.

Drizzt beszorította az egyik szörnyeteget - szkragnak nevezték - egy kis félsziget tövéhez, és elvágta a nyomorult jószág vízhez vezető útját. általában egy vizitrollal szembenálló egyszerű drow-nak nem volt esélye, de mint azt az örcsapat tagjai az elmúlt hetekben már látták, Drizzt nem volt egyszerű drow.

A szkrag azonban csak nyomult előre, nem tudván, milyen veszéllyel került szembe. Drizzt egyetlen villámgyors mozdulattal lecsapta a feléje nyúló kart. Aztán gyorsan felkészült a gyilkos szúrásra, hisz ismerte a trollok regenerálódási képességét.

A háta mögött egy másik szkrag kezdett kifelé mászni a vízből.

Drizzt számított rá, és úgy tett, mintha nem látná. Csak előre figyelt, úgy vagdosta a most már mozdulatlan és magatehetetlen trolt.

Amikor a szörny a háta mögül a vállába akarta mélyeszteni karmait, Drizzt lebukott és felkiáltott:

- Most!

A félsziget tövéénél rejtőzködő párduc nem késlekedett. Egyetlen hatalmas ugrással ott termett, és rávetette magát a gyanútlan szkragra, és még kioltotta életét, mielőtt az védekezni próbálhatott volna.

Drizzt is végzett a maga trolljával, aztán hátrafordult, hogy megcsodálja a párduc munkáját. Kinyújtotta a kezét, mire a párduc hozzádörgölte az orrát. Milyen jól egymásra talált a két harcos, gondolta Drizzt.

újabb villám csapott le, elég közel ahhoz, hogy elvakítsa Drizztet.

- Guenhwyvar! - kiáltotta Masoj Hun'ett, a villám megidézője. - Hozzám!

A párducnak még sikerült Drizzt lábához törleszkednie, miközben indult teljesíteni a parancsot. Amikor látása visszatért, az ifjú drow az ellenkező irányba indult, mert nem akart tanúja lenni a szidásnak, amiben Guenhwyvarnak - úgy tűnt - mindig része van, ha vele dolgozik.

Masoj a távolodó Drizzt hátát nézte, és a legszívesebben villámot küldött volna a két lapockája közé. De a Hun'ett Ház varázslójának figyelmét nem kerülte el Dinin Do'Urden, aki oldalt álldogált, és nem éppen szórakozott pillantással figyelte őket.

- Tanulj hűséget! - vicsorogta Masoj Guenhwyvarnak. A párdúc túl gyakran rohant el a varázsló mellől, hogy Drizzt oldalán beavatkozzon a harcba. Masoj elismerte, hogy egy harcos mozgatai jobban illenek a nagymacskához, de tudta azt is, milyen sebezhető egy mágus varázslás közben. Azt akarta, hogy Guenhwyvar mellette legyen, és megvédje az ellenségtől - újabb pillantást vetett Dininre - és a "barátoktól" egyaránt.

A lába elé dobta a szobrocskát.

- Tűnj el! - parancsolta.

A távolban Drizzt újabb szkraggal találkozott, és hamar végzett is vele. Masoj a fejét csóválta a harcos lenyűgöző mozgatai láttán. A fiú napról napra erősebb.

- Hamar add ki a parancsot, hogy megöljem, SiNafay Anya - suttogta Masoj. A fiatal varázsló nem tudta, meddig lesz még képes a feladat végrehajtására. Már abban sem volt biztos, hogy akár most képes lenne legyőzni.

Drizzt a szemét eltakarva, felkapott egy fáklyát, hogy végképp elpusztítsa a trollt. Csak a tűz volt képes a trollok életét végképp kioltani.

A többiek is megvívták már küzdelmüket, a tó körül mindenhol fáklyafények imbolyogtak. Azon tűnődött, vajon mind a tizenkét társa életben maradt-e, - bár nem volt biztos benne, hogy ez valóban érdekli. Mások majd örömmel a helyükre lépnek.

Tudta, hogy az egyetlen társ, aki igazán számít - Guenhwyvar - már biztonságban van otthonában, az Asztrális Síkon.

- öralakazatba! - érkezett Dinin parancsa visszhangozva, ahogy a rabszolgák, goblinok és orkok a troll kincsek keresésére akartak indulni, hogy elvegyenek mindent, amit csak találnak.

Amikor a szkrag utolsó porcikájáig a lángok martalékvá vált, Drizzt a fekete vízbe mártotta fáklyáját, aztán egy pillanatig várt, hogy szeme újra megszokja a sötétséget.

- újabb nap - mondta halkan - s újabb legyőzött ellenség.

Szerette a járőrözés izgalmát, a veszélyérzet okozta borzongást, és azt a tudatot, hogy gonosz szörnyetegek ellen fordíthatja kardját.

De még itt sem tudott szabadulni attól a levertségtől, ami áthatotta életét, és elkísérte minden lépését. Mert, bár most a Mélysötét szörnyei ellen harcolt, hasznos küzdelemben, Drizzt nem tudta kiverni fejéből a Do'Urden kápolnában tartott gyűlést.

Tudta, hogy görbe kardját hamarosan drow ellen kell fordítania.

Zaknafein lenézett Menzoberranzanra, mint oly gyakran tette, amikor Drizzt örcsapata a városon kívül járt. Vadul örlődött két lehetőség között: az egyik, hogy kiszökik a házból és ott harcol Drizzt oldalán, a másik, hogy reménykedik, az őrárat a fiú halálhírével tér vissza.

Nem tudta, megoldhatja-e valaha is ezt a kettős kérdést. Tisztában volt vele, hogy a házat nem hagyhatja el: Malice Anya szigorúan szemmel tartotta. Sejtette, hogy Malice érzi Drizztal kapcsolatos gyötrődését, és azt a legkevésbé sem helyesli. Zak ugyan nemegyszer szolgálta szeretőként, de ennél több közülük nem volt egymáshoz.

Zaknak eszébe jutottak azok a küzdelmek, amelyeket Malice még évszázadokkal ezelőtt egy másik közös gyermek, Vierna miatt folytatott vele. Vierna lány volt, tehát sorsa születésétől kezdve elrendeltetett. Zak semmit sem tehetett a Pókkirálynő vallásának mindent elsöprő támadása ellen.

Malice talán attól fél, hogy ő egy fiúgyermekre nagyobb befolyással lehet? úgy tűnt, valóban ez a helyzet, de még maga Zak sem volt benne biztos, hogy ez a félelem megalapozott-e: ő maga sem tudta felmérni, mekkora hatással van Drizztre.

Most csak bámult ki a várostra, és némán figyelte a hazatérő őráratot - mint mindig, most is azt remélte, hogy Drizzt épségben visszajön, ugyanakkor titokban azt kívánta, hogy kétségeit végre megoldják egy szörny karmai.

18.

A leghátsó szoba

Üdvözöllek, Arcnélküli - mondta a főpapnő, miközben benyomult Alton mellett a Sorcere magánszobájába.

- Én is téged, Vierna mester - felelte Alton, vigyázva, hogy félelme ne érződjék a hangján. Az, hogy Vierna Do'Urden éppen most látogatja meg, több volt egyszerű véletlennél. - Minek köszönhetem azt a megtiszteltetést, hogy az Arach-Tinilith egy oktatója látogat el hozzám?

- Már nem vagyok oktató - mondta Vierna. - Visszatértem az otthonomba.

Alton egy pillanatig emésztette a híreket. Tudta, hogy Dinin Do'Urden is lemondott akadémiai pozíciójáról.

- Malice Anya összehívta a családot - folytatta Vierna. - Háborús mozgolódások vannak. Nyilván te is hallottál erről.
- Csak pletykák - motyogta a varázsló, aki kezdte érteni, miért kereste fel Vierna. A Do'Urden Ház azelőtt is felhasználta mesterkedéseihez az Arcnélkülit - például arra, hogy megölje Alton! Most, hogy a háború hírei terjengeni kezdtek Menzoberranzanban, Malice Anya hozzálát, hogy újraszervezze gyilkosokból és kémekből álló hálózatát.

- Hallottál valamit? - kérdezte Vierna élesen.

- Hát, hallottam ezt-azt - lehelte Alton, aki nem akarta felingerelni az erős nőtényt. - De nem eleget ahhoz, hogy jelentést tessek a Házatoknak. Egészen mostanáig azt sem tudtam, hogy ennek az egésznek valami köze van a Do'Urden Házhoz. - Csak reménykedhetett benne, hogy a papnő nem figyel valami hazugságvizsgáló varázslattal a szavait.

Vierna ellazult, úgy tűnt, elfogadta a magyarázatot.

- Hallgasd figyelmesebben a szóbeszédet, Arcnélküli - mondta. - Fivérem és én elmentünk az Akadémiáról: te leszel itt a Do'Urden Ház szeme és füle.

- De... - hebegte Alton.

Vierna felemelt keze elhallgattatta.

- Tudjuk, hogy a múltkori alkuba hiba csúszott - mondta, és mélyen meghajolt, amit egy főpapnő igen ritkán tett meg egy hím előtt. - Malice Anya legőszintébb bocsánatkérését küldi, amiért a kenőcs, amit Alton DeVir meggyilkolásáért kaptál, nem használt az arcodnak.

Alton kis híján nevetésben tört ki ezekre a szavakra. Most értette csak meg, miért hozott neki egy ismeretlen küldönc egy tégelynyi gyógykenőcsöt, úgy harminc évvel ezelőtt. A köpönyeges alak a Do'Urden Ház ügynöke volt, és az Arcnélkülinek hozta a fizetséget a DeVir elpusztításáért! Altonnak persze esze ágában sem volt kipróbálni a gyógyírt. Amilyen szerencséje van, a végén még valóban használt volna, és visszaállította volna Alton DeVir eredeti arcát.

- Ezúttal nem lesz hiba a fizetségben - folytatta Vierna, bár a varázsló, akit túlságosan lekötött az eset iróniája, alig figyelt oda. - A Do'Urden Ház birtokában van egy varázsbót, de nincs varázsló, aki méltó lenne rá. A bót Nalfeiné volt, a bátyámé, aki a DeVirek fölött aratott győzelem közben esett el.

Alton a legszívesebben rávetette volna magát a nőre, de most már nem volt ennyire ostoba.

- Ha kideríted, melyik Ház mesterkedik a Do'Urdenek ellen - ígérte Vierna -, megkapod a botot! Valóságos kincs egy ilyen kis feladatért cserébe!

- Megteszem, ami tőlem telik - felelte Alton, mert hirtelen semmi okosabb válasz nem jutott eszébe e hihetetlen ajánlatra.

- Ez minden, amit Malice Anya kér tőled - mondta Vierna, és otthagya a varázslót. úgy érezte, értékes ügynökre tettek szert az Akadémián.

- Dinin és Vierna Do'Urden feladták pozíciójukat az Akadémián - mondta Alton izgatottan, amikor a Nagyasszony még aznap délután meglátogatta.

- Már tudok erről - felelte SiNafay Hun'ett. Undorral nézett körül a teleszemetelt, égett falú szobán, aztán leült a kis asztalhoz.

- Van még más is - mondta a varázsló gyorsan, mert nem akarta megharagítani azzal SiNafayt, hogy régi hírekkel traktálja. - Ma látogatóm volt, Vierna Do'Urden mester.

- Sejt valamit? - morogta SiNafay Anya.

- Nem, dehogy! - felelte Alton. - Épp ellenkezőleg. A Do'Urden Ház kémnek akar felbérelni, ahogy annakidején felbérelte az Arcnélkülit, hogy megöljön engem.

SiNafay egy pillanatra elgondolkodott, aztán szívből jövő nevetésben tört ki.

- Ó, az élet fintora! - kacagott.

- úgy hallottam, hogy Dinin és Vierna csak azért ment vissza az Akadémiára, hogy öccsükre felügyeljenek - jegyezte meg Alton.

- Remek álca - felelte SiNafay. - Viernát és Dinint kémnek küldte oda Malice Anya. Minden elismerésem az övé.

- Most pedig bajt éreznek - jelentette ki Alton, szemben ülve a Nagyasszonyanyával.

- Csakugyan - erősítette meg SiNafay. - Masoj együtt járőrözik Drizzttel, de a Do'Urden Háznak sikerült Dinint is benyomnia a csapatba.

- Akkor Masoj veszélyben forog - vélte Alton.

- Nem - mondta SiNafay. - A Do'Urden Ház nem tudja, hogy a Hun'ett Ház irányából fenyegeti a veszély, különben nem fordultak volna hozzád információért. Malice Anya tudja, ki vagy.

Alton arcára halálos rémület ült ki.

- Persze nem azt, hogy valójában kicsoda - nevetett SiNafay. - Csak azt tudja, hogy az Arcnélküli igazából Gelroos Hun'ett. Nem jött volna egy Hun'etthez, ha a mi Házunkra gyanakodna.

- Akkor remek lehetőség hullott az ölünkbe, hogy elpusztítsuk a Do'Urden Házat! - kiáltott fel Alton. - Ha a gyanút egy másik Házra, mondjuk a Baenrére tereljük, azzal a saját helyzetünket javítjuk. - A lehetőség egészen felvidította. - Malice pedig megajándékoz engem egy értékes bottal. - Egy olyan fegyverrel, amit alkalmas pillanatban ellene fordíthatok!

- Malice ANYA! - javította ki SiNafay szigorúan. Bár ő és Malice hamarosan esküdt ellenségek lesznek, nem engedhette meg, hogy egy hím ilyen tiszteletlenül viseltesse egy Nagyasszonya iránt. - Valóban azt hiszed, hogy végre tudsz hajtani egy efféle fondorlatot?

- Ha Vierna mester visszajön...

- Ilyen értékes információt nem egy egyszerű papnőnek fogsz elmondani, ostoba DeVir. Malice Anyával fogsz beszélni személyesen, ő pedig veszélyes ellenfél. Ha ő átlát a hazugságaidon, tudod, mit tesz veled?

Alton hallhatóan nyelt egyet.

- Én vállalom a kockázatot - mondta, és kezét eltökélten keresztbe tette az asztalon.

- És mi lesz a Hun'ett Házzal, ha kiderül a legnagyobb hazugság? - kérdezte SiNafay. - Milyen előnyünk származik abból, ha Malice Anya megtudja az Arcnélküli valódi kilétét?

- Értem, értem - komorodott el a varázsló, de nem szállhatott szembe SiNafay tiszta logikájával. - Akkor mit tegyünk? Mit tegyek?

A nő máris a következő lépésen gondolkodott.

- Felmondom a megbízatásodat - mondta egy idő múlva. - Visszatérsz a Hun'ett Házba, a védelmem alá.

- Egy ilyen akció felkeltheti Malice Anya figyelmét a Hun'ett Ház iránt - vetette ellene Alton.

- Elképzelhető - felelte SiNafay. - Mégis, ez a legbiztonságosabb megoldás. Tettetett haraggal elmegyek Malice Anyához, és megmondom neki, hogy hagyja ki a Hun'ett Házat saját veszélyes üzelmeiből. Ha informátort akar csinálni a családom egy tagjából, akkor jöjjön hozzám engedélyért - még ha ezúttal nem is kapja meg!

SiNafay már a találkozás gondolatán is elmosolyodott.

- A dühömből és félelemből arra fog következtetni, hogy egy felsőbb Ház van a Do'Urdenek ellen, sőt, talán több Ház szövetsége - mondta, és szemmel láthatólag örömmel töltötte el a gondolat. - Malice Anyának bőven lesz min gondolkoznia és aggódnia!

A varázsló nem is hallotta SiNafay utolsó megjegyzéseit. Az engedély-adással kapcsolatban elhangzott "ezúttal" szócska zavaró gondolatokat ébresztett benne. - És ő? - merte megkérdezni, bár alig hallhatóan.

- Mire gondolsz? - kérdezte SiNafay, mivel nem fecsérelte energiáit gondolatolvasásra.

- Malice Anya elment hozzád? - kérdezte Alton ijedten, de válasza éhesen. - Akkor, harminc évvel ezelőtt. SiNafay Anya megadta-e az engedélyt arra, hogy Gelroos Hun'ett az ügynöke legyen, egy orgyilkos, aki segít beteljesíteni a DeVir Ház pusztulását?

Széles mosoly terült szét a nő arcán, de aztán egy szempillantás alatt el is enyészett. Fellökte az asztalt, megragadta Alton mellén a köpenyt, és durván magához rántotta a férfit, egészen közel haragos arcához.

- Sose keverd bele személyes érzelmeidet a politikába! - sziszegte az apró, de nyilvánvalóan hihetetlenül erős Nagyasszony, hangjában a nyílt fenyegetés összetéveszthetetlen súlyával. - És soha többet ne tegyél fel nekem ilyen kérdést!

A padlóra lökte Alton, de átható tekintete fogságából nem eresztette ki.

A varázsló mindig is tudta, hogy csupán egyszerű eszköz a Hun'ett és Do'Urden Ház közti cselszövevényben, egy szükséges láncszem SiNafay számára áruuló terveiben. De a Do'Urden Ház iránti személyes gyűlölete minduntalan feledtette, milyen alantas helyet foglal el ebben a konfliktusban. SiNafay nyers hatalma láttán azonban megértette, hogy ezúttal túllépte pozíciója határait.

A gombaliget végénél, a Menzoberranzant magába foglaló barlang déli falánál egy kicsiny, erősen őrzött üreg nyílt. A nehéz vasajtó egyetlen szobát rejtett, amit csak a város nyolc vezető Nagyasszonya használt gyűlések alkalmával.

Száznyi édes illatú gyertya füstje szállt a levegőben: a Nagyasszonyok így szerették. A Sorcere-ben tekercsek gyertyafényes tanulmányozásával eltöltött csaknem fél évszázad után Alton nem zavarta a fény, de ezzel együtt kényelmetlenül érezte magát a helyiségben. A pók alakú asztal végében ült egy kis dísztelen széken, melyet a tanács vendégei számára tartottak fenn. Az asztal nyolc szőrös lábánál álltak az uralkodó anyák ékköves trónszékei; fényesen ragyogtak a gyertyavilágnál.

A Nagyasszonyanyák gonosz gögjükbe burkolózva érkeztek, és lekicsinylő pillantásokat vetettek a hímre. SiNafay, aki ott ült Alton mellett, megnyugtatóképpen a varázsló térdére tette a kezét, és biztatóan rákacsintott. Nem merészelt volna összehívni a kormányzótanácsot, ha nem lett volna biztos hírei fontos voltában. Az uralkodó Nagyasszonyok pusztán tiszteletbeli funkciónak tekintették helyüket a tanácsban, és nem szerettek összeülni, hacsak nem volt elkerülhetetlen.

A pók-asztal fejénél Baenre Anya ült, egész Menzoberranzan leghatalmasabb személyisége, egy ösöreg, ráncos, gonosz tekintetű és mosolytalan asszony.

- Összegyűltünk, SiNafay - mondta Baenre, amikor mind a nyolc tag elfoglalta a helyét. - Miért hívtad össze a tanácsot?

- Hogy megbeszéljünk egy büntetést - felelte SiNafay.

- Büntetést? - visszhangozta meglepetten Baenre Anya. Az elmúlt években szokatlan nyugalom uralkodott a drow városban. A Teken'duis-Freth konfliktus óta semmi említésre méltó dolog nem történt. Az Első Anya tudomása szerint semmi olyan nem fordult elő, ami büntetést kívánt volna avagy a tanács közbelépését igényelte. - Kiről van szó?

- Nem egyetlen személyről - magyarázta SiNafay. Végignézett a többiekben, hogy felmérje érdeklődésüket. - Egy Házzal van szó - mondta sötéten. - Daermon N'a'shezbaernonról, a Do'Urden Házzal. - Mindenfelől hitetlenkedő hangok hallatszottak, ahogy SiNafay számított rá.

- A Do'Urden Ház? - kérdezte Baenre Anya meglepetten, hogy Malice Anyáról van szó. Baenre legjobb tudomása szerint Malice a Pókkirálynő legnagyobb kegyét élvezte, és a Do'Urden Ház éppen mostanában helyezte el két oktatót az Akadémián.

- Milyen büntetéssel merészeled vádolni a Do'Urden Házat? - kérdezte egy másik Nagyasszony.

- A félelem beszél belőled, SiNafay? - vetette fel Baenre Anya. Több uralkodó anyát foglalkoztatott a Do'Urden Ház. Köztudott volt, hogy Malice Anya be akar kerülni a tanácsba, és Háza erejét figyelembe véve úgy tűnt, sikerülni is fog neki.

- Megvan az okom rá - erősködött SiNafay.

- úgy látom, a többieknek kételyei vannak ezzel kapcsolatban - felelte Baenre Anya. - Fejtsd ki a vádat - de gyorsan, ha kedves a jóhíred.

SiNafay tudta, hogy itt a jóhírével sokkal több forog kockán, hisz Menzoberranzanban a hamis vádaskodás egyenértékű volt a gyilkosság bűnével.

- Mindnyájan emlékezünk a DeVir Ház pusztulására - kezdte. - Az itt jelenlévők közül heten valaha Ginafae DeVirrel együtt ültek a tanácsban.

- A DeVir Ház nincs többé - emlékeztette Baenre Anya.

- És ennek a Do'Urden Ház az oka - közölte SiNafay sötéten.

Ezúttal a hangok dühről árulkodtak.

- Hogy mersz ilyet állítani? - tájékozott valaki.

- Harminc év! - mondta egy másik. - Már mindenki elfelejtette az ügyet.

De Baenre Anya csendre intette őket, mielőtt a felzúdulás tettelegességgé fajult volna - ami nem volt ritka eset a tanácsteremben.

- SiNafay - mondta kiszáradt szájjal. - Ilyen vádakkal nem lehet előállni, ilyen dolgokat nem lehet nyíltan előhozni az események után ennyi évvel! Tudod, mik a szokások. Ha valóban a Do'Urden Ház követte el a tettet, ahogy állítod, akkor elismerés jár neki, nem büntetés, hiszen tökéletes munkát végzett. Mint már mondtam, a DeVir Ház nincs többé. Nem létezik!

Alton feszengve ült, félúton a harag és a kétségbeesés között. De SiNafay nem hátrált meg: eddig minden pontosan úgy történt, ahogy várta és remélte.

- De létezik! - jelentette ki a Hun'ett Ház nagyasszonya, és felállt. Lerántotta a csuklyát Alton fejéről. - Mégpedig az ő személyében!

- Gelroos? - kérdezte értetlenül Baenre.

- Nem Gelroos - felelte SiNafay. - Gelroos Hun'ett meghalt ugyanazon az éjszakán, amikor a DeVir Ház elpusztult. Ez a him, Alton DeVir felvette Gelroos személyiségét és pozícióját, hogy elrejtőzzön a Do'Urden Ház további támadásai elől!

Baenre utasításokat sugott a mellette ülő Nagyasszonynak, aztán várt, amíg a másik végigmondta a varázslat szavait. Baenre intett SiNafay-nek, hogy üljön vissza, aztán Altonra nézett.

- Mondd meg a neved! - parancsolta Baenre.

- Alton DeVir vagyok - mondta a varázsló, erőt merítve a nevéből, amelynek kimondására olyan régen várt.

- Ginafae Anya fia, aki a Sorcere diákja voltam azon az éjszakán, amikor a Do'Urden Ház támadott.

Baenre a mellette ülő Nagyasszonyra nézett.

- Az igazat mondja - biztosította őt a szomszédja. Suttogás indult meg az asztal körül.

- Hát ezért hívtam egybe a tanácsot - mondta SiNafay gyorsan.

- Jól van, SiNafay - szólt Baenre Anya. - Elismerésem, Alton DeVir, ötletességedért és túlélőképességedért. Him létedre nagy bátorságról és bölcsességről tettél tanúságot. Nyilván mindketten tudjátok, hogy a tanács nem szabhat ki büntetést egy ilyen régen elkövetett tettért. Miért is tennénk? Malice Anya a Pókkirálynő kegyeltje, Háza pedig nagyon ígéretes. Ennél többet kell felmutatnod, ha büntetést akarsz a Do'Urden Háza.

- Én nem kívánok semmi ilyesmit - felelte gyorsan SiNafay. - Ez az ügy most, harminc év elteltével már nem tartozik a tanács illetékessége alá. A Do'Urden Ház valóban sokat ígérő, négy főpapnővel és rengeteg más fegyverrel, nem is beszélve a kisebbik fiúról, Drizztről, aki osztályelsőként végzett. - Szándékosan hozta szóba Drizztet, mert tudta, hogy ez a név belehasít Baenre lelkébe.

Baenre saját drága fia, Berg'inyon ugyanis az elmúlt kilenc évben mindvégig a ragyogó ifjú Do'Urden mögött végzett a rangsorban.

- Akkor miért háborgattál minket? - kérdezte Baenre Anya, hangjában kétségtelen élel.

- Hogy arra kérjelek benneteket, hunyjakok szemet - dorombolta SiNafay. - Alton most már Hun'ett, az én védelmem alatt áll. Bosszút akar állni a családján elkövetett tettért, és mint a megtámadott család életben maradt tagjának, joga van vádat emelni.

- A Hun'ett Ház mellé fog állni? - kérdezte Baenre Anya, aki egyszeriben kíváncsi és élénk lett.

- Igen - felelte SiNafay. - A Hun'ett Ház elkötelezi magát.

- Bosszúból? - vakkantotta egy másik Nagyasszony, aki szintén inkább kíváncsi volt már, semmint dühös. - Vagy talán félelemből? Én úgy vettem ki ebből, hogy a Hun'ett Ház Nagyasszonya a saját javára akarja felhasználni ezt a nyomorult kis DeVirt. A Do'Urden Ház magasabb rangra áhítozik, Malice Anya be akar kerülni a kormányzótanácsba, ez pedig fenyegetést jelent a Hun'ett Házra nézve, nemde?

- Legyen akár bosszú, akár előrelátás, az igényem - Alton DeVir igénye - jogosnak tekintendő - válaszolta SiNafay. - Közös érdekünk ez. - Alattomosan elmosolyodott, és az Első Anyára nézett. - Talán a fiaink érdeke is, ha azt akarjuk, hogy elérjék, ami megilleti őket.

- Valóban - felelte Baenre Anya, köhögésszerű kacajjal. A Hun'ett és Do'Urden Ház háborúja mindenkinek előnyös lenne, de Baenre szerint korántsem úgy, ahogy azt SiNafay gondolta. Malice valóban hatalmas Nagyasszony, és a családjá ténylegesen a kilencediknél magasabb rangot érdemel. Ha harcra kerül sor, Malice valószínűleg megszerezne a helyét a tanácsban, és kiütné SiNafayt.

Baenre Anya végignézett a többi Nagyasszonyon, és reménykedő arckifejezésükből látta, hogy osztják nézetét. Hadd játssza le a csatát a Hun'ett és a Do'Urden Ház, hisz bármi is lesz a végeredmény, Malice Anya fenyegetése megszűnik. Talán, reménykedett Baenre, egy bizonyos Do'Urden is áldozatul esik a harcban, átengedve fiának a megérdemelt pozíciót.

Aztán az Első Anya kimondta a szavakat, melyekért SiNafay idejött: Menzoberranzan kormányzótanácsának néma engedélyét.

- Akkor az ügy elrendeztetett, nővéreim - közölte Baenre Anya az asztal körül ülők beleegyező bólintásaira. - Milyen jó, hogy nem is ültünk össze ma.

19.

A dicsőség ígérete

Megtalálta a nyomot? - kérdezte suttogva Drizzt, a nagy párdúc mellett haladva. Megveregette Guenhwyvar oldalát, és az izmok ernyedtségéből tudta, hogy nincs veszély a közelben.

- Akkor elmentek - mondta, és belebámult az előttük húzódó folyosó ürességébe. - Gonosz gnóмок, ezt mondta a bátyám, amikor megtaláltuk a nyomukat a tónál. Gonoszak és ostobák. - Elrakta a kardját, és letérdelt a párdúc mellé, karját kényelmesen az állat hátára fektetve. - De elég okosak ahhoz, hogy elkerüljék az őrzőjüket.

A nagymacska úgy nézett föl, mintha minden egyes szavát értené, Drizzt pedig keményen megsimogatta a fejét. Még tisztán emlékezett túlradó örömére, amikor Dinin - Masoj Hun'ett nagy bosszúságára bejelentette -, hogy Guenhwyvart Drizzt mellé helyezi az őrzőjében.

- A párdúc az enyém! - emlékeztette Masoj Dinint.

- Te pedig az enyém vagy! - felelte Dinin, az őrzőjüket vezetője, minden további vitának elejét véve. Amikor tehát a szobrocska mágiája enged, Masoj megidézi Guenhwyvart az Asztrális Sikről és előreküldi, hogy Drizztnak védelmet és társat biztosítson.

Drizzt a fal ismeretlen hőmintázatából tudta, hogy elérték őrzőjüket útvonalluk határát. Szándékosan hagyta le ennyire, a szokásosnál jobban az őrzőjüket többi részét. Bízott benne, hogy ő és Guenhwyvar meg tudják védeni magukat, és így, hogy a többiek messze voltak, pihenhet és élvezni tudja a várakozást. Ezek a magányos percek időt adtak neki arra a végtelen feladatra, hogy rendet teremtsen kusza érzései közt. A látszólag higgadt és mindig helyeselő Guenhwyvar pedig tökéletes hallgatóságot szolgáltatott hangos elmélkedéseihez.

- Néha azon tűnődöm, miért éri ez meg - suttogta Drizzt a macskának. - Nem vonom kétségbe az őrzőjüket fontosságát. Csak ezen a héten egy tucatnyi szörnyet öltünk meg, amelyek veszélyeztethették volna a várost - de miért?

Mélyen a párdúc hatalmas szemébe nézett, és együttlérzést látott benne. Tudta, hogy Guenhwyvar valahogy megértette tépelődését.

- Talán még mindig nem vagyok tisztában saját magammal - tűnődött Drizzt. - Vagy a népemmel. Valahányszor megtalálom az igazság egy szálát, olyan útra vezet, amin nem merek végigmenni, vagy olyan következtetésekre jutok, amit nem tudok elfogadni.

- Drow vagy - mondta valaki a háta mögött. Drizzt azonnal megpördült, és Dinint pillantotta meg.

- A gnóмок elmenekültek előlünk - mondta Drizzt, igyekezőn elterelni a bátyja gondolatait.

- Hát nem tanultad meg, mit jelent drow-nak lenni? - kérdezte Dinin. - Nem értetted meg a történelmünket, és a jövőnk ígéretét?

- Én azt tudom a történelemről, amit az Akadémián tanítottak - felelte Drizzt. - Ezek voltak az első leckéink. De a jövőnk, vagy erről a helyről, ahol élünk, nem sokat tudok.

- Ismered ellenségeinket - szólt Dinin.

- Számtalan ellenséget ismerek - sóhajtotta az öccse. - Tele vannak velük a Mélysötét üregei, és csak arra várnak, hogy lecsaphassanak. De mi nem hagyjuk magunkat, és ellenségeink elhullanak hatalmunktól.

- ő, de az igazi ellenség nem a mi világunk fénytelen barlangjaiban tanyázik - mondta Dinin, ravasz mosollyal. - Az ő világuk számunkra furesa és gonosz. - Drizzt tudta, kikre utal bátyja, de sejtette, hogy eltítkol előle valamit.

- Az elfek - suttogta Drizzt, és az amint e szót kiejtette valósággal előntötték az érzelmek. Egész életében másról sem hallott, mint elvetemült rokonairól, és arról, hogyan kényszerítették le a drow-népet a világ gyomrába. A mindennapi élet feladatai közepette nem sokat gondolt velük, de amikor eszébe jutottak, nevüket litániaként használta élete minden gyűlölt dolga ellen. Ha képes lett volna arra, hogy ő is - mint minden más drow - a felszíni elfeket hibáztassa a drow társadalom igazságtalanságaiért, akkor talán tudott volna reménykedni népe jövőjében. A józan ész nevében elutasította az elf háborúk legendáit, mint újabb hazugságokat, de szíve mélyén, reményeiben kétségbeesetten csüggött ezeken a szavakon.

Visszanézett Dininre.

- Az elfek - ismételte. - Akármilyenek is.

Dinin felkacagott öccse állandó szarkazmusán.

- Olyanok, mint amilyenek tanultad őket - biztosította a fiút. - Hitványak, elképzelhetetlenül gonoszak. Népünk hóhérai, akik évezredekkel ezelőtt elűzték minket, akik...

- Ismerem a meséket - szakította félbe Drizzt, megrémülve haragvó bátyja egyre erősebb hangjától. Hátrapillantott a válla fölött. - Ha az őrzáratnak vége, találkozzunk a többiekkel valahol a város közelében. Ez a hely túl veszélyes az ilyesfajta beszédhez. - Felállt és visszafelé indult, Guenhwyvarral az oldalán.

- Korántsem olyan veszélyes, mint az a hely, ahová nemsokára viszlek - felelte Dinin, változatlanul ravasz mosollyal.

Drizzt megtorpant, és kíváncsian nézett rá.

- Szerintem ismerned kéne - ingerelte a bátyja. - Azért választottak min-ket, mert mi vagyunk a legjobb járőr csapat. Neked valószínűleg fontos szereped volt benne, hogy elnyertük ezt a címet.

- Mire választottak ki?

- Két héten belül elhagyjuk Menzoberranzant - magyarázta Dinin. - Utunk sok napig fog tartani, és messzire visz a várostól.

- Meddig? - kérdezte Drizzt, hirtelen támadt kíváncsisággal.

- Két hétig, talán háromig - felelte Dinin. - De megéri az időt. Mi leszünk azok, öcsém, akik beteljesítik a bosszút leggyűlöltebb ellenségeinken! Mi mérjük rájuk a Pókkirálynő gyilkos csapását!

Drizzt értette a szavakat, de a gondolat túl hihetetlen volt számára.

- Az elfek! - ragyogott fel Dinin ábrázata. - Minket választottak ki a felszíni támadásra!

Drizzt nem jött olyan izgalomba, mint a bátyja, mert nem látta át, mivel járhat egy ilyen küldetés. Nos, legalább láthatja a felszíni elfeket, és szembesülhet reményeivel. De a csalódások, amelyeket az elmúlt években átélt, lehűtötték lelkesedését és noha az ő fajtájának sötét világát némiképp megmagyarázhatja az elfek igazsága, ugyanez valami nagyon fontosat is elvehet tőle.

Nem tudta, hogyan is érezzen.

- A felszín - tűnődött Alton. - A nővérem egyszer járt ott, egy hadjáratban. Azt mondta, csodálatos élmény volt. - Masojra nézett, de nem tudta, hogyan értelmezze a fiatal Hun'ett révült arckifejezését. - Most a ti őrzáratotok teszi meg ugyanezt az utat. Irigyellek érte.

- Márpedig én nem megyek - jelentette ki Masoj.

- Miért? - hűledezett Alton. - Ez valóban ritka alkalom. Menzoberranzan - szerintem Lloth nagy haragjára - már húsz éve nem vezetett hadjáratot a felszínre. A következőig megint eltelhet húsz év, és akkor már nem leszel benne az őrzáratban.

Masoj kinézett Alton szobájának kicsiny ablakán, és szemügyre vette a Hun'ett ház környékét.

- Mellesleg - folytatta halkán Alton - ott fent, távol a fürkész tekintetektől, jó alkalmat találhatsz arra, hogy megszabadulj a két Do'Urdentől. Miért nem akarsz menni?

- Hát elfelejtetted a szabályt, melynek megalkotásában te is közreműködtél? - kérdezte Masoj, és vádlón Alton felé fordult. - Két évtizeddel ezelőtt a Sorcere mesterei úgy határoztak, hogy varázslónak nem szabad a felszín közelébe menni.

- Tényleg - emlékezett a gyűlésre Alton. A Sorcere olyan távolinak tűnt most számára, pedig alig néhány hete tartózkodott csak a Hun'ett Házban. - úgy gondoltuk, hogy a drow mágia másképpen, kiszámíthatatlanul működne a szabad ég alatt - mondta. - Azon a húsz év előtti hadjáraton...

- Ismerem a történetet - morogta Masoj, és befejezte a mondatot Alton helyett. - Egy varázsló tűzgömbje a normális méreténél sokkalta nagyobbra terjedt ki, és számos drow halálát okozta. Ti mesterek ezt veszélyes mellékhatásnak neveztétek, de én inkább arra gondolok, hogy a varázsló egy színlelt baleset álcája alatt szabadult meg néhány ellenségétől.

- Igen - ismerte el Alton. - Így mondja a szóbeszéd. De bizonyíték hiányában... - Nem fejezte be a mondatot, mert látta, hogy Masojt úgysem nyugtatja meg. - Ez már nagyon régen volt - mondta, hogy egy kis reményt keltsen. - Nem említetted meg hivatalosan?

- Nem - felelte Masoj. - Amilyen lassan mennek a dolgok Menzoberranzanban, kétlem, hogy a mesterek egyáltalán elindították a vizsgálatot az ügyben.

- Kár - vélte Alton. - Tökéletes alkalom lett volna.

- Elég ebből! - pirított rá a Hun'ett. - SiNafay Anya nem adott nekem parancsot arra, hogy elpusztítsam Drizzt Do'Urden vagy a bátyját. Már figyelmeztettek, hogy tartsd meg magadnak a személyes vágyaidat. Ha a Nagyasszonya megparancsolja, hogy lesújsak, én megteszem. Alkalmat mindig lehet találni.

- úgy beszélsz, mintha már most tudnád, hogyan fog meghalni Drizzt Do'Urden - mondta Alton.

Gonosz mosoly ömlött el Masoj arcán, amikor a zsebébe nyúlt és elővette az ónix szobrocskát. Az akarat nélküli mágikus szolgát, melyben az ostoba Drizzt olyan botorul megbízik.

- ó, tudom is - felelte. Feldobta Guenhwyvar figuráját, aztán elkapta és maga elé tartotta.

- Tudom.

A kiválasztott rohamcsapat tagjai hamarosan ráébredtek, hogy nem hétköznapi küldetés vár rájuk. A következő héten nem mentek ki járőrözni Menzoberranzából. Ehelyett egész napokat időztek a Melee-Magthere egy elkülönített barakkjában. Szinte minden éber órájukat egy tanácsterem ovális asztala körül töltötték, küszöbön álló kalandjuk részletes terveinek hallgatásával, vagy Hatch'net mester újra és újra ismétlődő meséivel a gonosz elfekről.

Drizzt figyelmesen hallgatta a történeteket, és hagyta, sőt kényszerítette magát, hogy belesüppedjen Hatch'net hipnotikus hálójába. A meséknek igaznak kell lenniük: a fiú nem tudta, hogyan tudna kitartani az elvei mellett, ha netán mégsem igazak.

Dinin ismertette a rajtaütés taktikai előkészületeit, térképeket mutatott a hosszú folyosókról, ahol majd végigmennek, addig sulykolva beléjük mindent, amíg tökéletesen meg nem jegyezték.

A lelkes harcosok - Drizzt kivételével - ezt is figyelmesen hallgatták, végig azon igyekezve, nehogy izgalmuk hangos lelkesedésbe csapjon át. Ahogy a felkészülés hete a végéhez közeledett, Drizzt észrevette, hogy a járőrcsapat egyik tagja nincs jelen. Először arra gondolt, hogy Masoj a Sorcererben hallgatja a reá vonatkozó feladatokat régi mestereitől. De ahogy egyre közeledett az indulás ideje, és a támadási terv végleges alakot öltött, lassan megértette, hogy Masoj nem tart velük.

- Hol a varázslónk? - kérdezte meg az ülés vége felé.

Dinin, akinek nem tetszett a közbeszólás, rámeredt. - Masoj nem jön velünk - felelte. Tudta, hogy a többiek is osztani fogják a fiú aggodalmát, márpedig ez nem jó ilyen kritikus időszakban.

- A Sorcere úgy határozott, hogy varázsló nem léphet a felszínre - magyarázta Hatch'net mester. - Masoj Hun'ett a városban várja meg, amíg visszatértek. Ez természetesen nagy veszteség nektek, hiszen Masoj már számtalanszor bizonyította rátermettségét. De ne féljete, mert az Arach-Tinilith egy papnője elkísér titeket.

- És mi lesz a... - kezdte Drizzt, társai megkönnyebbült suttogása közepette.

Dinin, aki könnyedén kitalálta a kérdést, elvágta a fonalat:

- A macska Masojé - mondta szintelenül. - Itt marad.

- Talán, ha megkérném Masojt - könyörgött Drizzt.

De bátyja kemény pillantása szavak nélkül is válaszolt.

- A felszínen más lesz a taktikánk - mondta a csoportnak, elnémítva a suttogást. - A felszín a nagy, szabad térségek világa, nem a kanyargó alagutaké. Ha észrevettük az ellenséget, azonnal körül kell vennünk őket, hogy elzárjuk a menekülés útját. - Egyenesen az öccsére nézett. - Nincs szükség előőrsre, és egy ilyen ütközetben egy megidézett lény több kárt okozhat, mint amennyi haszna van.

Drizztnek be kellett érnie ezzel a válasszal. A vitának semmi értelme nem lett volna, még akkor sem, ha Masoj netán odaadná a párducot - amit úgysem tenne meg. Kiűzte hát elméjéből a hiábavaló vágyakat, és erőnek erejével igyekezett bátyja szavaira figyelni. Ez lesz fiatal életének legnagyobb kihívása, és legveszélyesebb vállalkozása.

Az utolsó két napon, amikor a közelgő rajtaütés már minden gondolatot áthatott, Drizzt soha nem tapasztalt izgatottságon kapta magát.

Valami nyugtalan energia izzott benne, amitől izzadni kezdett a tenyere, tekintete pedig túlságosan is éberén fürkészte környezetét.

A Guenhwyvarral kapcsolatos csalódás ellenére sem tagadhatta le a benne buzgó várakozást. Ez volt az a kaland, amire mindig vágyott, a válasz azokra a kérdésekre, amelyek népe igazságát keresték. Ott fönt, az idegen világ tágas különösségében, ott leselkedtek a felszíni elfek, az ismeretlen lidércek, minden drow közös ellenségei - és így a drow társadalom összetartó erői. Drizzt előtt ott állt a harci dicsőség, az a lehetőség, hogy méltó bosszút álljon népe

leggyűlöltebb ellenségein. Mindaddig csak közvetlen szükségből harcolt, az edzőteremben vagy az ostoba szörnyek ellen, amelyek a város közelébe tévedtek.

De jól tudta, hogy ez a harc most más lesz. Kardjait ezúttal mélyebb érzelmek ereje fogja áthatni, csapásait népe dicsősége, közös hite fogja vezetni, és a vágy, hogy visszavágjanak elnyomóiknak. Hinnie kellett ebben.

Végigdőlt fekhelyén az indulás előtti éjszakán, és szabályait lassú mozdulatokkal lengette meg a feje fölött.

- Most - suttogta fennhangon a pengéknek, míg lassú, finom táncukat csodálta. - Most az igazság dalát fogjátok zengeni!

Aztán letette a kardokat az ágy mellé, és befordult, hogy várja az áhított álmot.

- Most - ismételte összeszorított foggal, és elszántan villogó szemmel.

Vajon a hit vagy a remény szavai voltak ezek? Drizzt már akkor kizárta ezt a zavaró kérdést, amikor először merült fel a gondolatai között, mert borongásai mellé már nem fértek el újabb kételyek. Már nem fontolgatta a csalódás esélyeit: ennek nincs helye egy drow harcos szívében.

De Dininnek, aki a folyosó árnyékából figyelte öccsét, úgy tűnt, mintha csak gyözködni próbálná magát saját szavai igazságáról.

20.

Az az idegen világ

Az őrzőket tizennégy tagja némán nyomult előre a kanyargó alagutakon és hatalmas termeken át, amelyek egymás után tárultak fel előttük. Mágikus csizmáikban hangtalanul, piwafwiijaikban pedig szinte láthatatlanul suhantak, csak a néma kóddal társalogtak. A talaj emelkedése többnyire csekély volt, ám néha sziklás kürtökön kellett felkúszniuk. Minden egyes lépés közelebb vitte őket céljukhoz. Szörnyek és más fajok területein haladtak át, de a gyűlölt gnómok, sőt, még a duergarok is bölcsen meghúzták magukat. A Mélysötétben kevesen mertek volna arra vállalkozni, hogy egy drow hadjárat útjába álljanak.

Egy hét elteltével már érzékelték a környezet változását. Egy felszínlakó számára a mélység még mindig elképesztő lett volna, de a sötét-elfek megszokták már, hogy ezernyi tonna szikla tornyosul a fejük felett. Minden kanyar után azt várták, hogy a kömennyezet egyszerűen elszáll a fejük fölül, a felszíni világ végtelen ürességébe.

Fuvallatok söpörtek végig rajtuk - nem a földmélyi magma kénes, forró lehelete, hanem nedves levegő, telve a drow számára ismeretlen aromákkal. Fent tavasz volt, bár a sötét-elfek a maguk évszak nélküli világában erről mit sem tudtak. A levegő frissen nyílt virágok és zöldellő fák illatát hozta. A szívfájdító szagok csábító hullámában Drizztnek újra és újra emlékeztetnie kellett magát arra, hogy a hely, amely felé haladnak, velejéig romlott és veszélyes. Talán, gondolta, az illatok csak ördögi csapdák, amelyek a felszíni világ gyilkos szorításába csalják a mit sem sejtő teremtményeket.

Az Arach-Tinilith papnöje, aki kísérte őket, a fal közelében haladt, és ezen az utolsó szakaszon minden egyes hasadékhöz odaszorította az arcát. - Ez elég nagy lesz - mondta egy idő után. - Látóvarázst csinált, és még egyszer benézett a kicsiny, ujjnyi széles résbe.

- Ezen fogunk átmenni? - jelezte egy harcos a társának.

Dinin észrevette a mozdulatokat, és egyetlen szemöldökráncolással elhallgattatta a néma fecsegést.

- Fent nappal van - jelentette be a papnő. - Itt kell várakoznunk.

- Mennyi ideig? - kérdezte Dinin, mert tudta, hogy csapata már igen feszült, lévén a rég várt célhoz oly közel.

- Nem tudhatom - felelte a papnő. - De nem többet, mint a Narbondel fél ciklusa. Tegyük le terheinket, és pihenjünk, amíg lehet.

Dinin szívesebben ment volna tovább, de nem mert vitába szállni a papnővel. A pihenő végül nem is bizonyult hosszúnak, mert néhány óra elteltével, amikor a papnő ismételtén kinézett a hasadékon, közölte, hogy itt az idő.

- Te méssz elsőnek - mondta Dinin az öccsének. Drizzt hitetlenkedve nézett a bátyjára. El sem tudta képzelni, hogyan férhetne át egy ilyen szűk nyíláson.

- Gyere - utasította a papnő, aki egy soklyukú golyót tartott a kezében. - Menj el mellettem, egyenesen előre.

Amikor Drizzt engedelmeskedett, a nő valami varázsszót vakkantott, és a fiú feje fölé tartotta a gömböt. Fekete pelyhek, még a drow ében bőrénél is feketébbek, kezdtek belőle szállingózni. Drizzt gerincén rettentő borzongás futott végig.

A többiek elképedve látták, hogy társuk teste hajszálvékonyra keskenyedik, teljesen lapossá, mintha árnyéka lenne régi önmagának.

Drizzt nem értette, mi történik, de a hasadék hirtelen kitágult előtte. Belesiklott, és - jelen állapotában a mozgást egyszerű koncentrációnak érezve - átcusszant a kis csatorna törésein és kanyarulatain, mint a repedezett sziklán átsuhanó árnyék. Aztán egy hosszú barlangüregben találta magát, szemben az egyetlen kijáratral.

Holdtalan éjszaka volt, de egy mélyben élő drow még ezt is túl világosnak találta. Drizzt úgy érezte, mintha valami húzná a kijárat felé, a nyílt felszíni világba. Utóbb társai is átsuhantak a résen a barlangba; a papnő jött utoljára. A fiú újra érezte a reszketést, amint teste visszanyerte természetes formáját. Hamarosan már mindegyikük sietve ellenőrizte a fegyverét.

- En itt maradok - mondta a papnő Dininne. - Jó vadászatot. A Pókkirálynő szeme rajtatok lesz.

Dinin még egyszer figyelmeztette csapatát a felszín veszélyeire, aztán a kijárat felé indult, egy kis lyuk felé a magas hegy sziklás lejtőjében.

- A Pókkirálynőért - suttogta. Nagy lélegzetet vett, aztán kivezette őket a nyíláson, a szabad ég alá.

A csillagok alá! Míg a többieket láthatóan idegesítették az áruló fények, Drizzt nem tudta levenni a tekintetét a számtalan, misztikusan ragyogó pontocskáról. Emelkedett lélekkel fürdött a csillagfényben, és fel sem tűnt neki a szél szárnyán érkező örömteli énekszó, hisz' annyira illett a környezethez.

Dinin viszont nagyon is meghallotta az éneket, és elég tapasztalt volt ahhoz, hogy rájöjjön: ez a felszíni elfek szörnyűsége hívása.

Végigfűrkészte a látóhatárt, és meg is pillantott egy magányos tábornöveget az erdős völgy távoli nyúlványában. Elszántságra buzdította csapatát - főleg az öccse szeméből igyekezett kitörölni a gyönyörködő pillantást -, aztán elindította őket.

Drizzt látta az aggodalmat társai arcán, amely olyannyira ellentétben állt saját megmagyarázhatatlan nyugalomával. Azonnal sejtette, hogy valami nagyon nincs rendben a helyzettel. A lelke mélyén már abban a pillanatban tudta, ahogy kiléptek az alagútból, hogy ez nem az a gonosz világ, amit az Akadémia mesterei oly buzgón ócsároltak. Szokatlan volt ugyan számára, hogy nincs a feje fölött kömennyezet, de nem kellemetlen. Ha ezek a szívébe markoló csillagok valóban az elkövetkező nap eseményeit jelzik, ahogy Hatch'net mester állította, akkor nem is lesz olyan szörnyű az a következő nap.

Egyetlen dolog zavarta csak meg a szabadságot, amit Drizzt érzett: nem tudta, ő lett valamilyen érzéki csalódás áldozata, vagy a társai - és a bátyja - látják környezetüket valamiféle hállyogon keresztül.

újabb megválaszolatlan kérdés terhe nehezedett a vállára: vajon kellemes érzése a gyengeség jele, vagy az igazság tudatáé volt?

- Ez a mi hazánk gombaligeteinek itteni megfelelője - mondta Dinin, miközben egy kis erdő szélén vágta át. - Nem értelmes, és nem árt nekünk.

Mindennek ellenére a fiatal sötét-elfek összerendeztek és kardjukhoz kaptak, valahányszor mókusz zörrent fölöttük az ágon, vagy egy láthatatlan madár szólalt meg az éjszakában. A drow világa néma volt, alapjaiban más, mint egy tavaszi erdő zsongó élete, és a Mélysötétben majdnem minden élőlény tudott, és általában akart is ártani annak, ami behatolt a területére. Még a tücsök ártatlan ciripelése is baljóslatú fenyegetés volt az éber drow füleknek.

Dinin jó irányba haladt, így a tündeének hamarosan elnyomott minden más hangot, és a tűz fénye is láthatóvá vált a bozótban keresztül. A felszíni elfek a legéberebb fajta voltak, és egy embernek - vagy akár egy osonó félszerzetnek - nagyon kevés esélye lett volna arra, hogy meglepje őket.

De ezen az éjszakán drow-k vadásztak, akik ügyesebben lopóztak, mint a félelmetes nagyragadozók. Lépteik semmilyen zajt nem ütöttek, még a száraz avaron sem, míves páncéljuk pedig, mely tökéletesen követte testük vonalát, hangtalanul követte mozdulataikat. Észrevétlenül vették körül a kis tisztást, ahol egy csapat tünde táncolt és énekelt.

Az elfek gondtalan játékaiba belefeledkezve, Drizzt alig vette észre bátyja néma kódokban kiadott parancsait. Sok gyerek is táncolt a sokaságban. Csak kisebb termetűk árulta el gyerek mivoltukat, mert a felnőttek ugyanolyan szabadon és lelkesen mozogtak, mint ők. Mindnyájan olyan ártatlannak, olyan élénknek és vágyódónak látszottak, és olyan nyilvánvalóan kötötte össze őket valami erős barátság, amelyet Drizzt Menzoberranzanban sohasem tapasztalt. Hatch'net története a gonosz, gyűlölködő nyomorultakról egyszerűen teljesen valószínűtlennek tündek.

Drizzt inkább csak érezte, semmint látta, hogy csapata mozgásba lendül, de mégsem tudott elszakadni az eléje táruló látványtól. Dinin megveregette a vállát, és az övében csüngő kis számszeríjra mutatott, aztán az egyik közeli bokor mögé lépett.

Drizzt meg akarta állítani a bátyját és a többieket, azt akarta, hogy várjanak és nézzék meg jól a felszíni elfeket, akiket olyan sietősen neveztek ki ellenségeiké. úgy érezte, mintha lába gyökeret vert volna, nyelve pedig elnehezült a száját hirtelen meglepő szárazságtól. Dininre nézett, és csak remélhette, hogy bátyja tévesen a harci kedv megnyilvánulásának értelmezi nehéz lélegzését.

Aztán éles füle hirtelen felfogta a tucatnyi íjhúr finom pendülését.

Az elfek dala egy pillanatig még folytatódott, majd a csoport több tagja a földre rogyott.

- Ne! - kiáltotta tiltakozva Drizzt. A szót valami olyan mélyről jövő harag lökte ki az ajkán, amit nem is tudott felfogni. A tiltás úgy hangzott, mint a támadó drow-k valami újabb harci kiáltása. Mielőtt a felszíni elfek felocsúdhattak volna, Dinin és a többiek már le is rohanták őket.

Drizzt maga is belépett a tisztás fénykörébe fegyverrel a kezében, bár fogalma sem volt arról, mit tegyen. Csak a harcnak akart véget vetni, az előtte kibontakozó jelenetet akarta megállítani.

Saját erdei otthonukban biztonságban érezvén magukat, a felszíni elfek még csak fegyvert sem hordtak maguknál. A drow harcosok könyörtelenül vágta rendet köztük. Lemészárolták őket, de még azután is kaszabolták őket, miután az élet utolsó szikrája is eltávozott testükből.

Az egyik ijedt nő, akinek valahogy sikerült kitérni a csapások elől, egyenesen Drizzt elé keveredett. A fiú beleszúrta fegyvere hegyét a földbe, hogy megpróbálja legalább egy kicsit megnyugtatni.

Aztán a nő megrándult, ahogy egy kard hasított bele hátulról, és hegye áthatolt karcsú alakján. Drizzt bénultan és iszonyodva figyelte, hogy a mögötte álló drow harcos kétkézre fogja a kardját, és vadul megcsavarja. Az elf nő élete utolsó illanó pillanatában egyenesen Drizztre nézett, a tekintete kegyelemért esdekelt. Hangja véres bugyborékolásba fulladt.

Arcán elragadtatott kifejezéssel, a drow harcos kirántotta belőle kardját, és egyetlen csapással elválasztotta a nő fejét a nyakától.

- Vérbosszú! - kiáltotta oda Drizztnek, haragtól eltorzult arccal.

Szeme olyan démoni fényben izzott, amitől a fiú teljesen lebénult. A harcos még egyet szúrt az élettelen testen, aztán újabb préda után nézett.

Egy pillanattal később egy másik elf, egy fiatal lány tört ki a mézárslásból és Drizzt felé rohant, újra és újra egyetlen szót sikoltozva. A felszíni elfek nyelvén kiáltozott, Drizzt számára idegen dialektusban, de amikor a fehér, könnyáztatta arcra nézett, az ifjú drow azonnal megértette, mit mond. A lány a lába előtt heverő megcsonkított testre meredt: fájdalom legyőzte a saját közelgő végzete miatt érzett rettegést is. Csak sírni tudta:

- Anyám!

Düh, iszonyodás, fájdalom és még ezernyi más érzés rohanta meg Drizztet abban a szörnyű pillanatban. Menekülni akart az érzéseitől, elveszni fajtársai vak örvényében, és elfogadni a csúf valóságot.

Milyen könnyű is lenne elhajtani a lelkiismeretet, ami annyi fájdalmat okoz neki.

Egy elf gyermek ott rohant el a drow előtt, de szinte nem is látta, mert pillantását halott anyjára szegezte. Nyaka védtelenül állt bármilyen csapás előtt. Drizzt felemelte a kardját, immáron képtelenül arra, hogy különbséget tudjon tenni irgalom és gyilkosság között.

- Rajta, öcsém! - kiáltott feléje Dinin. A kiáltás áthatolt a társak harci ordításán, és vádként csengett a második fiú fülében. Drizzt fölnézett, hogy megkeresse tekintetével bátyját, aki tetőtől-talpig véresen állt egy halom lemészárolt elf holtteste között.

- Ma megismered a dicsőséget, mit jelent drow-nak lenni! - rikkantotta Dinin, és öklét győzelmesen a levegőbe emelte.

- Ma a Pókkirálynőt dicsérjük!

Drizzt valamit válaszolt, aztán vicsorogva visszafordult a gyilkos csapásra.

Majdnem megtette. Céltalan haragjában Drizzt Do'Urden majdnem olyan lett, mint a fajtája. Majdnem kioltotta az élet lángját a gyönyörű gyermek szikrázó szemeiben.

De az utolsó pillanatban a kislány ránézett, és csillogó szeme mintha tükröt tartott volna Drizzt megfeketedő lelke elé. Ebben a tükröképben, a kezét vezető harag visszaverődésében Drizzt Do'Urden végre magára talált.

A szeme sarkából Dinint figyelve, kardjával erőteljesen lecsapott, és szándékosan elhibázta a gyereket. Ugyanazzal a mozdulattal, a másik kezével megragadta a kislányt, és arccal lefelé a földre rántotta.

A kislány sértetlenül, ámde rémülten sikoltozott. Drizzt látta, ahogy Dinin megint az égre emeli öklét, aztán elfordul.

A második fiúnak gyorsan kellett cselekednie: a harc már közeledett a gyászos végkifejlethez. Ijesztő pontossággal végigvágott kardjával a fekvő gyermek hátán: felszakítva a ruhát, de még csak meg sem karcolta a gyenge bőrt.

Aztán a fejnélküli holttest vérével tette teljessé a csalást. Komor elégtétellel gondolt arra, hogy az elf anya biztosan örülne, ha tudná, hogy halálában megmentette lánya életét.

- Maradj fekvé - suttozta a gyerek fülébe. Tudta, hogy a kislány valószínűleg nem érti a nyelvét, mégis, hangjának megnyugtató színezetével igyekezett tudtára adni a feladatot. Csak remélhette, hogy jó munkát végzett, amikor Dinin és néhány másik társa odament hozzá.

- Jól csináltad! - dicsérte bátyja túláradoán, reszketve az izgalomtól. - Egy halom ork-csali meghalt, közülünk pedig még csak meg sem sebesült senki! Menzoberranzan nagyasszonyai elégedettek lesznek, még ha nem is zsákmányolunk semmit ettől a szálnalmas népségtől. - A Drizzt lábánál heverő halomra nézett, aztán vállon veregette az öccsét.

- Azt hitték, hogy elmenekülhetnek? - röhögött.

Drizzt keményen küzdött feltörő undora ellen, de bátyját úgy lázba hozta a vérfürdő, hogy amúgy sem vette volna észre.

- Persze, itt voltál te! - folytatta Dinin. - Két áldozat Drizztté!

- Csak egy! - tiltakozott egy másik, és Dinin mellé lépett. A második fiú keményen megmarkolta kardját, és összeszedte minden elszántságát. Ha a közeledő drow észreveszi a csalást, minden erejével harcolni fog az elf gyerekért. Megöli a társait, de még a bátyját is, hogy megmentse a csillogó szemű kislányt - hacsak őt is le nem vágják. De akkor legalább nem kell majd végignéznie a gyerek halálát.

Szerencsére erre nem került sor.

- Drizzt intézte el a gyereket - mondta a drow Dininek -, de én öltem meg a nőt! Én már akkor a hátába szúrtam, amikor az öcséd még elő sem vette a kardját!

Drizzt szinte ösztönösen cselekedett, mintegy védekezésül az őt körülvevő gonoszság ellen. Nem is volt tudatában tettének abban a pillanatban, csak a hencegő drow-t látta, amint a hátán fetrengve az arcát markolássza és fájdalmasan nyöszörög. A fiú csak ekkor érzékelte az égő fájdalmat a kezében, és látta, hogy ujjait és a kard markolatát vércseppek borítják.

- Ez mire volt jó? - kérdezte Dinin.

Drizztnek gyorsan kellett döntenie. Nem válaszolt a bátyjának.

Elnézett mellette, a földön vonagló alakra, és a szívében felgyülemlett minden haragot egyetlen olyan átokba sűrítette, amit a többiek elfogadnak és értékelnek.

- Ha még egyszer elhalászol előlem egy prédát - fröcsögte, hamis szavait igaz haragba burkolva -, akkor a nyakától elválasztott fejet a tiédde fogom kicserélni!

Drizzt érezte, hogy a lábánál fekvő gyerek minden igyekezete ellenére is halkan zokogni kezd. úgy döntött, nem kísérti tovább a szerencsését. - Gyertek - morogta. - Hagyjuk itt ezt a helyet. A felszíni világ bűze megrontja a szám ízét!

Elviharzott, a többiek pedig felnyalábolták leütött társukat, és követték.

- Végre - suttogta Dinin, ahogy öccse határozott lépéseit figyelte. - Végre megtanultad, mit is jelent drow harcosnak lenni!

Dinin a maga vakságában persze sohasem érthette meg szavainak iróniáját.

- Van még egy feladatunk, mielőtt hazatérünk - közölte a papnő a csapattal, amint elérték a barlang bejáratát. Egyedül ő ismerte a hadjárat másodlagos célját. - Menzoberranzan Nagyasszonyai azért küldtek minket ide, hogy tanúi legyünk a felszíni világ szörnyűségének, és figyelmeztethessük a fajtánkbeliakat!

A fajtánkbeliakat? - tűnődött Drizzt sötét szarkazmussal. Amennyire ő látta, a drow-k máris megismerték a felszíni világ rémeit: saját magukat.

- Ott! - kiáltotta Dinin, és a keleti láthatár felé mutatott.

Vékonyka derengés-csík rajzolta ki a távoli hegyek körvonalait. Egy felszínlakó észre sem vette volna, de a sötét-elfek tisztán látták, és mindannyian, még maga Drizzt is, ösztönösen visszahőköltek.

- Hát ez gyönyörű - jegyezte meg Drizzt merészen, miután néhány másodpercig szemlélte a látványt.

Dinin jéghideg pillantást vetett rá, de még így is barátságosnak hatott ahhoz a tekintethez képest, amit a papnő lövellt a második fiú felé.

- Vegyétek le a köpenyeiteket és a felszereléseket, még a páncélt is - utasította a csapatot. - Gyorsan. Tegyétek be a barlang sötétjébe, hogy ne érje őket fény.

Amikor mindezt végrehajtották, a papnő kivezette őket az egyre növekvő fénybe.

- Figyeljétek - hallották komoly parancsát.

A keleti égbolt lassan bíbor-rózsaszínes árnyalatot kapott, aztán tiszta rózsaszín lett, fénye heves hunyorgásra készítette a sötét-elfeket. Drizzt haraggal gondolt mindazokra a tanokra, amelyeket Hatch'net mester súlykolt beléjük a felszíni elfekről.

Aztán megtörtént: a napkorong felső pereme kibukkant a keleti horizonton. Melegétől, életadó energiájától, a felszíni világ egyszerűen feléledt.

Ugyanezek a napsugarak viszont a tűz erejével ostromolták a drow szemeket, szinte belevájtak az ilyen látványhoz nem szokott szemgolyókba.

- Figyeljétek! - kiáltott rájuk a papnő. - Legyetek tanúi a legmélyebb szörnyűségnek!

A harcosok egymás után kiáltottak fel a fájdalomtól, és tántorodtak be a barlang sötétjébe, míg végül Drizzt egyedül maradt a papnő mellett, a kelő napban. Valójában a fény ugyanúgy bántotta a fiú szemét, mint a társaiét, de ő tűrte, mert tisztítótüznek tekintette, amely felszabadítja a lelkét.

- Gyere - mondta neki a papnő egy idő után. Nem értette, miért áll még ott. - Már megszereztük a tanúságot. Most már visszatérhetünk a hazánkba.

- A hazánkba? - kérdezte Drizzt keserűen.

- Menzoberranzanba! - kiáltotta a papnő, mert azt hitte, hogy a him megzavarodott. - Gyere, mielőtt ez a pokoltűz leégeti a húst a csontjaidról. Hadd szenvedjék csak felszíni rokonaink a lángokat, gonosz lelkük méltó büntetéseként!

Drizzt reménytelenül felkacagott. Méltó büntetés? Azt kívánta, bár ezernyi ilyen napot tudna leszakítani az égről; berakná őket Menzoberranzan minden kápolnájába, hogy ott ragyogjanak örökké.

De aztán nem bírta tovább a fényt. Szédelegve támolygott vissza a barlangba, és felhúzkodta ruháit. A papnő kezében már ott volt a kis golyó, és megint Drizzt csusszant át elsőnek a szűk hasadékon. Amikor az egész csapat összegyűlt az alagútban, Dinin az élre állt, és visszavezette őket az ereszkedő járat sűrűsödő homályába - vissza lefelé, létük örök sötétségébe.

21.

Az istennő öröme

Eleget tettetek az istennő akaratának? - kérdezte Malice Anya, legalább annyira fenyegetően, mint érdeklődve. A Do'Urden Ház papnői, Briza, Vierna és Maya közömbösséget tettetve, mélyen elrejtett irigységgel álltak mellette.

- Egyetlen drow sem halt meg - felelte Dinin, a drow gonoszság édes hangján. - De őket mind egy szálig levágtuk! - Már a mérszárlás emlékére is megnyalta a szája szélét.

- Te hányat? - szakította félbe a Nagyasszony, akit jobban érdekelt saját családjának eredménye, mint a hadjárat általános kimenetele.

- Ötöt - felelte Dinin büszkén. - Ötöt öltem meg, és mind az öt nő volt!

A Nagyasszony mosolyától Dinin hátán végigfutott a hideg. Aztán Malice összeráncolt szemöldökkel Drizzt felé fordult.

- És ő? - kérdezte, eleve felkészülten a kedvezőtlen válaszra. Malice nem kételkedett kisebbik fia fegyverforgató képességeiben, de kezdte sejteni, hogy a második fiúban túl sok van Zaknafein érzelmességéből.

Dinin mosolya megzavarta. Bátyja odament hozzá, és kényelmesen a vállára támaszkodott.

- Drizzt csak egyet ölt meg - kezdte -, de az lánygyerek volt.

- Csak egyet? - vicsorgott Malice.

Oldalt, az árnyak közt Zaknafein undorral hallgatta a beszélgetést. Legszívesebben felordított volna Dinin rettentő szavaira, de nem tehetette. A rengeteg borzalom között, amivel Zak Menzoberranzanban találkozott, ez volt a legnagyobb csalódás. Drizzt megölt egy gyereket.

- De ahogy csinálta! - kiáltott fel Dinin. - Szétszabdalta! Lloth minden haragját beleadta a vágásaiba! A Pókkirálynő valószínűleg az ő tettét értékelte a legtöbbre.

- Csak egyet - mondta Malice Anya, alig valamivel enyhültebben.

- Kettő lett volna - folytatta Dinin -, de Shar Nadal, a Maevret Házból elszedett egyet előle. - Egy nőt.

- Akkor Lloth kegyes lesz a Maevret Házhoz - következtetett Briza.

- Nem - felelte Dinin. - Drizzt megbüntette Shar Nadalt. A Maevret Ház fia pedig nem válaszolt a kihívásra.

Az emlék mélyen megragadt Drizzt agyában. Azt kívánta, bárcsak Shar Nadal visszaütött volna, hogy ő méginkább levezethesse dühét. De még ez a kívánság is büntudatot keltett benne.

- Jó munkát végeztetek, gyermekeim - ragyogott Malice most már elégedetten, hogy mindketten megfelelően kivették részüket a rajtaütésből. - A Pókkirálynő kegyesen fog a Do'Urden Háza tekinteni ezért a tettért. Győzelemre fog vezetni minket az ismeretlen Ház ellen, amely a vesztünkre tör.

Zaknafein a padlóra szögezte tekintetét, amikor elhagyta a fogadótermet, közben idegesen simogatta kardja markolatát. Eszébe jutott az a harc, amikor rászedte Drizztet a fénybombával, és a fiú ott állt előtte legyőzve, védtelenül. Akkor megmenthette volna az ártatlan ifjút szörnyű sorsától. Akkor és ott megölhette volna, hogy megkímélje a menzoberranzani élet kegyetlenségeitől.

Zak megállt a hosszú folyosón, és visszafordult az ajtó felé.

A két Do'Urden fiú éppen akkor lépett ki rajta. Drizzt egyetlen vádló pillantást vetett egykori mesterére, aztán tüntetően befordult az egyik oldalfolyosóba.

Tekintete a fegyvermester velejéig hatolt.

- Hát ezt is megértük - mormolta magában Zak. - A Do'Urden Ház legifjabb harcosát eltöltötte a fajunkra olyannyira jellemző gyűlölet, és megtanult megvetni engem azért, ami vagyok.

Ismét csak arra az edzőtermi pillanatra tudott gondolni, arra a sorsfordító percre, amikor Drizzt élete egyetlen hajszálon függött. Valóban az lett volna az irgalmas cselekedet, ha akkor megöli.

De a fiatal drow pillantása olyan mély sebet ejtett a szívére, hogy Zak igazából el sem tudta dönteni, kinek lett volna ez nagyobb jótétemény: Drizztnak vagy neki magának.

- Hagyj magunkra - parancsolta SiNafay, amikor besuhant a gyertyafénnyel megvilágított kis szobába. Alton csak hápogni tudott erre a kérésre, hisz végül is a saját szobájában volt! De aztán bölcsen belátta, hogy SiNafay a család Nagyasszonya, a Hu'nett Ház teljhatalmú ura. Néhány esetben meghajlás után, késlekedéséért mentegetőzve hátrált ki a szobából.

Masoj figyelmesen szemügyre vette anyját, miközben Alton távozására várt. SiNafay izgatott hangjából tudta, hogy valami fontos dologról lehet szó. Valami olyat tett volna, amivel megharagította az anyját? Vagy talán, ami valószínűbb, Alton csinált valamit? Amikor SiNafay visszafordult feléje, és arca ördögi vigyorba torzult, Masoj látta, hogy nincs baj.

- A Do'Urden Ház hibázott! - sziszegte. - Elvesztette a Pókkirálynő kegyét!

- Hogyhogy? - kérdezte fia. Tudta, hogy Drizzt és Dinin sikeres hadjáratból tértek meg, amiről az egész város a legnagyobb elismerés hangján beszélt.

- Nem tudok részleteket - felelte SiNafay Anya, némi mértéktartással. - Egyikük, nyilván valamelyik fiú, olyasmit tett, ami nem tetszik Llothnak. Ezt a Pókkirálynő egyik szolgálóleányától tudom, tehát így kell lennie!

- Malice Anya hamar helyrehozza a hibát - vélte Masoj. - Vajon mennyi időnk van addig?

- Malice Anya nem fog értesülni Lloth nehezteléséről - felelte SiNafay. - Legalábbis egy ideig nem. A Pókkirálynő mindenről tud. Tudja, hogy a Do'Urden Ház megtámadását tervezzük, és Malice Anya legfeljebb valami szerencsétlen véletlen révén tudhatja meg, milyen reménytelen helyzetben van, mielőtt elpusztul a Háza!

- Gyorsan kell cselekednünk - folytatta SiNafay Anya. - Narbondel tíz ciklusán belül meg kell kapniuk az első csapást! Aztán hamarosan kezdődik a teljes harc, mielőtt a Do'Urden Ház összefüggést találna a soraiban elszenvedett veszteség és a mi Házunk között.

- És mi lesz az a veszteség? - kérdezte Masoj, azt gondolva - és remélve -, hogy már tudja a választ. Az anyja felelete zene volt fülének. - Drizzt Do'Urden - dorombolta -, a kedvenc fiú. Öld meg. Masoj hátradőlt, és vékony ujjait összefonta a tarkóján. A parancson elmékedett.

- Nem hibázhatsz - figyelmeztette az anyja.

- Nem fogok - biztosította őt Masoj. - Drizzt akármilyen fiatal, máris erős ellenfél. Ezenkívül a bátyja, a Melee-Magthere volt mestere sosem tágit mellőle. - Csillogó szemmel nézett az anyjára. - Megölhetem őt is?

- Légy óvatos, fiam - válaszolta SiNafay. - A te célpontod Drizzt Do'Urden. Minden igyekezetet az ő halálára összpontosítsd.

- Ahogy parancsolod - felelte a fiú, mély meghajlással.

SiNafaynek tetszett, hogy fia kérdezősködés nélkül engedelmeskedik. úgy indult kifelé a szobából, hogy teljes mértékben meg volt győződve róla: Masoj képes tökéletesen végrehajtani a feladatot.

- De ha Dinin Do'Urden az utadba áll - mondta, hogy valamivel azért megjutalmazza a fiút engedelmisségéért -, őt is megölheted.

Masoj tekintete ha lehet, még jobban felcsillant erre a megbízatásra.

- De nem hibázhatsz! - mondta SiNafay, ezúttal olyan nyílt fenyegetéssel hangjában, hogy Masoj lelkesedése menten megcsappant. - Drizzt Do'Urdennek tíz napon belül meg kell halnia!

Masoj kiűzött az agyából minden zavaró gondolatot, ami Dininre vonatkozott.

- Drizztnek meg kell halnia - suttogta újra és újra, még az anyja távozása után is. Már azt is tudta, hogyan fogja megcsinálni.

Csak abban reménykedett, hogy a megfelelő alkalom nem soká várat magára.

A felszíni hadjárat szörnyű emléke állandóan üldözte, kísértette Drizztet Daermon N'a'Shezbaernon termeiben. Azonnal kisetett a fogadócsarnokból, amikor Malice Anya elbocsátotta, és a bátyja elől is kitért, hogy minél hamarabb egyedül maradhasson.

De a képektől nem tudott szabadulni: az elf kislány szemének megtört csillogása, ahogy meggyilkolt anyja holtteste fölött térdel; a haldokló elf nő iszonyodó tekintete, ahogy Shar Nadal kaszabolja, örökké kísértette. A felszíni elfek befészkeltek magukat gondolataiba, és nem tudta őket kiűzni onnan. Ott mentek mellette, amikor járt, éppoly valóságosan, mint amilyenek akkor voltak, amikor Drizzt csapata rájuk rontott, örvendező daluk közepette.

Nem tudta, lesz-e még valaha egyedül.

Szemét a földre szegezve, teljesen belemertülve a veszteség üres érzésébe, Drizzt nem figyelt maga elé. Rémülten ugrott hátra, amikor egy sarkon befordulva beleütközött valakibe.

Zaknafein állt előtte.

- Hát itthon vagy - mondta a fegyvermester közönyösen. Üres tekintete nem árulkodott kavargó érzelmeiről.

Drizzt nem tudta, hogy jól leplezte-e fintorát.

- Egy napra - válaszolta ugyanolyan színtelenül, habár ő sem volt kevésbé dühös Zaknafeinre. Most, hogy elsőkézből tapasztalta a drow elfek vérengzését, Zak híres tettei csak még gonoszabbnak tündek a szemében. - Az őrzáratom megint indul, a Narbondel első fényekor.

- Ilyen hamar? - kérdezte a fegyvermester, valóban meglepetten.

- Hívtak minket - felelte Drizzt, és indult volna tovább, de a férfi elkapta a karját.

- általános őrzárat? - kérdezte.

- Nem, irányított - közölte Drizzt. - Mozgolódás van a keleti alagútban.

- Hát ezért szólítják a hősöket - kacagott Zak.

A fiú nem felelt azonnal. Vajon gúny volt Zaknafein hangjában? Talán inkább irigység, mert a két Do'Urden fiú kimehetett harcolni, míg neki itthon kellett maradnia, hogy ellássa a család harci oktatójának feladatát. Ennyire vérszomjas lenne, hogy még ezeket a kötelező feladatokat is irigylitől? Hát nem ő képezte ki a család fiait? És száz másikat: élő fegyvert, gyilkosokat csinált belőlük.

- Mennyi ideig lesztek oda? - faggatózott Zak.

Drizzt a vállát vonogatta.

- Legfeljebb egy hétig.

- És utána?

- Hazajövünk.

- Remek - mondta a férfi. - Örülni fogok, ha majd megint a Do'Urden Ház falai közt láthatlak. - De a fiú egy szavát sem hitte.

Aztán Zak hirtelen vállon veregette, hogy a váratlan mozdulattal próbára tegye Drizzt reflexeit. De Drizzt inkább meglepődött, mint megrémült, és nem reagált, hisz' nem volt biztos abban, mi volt a fegyvermester szándéka.

- Lejöhetnél a gyakorlóterembe - mondta Zak. - Te meg én, ahogy régen.

Az lehetetlen! - ordította volna legszívesebben Drizzt, de végül visszafogta magát, és beleegyezően bólintott.

- Örömmel - felelte, és titokban arra gondolt, milyen elégtétel lenne a számára, ha térdre kényszeríthetné egykori mesterét. Most már ismerte az igazságot a népéről, és tudta azt is: gyenge ahhoz, hogy bármin is változtasson. Talán csak saját életét tudná mássá tenni. Talán azzal, ha elpusztítja Zaknafeint, legnagyobb csalódását, el tud határolódni az őt körülvevő rossztól.

- Hát ez remek - mondta Zak baráti hangon, hogy leplezze valódi gondolatait - amelyek megegyeztek a fiúéival.

- Akkor hát egy hét múlva - szólt Drizzt, és elindult. Képtelen volt tovább elviselni annak a drow-nak a társaságát, aki valaha a legjobb barátja volt, és aki, mint a fiú rájött, valójában ugyanolyan képmutató és gonosz, mint a többiek.

- Kérlek, Nagyasszonyanyám - nyöszörögte Alton. - Ez az én jussom. Könyörgök neked!

- Maradj nyugodtan, ostoba DeVir - felelte SiNafay. A hangjába némi szánalom vegyült, olyan érzelm, amit ritkán érzett, és szinte sosem mutatott ki.

- De én annyit vártam...

- A te időd is el fog jönni - mondta SiNafay, már fenyegetőbben. - Egyszer már így is próbálkozhattál.

Alton döbrent felkiáltása mosolyt csalt SiNafay arcára.

- Igen - szólt. - Tudok szerencsétlen kísérletről Drizzt Do'Urden ellen. Ha Masoj közbe nem lép, az ifjú harcos valószínűleg levágott volna.

- Elpusztíthattam volna! - hörgött Alton.

SiNafay nem vitatkozott.

- Talán győzhettél volna - mondta -, de akkor egész Menzoberranzan közös haragja szállt volna a fejedre, mint gyilkos gonosztevőre!

- Nem érdekel!

- De akkor érdekelt volna, azt megmondhatom! - sziszegte SiNafay Anya. - Elpackáztad volna a lehetőségedet a teljesebb bosszúra! Bízz bennem, Alton DeVir. A te győzelmed - a mi győzelmünk - már közel!

- Masoj megöli Drizztet és talán Dinint is - dörögte keserűen Alton.

- Vannak más Do'Urdenek is, akik eleshetnek Alton DeVir kezétől - ígérte SiNafay. - Főpapnők.

Alton nem tudott szabadulni a csalódástól, hogy nem ölheti meg Drizztet. Nagyon vágyott erre a prédára. A második fiú szégyenbe hozta akkor a Sorcere szobájában: gyorsan és csendben meg kellett volna halnia.

Alton ki akarta köszörülni ezt a csorbát.

De ugyanakkor SiNafay ajánlata sem volt érdektelen. Az a gondolat, hogy megölheti a Do'Urden Ház egy-két főpapnőjét, egy csöppet sem volt kellemetlen számára.

A bársonyos ágy puhasága, amely olyannyira elütött Menzoberranzan kemény kövilágának valóságától, nem adott enyhülést Drizzt kínjaira. Újabb szellemalak tűnt fel a fejében nyüzsgő képek közt: Zaknafein látomása.

Dinin és Vierna elmondták az igazságot a fegyvermesterről, szerepéről a DeVir Ház pusztulásában, és arról, mennyire élvezte a többi drow gyilkolását - olyan drow-két, akik semmit sem ártottak neki, és nem érdemelték ki haragját.

Tahát Zaknafein is részt vesz a drow-k ördögi játszmájában, a Pókkirálynő kegyeiért folytatott szüntelen harcban.

- Az is ennyire tetszett neki, amit a felszínen tettem? - motyogta Drizzt, és a kimondott szavak szarkazmusa némi enyhülést hozott neki.

Az a megnyugvás, amit az elf gyermek megmentése felett érzett, eltörpült a többi rajtaütő drow túláradó gonoszsága mellett. Még az anyja is mennyire élvezte a véres mészárlásról szóló beszámolót. Drizzt még élénken emlékezett az elf gyerek rettegő pillantására, amikor meglátta halott anyját. Vajon őt magát, vagy bármelyik más sötét-elfet megrázná ennyire ez a látvány? Nem valószínű, gondolta. Drizzt semmiféle szeretetet nem érzett Malice iránt; a legtöbb drow-t túlságosan lefoglalná, hogy az anyja halálának rá vonatkozó következményeit mérlegelje, mintsem hogy veszteséget érezzen.

Vajon Malice-t izgatná, ha valamelyik fia elesett volna a hadjáratban? Drizzt erre is sejtette a választ. Malice csak azzal törődött, hogy a hadjárat mennyiben növeli az ő hatalmát. Neki csak az volt a fontos, hogy gyermekei az ördögi istenség kedvére tegyenek.

Vajon mit tenne Lloth a Do'Urden Házzal, ha ismerné a második fiú tetteinek igazi hátterét? Drizzt nem tudta felmérni, hogy mennyire érdeklődött a Pókkirálynő a hadjárat iránt, ha ugyan odafigyelt egyáltalán. Lloth mindig is rejtély volt számára, amit nem is igen akart megfejtetni.

Vajon haragra gerjedne a királynő, ha tudná a hadjárat igazi történetét? Ha ismerné a fiú valódi gondolatait?

Drizzt beleremegett, amikor a büntetésre gondolt, amiért talán egyedül önmagát okolhatná, de már szilárdan elhatározta magát tettei mellett, bármi legyen is a következményük. Egy hét múlva visszatér a Do'Urden házba. És akkor elmegy a gyakorlóterembe, hogy újra találkozzék régi mesterével.

Egy hét múlva megöli Zaknafeint.

Teljesen elmerülve veszélyes, de szívbőljövő döntésének érzelmi útvesztőjében, Zaknafein alig hallotta a reszelős zajt, ahogy végighúzta a fenőkövet kardja csillogó élén.

A fegyvernek tökéletes állapotban kellett lennie, egyetlen csorba vagy görbület nélkül. Ezt a tettet rosszakarat vagy düh nem vezérelheti.

Egyetlen pontos vágás, és örökre megszabadul önnön kudarcainak démonaitól, és újra elvonulhat szobája magánszentélyébe, saját titkos világába. Egyetlen pontos vágás, és túl lesz azon, amit már tíz évvel ezelőtt meg kellett volna tennie.

- Bár akkor lett volna elég erőm - borongott. - Mennyi keserűségtől kímélhettem volna meg Drizztet? Vajon mennyi fájdalmat okozhattak neki ott az Akadémián, hogy így megváltozott? - Szavai tompán csengtek az üres szobában. Csak szavak voltak, haszontalanok most, hogy már eltökélte: a fiú tettei túlnőttek a józan ész határain. Drizzt drow harcos, a cím minden kegyetlen velejárójával együtt.

Zak nem lett volna képes erre a döntésre, ha akár csak színleg is tartotta volna valamire nyomorult életét. Ezúttal nem fogja majd vissza a kardját. Meg kell ölnie Drizztet.

22.

Gnómok, gonosz gnómok

A Mélysötét kanyargós járatainak útvesztőiben ott lopóztak a svirfnebliek, a mélység gnómjai. Nem voltak sem jók, sem gonoszak; a mindent átható gonoszság világától távol éltek és gyarapodtak. Büszke harcosoknak, ügyes fegyver- és páncélkovácsoknak ismerték őket. Még a sötét-elfeknél is jobban értékelték a kő szavát, ékkövek, nemesfémek bányászatával foglalkoztak, dacolva a veszéllyel, mely minden kanyar mögött ott leselkedett rájuk.

Amikor Blingdenstone-ba, a mélységi gnómok barlangvárosába megérkezett a hír, hogy gazdag drágakő-lelőhelyre bukkantak húsz mérföldre kelet felé - amikor a sziklaféreg, a Thoqua utat fűrt a köbe -, Belwar Dissengulpnak, a fűrés-felügyelőnek tucatnyi rangjából kellett megelőznie, hogy neki jusson a bányászexpedíció vezetésének megtisztelő feladata. Belwar és a többiek jól tudták, hogy a sziklaféreg keleti alagútján az expedíció már veszélyes közelségbe kerül Menzoberranzanhoz, de azt is tudták, hogy egy hétbe kerül, amíg addig eljutnak, és közben számtalan más ellenséggel kell talán megküzdeniük.

De a félelem semmivé lett abban az olthatatlan rajongásban, amivel a svirfnebliek viseltetett a drágakövek iránt - és a Mélysötétben amúgy is minden egyes nap maga volt a veszély.

Amikor Belwar és negyven bányásza elért abba a kis üregbe, amit a felderítők a gnómok kincset jelentő ábrájával jelöltek meg, látták, hogy a hírek nem túloztak. De a fűrés-felügyelő vigyázott, nehogy túlságosan elragadtassa magát. Tudta, hogy alig ötmérföldre tőlük ott nyüzsög ezernyi drow elf, a svirfnebliek leggyűlöltebb és legfélelmesebb ellensége.

Első dolguk volt, hogy menekülőjáratokról gondoskodtak, amelyek elég nagyok voltak egy háromlábnyira nőtt gnómnak, de ahová egy magasabb üldöző már nem fért be. Az ilyen alagutakban a gnómok törőfalakat is elhelyeztek, amelyek visszaverték a villámokat és némi védelmet nyújtottak a tűzgömbök szétterjedő lángjai ellen is.

Amikor a fejtés elkezdődött, Belwar az emberei harmadát őrségbe állította, ő maga pedig föl-alá járkált a munkaterületen, mágikus smaragdját, az idézőkövet szorongatva, amit a nyakában hordott egy láncon.

- Három teljes őrző - jegyezte meg Drizzt Dininne, amikor a Menzoberranzan keleti részén fekvő "nyílt" terepre értek. Kevés sztalagmit emelkedett a városnak ezen a vidékén, de az itt nyüzsögő rengeteg drow miatt ez a terület elég zsúfoltnak látszott.

- A gnómokat nem lehet félvállról venni - felelte Dinin. - Gonoszak és erősek...

- Olyan gonoszak, mint a felszíni elfek? - Drizzt nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze, de a gúnyt hamis lelkesedéssel palástolta.

- Majdnem - intette komoran a bátyja, aki persze nem érezte a kérdésben rejlő iróniát. Oldalra mutatott, ahol egy csapatnyi drow nő érkezett éppen, hogy csatlakozzon hozzájuk. - Papnők - mondta. - Az egyikük főpaprő. úgy látszik, a mozgólódásokról szóló hírek igaznak bizonyultak.

Remegés futott végig Drizzten, a harc előtti izgalom borzongása. ám várakozását eltorzította és elnyomta a félelem. Nem a sebesüléstől vagy akár a gnómoktól tartott - attól rettegett, hogy ebben a csatában újra megismétlődhet a felszíni tragédia.

De elűzte ezeket a gondolatokat, és emlékeztette magát, hogy ezúttal, a felszíni expedíciótól eltérően, az otthona forog veszélyben.

A gnómok átlépték a drow birodalom határát. Ha csakugyan olyan elvetemültek, mint amilyenek Dinin mondja őket, akkor Menzoberranzan kénytelen erővel szembeszállni velük. Már amennyiben valóban olyanok.

Drizzt őrájárata, a legünnepelebb him-csapat ment előre, és mint mindig, Drizzt állt az élen. Még mindig bizonytalankodott, nem izgatta a feladat. Amikor elindultak, még azzal a gondolattal is eljátszott, hogy szándékosan rossz felé vezeti a csapatot. Vagy talán, gondolta, titokban kapcsolatba léphetne a gnómokkal, mielőtt a többiek odaérnek, és figyelmeztethetné őket, hogy meneküljenek.

De látta az ötlet képtelenségét. Nem állíthatja meg Menzoberranzan hatalmas gépezetét, és semmit sem tehet, hogy visszatartsa a háta mögött nyomuló két osztagnyi türelmetlen és izgatott drow harcost. Megint kétségbeesett.

Aztán megjelent Masoj Hun'ett, és máris szebb lett a világ.

- Guenhwyvar! - kiáltott fel az ifjú varázsló, és a hatalmas párdúc tüstént megjelent. Masoj otthagya a macskát Drizzttel, és hátrament, hogy elfoglalja kijelölt helyét a sorban.

Guenhwyvar ugyanúgy nem tudta leplezni örömét afelett, hogy Drizztet látja, mint ahogy a fiú sem tudta elfojtani boldog mosolyát. A hadjárat óta, azaz több mint egy hónapja nem látta Guenhwyvart. A párdúc menet közben nekidörgölözött a fiú lábának, kis híján feldöntve a karcsú drow-t. Drizzt szeretetteljesen megpaskolta az állatot, és vidáman megvakargatta a füle tövét.

Aztán mindketten hátrafordultak, amikor megéreztek a hátukba fűrődő zord pillantást. Masoj állt ott karbafont kézzel, szemmel látható harag fűtötte.

- Nem a macskával fogom megöletni Drizztet - merengett magában az ifjú varázsló. - Magamnak akarom ezt az élvezetet!

Drizzt azon tűnődött, vajon a féltékenység-e az oka Masoj haragjának. Féltékeny-e a harcosra és a macskára, vagy úgy általában mindenre? Masojt otthagyták, amikor az őrájárát fölment a felszínre, csak nézőközönsége volt a hadjárat dicsőséges hazatérésének. Drizzt elhárított Guenhwyvartól, mert bántotta a varázsló keserősége.

Amikor Masoj végre elfoglalta helyét a sorban jóval hátrébb, Drizzt letérdelt Guenhwyvar mellé, és átölelte a nyakát.

Drizzt még jobban örült a párdúc társaságának, amikor elhagyták a megszokott őrájárati útvonal jól ismert alagútjait.

Menzoberranzanban az a mondás járta: Senki sincs olyan egyedül, mint egy drow őrájárát felderítője. Drizztnak az elmúlt néhány hónapban bőven volt alkalma ezt megérteni. Megállt a széles járat végénél, tökéletesen mozdulatlanul, és fülével, szemével a mögötte húzódnó utat fürkészte. Tudta, hogy negyven állig felfegyverzett, feltűzelt drow közeledik, de egyetlen kis zajt sem hallott, és semmilyen mozdulatot nem tudott felfedezni a hideg kő kísérteties árnyai közt. Lenézett Guenhwyvarra, aki türelmesen várakozott mellette; aztán újra elindultak.

Érzékelte a támadó csapat forró jelenlétét a háta mögött. Ez a megfoghatatlan hő volt az egyetlen dolog, ami bizonyossá tette a számára, hogy nincs teljesen egyedül a párduccal.

A nap vége felé vette észre az idegenek jelenlétének első jeleit.

Amikor egy kereszteződés felé közeledett, óvatosan a fal mellé lapulva, finom remegést érzett a köben. Aztán egy pillanat múlva újra, aztán megint; hamarosan rájött, hogy csákány vagy kalapács ritmikus csapásairól van szó.

Elővett egy mágikusan melegített négyzet alakú lapocskát, ami éppen beleillett a tenyerébe. A kis tárgy egyik oldalát vastag bőrburkolat takarta, de a másik oldala fényesen ragyogott a vörösön túli tartományban. Drizzt hátravillantotta maga mögé a járatba, és Dinin hamarosan ott termett mellette.

- Kalapács - jelezte Drizzt a néma kóddal, a falra mutatva. Bátyja is a falra tapasztotta a fülét, és bólintott.

- Ötven yardra? - kérdezték mozdulatai.

- Kevesebb, mint százra - mutatta a második fiú.

Dinin a saját lapocskájával hátravillantotta a készenlét jelét, aztán öccsével és Guenhwyvarral együtt befordult a kereszteződésben a kopácsolás irányába.

Drizzt hamarosan megpillantotta élete első svirfnebli-gnómjait.

Két őrszem állt egymástól alig húsz lábnyira. Kopaszok voltak, és a drow-knak körülbelül mellmagasságig értek. Bőrük furcsa rokonságot mutatott a sziklával, felületében és színeképében egyaránt. Szemük fényesen ragyogott a vörösön túli tartományban. Egyetlen pillantás ezekre a szemekre eszébe juttatta a Do'Urdeneknek, hogy a mélységi gnóm legalább annyira otthon van a sötétben, mint a drow - mindketten elővigyázatosan behúzódtak hát a járat egy kiugró sziklája mögé.

Dinin azonnal jelzett a sorban utánuk következő harcosnak, az pedig tovább, míg az egész csapat fel nem készült. Aztán lekuporodott, és kilesett a szikla mögül. A folyosó még vagy harminc lábnyira folytatódott az örök mögött, és

egy enyhe kanyarulat után nagyobbacska kamrába torkollt. Dinin nem látta tisztán azt a részt, de az onnan kiáramló fény - a munka hője és a kirajzolódó alakok melege - elárasztotta a folyosót.

Dinin ismét jelzett láthatatlan társainak, aztán öccséhez fordult: - Maradj itt a macskával - jelezte, és visszament a kereszteződés elé, hogy tanácskozzon a többi vezérrel.

Masoj, aki kissé hátrébb állt a sorban, látta Dinin mozgását, és azon tűnődött, vajon nem most van-e itt a lehetőség, hogy elbájon Drizzttel. Ha az őrzőjáratot felfedezik, miközben a fiú egyedül van az élen... nem tehetne-e valamit? De a lehetőség, ha létezett is, azonnal szertefoszlott, mert más drow katonák zárkóztak fel a tervezgető varázsló mellé; Dinin is hamarosan visszatért, és előre indult, az öccséhez.

- A kamrának több kijárata van - jelezte Dinin Drizztnak, amikor odaért hozzá. - A többi őrzőjárat körbeveszi a gnómokat.

- Nem tárgyalhatnánk a gnómokkal? - kérdezte Drizzt jelekkel, szinte önkéntelenül. Észrevette bátyja arckifejezését, de tudta, hogy most már nincs visszaút. - Harc nélkül is elküldhetnénk őket.

Dinin megragadta öccsét piwafwijának elejénél fogva, és egészen közel rántotta dühtől eltorzult arcához. - Inkább elfelejtem, hogy valaha is feltetted ezt a kérdést - sziszegte, aztán visszadobta a fiút a padlóra, és ezzel lezártnak tekintette az ügyet.

- Te kezded a harcot - folytatta utóbb. - Amikor meglátod a jelet hátulról, sötétítsd el a folyosót, és rohanj el az örök mellett.

Kapd el a gnómok vezérét: ő az, aki tudja, miben rejlik a kövek ereje.

Drizzt nem egészen értette, milyen erőre céloz a bátyja, de az utasítások elég egyszerűnek, bár némileg öngyilkos jellegűnek hangzottak.

- Vidd a macskát is, ha hajlandó veled menni - folytatta Dinin. - Az egész őrzőjárat pillanatokon belül melletted lesz. A többi csapat más járatokon keresztül érkezik.

Guenhwyvar megszimatotha Drizztet; alig várta, hogy követhesse az ifjút a csatába. A harcot ez megnyugtatta kissé, miután a bátyja elment, és otthagya egyedül az élen. A támadási parancs szinte azonnal megjött. Drizzt hitetlenkedve megcsóválta a fejét, amikor meglátta a jelet: milyen gyorsan megtalálják a helyüket a drow harcosok!

A gnóm örökre nézett, akik továbbra is ott álltak némán, éberen - ám mit sem sejtve. Drizzt előhúzta a kardját, és - szerencsét remélve a mozdulattól - megveregette Guenhwyvar oldalát. Aztán sötétség-gömböt bocsátott a folyosóra.

Riadókiáltások hangzottak fel a járatból, az ifjú pedig berohant, egyenesen a sötétségbe a két láthatatlan strázsá között, aztán kibukkant a varázs másik oldalán, alig két ugrásnyira a kis kamrától. Tucatnyi szaladgáló gnómot pillantott meg, akik a védelmet próbálták megszervezni. De kevesen figyeltek rá, hiszen egyre több folyosó felől kezdett felhangzani a csatazaj.

Az egyik gnóm nehéz csákányával Drizzt válla felé sújtott. Az ifjú felemelt pengével hárított, de elképedt a kicsiny gnóm karjában rejtőző hatalmas erő láttán. A másik kardjával megölhette volna támadóját, de túl sok kétely, túl sok emlék fogta vissza a kezét. Hasbarúgta a gnómot, mire az messzire repült.

Belwar Dissengulp, aki a soron következő lett volna Drizzt előtt, látta, milyen könnyedén teszi ártalmatlanná egyik legjobb harcosát az ifjú drow, és úgy érezte, elérkezett az idő, hogy a legerősebb mágiához nyúljon. Levette a smaragd idézőkövet a nyakából, és a földre dobta, a drow lába elé.

A fiú hátraszökkent, mert érezte a mágia kisugárzását. Hallotta maga mögött társai közeledtét, akik elsöpörték a két őrt, és most siettek utána a kamrába. Aztán figyelmét az előtte lévő padló hőmintázata kötötte le. Szürkés sávok úsztak és hullámoztak, mintha maga a kő kelne életre.

A többi drow harcos elviharzott a Do'Urden fiú mellett, és lecsapott a gnóm vezérre. Drizzt nem követte őket, mert valami azt súgta neki, hogy a lábánál kibontakozó dolog fontosabb, mint az egész csata, mely lassan kiterjedt az egész környékre. És valóban...

Egy tizenöt láb magas, hét láb széles, emberszabású, eleven köszörny tornyosult fel a drow harcos előtt.

- Elementál! - kiáltott fel valaki rémülten. Drizzt oldalra pillantott, és Masojt látta, az oldalán Guenhwyvarral, amint egy varázskönyvet böngész; nyilván valami varázslatot keresett, amivel felveheti a harcot a váratlanul megjelent lény ellen. Drizzt ámulatára a rémült varázsló azonban csak néhány szót mormogott, aztán eltűnt.

Az ifjú harcos erősen megvetette a lábát, és felmérte a szörnyet, készen arra, hogy bármelyik pillanatban félreugorjon. Érezte a lény hatalmát, a föld élő karokban és lábokban megtestesült, nyers erejét.

Az egyik súlyos kar feléje lendült, és Drizzt lehúzott feje fölött elsuhanva a sziklafalba vágott, ízzé-porrá zúzva a követ.

- Nem hagyhatom, hogy megüssön - sutogta a fiú. Hangja leginkább hitetlenkedő sóhajnak hangzott. Amikor az elementál visszahúzta a karját, Drizzt felévágott a kardjával, s kissé belemetszett, szinte csak megkarcolta. Az elementál arca összerándult a fájdalomtól - tehát a drow valóban meg tudta sebezni mágikus fegyverével.

Masoj, aki láthatatlanul ugyan, de még mindig az előző helyén állt, felkészült a következő varázslatra, és várta, hogy a küzdő felek kifárasssák egymást. Az elementál talán maga is elpusztítja Drizztet. Masoj megvonta láthatatlan vállát. úgy döntött: hagyja, hogy a gnómok segítője végezze el helyette a piszkos munkát.

A szörny újra lesújtott, aztán megint, mire a fiú lebukott, és átmászott a lény oszloplábai közt. Az elementál gyorsan reagált, lábával igyekezett eltaposni a fürge drow-t. Épphogy elhibázta. Talpa nyomán kőszilánkok röpködtek a padlóból.

Drizzt egy szemvillanás alatt föl pattant, és mindkét kardjával belemetszett a szörny hátába, de nyomban hátraugrott, amikor a kölény újabb vad csapással megpördült.

A csatazaj egyre távolodott. A gnómok menekülésre fogták a dolgot - már akik életben maradtak -, de a drow harcosok a nyomukba eredtek, magára hagyva Drizzt az elementállal.

A köember újra toppantott egy padlórengetőt, aztán rávetette magát ellenfelére, pusztá testsúlyát használva fegyverként. Ha Drizzt nem számított volna rá, vagy reflexei nem lettek volna olyan kifinomultak, bizonyosan szétlapul alatta. De sikerült kitérnie a hatalmas tömeg elől, csupán az egyik lengő kar súrolta.

Félre vetődött a becsapódás félelmetes hatása elől: a falak megrepedtek, a mennyezet megrogyott, ködarabok hulltak a padlóra. Amikor az elementál talpra állt, a drow hátrálni kezdett, mert elképesztette ez a legyűrhetetlen erő.

Egyedül állt vele szemben, legalábbis így hitte. ám ekkor egy dühtől izzó fényfolt ugrott az elementál fejére: karmai mély árkokat vájtak az arcába.

- Guenhwyvar! - kiáltotta Masoj és Drizzt, egyazon pillanatban: a harcos örömmel, hogy szövetségese akadt, Masoj pedig haraggal. A varázsló nem akarta, hogy a fiú túlélje ezt a párbajt, ám így, hogy drága familiárisa ott volt az útban, nem mert semmiféle mágikus támadást intézni sem a drow, sem az elementál ellen.

- Csinálj valamit, varázsló! - kiáltott fel Drizzt, aki felismerte a hangot, és rájött, hogy Masoj is ott van valahol.

Az elementál felhorkant a fájdalomtól. Kiáltása olybá tűnt, mintha kötömbök zúdulnának le egy sziklás hegyoldalon. Az ifjú harcos már indult, hogy a párducot segítse, amikor a szörny hihetetlenül gyorsan megfordult, és fejest ugrott a padlóba!

- Ne! - kiáltotta Drizzt, mert látta, hogy Guenhwyvar agyonzúzza magát. De ekkor a macska és az elementál ahelyett, hogy nekicsapódott volna a sziklának, beleolvad abba!

Varázsfény bíbor lángjai rajzolták körül a gnómok alakját, mutatták az utat a drow kardoknak és nyilaknak. A gnómok a saját mágiájukkal válaszoltak, főleg illúzió-trükkökkel. - Ott lenn! - kiáltotta az egyik drow harcos, aztán nekicsapódott a sziklafalnak, amit barlangbejáratnak velt.

Bár az efféle játékokkal sikerült valamennyire összezavarni a drow-kat, Belwar Dissengulp mégis félt. Elementálja - legerősebb mágiája és egyetlen reménye - már túl régóta győzködte azt az egyszem drow harcost ott a kamrában. A fűrés-felügyelő maga mellett akarta tudni a kölényt, amikor a fő csata elkezdődik. Erőit kemény védekező alakzatba parancsolta, és remélte, hogy elegendő ideig kitartanak.

De akkor a drow-k, akiket már nem tartott vissza a gnóm szemfényvesztés, rájuk rontottak, és a harag egykettőre elfújta Belwar félelmét. Elszántan hadakozott nehéz csákányával, és komoran elmosolyodott, valahányszor fegyvere drow húsba vágott.

Most már félretettek minden mágiát. Az alakzatok és a gondosan megtervezett stratégiák semmivé foszlottak a veszett vagdalkozásban.

Semmi sem számított, csak az, hogy eltalálják az ellenfelet, hogy érezzék, amint a csákányhegy vagy a penge a húsba mar. A mélységi gnómok mindennél jobban gyűlölték a drow-t, a drow-k viszont egész Mélysötétben nem élveztek jobban semmit annál, mint amikor egy svirfneblit szabadalhattak még kisebb darabokra.

Drizzt odarohant, de csak a sértetlen padlót látta.

- Masoj! - zihálta, választ várva attól, aki iskolázottabb az ilyesfajta, fücsa mágiában.

De mielőtt a varázsló válaszolhatott volna, a padló kirobbant a harcos mögött. Drizzt marokra fogott karddal pördült meg, hogy szembenézzen a fölértoronyosuló elementállal.

Aztán tehetetlen fájdalommal nézte, ahogy legkedvesebb társának, a nagy párducnak megtört ködtete lehengeredik az elementál válláról, és szétoszlik estében.

A fiú elkerülte az első csapást, de szemét nem vette le a szertefoszló ködfelhőről. Hát nincs többé Guenhwyvar? Örökre elveszett az egyetlen barátja? Új tűz éledt levendulaszín szemében, valami ősi harag, amibe egész teste beleremegett.

Félelem nélkül nézett az elementálra.

- Halott vagy - morogta sötéten, és ugrott.

Az elementál mintha megzavarodott volna, bár természetesen nem érthette a drow szavait. Előreejtette egyik súlyos karját, hogy szétlapítsa ostoba ellenfelét. Drizzt még csak hártásra sem emelte a kardját, tudván, hogy minden ereje kevés lenne egy ilyen hatalmas ütés megállításához. Csak amikor a lezúduló kar már majdnem elérte, akkor vetődött előre.

Mozdulatának gyorsasága meglepte az elementált, és a rákövetkező villámló kardcsapások táncától még Masojnak is elállt a lélegzete. A varázsló még sosem látott ilyen kecses harcot, ilyen tökéletes mozdulatokat. Drizzt szinte táncolt az elementál körül, s csak úgy hasogatta ki a darabkákat a kölényből.

Az elementál elbödült lavina-hangján, és körbe-körbe forgott, hogy utolérje ellenfelét, és végleg agyonüsse. De a vak düh megsokszorozta a kiváló ifjú harcos ügyességét, és az elementál ütései csak a levegőt vagy saját kötestét érték.

- Ez lehetetlen - lehelte Masoj, amikor lélegzethez jutott. Az ifjú Do'Urden képes lenne elbánni egy elementállal? A varázsló körülnézett.

Sok drow és még több gnóm hevert ott holtan vagy súlyos sebekkel, de a harc fő frontja egyre távolodott, amint a gnóмок megtalálták apró menekülőalagútjaikat, az esztelenül feldühödött drow-k pedig követték őket.

Guenhwyvar eltűnt. Csak Masoj, Drizzt és az elementál maradt a kis kamrában. A láthatatlan mágus szája mosolyra húzódott. Itt az idő, hogy lecsapjon.

Az ifjú harcos már jelentős fölényre tett szert dühöngő ellenfelével szemben, amikor egy hirtelen villanás csapott feléje - elvakította és a kamra hátsó falához csapta. Drizzt nézte rángó kezeit, kimeredt szeme előtt vadul táncoló fehér haját. Nem érzett semmit - sem fájdalmat, sem levegőáramlást a tüdejében -, és nem is hallott semmit. Mintha életfunkciói valamiképpen megszakadtak volna.

A támadás megszüntette Masoj láthatatlanságát, gonoszul vigyorgó ábrázata ismét láthatóvá vált. Az elementál összezúzott, kusza masszája lassan beleolvadt a biztonságot adó köpadlóba.

- Meghaltál? - kérdezte a varázsló. Hangja drámai robajjal tört a Drizztet ölelő némaságba. A fiú nem tudott válaszolni, de amúgy sem tudta volna, hogy mit feleljen. - Túl könnyű volt - hallotta Masojt, és gyanította, hogy a varázsló róla, nem pedig az elementálról beszél.

Aztán bizsergést érzett az ujjaiában, a csontjaiban; hirtelen mohón fellélegzett. Először levegő után kapkodott, zihált, utóbb visszanyerte az uralmat a teste fölött - érezte, hogy életben marad.

Masoj körülnézett, hogy nem közelednek-e tanúk, de szerencséje volt.

- Jól van - morogta, amint nézte, ahogy a harcos magához tér.

Valóban örült annak, hogy Drizzt nem halt meg, mert úgy túl könnyű lett volna. Egy másik varázslat jutott eszébe, ami sokkal szórakoztatóbbá teheti a végső pillanatot.

Egy kéz - egy roppant kőkéz - nyúlt ki ekkor a padlóból, megragadta Masoj lábát és behúzta a földre.

A varázsló arcára ráfagyott a néma sikoly.

Drizzt életét korábbi ellenfele mentette meg. A fiú felkapta egyik kardját a földről, és az elementál karjára sújtott. A találat ült, de a szörny, akinek most már a feje is elötűnt a két drow között, csak felordított a fájdalomtól, s egyre lejjebb húzta a csapdába esett varázslót.

Drizzt két kézre fogta a görbe kardot, és minden maradék erejét összeszedve lecsapott. Kettészelte az elementál fejét. Ezúttal a törmelék nem olvadt bele a padlóba: a kölény végleg elpusztult.

- Szabadíts ki innen! - kérte Masoj. Drizzt ránézett. Nem tudta elképzelni, hogyan élhet még, amikor derékig fogva tartja a kő.

- Hogyhogy? - morogta. - Hát te... - Nem talált szavakat, amikkel kifejezhette volna döbbenetét.

- Húzz már ki! - kiáltott fel a varázsló.

De a harcos csak toporgott: nem tudta, mit tegyen.

- Az elementálok a sikok közt közlekednek - kezdte magyarázni Masoj, mert tudta, hogy le kell csillapítania Drizztet, ha valaha ki akar jutni a földből. Láttá, hogy sokat kell mellébeszélnie, ha el akarja oszlatni a harcos nyilvánvaló gyanúját, hogy a villámot neki szánta. - Az a talaj, amin egy földelementál áthalad, kapuvá válik a Föld Síkja, és a mi síkunk, az Anyagi Sík között. A kő tehát szétvált előttem, amikor a szörny berántott, de eléggé kényelmetlen így. - Fájdalmasan fészkelődni kezdett, ahogy a kő egyre szorosabbra zárult a lába körül. - Zárul a kapu!

- Akkor Guenhwyvar biztosan... - merengett Drizzt. Kivette a szobrocskát Masoj zsebéből, és figyelmesen megnézte, van-e valami sérülés tökéletes formáján.

- Add vissza! - tajtékozott a varázsló ijedten és dühösen.

A fiú kelleetlenül odaadta a figurát. Masoj gyorsan a zsebébe süllyesztette. Drizzt ránézett.

- Guenhwyvar sértetlen? - Mindenképpen tudni akarta.

- Az nem a te dolgod - vakkantott a másik. A varázsló maga is aggódott a párduc miatt, de ebben a pillanatban kisebb dolga is nagyobb volt annál, mintsem hogy Guenhwyvarral törődjön. - Mindjárt összecsukódik a kapu! - szólt. - Hozd ide a papnőket!

De mielőtt Drizzt elindulhatott volna, a fal egyik kőkockája félrecsusszant mögötte, és Belwar Dissengulp kökemény ökle lecsapott a tarkójára.

23.

Egyetlen tiszta vágás

A gnóмок elvitték - mondta Masoj, amikor Dinin visszatért az üregbe. A varázsló a feje fölé emelte a karját, hogy a főpapnő és segítői jobban felmérhessék helyzetét.

- Hová? - kérdezte Dinin. - És téged miért hagytak életben?

Masoj a vállát vonogatta.

- Van egy titkos ajtó, valahol a falban mögöttem. Gondolom, engem is elvittek volna, csak hogy... - nézett le a padlóra, amely derékig szorosan satuban tartotta. - Azért nem öltök meg, mert te jöttél.

- Szerencsés vagy, varázsló - mondta az egyik főpapnő. - Éppen ma tanultam meg egy olyan varázslatot, amitől a kő kienged szorításából. - Utasításokat sugott segítőinek, azok pedig vizestömlőket, agyagrögöket szedtek elő, és egy tízlábnyi négyzetet jelöltek ki a varázsló körül. A főpapnő a kamra falához lépett, és előkészült imájához.

- Voltak, akik megszöktek - mondta neki Dinin.

A főpapnő megértette. Gyors felderítővarázslatot suttogott, és a falat tanulmányozta. - Itt - szólt végül. Dinin és egy másik katona odasiettek, és hamarosan megtalálták a titkos ajtó szinte észrevehetetlen körvonalait.

Amikor a főpapnő kántálni kezdett, az egyik segítő kötelet dobott Masojnak. - Kapaszkodj bele - mondta -, és tartsd vissza a lélegzeted!

- Várj... - kezdte a beszorult drow, de a köpadló egyszeriben sárrá változott alatta, és süllyedni kezdett.

A két nevető papnő egy pillanattal később kihúzta.

- Szép varázslat - jegyezte meg a varázsló, a sarat köpködve.

- Időnként nagyon hasznos - felelte a főpapnő. - Főleg a gnómok és köves trükkjeik ellen. A földelementálok miatt tanultam meg. - A lábánál heverő, nyilvánvalóan efféle lény fejéből származó darabkákra nézett. - De látom, ellenük már nincs szükség rá.

- Én pusztítottam el - hazudta Masoj.

- Hát persze - mondta a főpapnő bizalmatlanul. A törmelékből is meg tudta mondani, hogy penge okozta a sebet. De nem feszegette tovább a témát, amikor egy félresikló kölap zajára mind a fal felé fordultak.

- Labirintus - nyögte a harcos Dinin mellett, amikor bepillantott az alagútba. - Hogyan fogjuk megtalálni őket?

Dinin egy pillanatig gondolkodott, aztán Masoj felé fordult. - Elkapták az öcsémet - mondta, amint valami eszébe jutott. - Hol a macskád?

- Valahol itt a környéken - hebegett a varázsló, mert sejtette a vezér tervét, és nem igazán akarta, hogy Drizzt megmeneküljön.

- Hívd ide - parancsolta Dinin. - A macska majd kiszagolja Drizztet.

- Én nem tudom... azaz... - dadogta Masoj.

- Most azonnal, varázsló! - reccsent rá Dinin. - Hacsak nem akarod, hogy elmondjam a kormányzótanácsnak: néhány gnóm azért menekült el, mert te nem voltál hajlandó segíteni.

Masoj kitette a földre a szobrocskát, és hívta Guenhwyvart, bár nem igazán tudta, mi fog történni. Vajon a földelementál tényleg elpusztította? De aztán megjelent a köd, és pillanatokon belül kialakult belőle a párdúc éteri teste.

- Gyerünk - mondta Dinin, és az alagútra mutatott.

- Menj, és keresd meg Drizztet! - parancsolta Masoj a párdúcnek.

Guenhwyvar körbeszimatolt, aztán beugrott a kis alagútba, nyomában a nesztelen drow őrzárattal.

- Hol.... - kezdte Drizzt, amikor lassan kezdett felelmesélni az öntudatlanság mélységeiből. Érezte, hogy ülő helyzetben van, és kezeit összekötötték a teste előtt.

Egy apró, de vitathatatlanul erős kéz megragadta a haját, és durván hátrarántotta a fejét.

- Csönd legyen! - suttogta keményen Belwar, és a drow meglepetten tapasztalta, hogy a gnóm beszéli a nyelvét. Aztán a felügyelő elengedte, és visszament a többi svirfneblihez.

A kamra alacsony belmagasságából és a gnómok ideges mozdulataiból Drizzt sejtette, hogy a csoport menekülőben van.

A gnómok halk beszélgetésbe kezdtek saját nyelvükön, amiből a drow egyetlen szót sem értett. Az egyikük valami kérdést tett fel annak, aki Drizztel beszélt. Egy másik egyetértően morrant, aztán durva hangzású szavakat mondott, és fenyegető tekintettel méregette a foglyot.

A vezető keményen hátbavágta a másik gnómot, és elküldte őt a kamra egyik alsó kijáratához, a többiek pedig védelemhez rendezte el.

Aztán odament Drizzthez.

- Velünk jössz Blingdenstone-ba - mondta bizonytalan szavakkal.

- És utána? - kérdezte a drow.

Belwar vállat vont.

- Majd a király edlönti. Ha nem keversz bajt, akkor megmondom neki, hogy engedjen el.

Drizzt gúnyosan felnevetett.

- De ha a király mégis azt mondaná, hogy öljünk meg - folytatta Belwar -, akkor egyetlen tiszta vágással fogjuk megtenni.

A fogoly megint nevetett.

- Azt hiszed, hogy elhiszem? - kérdezte. - Most kínozzatok meg, és gyönyörködjetez benne. Hiszen így szoktátok!

Belwar meg akarta ütni, de aztán visszafogta magát.

- A svirfnebli nem kínozt senkit! - jelentette ki, a kelleténél hangosabban. - Csak a drow elfek kínoznak! - Elfordult, de aztán visszanézett, és megismételte ígéretét. - Egyetlen tiszta vágás lesz.

Drizzt azon kapta magát, hogy hisz a gnóm szavának. El kellett fogadnia, hogy ez sokkal könyörületesebb ígéret volt, mint amiben a gnóm részesült volna, ha ő kerül Dinin őrzésének kezébe. Belwar el akart menni, de a fiú többet akart megtudni a különös alakról.

- Hogyan tanultad meg a nyelvünket? - kérdezte.

- A gnóмок nem ostobák - torkolta le Belwar, mert nem tudta, mire akar a fogoly kilyukadni.

- A drow-k sem - felelte őszintén Drizzt -, mégsem hallottam soha a svirfnebli nyelvét beszélni a városban.

- Egyszer volt egy drow Bligdenstone-ban - magyarázta a felügyelő, aki most már csaknem olyan kíváncsi volt a fiúra, mint az rá.

- Rabszolga, ugye? - vont a le a következtetést a drow.

- Vendég! - vakkantotta a másik. - A svirfnebli nem tartanak rabszolgát!

Drizzt megint érezte, hogy el kell fogadnia Belwar őszinteségét.

- Mi a neved? - kérdezte.

A gnóm nevetett.

- Hát ennyire ostobának gondolsz? - kérdezte. - Azért érdekel a nevem, hogy felhasználhasd ellenem valami sötét mágiában!

- Nem - tiltakozott a fogoly.

- Megölhetnélek, amiért ostobának néztél - morogta a felügyelő, és baljósatúan felemelte nehéz csákányát. Drizzt kényelmetlenül mozgolódni kezdett, mert nem tudhatta, mire készül a gnóm.

- De fenntartom az ajánlatomat - mondta Belwar, és leeresztette a csákányt. - Ha nem csinálsz bajt, megkérem a királyt, hogy engedjen el. - Maga sem hitt ebben jobban, mint a drow, úgyhogy tehetetlen vállvonogatással hozzátette: - Vagy jön az egyetlen vágás.

Az alagútban mozgolódás támadt, és a fűrés-felügyelő elfordult.

- Belwar! - kiáltotta az egyik gnóm, miközben rohant vissza a kamrába. A vezér óvatosan Drizztre nézett, hogy lássa, a drow elcsípte-e a nevét.

Drizzt bölcsen elfordítva tartotta a fejét, és úgy tett, mint aki oda sem figyel. Pedig hallotta a gnóm vezér nevét, aki ilyen könyörületes volt iránta. Belwar, így szólította a másik svirfnebli. Belwar. Ezt a nevet sosem fogja elfelejteni.

A járatból kiszűrődő harci zaj mindenki figyelmét magára vonta, és a svirfnebli kezdtek visszasietni a kamrába. Drizzt izgalomból arra következtetett, hogy az őrzés van a nyomukban.

Belwar parancsokat kezdett rikoltozni, hogy megszervezze a visszavonulást egy másik alagúton keresztül. A fiú azon töprengett, vajon vele miként számol a gnóm. Belwar nyilván nem úgy akar elfutni a drow őrzés elöl, hogy közben magával hurcol egy foglyot.

Aztán a gnóm vezető hirtelen abbahagyta a beszédet és a mozgást.

Túláságosan is hirtelen.

A drow papok álnok bénító varázslatokkal jelezték az őrzés érkezését.

Belwar és egy másik gnómot erősen fogva tartott a mágia, a többiek pedig ezt látva fejvesztetten rohantak a másik kijárat felé.

A drow harcosok, élükön Guenhwyvarral, berontottak a kamrába.

Drizzt megkönnyebbülését, hogy a párdutot épségben látja, elmosta a bekövetkező vérfürdő. Dinin és csapata jellegzetes drow vadsággal csapott szét a rendezetlen sorokban menekülő gnóмок közt.

Pillanatok múltán, melyek szörnyű óráknak tündek Drizzt számára, már csak Belwar és a másik megdermedt gnóm volt életben a kamrában.

Sok svirfneblinek sikerült elmenekülnie a hátsó járatokon át, de a drow őrzés nagyrésze utánuk vetette magát.

Masoj érkezett a kamrába utolsónak; nagyon szerencsétlenül festett sáros ruhájában. A kijáratnál maradt, és még csak nem is nézett Drizzt felé, de azt azért észrevette, hogy párduta védőn áll a Do'Urden Ház második fia mellett.

- Megint óriási szerencséd volt - mondta Dinin, amikor elvágta öccse kötelékeit.

Drizzt, a kamrában lejátszódott mérsárlást látva, ebben nem volt olyan biztos.

Bátyja visszaadta neki kardjait, aztán odafordult ahhoz a drow-hoz, aki a két bénult gnómot vizsgálta.

- Végezz velük - utasította.

A harcos szája széles vigyorra húzódott, amint egy fűrészfogas kést húzott elő az övéből. A gnóm arca elé tartotta, hogy rémisztgesse a szerencsétlen teremést.

- Látják? - kérdezte a főpapnőt.

- Ez a legjobb a varázslatban - felelte az. - A svirfnebli tudja, mi fog történni. Még küszködik is, hogy kiszabaduljon.

- Foglyok! - hörögte Drizzt.

Dinin és a többiek felé fordultak; a kijelölt drow dühös, és egyben csalódott vicsorgással.

- A Do'Urden Háznak - magyarázta a fiú reménykedve a bátyjának. - Talán hasznunkra lehet...

- A svirfnebli nem jó rabszolgák - felelte Dinin.

- Nem - támasztotta alá a főpapnő is, és a tört markoló harcoshoz lépett. Biccentett, mire a katona mosolya fényesebben ragyogott fel, mint valaha. Lecsapott. Már csak Belwar maradt.

A harcos baljóslatúan lengette véres törét a gnóm vezér szeme előtt.

- Azt ne! - tiltakozott Drizzt. Ez már sok volt neki. - Hadd éljen! - Azt akarta mondani, hogy Belwar nem árthat nekik; megölni egy védtelen gnómot gyáva és gonosz cselekedet lenne. De aztán eszébe jutott, hogy fajtársainál kárbavesztett erőfeszítés az iraglomra hivatkozni.

Dinin arca ezúttal inkább dühöt, semmint kíváncsiságot tükrözött.

- Ha megölnöd, nem marad egyetlen gnóm sem, aki visszamehetne a városba és hírért vihetné erőnknek - érvelt Drizzt, belekapaszkodva az egyetlen szalmaszálba. - Küldjük vissza őt a népéhez, hogy elmondja nekik, milyen ostobán teszik, ha belépnek a drow területére!

Dinin kérdően nézett a főpapnőre.

- Jó gondolatnak tűnik - bólintott az.

Dinin azonban kételkedett az öccse szándékaiban. A szemét nem vette le Drizztről, úgy mondta a katonának:

- Akkor vágd le a kezét!

A fiú meg sem rezzent, mert tudta, hogy akkor bátyja azonnal megölné Belwart.

A harcos eltette a törét, és egy nehéz kardot húzott elő.

- Várj - mondta Dinin, még mindig Drizztet fürkészve. - Először oldozzuk fel a varázslat alól. Hallani akarom, ahogy ordít.

Több drow lépett oda és szegezte kardját a gnóm nyakának, amikor a főpapnő megszüntette a varázslatot. A felügyelő nem mozdult.

A kijelölt drow katona két kézre fogta a kardját, mire Belwar, a bátor Belwar egyenesen, rezzenéstelenül kinyújtotta a karját maga elé.

Drizzt kerülte a pillantását, mert nem tudta volna elviselni.

Rettegve várta a gnóm kiáltását.

Belwar látta Drizzt reakcióját. Talán részvét lenne?

A drow harcos meglendítette a kardját. A gnóm nem vette le a szemét Drizztről, amikor a kard átvágta rettentő fájdalommal a csuklóját.

De nem kiáltott. Nem akarta megadni Dininnek ezt az elégtételt. Amikor a drow harcosok kivezették a kamrából még egyszer visszanézett Drizztre és meglátta a valódi fájdalmat és a bocsánatkérést a fiatal drow közömbös maszkja mögött.

Amikor Belwar elment, menekülőket űző sötét-elfek bukkantak fel egy másik járatból.

- Nem tudtuk elkapni őket azokban a kicsi alagutakban - panaszkolta az egyik.

- A mindenit! - szitkozódott Dinin. Vissza lehetett küldeni egy kezétől megfosztott áldozatot Blingdenstone-ba, de azt nem tűrhette, hogy a gnóm expedíció ép és egészséges tagjai is elszökjenek. - El kell fogni őket!

- Guenhwyvar utánuk tud menni - állította Masoj, aztán odahívta a párducot magához. Közben végig Drizztet figyelte.

A fiú szíve hevesen vert, miközben a varázsló megveregette a párduc oldalát.

- Gyere, cicuskám - szólt Masoj. - Még van egy kis vadászat! - Látta, hogy Drizzt megrándul ezekre a szavakra, és tudta: a fiú nem helyesli, hogy Guenhwyvart ilyesmibe keverjék.

- Elmenekültek? - kérdezte Drizzt Dinintől, már-már kétségbeesetten.

- Egészen Blingdenstone-ig futnak, ha hagyjuk őket - felelte a bátyja nyugodtan.

- És visszajönnek?

Dinin savanyú fintora jól mutatta a kérdés abszurditását.

- Te visszajönnél?

- Akkor hát végeztünk a feladattal - jelentette ki Drizzt, hogy megpróbálja elejét venni Masoj aljas mesterkedéseinek Guenhwyvarral kapcsolatban.

- Valóban megnyertük ezt a napot - biccentett Dinin. - Bár a mi veszteségeink is jelentősek. De még lehet részünk egy kis szórakozásban a varázsló macskája jóvoltából.

- Szórakozás - visszhangozta Masoj, egyenesen Drizztnek. - Menj, Guenhwyvar, az alagútba. Lássuk, milyen gyorsan tud futni egy bejedit gnóm!

A párduc kisvártatva vissza is tért, egy halott gnómmal a szájában.

- Vissza! - parancsolta Masoj, amikor a macska a lába elé ejtette a zsákmányt. - Hozz még!

Drizzt szíve megdobbant az elkeseredéstől a földre puffanó test hangjára. Belenézett Guenhwyvar szemébe, és ugyanolyan mély szomorúságot látott benne, mint amit ő érzett. A párduc vadász volt, a maga módján éppoly tisztességes, mint a fiú. De az elvetemült varázsló számára Guenhwyvar csak játékszer volt, semmi több. Torz örömeinek eszköze, aki csak azért öl, mert gazdája ebben akar gyönyörködni.

A varázsló kezében Guenhwyvar közönséges bérgyilkos lett.

A párduc megtorpant az alagút bejáratánál, és szinte mentegetőzve nézett Drizztre.

- Gyerünk! - kiáltotta Masoj, és belerúgott az állatba. Aztán ő maga is ránézett a fiúra, de az ő tekintetéből gyűlölet sütt.

A varázsló elmulasztotta a lehetőséget, amikor megölhette volna az ifjú Do'Urden: igyekeznie kell majd, hogy kimagyarázza magát kíméletlen anyja előtt. De ezzel a kellemetlen kérdéssel ráér később foglalkozni.

Most legalább megvan az az öröme, hogy a harcost szenvedni látja.

Dinin és a többiek semmit sem vettek észre a közöttük kibontakozó drámából, annyira várták Guenhwyvar visszatértét. Csak azzal voltak elfoglalva, hogy elképzeljék a gnómok rémült tekintetét, amint felnéznek gyilkosukra. Túlságosan lekötötte őket a pillanat halálos humora, a torz drow humor, ami akkor nevet, amikor sírni kéne.

5. rész

Zaknafein

Zaknafein Do'Urden: mentorom, tanítóm, barátom. Én pedig, saját tehetetlenségem fájdalmai közepette nem egyszer azt hittem róla, hogy egyik sem. Talán többet kértem tőle, mint amit adni tudott?

Tökéletességet vártam egy meggyötört lélektől. Olyan mércével mértem, amelyet nem ismert, vagy amelynek tapasztalatai alapján nem tudott megfelelni?

Lehettem volna ő. Élhettem volna a tehetetlen düh foglyaként a Menzoberranzani gonoszság mindennapos rohamai közepette, minden rosszal átitatott családom körében, úgy, hogy soha nincs számomra menekülés.

Logikus feltételezésnek látszik, hogy tanulunk az idősebbek hibáiból.

Én hiszem, hogy ez volt, ami megmentett. Zaknafein példája nélkül én sem találtam volna meg a menekülés útját - soha az életben.

Vajon ez az élet, amit én választottam, jobb, mint Zaknafeiné? Azt hiszem, igen, bár épp elég gyakran hatalmába kerít az elkeseredettség ahhoz, hogy néha arra a másik életre vágyakozzam. Az talán könnyebb lett volna. De az igazság mit sem jelent, ha valaki önmagát csapja be, és az elvek értéktelenek, ha hirdetője nem élhet a saját értékei szerint.

Akkor hát mégiscsak így a jobb.

Sokszor kesergek népemért, magamért, de leginkább azért az elvesztett fegyvermesterért, aki megmutatta nekem, hogyan - és miért - használjam a kardot.

Ennél nagyobb fájdalmat nem okozhat, még egy recés tör pengéje vagy egy sárkány tüze sem. Semmi sem égeti úgy a szívet, mint az üresség, ha valamit, valakit elvesztünk, mielőtt igazán ráébrednénk, mennyit jelentett nekünk. Mostanában gyakran emelem kupám hiábavaló tósztra, hogy bocsánatot kérjek attól, aki már nem hall engem: Zakra, aki fölébresztette a bátorságomat.

Drizzt Do'Urden

24.

Az ismert ellenség

Nyolc drow meghalt, közülük kettő pap - mondta Briza Malice Anyának a Do'Urden Ház erkélyén. Briza sietett vissza a házba a csata első híreivel, otthagya húgait Menzoberranzan főterén az összeverődött sokadalomban, hogy további híreket szerezzenek. - De rengeteg gnóm hullott el, úgyhogy teljes a győzelem.

- És mi van a testvéreiddel? - kérdezte Malice. - Hogyan szerepelt a Do'Urden Ház?

- Mint a felszínen, Dinin most is ötöt vágott le - felelte Briza. - Azt mondják, bátran vezette a fő támadást, és ő ölte meg a legtöbb gnómot.

Malice arca felragyogott a hírekre, bár sejtette, hogy Briza, aki ravasz mosolya mögé bújik, még tartogat a számára valamit.

- És mi van Drizttel? - kérdezte, mert nem volt türelme kivárni a lánya játékait. - Hány svirfnebli hullott a lábai elé?

- Egy sem - válaszolta Briza. - De a nap hőse mégis ő volt! - tette hozzá sietve, mert látta, hogy haragos kifejezés ül ki anyja arcára.

Malice-t egyáltalán nem szórakoztatta ez a kitalálósdi.

- Drizzt legyőzött egy földementált - kiáltott fel diadalmasan a lány. - Egyedül, csak egy kis varázslói segítséggel! Az őrző főpapnője pedig neki ítélte a zsákmányt!

Malice Anya csodálkozva fordult el. Drizzt mindig is rejtély volt számára - jól bánik a karddal, de hiányzik belőle a megfelelő hozzáállás és a kellő tisztelet. Most pedig: egy földementált!

Egyszer a saját szemével látott egy ilyen lényt, mely egymaga mészárolt le egy egész drow csapatot, tucatnyi tapasztalt harcost, mielőtt továbbment volna a maga útján. Erre az ő fia, az ő talányos fia félkézrel elbánik vele!

- Lloth ma kegyes lesz hozzánk - jegyezte meg Briza, aki nem teljesen értette anyja viselkedését.

Briza szavai Malice eszébe juttattak valamit.

- Hozd ide a hűgaidat - parancsolta. - A kápolnában találkozunk. Ha a Do'Urden Ház ilyen fényes győzelmet aratott az alagutakban, akkor a Pókkirálynő talán megtisztel minket néhány információval!

- Vierna és Maya az új híreket várják a főtéren - magyarázta Briza, mert tévesen azt hitte, hogy anyja a csatáról szóló információkra gondol. - Egészen biztosan mindent megtudunk egy órán belül.

- Törődöm is én a gnómmal! - füstölgött Malice. - Már tudunk mindent, ami a család szempontjából fontos, a többi pedig nem számít. A javunkra kell fordítanunk testvéreid hősiességét.

- Hogy megtudjuk, ki az ellenségünk! - robbant ki Brizából, amikor megértette, mit forgat a fejében Malice.

- Pontosan - felelte az anyja. - Hogy megtudjuk, melyik Ház fenyegeti a Do'Urdeneket. Ha a Pókkirálynő valóban kegyet akar velünk gyakorolni, akkor elmond nekünk mindent, ami az ellenségeink legyőzéséhez kell.

Hamarosan a Do'Urden Ház mindegyik főpapnője összegyűlt a kápolna előcsarnokának pókbálványa körül. Előttük egy mély ónixedényben ott égett a szent füstölő, melynek édes, halálszagú illatát olyannyira kedvelték a yocholok, Lloth szolgálóleányai.

A láng százféle színárnyalatban pompázott, a narancstól a zöldön keresztül a ragyogó vörösig. Aztán alakot öltött a négy főpapnő könyörgésére és Malice Anya hangjának sürgetésére. A tűz teteje már nem táncolt, hanem elsimult és lekerekedett, egy kopasz fej alakját vette fel, aztán kiterjedt fölfelé, és növekedni kezdett. A láng eltűnt, helyét a yochol képmása vette át - egy félig olvadt viaszhalom, groteszkül megnyúlt szemekkel és nyáladzó szájjal.

- Ki hívott? - kérdezte a lény telepátikus úton. A yochol kis termetéhez mérten hallatlanul erős mentálja szinte letaglózta az összegyűlt négy drow-t.

- Én, szolgálóleány - felelte Malice fennhangon, hogy a lányai is hallják. A Nagyasszony fejet hajtott. - Malice vagyok, a Pókkirálynő hű szolgálója.

A yochol egy füstpamacsban eltűnt, csak a füstölő parazsa maradt utána az ónixedényben. Aztán újra megjelent, ezúttal teljes nagyságban, Malice mögött. Vierna, Maya és Briza visszafojtott lélegzettel figyelték, ahogy a lény két ragacsos nyúlványát anyjuk vállára helyezi.

Malice Anya szó nélkül fogadta a csápokat, mert bízott benne, hogy alapos oka volt megidézni a yochlolt.

- Adj magyarázatot, miért háborgattál - érkeztek a yochol átható gondolatai.

- Csak egyetlen egyszerű kérdést szeretnék feltenni - közölte Malice némán, mert a szolgálóleánnyal szemben nem volt szükség szavakra. - Amire tudod a választ.

- Ennyire érdekel téged ez a bizonyos kérdés? - kérdezte a yochol. - Olyannyira, hogy megkockáztatod a súlyos következményeket?

- Meg kell tudnom a választ - felelte Malice Anya. Három lánya kíváncsian figyelt. A yochol gondolatait hallották, de az anyjuk válaszait csak találgathatták.

- Ha olyan fontos az a válasz, és a szolgálóleányok is, meg a Pókkirálynő is ismerik, akkor nem gondolod, hogy Lloth már elmondta volna neked, ha akarja?

- Talán a mai nap előtt a Pókkirálynő még nem ítélte érdemesnek arra, hogy megtudjam - felelte Malice. - De a dolgok azóta változtak.

A szolgálólány elhallgatott, és visszahúzta hosszúra nyúlt semeit a fejébe; mintha egy távoli síkkal beszélgetne.

- Üdvözöllek, Malice Do'Urden - mondta a yochol fennhangon, néhány feszült pillanat múlva. A lény hangja külleméhez képest furcsán higgadt és túlságosan bársonyos volt.

- Üdvözöllek téged és úrnődet, a Pókkirálynőt - felelte Malice.

Szárazon a lányaira mosolygott és még mindig nem fordult hátra, hogy szembenézzen a yochlollal. úgy tűnt, hogy elképzelései Lloth kegyéről helyesek voltak.

- Daermon N'a'Shezbaernon a kedvére tett Llothnak - mondta a szolgálólány. - Háza hímei a nap hősei, még a nőket is felülmúlták. Fogadnom kell Malice Anya hívását - A csápok lecsusszantak Malice vállairól. A yochol mereven állt mögötte, a parancsait várva.

- Örömmre szolgál, hogy a kedvére tettem a Pókkirálynőnek - kezdte Malice. Igyekezett a lehető legjobb formába önteni kérdését. - Az, amit kérek, csak válasz egy egyszerű kérdésre.

- Akkor hát kérdezz - szólt a yochol, és csúfondáros hangja elárulta a papnőnek, hogy előre tudja, mit fog hallani.

- Az a szóbeszéd járja, hogy Háza fenyegetik - kezdte Malice.

- Szóbeszéd? - hangzott a yochol reszelős, sátáni kacaja.

- Én megbízom a hírforrásaimban - védekezett Malice. - Nem szólítottalak volna, ha nem venném komolyan a fenyegetést.

- Folytasd - mondta a yochol, akit az egész roppantul szórakoztatott. - Ez több, mint szóbeszéd, Malice Anya. Egy másik Ház akar háborút indítani ellenetek.

Maya elhamarkodottan felszisszent, mire anyja és nővérei szigorúan rámeredtek.

- Nevezd meg azt a Háza - könyörgött Malice. - Ha Daermon N'a'shezbaernon valóban a kedvére tett ma Llothnak, akkor esedezve kérem a Pókkirálynőt, fedje fel ellenségeinket, hogy elpusztíthassuk őket!

- És ha ez a másik Ház szintúgy kedves a Pókkirálynőnek? - filozofált a szolgálólány. - Akkor is el kéne árulnia?

- Ellenségeink előnyt élveznek velünk szemben - tiltakozott Malice. - Ismerik a Do'Urden Házat. Semmi kétség, hogy állandóan figyelnek minket, és terveket szőnek. Mi csak ugyanazt a tudást kérjük Lloth-tól, ami nekik megvan. Fedd föl őket, hadd bizonyítsuk be, melyik Ház érdemli meg jobban a győzelmet.

- És ha az ellenségeitek hatalmasabbak nálatok? - kérdezte a szolgálóleány. - Akkor Malice Do'Urden Anya azért szólítaná Lloth-t, hogy lépjen közbe szánalmas Háza érdekében?

- Nem! - kiáltott fel Malice. - Csak azt az erőt fogjuk felhasználni, amit Lloth adott, hogy legyőzzük ellenségeinket. Még ha ők is az erősebbek, Lloth biztos lehet benne, hogy megbánják a napot, amikor a Do'Urden Háza támadnak!

A szolgálóleány megint magába fordult, hogy kapcsolatba lépjen otthoni síkjával, mely sötétebb volt még Menzoberranzannál is. Malice erősen szorította Briza kezét a jobbjaival, Viernát pedig a ballal.

Lányai továbbadták az áramló erőt Mayának, a kör másik végén.

- A Pókkirálynő elégedett, Malice Do'Urden Anya - mondta a yochlol egy idő múlva. - Bízz benne, hogy a Do'Urden Házat jobban segíti majd, mint ellenségeidet, ha sor kerül a harcra - talán... - Malice összerezte az utolsó szó kétértelműségén, és kellenlül bár, de belenyugodott, hogy Lloth soha nem ígér semit.

- És mi lesz a kérdéssel - mert tiltakozni mégis. - Amiért hívtalak?

Erre fényes villanás következett, ami elvakította a papnőket. Amikor lassan visszatért a látásuk, már megint kicsi alakjában látták a yochlolt, aki az ónixedény lángjai közül nézte őket.

- A Pókkirálynő nem ad olyan választ, ami már ismert - jelentette ki a szolgálóleány. Másvilági hangjának csupasz hatalma bántóan hasított a drow fülekbe. A tűz ismét vakítóan lobbant fel, és a yochlol eltűnt. Az értékes ónixtál tucatnyi darabra törve maradt utána.

Malice felkapott egy nagy ónixdarabot, és a falhoz vágta.

- Már ismert? - ordított fel dühösen. - Kinek a számára ismert? Ki rejtegeti előlem a családban ezt a titkot?

- Talán olyasvalaki, aki nem is tudja, hogy ismeri - mondta Briza csillapítólag. - Vagy talán csak éppen most tudta meg, és még nem volt ideje közölni veled.

- Mi mind itt vagyunk - mondta Malice. - Talán olyan ostoba lenne valamelyik lányom, hogy nem vesz észre egy nyilvánvaló fenyegetést a családjuk ellen?

- Nem, Nagyasszonyanyánk - kiáltotta Vierna és Maya egyszerre, megrémülve Malice egyre növekvő haragjától.

- Én nem láttam semmiféle jelet! - mondta Vierna.

- Én sem! - tette hozzá Maya. - Az elmúlt hetekben végig melletted voltam, és semmi olyat nem láttam, amit te ne láthattál volna.

- Azt akarod mondani, hogy az én figyelmemet kerülte el valami? - tájékozott Malice, öklöbe szorított kézzel.

- Nem, Nagyasszony! - kiabálta túl Briza a zűrzavart, elég hangosan ahhoz, hogy anyját egy pillanatra lecsillapítsa, és figyelme magára fordítsa.

- Akkor hát nem közölünk valaki - magyarázta Briza. - Lehet, hogy valamelyik fiad, netán Zaknafein, esetleg Rikken.

- Igen - helyeselt Vierna. - Végül is csak hívek, túl ostobák ahhoz, hogy felfogják az apró részletek jelentőségét.

- Drizzt és Dinin házon kívül voltak - tette hozzá Briza -, és a városon kívül. Az őrzési csapatukban ott volt minden erős Ház gyermeke, mely fenyegethetne minket!

Malice szemében szikrák gyúltak, de az érvelés lehiggasztotta.

- Hozzatok őket elém, ha visszatérnek - utasította Viernát és Mayát. - Te pedig - mondta Brizának -, kerítsd elő Rikket és Zaknafeint. Az egész családnak jelen kell lennie, hogy megtudjuk, amit tudnunk kell!

- Az unokatestvéreknek is, a katonáknak is? - kérdezte Briza. - Talán valaki olyan tudja a választ, aki nem a szűk családba tartozik.

- Őket is gyűjtsük össze? - kérdezte Vierna. Hangján érződött a pillanat fokozódó izgalma. - Legyen itt az egész klán, a Do'Urden Ház teljes harci ereje?

- Ne - felelte Malice. - A katonák, az unokatestvérek ne jöjjenek. Nem hinném, hogy őket érintené ez az ügy: a szolgálóleány megmondta volna a választ, ha a szűkebb család tagjai közül senki sem tudná. Szégyen rám nézve, ha olyan kérdést teszek fel, amire tudnom kéne a választ, vagy amire a családi kör valamelyik tagja tudja a választ. - Megcsikorgatta a fogait, miközben folytott hangon hozzátette:

- Én pedig nem szeretem a szégyent!

Drizzt és Dinin hamarosan visszatért a házba, kimerülten de boldogan, hogy a kalandnak vége. Alig léptek be a bejáraton és fordultak rá a szobáikhoz vezető folyosóra, amikor Zaknafeinbe botlottak, aki szembe jött velük.

- Hát visszatért a hős - jegyezte meg Zak, Drizztre nézve. A fiú figyelmét nem kerülte el a hangjában csengő keserű gúny.

- Elvégeztük a feladatunkat, méghozzá nagyon sikeresen - közölte Dinin, némileg megsértődve azon, hogy Zak kihagyta az üdvözlésből.

- Tudok a csatáról - biztosította őt Zak. - Másról sem beszélnek a városban. Most hagyj magunkra minket, első fiú. Van egy kis befejezetlen ügyem az öcséddel.

- Akkor megyek el, ha akarok! - vicsorgott Dinin.

A fegyvermester rámeredt.

- Drizzttel, és csakis Drizzttel akarok beszélni, úgyhogy távozz!

Dinin a kardjához kapott, de nem valami ügyes mozdulattal. Mielőtt akár egy ujjnyira is előhúzhatta volna a fegyverét, Zak máris arculcsapta. A másik kezében pedig valahogy ott termett egy tör, s hegye az első fiú torkának szegeződött.

Drizzt lenyűgözve nézte, és biztos volt benne, hogy a mester megöli Dinint, ha tovább erősködik.

- Menj - mondta Zak -, ha kedves az életed.

Dinin felemelte a kezét, és lassan elhátrált.

- Ezt Malice Anya is meg fogja tudni! - fenyegetőzött.

- Én magam fogom elmondani neki - nevetett rá Zak. - Gondolod, hogy zavartatni fogja magát miattad, ostoba? Malice Anyát nem érdekli, hogy a család himjei hogyan alakítják ki a saját rangsorukat. Távozz, nagyobbik fiú. És csak akkor gyere vissza, ha már lesz elég bátorságod, hogy szembezállj velem.

- Gyere, öcsém - mondta Dinin Drizztnak.

- Nekünk még elintéznivalónk van - emlékeztette Zak Drizztet.

A fiú csak nézett egyikről a másikra, és teljesen megdöbben azon a nyílt szándékon, hogy meg akarják ölni egymást.

- Maradok - határozott. - Valóban van egy félbehagyott ügyem a fegyvermesterrel.

- Ahogy gondolod, te hős - köpött ki Dinin, azzal sarkon fordult és elcsörtetett.

- Most szereztél magadnak egy ellenséget - jegyezte meg Drizzt Zaknak.

- Szereztem én már nagyon sokat - nevetett az. - És még többet fogok, mielőtt ennek a napnak vége lesz. De ne törődj vele. A tetteid féltékenységet ébresztettek a bátyádban. Te vagy az, akinek vigyáznia kéne magára.

- Nyíltan gyűlöl téged - mondta a fiú.

- De semmi haszna nem lenne a halálomból - felelte Zak. - Én nem jelentek fenyegetést rá nézve, de te... - A befejezetlen mondat ott lógott a levegőben.

- Miért jelentenék fenyegetést neki? - tiltakozott Drizzt. - A bátyámnak nincs semmije, amit én meg akarnék szerezni.

- Hatalma van - magyarázta Zak. - Most ő az első fiú, de ez nem volt mindig így.

- Megölte Nalféint, a bátyámat, akit nem is ismertem.

- Hát tudsz erről? - kérdezte a mester. - Dinin azt hiszi, tán még egy második fiú fogja követni azt az utat, amit ő, hogy a Do'Urden Ház első fia legyen.

- Ebből elég - morogta Drizzt. Elege volt az egész ostoba rangszerzési rendszerből. - Milyen jól ismered Zaknafein - gondolta. Hányszor öltél, amíg megszerezted a mostani pozíciódat?

- Egy földementál - fütttyentett a mester. - Hatalmas ellenfél, és te legyőzted. - Mélyen meghajolt, kétségtelenül pusztá gúnyból. - Mi jöhet ezután, ifjú hősöm? Talán egy démon? Egy félisten? Nyilván semmi sem képes...

- Még sosem hallottam ennyi értelmetlen beszédet a szádból - torkolta le Drizzt. Elérkezett az idő, hogy ő is gúnyolódjon. - Hát nem csak a bátyámban keltettem irigységet?

- Irigységet? - kiáltott fel Zaknafein. - Töröld ki a csipát a szemedből, kisfiam! Tucatnyi földementál hullott el a kardomtól! És démonok is! Ne becsüld túl sem a tetteidet, sem a képességeidet! Te csak egy harcos vagy a harcosok népéből. Ha ezt elfelejted, az életedbe kerülhet! - Az utolsó félmondatot erősen kihangsúlyozta, csaknem vicsorogva, és Drizzt kezdett elgondolkodni azon, hogy az az úgynevezett "oktatás" ott a gyakorló teremben nagyon is valódi harc lehet.

- Ismerem a képességeimet - felelte a fiú -, és a korlátaimat. Megtanultam, hogyan kell életben maradni.

- Mint ahogy én is - szólt Zak -, annyi évszázadon át!

- Vár a gyakorlóterem - mondta hűvösen Drizzt.

- Az anyád vár - javította ki a másik. - Mindnyájunkat a kápolnába hívott. De ne félj. Lesz még alkalom arra, hogy találkozzunk.

Drizzt szó nélkül ment el Zaknafein mellett, mert gyanította, hogy a pengéik fejeznék be a beszélgetést helyettük. Mi lett Zaknafeinből? - tűnődött. Ugyanaz lenne, aki évekig tanította az Akadémia előtt? Nem tudott rendet teremteni az érzései közt. Csak azért látja másnak a mestert, mert megtudott róla egyet s mást, vagy Zak viselkedése valóban más, keményebb lett azóta, hogy Drizzt visszajött az Akadémiáról?

Korbács-suhogás zökkentette ki Zakot elmélkedéséből.

- A Nagyasszonyanya férje vagyok! - hallotta Rikken hangját.

- Ez semmire sem jogosít fel! - torkolta le egy női hang, Briza hangja. Drizzt a következő keresztfolyosóig osont, és kinézett.

Briza és Rikken néztek egymással farkasszemet. Rikken fegyvertelen volt, a nő a kígyófejű korbácsát szorongatta.

- Férj! - nevetett Briza. - Jelentéktelen cím. Csak egy hím vagy, aki odaadja magát a Nagyasszonyanyának, és ezzel vége.

- Négy gyereket nemzettem! - mondta Rikken ingerülten.

- Hármat! - javította ki Briza, szavainak korbácpattogatással adva megfelelő hangsúlyt. - Vierna Zaknafeiné, nem a tied! Nalfein pedig halott, úgyhogy végül kettő marad. Az egyik lány, tehát fölötted áll. Egyedül Dinin van rangban ténylegesen alattad.

Drizzt a falhoz lapult, és hátranézett a folyosóra, ahonnan jött.

Mindig sejtette, hogy Rizzen nem az igazi apja. Sosem törődött vele, sosem szidta vagy dicsérte meg, adott neki tanácsot vagy segítette. De mindezt Briza szájából hallani...és Rizzen még csak nem is tagadja!

Rizzen valami csattanós visszavágást keresett Briza ellen.

- Malice Anya tud a szándékaidról? - kérdezte sziszegve. - Tud arról, hogy legidősebb leánya az ő címére áhítozik?

- Minden legidősebb lány az anyja címére vágyik - nevetett a szemébe Briza. - Malice Anya ostoba lenne, ha másképp gondolná. De ő egyáltalán nem ostoba, és én sem vagyok az, erről biztosíthatlak. Megszerzem tőle a rangját, ha majd megöregszik és meggyengül. Ezt ő is tudja, és el is fogadja.

- Szóval beismered, hogy meg akarod ölni!

- Ha én nem, akkor Vierna. Ha nem Vierna, akkor Maya. Nálunk ez így megy, ostoba hím. Ez Lloth világa.

A harag csak úgy izzott Drizztben, amikor ezeket a sötét kijelentéseket hallgatta, de néma maradt.

- Briza nem fogja kívánni az öregséget, hogy ellopja anyja hatalmát - vicsorogta Rizzen. - Nem fogja, ha egyetlen törzsúrassal is meg lehet oldani a hatalomváltást. Briza arra vágyik, hogy a Ház ura legyen!

Rizzen következő szavai kivehetetlen ordításba fulladtak, ahogy a hatfejű korbács újra és újra lecsapott.

Drizzt legszívesebben közbelépett volna, hogy levágja mindkettőt, de persze nem tehetette. Briza azt tette, amire tanították. A Pókkirálynő szavát követte, amikor kifejezésre juttatta fensőbbiségét Rizzen felett.

Megölni nem fogja, ezt Drizzt is tudta.

De mi lenne, ha Brizát elragadná a haragja? Mi lenne, ha mégis elpusztítaná Rizzent? A szívében egyre elhatalmasodó üresség közepette a fiú már azt sem tudta, hogy érdekli-e ez egyáltalán?

- Futni hagytad! - rivallt rá SiNafay a fiára. - Majd megtanulod, hogy máskor ne okozz nekem csalódást!

- Nem így volt, Nagyasszonyom! - tiltakozott Masoj. - Telibe találtam egy villámmal. Nem is sejtette, hogy rá céloztam! De nem tudtam befejezni az akciót, mert a szörny elkapott és berántott a sziklába.

SiNafay beharapta a száját. Kénytelen volt elfogadni fia érvelését. Tudta, hogy nehéz a feladat, amit rábízott. Drizzt veszélyes ellenfél, és nem lesz könnyű úgy megölni, hogy semmi áruló nyom ne maradjon.

- Elkapom - fogadkozott Masoj eltökélt arccal. - Már készen áll a fegyver: Drizzt halott lesz még a tizedik ciklus előtt, ahogy parancsoltad.

- Miért adnéd neked még egy lehetőséget? - kérdezte SiNafay. - Miért kéne hinnem, hogy most nem vallasz kudarcot?

- Mert akarom a halálát! - kiáltotta Masoj. - Jobban, mint te, Nagyasszonyanyám. Ki akarom tépni Drizzt Do'Urden lelkét! Ha meghalt, kivágom a szívét és kirakom, mint egy trófeát!

SiNafay láthatta fia elszántságát.

- Hát legyen - mondta. - Tedd meg, Masoj Hun'ett. Mérd te az első csapást a Do'Urden Házra. Öld meg a másod-fiukat!

Masoj meghajolt. Arcán vérszomjas, megszállott kifejezéssel robogott ki a szobából.

- Mindent hallottál? - jelezte SiNafay, amikor becsukódott az ajtó a fia mögött. Tudta, hogy Masoj valószínűleg hallgatózik az ajtó másik oldalán, és nem akarta, hogy kihallgassa a szavait.

- Igen - felelte Alton a néma köddel, egy függöny rejtékéből kilépve.

- Egyetértesz a döntéssel? - kérdezték SiNafay kézmozdulatai.

Alton szorult helyzetben volt. Nem szállhatott szembe Nagyasszonya döntésével, ugyanakkor viszont egyáltalán nem tartotta bölcs dolognak, hogy megint Masojt küldjék Drizzt után. Sokáig hallgatott.

- Szóval nem értesz egyet - mutatta sötéten SiNafay.

- Kérlek, Nagyasszonyanyám - felelte Alton gyorsan. - Én nem...

- Megbocsátok - nyugtatta meg SiNafay. - Magam sem vagyok biztos benne, hogy helyes volt még egy lehetőséget adni Masojnak. Ebből baj lehet.

- Akkor miért tetted? - bátorkodta megkérdezni Alton. - Nekem nem adtál második alkalmat, pedig én legalább annyira kívánom Drizzt Do'Urden halálát, mint bárki más.

SiNafay sötét pillantást vetett rá.

- Kétkedsz az ítélőképességemben?

- Nem, dehogy! - kiáltotta fennhangon a varázsló. Aztán rémülten a szájára tapasztotta a kezét, és térdre esett. - Soha, Nagyasszonyom - mutatta némán. - Csak nem látom olyan tisztán a helyzetet, mint te. Kérlek, bocsásd meg tudatlanságomat.

SiNafay nevetése úgy hangzott, mintha száz mérges kígyó sziszegne.

- Együtt fogjuk átgondolni ezt a kérdést - nyugtatta meg Alton. - Ha Masoj kap egy második lehetőséget, te is kapsz.

- De... - kezdett tiltakozni a varázsló.

- Masoj visszamegy Drizzt után, de most nem lesz egyedül - magyarázta SiNafay. - Te fogod követni, Alton DeVir. Gondoskodj a biztonságáról, és fejezd be a feladatot. Az életed a tét.

Alton felragyogott a hírre, hogy végre talán bosszút állhat. SiNafay utolsó fenyegetése nem is zavarta.

- Hogy is lenne másképp? - jelezte nyugodtan.

- Gondolkozz! - sziszegte Malice. Forró lehellete Drizzt arcába csapott. - Tudnod kell valamit!

A fiú összehúzta magát a föléje tornyosuló alak előtt, és idegesen végignézett az összegyűlt családtagokon. Dinin, aki már átesett ugyanezen a tortúrán, most állát a tenyerébe támasztva térdepelt. Nem tudott semmiféle válasszal előrukkolni, hiába vetett be Malice Anya egyre hatékonyabb faggatási módszereket. Dinin memóriáján az sem sokat segített, hogy látta Brizát a korbácsával játszózni.

Malice pofoncsapta Drizztet, és arrébb lépett.

- Egyikőtök tudja ellenségünk kilétét - vakkantotta fiainak. - Ott kint, az őrzőházban egyikőtök látott valamit, valami jelet, utalást.

- Lehet, hogy láttunk, csak nem tudtuk mire vélni - jegyezte meg Dinin.

- Csend! - rikoltotta Malice, haragtól izzó arccal. - Ha válaszolni tudsz a kérdésekre, akkor beszélhetsz! De csak akkor!

- Aztán Brizához fordult. - Segíts egy kicsit Dininnek, hogy felfrissítse az emlékezetét!

Dinin a földre borult, és begörcsített háttal várta a kínokat. Ha másképp cselekszik, azzal csak még jobban feldühíti Malice-t.

Drizzt lehunyta a szemét, és számbavette az őrzőház eseményeit.

Önkéntelenül összerándult, amikor hallotta a korbács csattanását és bátyja elfojtott nyögését.

- Masoj - suttogta Drizzt, szinte öntudatlanul. Felnézett az anyjára, aki egy intéssel megállította Brizát - Briza nagy csalódására.

- Masoj Hun'ett - mondta a fiú hangosabban. - A gnómok elleni harcban megpróbált megölni engem.

Az egész család, főleg Malice és Dinin, Drizzt felé hajolt és mohón itta szavait.

- Amikor az elementállal harcoltam - magyarázta a második fiú. Dühös pillantást vetett a fegyvermesterre, aztán folytatta: - Masoj Hun'ett rám sújtott egy villámmal.

- Talán csak a szörnyet akarta eltalálni - szólt Vierna. - Masoj váltig állította, hogy ő ölte meg az elementált, de a főpapnő nem neki adott igazat.

- Masoj kívárt - felelte Drizzt. - Semmit nem tett addig, amíg fölé nem kerekedtem az elementálnak. Csak akkor küldte el a villámot, legalább annyira rám, mint a szörnyetegre. Szerintem azt remélte, hogy mindkettőnket elpusztít.

- A Hun'ett Ház - suttogta Malice.

- Az Ötödik Ház - toldotta meg Briza. - SiNafay Anya Háza.

- Tehát ők az ellenségeink - állapította meg Malice.

- Lehet, hogy nem - szólt közbe Dinin, de már amikor kimondta, érezte, hogy talán jobb lett volna hallgatnia. Ha szembeszáll az elmélettel, csak újabb korbácsütéseket szerezhet.

Malice Anyának nem tetszett a bizonytalanság, ami cáfolja a megállapítást.

- Magyarázd meg! - parancsolta.

- Masoj Hun'ett haragudott, mert ő nem vehetett részt a felszíni hadjáratban - mondta Dinin. - Itt kellett maradnia a városban, és csak nézője lehetett diadalmas visszatérésünknek. - Egyenesen az öccsére szegezte a pillantását. - Masoj mindig is féltékeny volt Drizztre és mind arra a dicsőségre, amit akár megérdemelten, akár nem megérdemelten szerzett. Sokan féltékenyek rá, és szeretnék holtan látni.

Drizzt nyugtalanul mozgolódni kezdett ültében, mert érzékelte, hogy az utolsó néhány szó nyílt fenyegetés. Zaknafaínre pillantott, és látta a fegyvermester önelégült mosolyát.

- Biztos vagy szavaid igazában? - kérdezte Malice Drizzttől, félbeszakítva az ifjú magántermészetű gondolatait.

- Aztán ott van még a macska is - vetette közbe Dinin. - Masoj Hun'ett familiárisa, de jobban ragaszkodik az öcsémhez, mint a varázslóhoz.

- Guenhwyvar mindig a sarkamban van - szólt Drizzt. - Te parancsoltad így.

- De Masojnak ez nem tetszik - torkollta le a bátyja.

Talán épp ezért parancsoltad a macskát mellém, gondolta a második fiú, de ki nem mondta. Vajon csak véletlen egybeesésekben lát összeesküvést? Vagy a világ valóban ennyire tele lenne ármánnyal és hatalomvágygal?

- Biztos vagy szavaid igazában? - kérdezte Malice ismét, elvonva őt elmélkedéseitől.

- Masoj Hun'ett meg akart ölni - bizonygatta a fiú. - Nem tudom, mi volt rá az oka, de kétségtelenül ez volt a szándéka!

- Akkor a Hun'ett Ház az - szólt Briza. - Hatalmas ellenfél.

- Mindent meg kell tudnunk róluk - mondta Malice. - Küldjétek ki a felderítőket! Tudni akarom, hány katona, varázsló, de főleg papnő van a Hun'ett Házban!

- Mi van, ha tévedtünk? - kezdte Dinin. - Ha nem a Hun'ett Ház szervezkedik....

- Nem tévedünk! - rivallt rá Malice.

- A yochlol azt mondta, hogy egyikünk ismeri az ellenség kilétét - szólt Vierna. - És egyedül Drizzt meséjét ismerjük Masojról.

- Hacsak te nem rejtegetsz valamit - vicsorított Malice Dininre. A nagyobbik fiú arcából kifutott a vér, annyira megrémült.

Tagadóan megcsóválta a fejét, és visszaroskadt a helyére. Nem volt több hozzátennivalója a társalgáshoz.

- Készüljetek fel az összekapcsolódásra - mondta Malice Brizának. - Meg kell nézünk, hogy áll SiNafay a Pókkirálynőnél!

Drizzt döbbenet figyelte a villámsebességgel lejátszódó előkészületeket, Malice pergő parancsait. De nem a család olajozott hadi készülődése volt az, ami elképesztette - ettől nem is várt mást - hanem a szemekben ülő mohó csillogás.

A fegyvermesterek

Arcátlan! - hörögte a yochlol. Az edény tüze füstölni kezdett, és a lény ismét ott állt Malice mögött, és veszélyes csápjait a vállára fonta. - Megint te merészeltél hívni?

Malice és lányai rémülten néztek körül. Tudták, hogy a nagyhatalmú teremtmény nem tréfál: ezúttal valóban haragszik.

- Az igaz, hogy a Do'Urden Ház valóban kedvében járt most a Pókkirálynőnek - felelt a yochlol ki nem mondott gondolataikra -, de ez nem semlegesíti azokat a bosszúságokat, amiket az elmúlt időszakban okoztatok neki. Ne hidd, hogy mindent megbocsát, Malice Do'Urden!

Milyen kicsinek és sebezhetőnek érezte most magát Malice Anya! Hatalma elhalványult Lloth személyes szolgájának haragja előtt.

- Bosszúságok? - suttogta. - De mivel okoztunk bosszúságot a Pókkirálynőnek? Milyen tettünkkel?

A szolgálóleány tűz- és pókesőt okádva felkacagott, de a főpapnők a helyükön maradtak. úgy fogadták a forróságot és a mászkáló ízeltlábúakat, mint valami vezeklést.

- Már egyszer megmondtam neked, Malice Do'Urden - acsarogta a yochlol nyáladzva -, de most utoljára mondom. A Pókkirálynő nem válaszol olyan kérdésekre, amelyekre már ismert a válasz! - Azzal a szolgálóleány eltűnt egy erős, robbanásszerű villanásban, melynek ereje a padlóra taszította a főpapnőket.

Briza tért magához elsőnek. óvatosan az edényhez lépett és kioltotta a maradék lángokat, így bezárta a kaput Abyss, a yochlol otthonának síkja felé.

- Ki volt az? - kiáltotta Malice. Már ismét a megszokott uralkodó matróna volt. - Ki keltette föl a családból Lloth haragját? - Ekkor ismét megrezzent kissé, ahogy eszébe jutott a yochlol figyelmeztetése. A Do'Urden Ház hamarosan harcba keveredik egy erős családdal. Lloth támogatása nélkül valószínűleg elvesznek.

- Meg kell találnunk a bűnöst - fordult Malice a lányaihoz, mert biztos volt benne, hogy közülük mindegyik vétlen. Ha ők követtek volna el valamit a Pókkirálynő ellen, a megidézett yochlol biztosan ott helyben lesújtott volna rájuk. A szolgálóleány ereje önmagában elég lett volna az egész Do'Urden Ház elpusztításához.

Briza elővette korbácsát.

- Megszerzem az információt, amire szükségünk van! - ígérte.

- Nem! - mondta Malice. - Nem szabad tudniuk a kutatásról. A Do'Urden családtagok és katonák edzetek a fájdalom ellen. Nem remélhetjük, hogy kínzással vallomást csikarhatunk ki belőlük, főleg, ha tettük következményével is tisztában vannak. Haladéktalanul ki kell derítenünk Lloth neheztelésének okát, és megfélelően megbüntetni a bűnöst. A Pókkirálynőnek mögöttünk kell állnia a harcban!

- Akkor hogyan leplezzük le az elkövetőt? - méltatlankodott a legnagyobb lány, és kelleetlenül elrakta a korbácsot.

- Vierna, Maya, menjetek - parancsolta Malice Anya. - Ne szóljatok senkinek arról, amit megtudtunk. Senki se sejtse a célunkat.

A két kisebbik lány meghajolt és elsietett. Nem voltak elégedettek alárendelt szerepükkel, de semmit sem tehettek ellene.

- Először is megnézzük! - mondta Malice Brizának. - Meglátjuk, hogy messziről is ki tudjuk-e deríteni a rejtélyt.

Briza értette. - A "látótál" - suttogta. Az előcsarnokból besietett a kápolnába. A központi oltáron állt az értékes tárgy: egy fekete gyöngyökkel kirakott mély aranytál. A lány remegő kézzel nyitotta ki felette az ereklyetartót, s vette elő a Do'Urden Ház egyik legbecsesebb tulajdonát, egy nagy ónixserleget.

Malice maga is csatlakozott Brizához a kápolnában. Elvette tőle a serleget, aztán a bejárat melletti szenteltvíz-tartóhoz lépett.

Belemerítette a serleget a ragacsos folyadékba, vallása undok vizébe.

- SPIDERA E AUGHT ICOR VEN - kántálta. A szertartás végeztével Malice visszament az oltárhoz, és a folyadékot az aranykádacskába töltötte.

Aztán Brizával együtt leült, és figyelt.

Drizzt több, mint tíz év óta először tapodta Zaknafein gyakorlótermének padlóját, és úgy érezte, hazaérkezett. Fiatal életének legszebb éveit töltötte itt. Minden csalódás ellenére, amiben azóta része volt - és nyilvánvalóan ezután is része lesz -, nem feledhette az ártatlanságnak ezt a kurta felvillanását, azt az örömet, amit érzett, amikor még Zaknafein tanítványa volt.

A mester belépett, és odament hajdani tanítványához. Drizzt semmi ismerőset vagy megnyugtatót nem látott a fegyvermester arcában. A hajdani szakadatlan mosoly helyét most örökösen sötét és fenyegető vonások foglalták el. úgy viselkedett, mintha mindenkit gyűlölné maga körül, talán Drizztet a leginkább. Vagy Zaknafein mindig is ilyen arcot vágott? Vajon csak az emlékezet szépítette meg azokat a éveket? Vajon mentora, aki oly sokszor melengette meg Drizzt lelkét szívből jövő nevetésével, valójában mindig is ez a hidegszívű, leselkedő szörnyeteg lett volna, akit most maga előtt lát?

- Mi változott meg, Zaknafein? - kérdezte fennhangon Drizzt. - Te, az emlékeim, vagy a látásom?

De Zak mintha nem hallotta volna az elsuttogott kérdést.

- ó, hát visszatért az ifjú hős - mondta. - A harcos, aki meghazudtolja fiatal korát.

- Miért gúnyolsz? - tiltakozott Drizzt.

- ő, aki megölte a kampósrémeket - folytatta Zak. Már a kezében voltak kardjai, és a fiú válaszként kivonta saját szabályait. Nem volt szükség arra, hogy megbeszéljék a szabályokat vagy a fegyverválasztást.

Drizzt már akkor tudta, mielőtt idejött, hogy ezúttal nem lesznek szabályok. A fegyvereik a legjobbak lesznek, élesek és kíméletlenek, mint oly sok ellenféllel szemben.

- ő, aki megölte a földementált - vicsorogta Zak gúnyosan. Támadott, egyetlen kimért szúrással. Drizzt úgy ütötte el, hogy még csak nem is gondolkodott a hárításon.

Hirtelen tüzek gyúltak a mester szemében, mintha az első összecsapás elszakította volna az érzelmi szálakat, melyek eddig visszafogták.

- ő, aki megölte a felszíni elfek lánygyermekét! - kiáltotta vádlóan. Most jött a második támadás, ravasz és erőteljes, egy ívelt döfés, mely Drizzt fejére irányult. - Aki lekasabolt egy kislányt, csak hogy kielégítse saját vérszomját!

Szavai kibillentették a fiút egyensúlyából, és zavart keltettek a szívében. úgy hatottak, mint valami lelki korbácsütés.

De az egykori tanítvány rutinos harcos volt, reflexeit nem befolyásolta érzelmi megingása.

Az egyik szablya felemelkedett, megállította, majd félreütötte a lesújtó kardot.

- Gyilkos! - acsarogta most már nyíltan Zak. - Örömedet lelted a haldokló gyerek sikolyaiban? - Haragosan cikázó pengékkel rontott Drizztre.

A fiú hasonlóképpen feldühödött mestere képmutató vádaskodásain, és ő is felordított - ha másért nem, hát azért, hogy hallja a haragot saját hangjában.

Ha valaki nézte volna a küzdelmet, az elkövetkező pillanatokban ellállt volna a lélegzete. A Mélysötét soha nem látott még ilyen retentő harcot, mint amikor a két fegyverforgató mester a lelküket uraló démonok parancsára egymásnak rontott.

Csattogott és szikrázott az adamantit, vér fröccsent a küzdőkre, de egyikük sem érzett fájdalmat - nem tudták, melyikükön ütött sebet a penge.

Drizzt kétpengés oldalsó vágással oldalra ütötte Zak kardjait. A mester gyorsan követte a mozdulatot; teljes fordulatot téve olyan erővel csapott vissza ellenfele szablyáira, hogy leverte lábáról az ifjú drow-t. A fiú oldalra hemperedett, aztán újra fölpattant, hogy fogadja az újabb rohamot.

Ekkor valami az eszébe jutott.

Magasra emelte a kardját, túl magasra, Zak pedig védekezésbe szorította. Drizzt tudta, hogy mi fog következni: ő intézte így. A mester bonyolult sorozatokkal a magasban tartotta ellenfele kardjait. Aztán kirukkolt azzal a támadással, amivel a múltban már legyőzte Drizztet, azt várva, hogy a fiú a legjobb esetben is csak egyenlő állást tud elérni. A kettős alsó szúrás alkalmazta.

Az egykori tanítvány megcsinálta a megfelelő alsó keresztező hárítást, ahogy kellett. Zak megfeszült, várta, hogy mohó ellenfele próbálja tökéletesíteni a mozdulatot.

- Gyerekgyilkos! - hörgögte, hogy ingerelje Drizztet.

Nem tudta, hogy a fiú már rátalált a megoldásra.

Minden haragját és csalódását a pillanatba sűrítve, Drizzt Zakra összpontosított. Az önelégült arcra, a hamis mosolyra, a vérszomjas szájra.

Ekkor minden elkeseredését egyetlen rúgásba tömörítve kirúgott a kardmarkolatai között, ellenfele szeme közé.

Zak orra belapult. Szeme fönnakadt, vér fröccsent beesett arcára. Tudta, hogy el fog esni, és az elvetemült ifjú harcos egy szempillantás alatt lerohanja, hisz' olyan előnyre tett szert, amit ő már nem dolgozhat le.

- Nos, hogy áll a helyzet, Zaknafein Do'Urden? - hallotta Drizzt távoli hangját, mintha egészen messzire került volna. - Hallottam a Do'Urden Ház fegyvermesterének megbízatásairól. Arról, hogy mennyire élvezi az öldöklést! - A hang most már közelebb volt, ahogy a fiú előre lépett.

- Hallottam, milyen könnyen öl Zaknafein! - fröcsögte megvetően Drizzt. - Öldösi a papokat, a drow-kat! Hát ennyire élvezed? - A kérdés végére két kardja együttes csapásával tett pontot, amivel véget akart vetni Zak életének, és a mindkettejükben lakozó démonnak.

De a mester már teljesen magához tért. Egyformán gyűlölte önmagát és Drizztet. Pengéi az utolsó pillanatban szökkentek fel és kereszteztek villámgyorsan - szétlőkték a fiú kardjait. Aztán maga is rúgáshoz folyamodott. Nem túl erősen, de elég pontosan megcélozta Drizzt ágyékát.

Ellenfelének elakadt a lélegzete, arrébb perdült, és igyekezett összeszedni magát, miközben a még mindig szédülő Zaknafein talpraállt.

- Hát ennyire élvezted? - sikerült kinyögnie Drizztnak.
- Élveztem? - visszhangozta a fegyvermester.
- Örömet okozott neked?
- Elégedettséget! - javította ki. - Gyilkolok. Igen, gyilkolok.
- És másokat tanítasz gyilkolásra!
- Drow-k gyilkolására! - dörögte Zak, és Drizzt elé ugrott. A fegyverét készenlétben tartotta, de arra várt, hogy a fiú tegye meg a következő lépést.
Szavai megint összezavarták az egykori tanítványt. Ki ez a drow, aki előtte áll?
- Gondolod, hogy anyád életben hagyott volna, ha nem szolgálom ördögi terveit? - kiáltott fel Zak.
Drizzt nem értette.
- Gyűlöl engem - folytatta a mester higgadtan, ahogy kezdte megérteni a fiú zavarát. - Megvet azért, amit tudok. - Drizzt a fejét csóválta.
- Hát ennyire vak lennél a gonoszságra, ami körülvesz téged? - kiáltotta Zak, ellenfele arcába. - Vagy már téged is elnyelt, mint ahogy elnyelt mindenki mást ebben a gyilkos örvényben, amit életnek hívunk?
- És a te örvényesed? - vágott vissza Drizzt, de kevés meggyőződéssel. Ha helyesen értelmezi Zak szavait - ha a mester csak az eltorzult drow-k iránti gyűlöletből játssza gyilkos játékait -, akkor legfeljebb csak a gyávaságáért hibáztathatja.
- Engem nem szállt meg semmilyen örvény - felelte a férfi. - Én csak élek, ahogy tudok. Egy olyan világban kell életben maradnom, mely nem az enyém, nincs helye a szívemben. - A szavaiból kicsendülő keserűség, és a lehorgasztott fej, amivel tehetetlenségét beismerte, ismerős húrokat pendített meg Drizztben. - Ölök, drow-t ölök, hogy szolgáljam Malice Anyát - hogy kibékítsem a haragot, a tehetetlenséget, mely a lelkemet rágja. Amikor hallom a gyerekek sikoltozását... - Pillantása a fiúra vetült, és egyszerre csak rárontott, tízszeresen újraéledő dühvel.
Drizzt próbálta felemelni kardjait, de Zak az egyiket kiverte a kezéből, a másikat pedig félreapta. Kemény léptekkel követte ellenfele bizonytalan visszavonulását, míg végül a falhoz szögezte. Kardjának hegye vércseppet fakasztott a fiú nyakából.
- Nem halt meg az a gyerek! - zihálta Drizzt. - Esküszöm, hogy nem öltem meg az elf gyereket!
Zak egy kissé ellazult, de továbbra is Drizzt nyakánál tartotta a pengéjét. - Dinin azt mondta...
- Dinin tévedett - válaszolta Drizzt kétségbeesetten. - Becsaptam. A földre löttem a gyereket - csak hogy megmentsem -, és bekentem a halott anyja vérével, hogy leplezzem saját gyávaságomat!
A mester döbbenet hátralépett.
- Én nem öltem elfet aznap - mondta a fiú. - Akiiket szívem szerint megöltem volna, azok a saját társaim voltak.

- Hát, most már tudjuk - szólt Briza a látótálba tekintve, ahol Drizzt és Zaknafein harcának végkifejlete zajlott. Minden szót hallott. - Drizzt volt az, aki megharagította a Pókkirálynőt.
- Végig gyanítotad, mint ahogy én is - biccentett Malice. - Pedig mindketten reméltük, hogy nem így van.
- Milyen ígéretes volt! - kesergett Briza. - Bár megtanulta volna, hol a helye, és mit ér. Talán...
- Kegyelem? - vakkantott rá Malice. - Megkegyelmeznél neki, hogy tovább szítsd a Pókkirálynő haragját?
- Nem, Nagyasszonyom - felelte Briza. - Én csak arra gondoltam, hogy Drizztet talán fel lehetne használni a jövőben, ugyanúgy, ahogy Zaknafeint használtad annyi évig. Zaknafein öregszik.
- Háború előtt állunk, leányom - emlékeztette Malice. - Lloth-t ki kell engesztelni. Az öcséd maga idézte a fejére a végzetét: maga döntötte el, hogyan cselekszik.
- És rosszul döntött.

A szavak jobban fejbekölíntették Zakot, mint Drizzt rúgása. A terem végébe hajította kardját és a fiúhoz lépett.

Olyan erősen ölelte az ifjú drow-t, hogy Drizztnak idő kellett hozzá, amíg felfogta, mi történik.

- átvészelted! - suttozta Zak könnyektől fojtott hangon. - átvészelted az Akadémiát, ahol mindenki lelke meghal!

Tanítványa határozott mozdulattal viszonzta az ölelést, de még nem érzékelte a mester örömeinek mélységét.

- Fiam!

Drizzt kis híján elájult, annyira hatalmába kerítette ez a vallomás, amit mindig is sejtett - de leginkább az a tudat, hogy nem ő az egyetlen ebben a sötét világban, akit taszít a drow életmód. Nincs egyedül!

- Miért? - kérdezte Drizzt, és egy kissé eltolta magától a férfit. - Miért maradtál itt?

Zak értetlenül nézett rá.

- Hova mehettem volna? Senki, még egy drow fegyvermester sem maradhat sokáig életben a Mélysötét barlangjaiban. Túl sok szörny és más faj szomjazik ott a sötét-elfek édes vérére.

- Biztosan volt választási lehetőség.

- A felszín - felelte Zak. - Kiállni azt a fájdalmas tüzet, napról napra? Nem, fiam, csapdában vagyok, mint ahogy te is.

Drizzt előre félt ettől a mondattól, félt, hogy újonnan megtalált apjától sem kap megoldást élete kérdéseire. Talán nincs is válasz.

- Jó dolgod lesz Menzoberranzanban - mondta neki Zak, hogy megnyugtassa. - Erős vagy, és Malice Anya meg fogja találni a tehetségedhez mért feladatot.
- Hogy gyilkosként éljek, mint te? - kérdezte Drizzt, és nem volt képes visszafogni dühét.
- Van más választásunk? - vont vállat Zak, a padló mintázatát tanulmányozva.
- Én nem fogok drow-t ölni - jelentette ki tompán a fiú.

Apja felpillantott rá.

- De fogsz - közölte. - Menzoberranzanban valaki vagy öl, vagy meghal.

Drizzt félrenézett, de Zak szavai követték.

- Nincs más út - folytatta szelíden a fegyvermester. - Ez a mi világunk. Ez az életed. Eddig meg tudtál menekülni előle, de hamarosan vége szakad a szerencsédnek. - Erősen megfogta fia állát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzon.

- Én örülnék a legjobban, ha ez nem következne be - folytatta őszintén. - De végül is, nem annyira rossz az élet így. Én nem siránkozom azon, hogy sötét-elfeket ölök. Olybá veszem a halálukat, mint megváltást gonosz létüktől. Ha annyira imádják a Pókkirálynőjüket, akkor menjenek és látogassák meg!

De Zak szélesedő mosolya hirtelen eltűnt.

- Kivételt csak a gyerekek képeznek - suttogetta. - Gyakran hallottam a haldokló gyerekek sikolyait, pedig esküszöm neked, én sosem bántottam egyet sem. Mindig azon tűnődtem, vajon ők is gonoszak-e, született gonoszok. Vagy csak e világ nyomása hajlítja őket a rossz irányba.

- A démoni Lloth felé - mondta Drizzt.

Mindketten elhallgattak néhány szívdobbanásnyi időre, hogy magukban mérlegeljék gondoljaik súlyát. Végül Zak szólalt meg, hisz ő már régen megbékélt az étellel, ami neki jutott.

- Lloth - kacagott. - A gonosz királynő. Bármit megadnék érte, ha szemtől szembe állhatnék vele!

- És ezt el is higyjem - suttogetta Drizzt, halványan rátalálva régi mosolyára.

Zak hátraugrott.

- Pedig igaz - nevetett szívből. - És te is erre vágysz!

A fiú feldobta a kardját a levegőbe, mely kettőt pördült, mielőtt újra elkapta a markolatánál fogva.

- Ami igaz, az igaz! - rikkantotta. - De már nem leszek egyedül!

26.

A Mélysötét halásza

Drizzt egyedül kóborolt Menzoberranzan rengetegében, a cseppköoszlopok között, a mennyezetről függő hegyes tük alatt. Malice Anya kifejezetten megparancsolta az egész családnak, hogy maradjanak a házban belül, mert attól tartott, hogy a Hun'ett Ház merényletet akar megkísérelni valamelyikük ellen. De aznap túl sok minden történt Drizzttel ahhoz, hogy engedelmességni tudjon. Gondolkodnia kellett, márpedig ilyen istenkáromló gondolatokat dédelgetni egy olyan házban, mely tele van ideges papnőkkel, kész öngyilkosság lett volna.

Ez a város nyugalmanak ideje volt: a Narbondel fénye alig pislákol az oszlop tövében, és a legtöbb drow mélyen aludt házában. A fiú kiosont a Do'Urden épületegyüttes adamantit kapuján, és ekkor kezdte megérteni Malice Anya parancsának bölcsességét. A város nyugalma olybá tűnt számára, mint egy meglapuló ragadozó némasága.

Mintha minden pillanatban rávethetné magát valami, bármelyik forduló mögül.

Itt nem fog nyugalmas helyet találni, ahol alaposan átgondolhatná a nap eseményeit. Legfőképpen Zaknafein vallomását, aki nem csak vér szerinti rokona.

Eltökélte, hogy megszeg minden törvényt - hisz' a drow-k úgyis így szokták -, és kimegy a városból, be az alagutakba, amelyeket olyan jól megismert őrzáratai során.

Egy óra múlva még mindig ment, gondolatokba merülve; biztonságban érezte magát, mert belül volt az őrzáratok hatósugarán.

Belépett egy magas folyosóba, amely tíz lépésnyi széles volt, töredezett fala mentén törmelék hevert, s itt-ott beugrók szabdalták. Így tűnt, mintha a folyosó valaha sokkal szélesebb lett volna.

A mennyezet jóval magasabban volt annál, mintsem látni lehetett volna, de Drizzt már többször járt itt, fenn a kiugró párkányokon is, ezért nem nagyon izgatta a hely.

Elképzelte a jövőt, azokat az időket, amikor nem lesz semmilyen titok közte és az apja közt, ami elválasztaná őket egymástól.

Ketten együtt legyőzhetetlenek lesznek - a fegyvermesterek, akiket összeforraszt az érzés és a fém. Vajon a Hun'ett Ház meggondolta, kivel száll szembe? De Drizzt arcáról egyszeriben lehervadt a mosoly, amikor jobban belegondolt, hogy ez mit jelent: ő és Zak, amint halálos könnyedséggel vág rendet a Hun'ettek soraiban - őli a saját népét.

Falnak dőlt. Most értette meg igazán azt a tehetetlenséget, mely az apját már oly régóta kötötte gúzsba. Nem akart olyan lenni, mint Zaknafein: csak a gyilkolásért élni, az erőszak védelmező burkába húzódva. De milyen más lehetősége lenne? Hagyja el a várost?

Zak elkomorodott, amikor Drizzt megkérdezte tőle, miért nem ment el.

- Hova mehetnék? - suttogta most Drizzt is, a mestert ismételve. Az apja azt mondta, hogy csapdában vannak, és most maga is így látta a helyzetet.

- Hova mehetnék? - kérdezte ismét. - Kóboroljak a Mélysötétben, ahol népünket annyira megvetik, és egy magányos drow mindenki célpontjává válik? Vagy menjek a felszínre, és hagyjam, hogy az a tűzgömb kiégesse a szemem, hogy aztán ne lássam, amikor az elfek rám rontanak és megölnék?

Az érvelés logikája zsákutcába vitte, akárcsak Zakot. Hova mehet egy drow elf? A Birodalmakban sehol sem fogadnak be egy sötét bőrű elfet.

Akkor öljön? Öljön drow-t?

Drizzt arrébb húzódott a fal mellett, önkéntelenül, ahogy jövőjének útvesztőjében barangolt. Nem fogta fel rögtön, hogy aminek a hátával támaszkodik, az nem szikla.

Megpróbált elugrani, most már rádöbbenve, hogy a környezete nem olyan, mint amilyennek lennie kéne. Amikor elrúgta magát, a lába elemelkedett a talajtól, aztán visszatért eredeti helyzetébe. Kétségbeesetten, még mielőtt elgondolkodhatott volna tette helyességén, Drizzt mindkét kezével a tarkója mögé nyúlt.

A keze is beleragadt az áttetsző szálba, ami fogva tartotta. Akkor már tudta, mivel áll szemben, hogy semmiféle vergődéssel nem szabadulhat ki a Mélysötét horgásza, a barlangi halász zsinórjából.

- Ostoba! - szidalmazta magát, amikor érezte, hogy elemelkedik a talajtól. Számíthatott volna erre, óvatosabbnak kellett volna lennie egyedül, kint a barlangokban. De hogy pusztá kézzel nyúljon ki!

Lenézett a tokjában haszontalanul pihenő kardjaira.

A barlangi halász pedig egyre húzta fölfelé, leshelyéhez.

Masoj Hun'ett önelégülten mosolygott, amikor látta, hogy Drizzt elhagyja a várost. Kezdte szorítani a határidő, SiNafay Anya megharagszik, ha megint nem sikerül elpusztítania a Do'Urden Ház második fiát. Most úgy tűnt, Masoj türelme végre meghozza gyümölcsét, mert Drizzt egyedül indult el. Nem lesznek tanúk. Talán túl könnyű is a feladat.

A varázsló sietve kivette az ónixfigurát a zsebéből, és a földre tette. - Guenhwyvar! - kiáltotta olyan hangosan, ahogy csak merte, és a mozgás jeleit fűrkészte a legközelebbi oszlopos házon.

A sötét füst azonnal megjelent, és egy szempillantás alatt Masoj familiárisává alakult. A Hu'nett összedörzsölte tenyerét. Csodálattal adózott magának, amiért ilyen csalárd és ironikus módot eszelt ki Drizzt Do'Urden kiiktatására.

- Feladatom van a számodra - mondta a párducnak. - Nem fog örömdre szolgálni.

Guenhwyvar lefeküdt és közönyösen ásitott, mintha a varázsló semmi újat nem mondott volna neki.

- A járőrtársad egyedül ment ki a városból - magyarázta Masoj, a járatba mutatva. - És ez túl veszélyes.

Guenhwyvar hirtelen érdeklődni kezdett, és felpattant.

- Drizztnak nem lenne szabad ott kint lennie egyedül - folytatta a varázsló. - Még megölhetik.

Szavainak gonosz színezete elárulta szándékát a párducnak, még mielőtt kimondta volna.

- Menj oda hozzá, cicuskám - búgta Masoj. - Találd meg, és öld meg te magad! Figyelte Guenhwyvar reakcióját, az iszonyatot, amit a párducból váltottak ki szavai. A lény mereven, mozdulatlanul állt, mint a szobor, amiből előhívták.

- Indulj! - parancsolta a varázsló. - Nem szegülhetsz szembe a gazdád parancsával! A gazdád pedig én vagyok, oktan állat! Te pedig túlságosan gyakran feledkezel meg erről!

Guenhwyvar egy hosszú pillanatig nem engedelmeskedett, s ez már önmagában is hősies tett volt, hiszen a gazda parancsának legyűrhetetlen erejét kellett semlegesítenie önnön érzéseivel. Először kelletlenül, aztán a vadászat ősi vágyának vonzásában végül mégis kirohant a járatot őrző két bűvös szobor között, és ráállt Drizzt nyomára.

Alton DeVir elégedetlenül dőlt neki a legnagyobbik köoszlopnak, mert nem tetszett neki Masoj taktikája. A Hu'nett áthárította a feladatot a macskára, így Alton még csak nem is láthatja Drizzt Do'Urden halálát!

Az Arcnélküli megtapogatta a varázsbót, amit SiNafay Anyától kapott, amikor aznap este Masoj után indult. úgy tűnt, hogy a pálcának semmi szerepe nem lesz Drizzt végzetében.

De Altont azért megnyugtatta a bot érintése, mert tudta, hogy lesz még éppen elég lehetősége használni a Do'Urden Ház többi tagja ellen.

Drizzt emelkedése első felében még küzdött, rugdosott és hánykolódott, és a vállával beleakaszkodott minden egyes kiálló sziklába, hogy megakassza a barlangi halász húzását. De a megadást elfogadhatatlannak tartó harcos-ösztön mögött tudta, hogy semmi esélye azt megállítani.

Félúton fölfelé, mintegy harminc lábnyira a földtől, vérző, felhorzsolts vállal, Drizzt megadta magát a sorsának. Ha lehet is valami esélye a fent várakozó rákszerű rém ellen, akkor az csak az utolsó pillanatban dől el. Egyelőre tehát nem tehetett mást, csak figyelt és várt.

Talán a halál nem is olyan rossz lehetőség a drow-élethez képest, e sötét társadalom ördögi csapdájában. Még az erős és bölcs Zaknafein sem tudott soha megbékélni menzoberranzani létével, akkor milyen esélye lehetne neki?

Drizzt éppen kievickélt az önsajnálat gödréből, amikor emelkedésének szöge megváltozott - ez azt jelentette, hogy hamarosan megérkezik. A küzdőszellem ismét úrrá lett rajta. Lehet, hogy a barlangi halász elkapja, de mielőtt megeszi, kap egy-két rúgást a szeme alá!

Hallotta az izgatott állat rákszerű lábainak kopogását. Drizzt már látott barlangi halászt, de akkor a lény mindig eliszkolt, mielőtt az őrájárat elkaphatta volna. Már akkor is - de most még jobban - el tudta képzelni, hogyan harcolna a halász. Az első pár lába veszélyes karmokban végződött, ollókban, melyek felaprították a zsákmányt, mielőtt a szájába tömte volna.

Drizzt szembefordult a sziklafallal, mert azonnal meg akarta pillantani a halászt, ahogy kibukkan a perem mögül. A nyugtalanító zörgés egyre hangosabb lett a fogoly szívdobogásának hangja mellett. Elérte a peremet.

Kínézett, alig egy-két lábnyira a szörny hosszú ormányától, rettentő pofájától. Az ollók kinyúltak, hogy megragadják, mielőtt megvethette volna a lábát: nem volt esélye, hogy belerúgjon a lénybe.

Lehunyta a szemét, és reménykedett, hogy a halál még mindig jobb, mint Menzoberranzanban élni.

ám egy ismerős morranás kizökkentette gyászos gondolataiból.

Guenhwyvar jelent meg a párkányon, mielőtt Drizztet elérte volna végzete. A megmenekülés vagy a halál pillanata volt ez a párducnak éppúgy, akár a fiúnak. Guenhwyvar Masoj közvetlen parancsára jött ide, nem gondolkodott feladatán, pusztán követte a mágia kényszerítő szavát, irányított ösztönei szerint cselekedve. Semmit sem tehetett ez ellen a parancs ellen, létének fő alapelve ellen... egészen mostanáig.

A párduc elé tárul látvány: a halál szélén álló Drizzt képe eddig ismeretlen hatalmas erőt öntött a lénybe, amit még a mágikus szobrocska alkotója sem láthatott előre. A rémületnek ez a pillanata mágiát is legyőző új életet adott Guenhwyvarnak.

Mire Drizzt kinyitotta a szemét, a csata már javában dúlt. Guenhwyvar a halász hátára ugrott, de majdnem le is esett róla, mert nem tudta feldönteni. A szörny fennmaradó hat lábát ugyanaz a ragacs rögzítette a sziklához, mint ami Drizztet tartotta fogva. ám a párduc fáradhatatlanul karmolt és harapott, dühösen kutatva sebezhető pont után a halász páncélos testén.

A szörny visszavágott ollóival. Meglepő fürgeséggel csattogtatta őket a háta fölött, és belevágott Guenhwyvar egyik elülső lábába.

A fiút már nem húzta: hirtelen fontosabb dolga akadt.

Az ollók belevágtak Guenhwyvar puha húsába, de nem a párduc vére volt az egyetlen, ami beszennyezte a halász hátát. Erős karmok tépték fel a héjas páncél egy darabját, és hatalmas fogak mélyedtek a rém testébe. Amikor a barlangi halász vére a padlóra csöppent, a szörny lábai megcsúsztak.

Drizzt látta, hogyan oldódik fel a ragacs a rém lábai alatt a vércseppektől, és tudta, hogy ugyanez fog történni azzal a szállal is, amely őt tartja fent, ha az a vér rácsöppen. Gyorsan kell majd cselekednie, ha eljön a kedvező alkalom, készen kell állnia, hogy segítsen Guenhwyvarnak.

A halász az oldalára billent, amint ellökte a párducot és megpörgette gúzsbakötött foglyát.

De a vér még mindig folyt, és a drow érezte, hogy a ragacsos szál egyre gyengül fölötte, ahogy érintkezésbe kerül a folyadékkal.

Guenhwyvar ismét talpon volt, és szembehelyezkedett a halással.

Támadási módot keresett a csapkodó ollók ellen.

Drizztnek kiszabadult a keze. Előkapta kardját, és szúrta egyenesen a halász oldalába. A szörny megtántorodott. A rándulás és a kifröccsenő vér teljesen megszabadította a harcost kötelekeitől. A drow elég fürgé volt ahhoz, hogy megkapaszkodjon, mielőtt leesne, bár előrántott kardja lezuhant.

Drizzt elterelő hadmozdulata egyetlen pillanatra rést nyitott a halász védelmén, és Guenhwyvar nem is habozott ezt kihasználni. Rávetette magát ellenségére, fogai megtalálták azt a helyet, amit az előbb már felszakított. Most mélyebbre vág, a bőr alá, és szétroncsolta a belső szerveket, miközben mancsaival távol tartotta a vagdalkozó ollókat.

Mire Drizzt visszamászott a párkányra, a barlangi halász már az utolsókat rúgta. Az ifjú drow odasietett barátjához.

Guenhwyvar fülét lelapítva, fogait vicsorgatva hátrálni kezdett tőle.

Először azt hitte, hogy a párducot a fájdalom vakítja el, de egy gyors szemrevételezés után elvetette ezt a gondolatot.

Guenhwyvarnak mindössze egyetlen sebe volt, az sem komoly. Drizzt már látta sokkal rosszabb állapotban is.

De a párduc egyre hátrált, és folyamatosan morgott, ahogy Masoj parancsa újra kínozni kezdte a veszély elmúltával. A lény küzdött a késztetés ellen, és próbálta Drizztet szövetségesnek, nem pedig ellenségnek látni, de a törvények...

- Mi a baj, barátom? - kérdezte a drow lágyan, és ellenállt a kísértésnek, hogy védekezően előhúzza másik kardját. Félte, éreszkedett. - Nem ismered meg? Pedig milyen sokat harcoltunk együtt!

Guenhwyvar lekuporodott, és Drizzt látta, hogy hátsó lábai ugrásra feszülnek. Mégsem rántott fegyvert. Nem tett semmit, amit a párduc támadásnak értelmezhetett volna. Bíznia kellett benne, hogy Guenhwyvar az, aminek ő hiszi, olyan, amilyennek látni szeretné. Vajon miért ez a furcsa viselkedés? Mi hozta ide a mágikus lényt ezen a késői órán?

Nyomban rájött a válaszra, amikor eszébe jutott Malice Anya intelme.

- Masoj küldött, hogy megölj! - szólt komoran. Hangjának csengése megzavarta a lényt, aki erre kissé ellazult. - Te pedig megmentettél, Guenhwyvar! Ellenszegültél a parancsnak.

A párdúc tiltakozóan morgott.

- Hagyhattad volna, hogy a barlangi halász végezze el helyetted - mondta neki Drizzt -, de te nem hagytad! Harcolj a készleteseiddel, Guenhwyvar! Jusson eszedbe, hogy a barátod vagyok, jobb társad, mint amilyen Masoj Hun'ett valaha is lesz!

A párdúc még egy lépést hátrált, megzavarták az ellentétes értelmű készletek. Drizzt látta, hogy a lelapult fülek fölemelkednek, és tudta, hogy nyelő helyzetben van.

- Masoj a tulajdonának tart téged - folytatta a fiú, sejtve, hogy valami ismeretlen képesség segítségével a párdúc pontosan érti, amit mond. - Nekem a barátom vagy. A barátom vagy, Guenhwyvar, és nem fogok harcolni ellened. - Előrelépett, a béke jeleként széttárt karral, védtelenül hagyott arccal és mellel. - Még az életemért sem!

Guenhwyvar nem támadott. Az érzelmek erősebben tartották a párducot, mint bármilyen varázslat; ugyanazok az érzelmek, amelyek akkor készítették cselekvésre, amikor először pillantotta meg Drizztet a barlangi halász szorításában.

Guenhwyvar hátrált, aztán előrevetette magát, rá a drow-ra. Leverte a lábáról, aztán játékosan pofozgatni és harapdálni kezdte.

A két barát megint diadalmaskodott: két ellenfelet is legyőztek.

Amikor Drizzt kibontakozott a viharos üdvözlésből, eszébe jutott, hogy a győzelmük még nem teljes. Guenhwyvar most az övé, de még mindig valaki más tartja fogva, valaki, aki meg sem érdemli ezt a lényt, aki olyan rabszolgaéletre kárhoztatja, amit a fiú nem tudott tovább elviselni.

Szertefoszlottak a zavaros gondolatok, amelyek aznap éjszaka kiűzték Drizzt Do'Urdent Menzoberranzából. Életében először meglátta az utat, amin el kell indulnia, az utat saját szabadsága felé.

Eszébe jutottak Zaknafein figyelmeztetései és azok a lehetőségek, amelyeken hiába gondolkodott.

Valóban, hova mehetne egy drow elf?

- Rosszabb egy hazugság fogságában élni - suttogta révülden. A párdúc a lábához dörgölőzött, mert érzékelte a szavak jelentőségét.

Drizzt viszonzta a kérdő pillantást, de hirtelen elkomorult.

- Vezess a gazdádhoz - mondta. - A hamis gazdádhoz.

27.

Zavartalan álmok

Zaknafein könnyű álmát aludta ágyán. Soha ilyen nyugodtan nem aludt, amióta az eszt tudta. Ezen az éjszakán álmokat látott, de most ez is jó volt. Végre megszabadult titkától, a hazugságtól, ami felnőtt életének minden napjára ránehezedett.

Drizzt átvészelte! Még a rettegett Menzoberranzani Akadémia sem tudta eltorzítani az ifjú lelkét és erkölcsi érzékét. Zaknafein Do'Urden már nem volt egyedül. A fejében kergetőző álmok ugyanazokat a csodálatos lehetőségeket villantották fel előtte, mint amelyek Drizzt agyában megfordultak.

Vállvetve állnak majd egymás mellett, legyőzhetetlenül, összeforrvan Menzoberranzan mocskos elvei ellen.

Csípő fájdalom térítette magához álmaiból. Azonnal megpillantotta Brizát az ágya végénél, a kígyókorbáccsal. Zak önkéntelenül az ágy oldala mellé nyúlt, a fegyveréért.

De a kard eltűnt. Vierna kezében volt, aki a fal mellett állt. A bal oldalon Maya fogta a másik kardot.

Hogy tudtak ilyen észrevétlenül belopózni? - tűnődött a férfi.

Kétségtelenül mágikus csendben, de Zak mégis csodálkozott, hogy nem érezte meg időben a jelenlétüket. Még soha semmi nem érte ilyen készületlenül, akár ébren, akár álmában.

De még soha nem aludt ilyen mélyen, ilyen békésen. Talán Menzoberranzanban veszélyesesek az ilyen kellemes álmok.

- Malice Anya látni akar - jelentette be Briza.

- Nem vagyok megfelelő öltözkében - felelte Zak közönyösen. - Az övemet és a fegyvereimet, ha lennétek olyan szívesek!

- Nem lennének olyan szívesek! - vakkantotta Briza, inkább a húgainak, mint Zaknak. - Nem lesz szükség fegyverekre.

A férfi ezt másképp gondolta.

- Gyere már - nógatta Briza, és felemelte a korbácsot.

- Én a helyedben előbb teljes bizonyosságot szereznék Malice Anya szándéka felől, mielőtt ilyen vakmerően cselekszem - figyelmeztette Zak. Briza, akinek imígyen eszébe idéződött Zak ereje, leeresztette a fegyverét.

A férfi kiugrott az ágyból, és élesen hol Mayára, hol Viernára nézett, hogy viselkedésükből következtetni tudjon arra, vajon miért hivatja Malice.

A papnők közrefogták, amikor elindultak, és óvatos, de tettekre kész távolságban maradtak a veszélyes fegyvermestertől. - Komoly dologról lehet szó - jegyezte meg Zak halkán, hogy azt csak a menet élén haladó Briza hallhatta meg. A nő hátrafordult, és gonosz mosolyt villantott rá, ami a legkevésbé sem oszlatta el Zak gyanúit.

Erre Malice Anya sem volt képes, aki várakozóan hajolt előre trónján, amikor beléptek.

- Nagyasszonya - szólt Zak mélyen meghajolva, miközben széttárta hálóruhája szárnyait, hogy a figyelmet alkalomhoz nem illő öltözékére terelje. Azt akarta, hogy Malice lássa, mit gondol erről a kései zaklatásról.

A Nagyasszony nem viszonzta az üdvözlést. Hátradőlt trónszékén. Karcsú ujjaival hegyes állát simogatta, míg tekintete Zaknaféinen nyugodott.

- Talán megtudhatnám, miért hívatál? - kérdezte merészen a férfi, némi gúnyos éllel. - Szeretnék visszamenni az ágyamba. Nem adhatjuk meg a Hun'ett Háznak azt az előnyt, hogy fáradt fegyvermesterrel állunk ki ellenük.

- Drizzt elment - közölte zordan Malice.

A hír úgy érte Zakot, mintha nedves ronggyal csaptak volna az arcába. Kiegyenesedett, és arcáról eltűnt a gunyoros mosoly.

- Parancsom ellenére elhagyta a házat - folytatta Malice. Zak szemmel láthatóan megnyugodott, mert amikor Malice bejelentette Drizzt eltűnését, először arra gondolt, hogy a Nagyasszony és talpnyalói elűzték vagy megölték a fiút.

- Talpraesett fiú - jegyezte meg a férfi. - Biztos, hogy nemsokára visszajön.

- Talpraesett - visszhangozta Malice, de korántsem elismerés csendült a hangjából.

- Vissza fog jönni - ismételte Zak. - Semmi szükség efféle riadóra vagy különleges intézkedésekre. - Brizára pillantott, bár tudta, hogy a nagyasszony elsősorban nem Drizzt eltűnése miatt hozatta ide.

- A második fiú ellenszegült a Nagyasszonya parancsának - vicsozogta Briza, mint aki unalomig ismételt szöveget mond.

- Talpraesett - mondta megint Zak, és igyekezett elfojtani kacagását. - Csak apró engedetlenség.

- Túl gyakran csinál ilyeneket. Mint egy bizonyos másik hím is a Do'Urden Házban.

Zak ismételten meghajolt, mintha bóknak venné Malice szavait. Malice már úgyis eldöntötte, mi legyen a büntetése, ha ugyan meg akarja büntetni egyáltalán. Jelenlegi, a per alatti tettei - ha ugyan perről van szó - már nem sokat nyomnak a latban.

- A fiú feldühítette a Pókkirálynőt! - dörögte Malice nyílt dühvel, Zak cinizmusa láttán. - Még te sem voltál olyan ostoba, hogy ilyesmit tégy!

Sötét felhő suhant át a férfi arcán. Ez a találkozás valóban komoly: Drizzt élete a tét.

- Viszont tudtál a bűnéről - folytatta Malice, és megint hátradőlt.

Tetszett neki, hogy gondolkodóba ejtette és védekezésbe szorította Zakot. Megtalálta a sebezhető pontot. Most rajta volt a sor, hogy visszavágon a gúnyolódásokért.

- Hogy elhagyta a házat? - tiltakozott a fegyvermester. - Hisz ez semmiség. Lloth nem foglalkozik ilyen apróságokkal.

- Ne tégy úgy, mintha nem tudnád, miről beszéllek, Zaknafein! Tudod, hogy az elf gyerek é!

Zaknak elállt a lélegzete. Malice tudja! És Lloth is tudja!

- Háborúra készülünk - folytatta higgadtan a Nagyasszony. - Kiestünk Lloth kegyeiből, és ezen segítenünk kell valahogy. - Egyenesen Zak szemébe nézett. - Ismered a szokásokat, és tudod jól, hogy ezt kell tennünk.

Zak csapdába esetten bólintott. Ha most ellenkezik, azzal csak a fiú helyzetén ront - ha ugyan lehet még rajta rontani egyáltalán.

- Meg kell büntetni a második fiút - mondta Briza.

újabb jól begyakorolt mondat, gondolta a férfi. Eltűnődött rajta, hogy Briza és Malice vajon hányszor gyakorolták ezt a helyzetet.

- Tehát nekem kéne megbüntetnem? - kérdezte. - Én nem fogom megkorbácsolni a fiút: ez nem az én feladatom.

- A büntetése nem tartozik rád - mondta Malice.

- Akkor miért zavartatok fel álmomból? - kérdezte Zak, igyekeztén elszakadni Drizzt témájától, nem annyira a saját, mint inkább a fiú érdekében.

- Kínoz a bizonytalanság, ugye - felelte Malice. - Te és Drizzt remekül egymásra találtatok ma a gyakorlóteremben. Apa és fia.

Szóval látott minket, döbbsent meg Zak. Malice, és valószínűleg az az átkozott Briza is végignézte az egész találkozást. Lehorgasztotta a fejét, amikor látta, hogy akaratlanul is hozzájárult Drizzt végzetéhez.

- Egy elf gyerek életben maradt - kezdte Malice lassan, minden egyes szót drámai tisztasággal ejtve ki. - Egy fiatal drow-nak pedig meg kell halnia.

- Nem! - tört fel Zakból, még mielőtt átgondolta volna, mit mond. Igyekezett valami kiutat találni. - Drizzt még fiatal. Nem érti, hogy...

- Pontosan tisztában volt vele, mit tesz! - rivallt rá a Nagyasszony. - Egyáltalán nem bánja a tettét! Nagyon hasonlít rád, Zaknafein! Túlságosan!

- Akkor még tanulhat - mondta Zak. - Én sem voltam a terhedre, Malice... Anya. Hasznod volt belőlem. Drizzt semmivel sem ügyetlenebb, mint én: értékes lehet a számunkra.

- Veszélyes a számunkra - javította ki Malice. - Te és ő együtt? Ez az ötlet egy csöppet sem tetszik nekem.

- A halála a Hun'ett Háznak fog kedvezni - figyelmeztette a férfit, aki mindenbe belekapaszkodott, csak hogy eltérítse a Nagyasszonyt a szándékától.

- A Pókkirálynő a halálát kívánja - felelte Malice hajthatatlanul. - Ki kell engesztelnünk őt, ha a Daermon N'a'shezbaernon a győzelem esélyével akar szembeszállni a Hun'ett Házzal.

- Könyörgök, ne öld meg a fiút.

- Tán együttérel vele? - tűnődött Malice. - Ez nem való egy drow harcoshoz, Zaknafein. Elvesztetted volna a harci kedvedet?

- Öreg vagyok, Malice.

- Malice Anya! - kaffantotta Briza, de Zak olyan pillantást vetett rá, hogy a főpapnő leeresztette a korbácsát, mielőtt akár egyet is suhintott volna vele.

- És még jobban beleöregszem, ha Drizztnek vége lesz.

- Nekem sem öröm ez - mondta Malice, de Zak tudta, hogy hazudik. Nem érdekelte őt sem Drizzt, sem bármi más, csak Lloth kegyeinek elnyerése.

- De nem látok más megoldást. A fiú felfigyelt Lloth-t, és ki kell őt engesztelni, mielőtt a háború elkezdődik. Zak kezdte érteni. Egyáltalán nem Drizzt volt itt a lényeg. - Ölj meg engem a fiú helyett - mondta. Malice mosolya nem tudta elrejteni meglepetésének színlelt voltát. Erre várt az elejétől fogva.

- Te kipróbált harcos vagy - vetette ellen. - Hasznodat, mint ahogy az előbb te magad is mondtad, nem lehet alábecsülni. A Pókkirálynőt ugyan kiengesztelné, ha téged feláldoznánk, de micsoda úr maradna távozásoddal a Do'Urden Házban?

- Drizzt be tudja tölteni azt az ürt - felelte Zak. Titokban azt remélte, hogy a fiúnak valahogy majd sikerül megmenekülnie az egésztől, valahogy megkerülni anyja gonosz terveit.

- Bizonyos vagy ebben?

- Máris ér annyit a harcban, mint én - nyugtatta meg Zaknafein. - És még erősebb lesz. Többre fogja vinni, mint amit én valaha elértem.

- Hajlandó lennél ezt megtenni érte? - vicsorogta Malice mohón.

- Tudod, hogy igen - felelte a fegyvermester.

- Mindig is bolond voltál.

- És azt is tudod - folytatta zavartalanul Zak -, hogy adott esetben Drizzt is megtenné ugyanezt értem.

- ő még fiatal - dorombolta Malice. - őt majd jobban megneveljük.

- Ahogy engem megneveltetek?

Malice diadalmas mosolya grimaszba torzult. - Figyelmeztetlek, Zaknafein - csikorogta haragjában -, hogy ha bármi olyat teszel, amivel megzavarnád a Pókkirálynő megbékítésére rendezett ceremóniát, ha hiábavaló életed utolsó percében is megharagítasz, akkor Drizztet Briza kezére adom. ő és a kínzóeszközei majd a fiút is Llothnak adják!

Zak elszántan felszegte a fejét. - Én felajánlottam az életemet, Malice - sziszegte. - Addig leld bennne örömd, amíg lehet! Végül Zaknafein békére talál, de Malice Do'Urden örökké háborúban él majd!

E néhány szó által megfosztva a győzelem örömétől, a dühtől reszketve Malice csak suttogni tudta: - Vigyétek el!

Zak nem állt ellen, amikor Vierna és Maya a kápolna pókformájú oltárához kötözték. Főleg Viernát figyelte, mert az együttérzés halvány nyomát vélte felfedezni a nyugodt szemekben. ő is lehetett volna olyan, mint Zak, de erre minden remény elveszett a Pókkirálynő imáinak lavínja alatt.

- Szomorú vagy - mondta neki a férfi.

Vierna megrántotta az egyik kötelet, mire a fegyvermester arca eltorzult a fájdalomtól. - Kár érted - felelte Vierna olyan hidegen, ahogy csak tudta. - A Do'Urden Ház drágán fizet meg Drizzt ostoba tettéért. Szívesen megnéztelek volna titeket együtt a harcban.

- A Hun'ett Ház biztosan nem élvezte volna annyira a látványt - hunyorított Zak. - Ne sírj....leányom.

A nő arcul csapta. - Vidd magaddal a hazugságaidat a sírba!

- Tagadd csak le, ha akarod, Vierna - válaszolta csöndesen a férfi.

Vierna és Maya elhárítottak az oltártól. Vierna küszködve igyekezett megtartani szenvtelen álarcát, Maya pedig egy kacajt nyomott el, amikor Malice és Briza beléptek. A Nagyasszony legnagyobb ünnepi köntösét viselte, mely olyan volt, akár valami roppant fekete pókháló. Briza egy szent dobozkát hozott.

Zak nem is törődött vele, hogy elkezdik a szertartást, és a Pókkirálynőnek kántálnak, reményüket fejezve ki afölött, hogy megbékél. Megvoltak a maga saját reményei abban a pillanatban.

- Győzd le mindnyájukat - gondolta magában. - Ne csak túlélj őket, fiam, ahogy én tettem. Él! Hallgass a szíved szavára.

Füstölők lobbantak fel: izzott a szoba. Zak érezte a hőt, és tudta, hogy létrejött a kapcsolat a bizonyos sötét létsíkkal.

- Vedd őt... - hallotta Malice hangját, de kirekesztette a szavakat gondolatai közül, és folytatta élete utolsó fohászatát.

A póktör ott remegett a szíve fölött. Malice csontos kezébe szorította a fegyvert. Verejtékes bőre valószínűtlenül ragyogott a tüzek narancsszín fényében.
Valószínűtlenül, mint amilyen valószínűtlen az átmenet az életből a halálba.

28.

A jogos birtokos

Mennyi idő telhetett el? Egy óra? Vagy kettő? Masoj türelmetlenül rótt a két cseppköoszlop közti teret a barlang bejárata előtt, ahol Drizzt és Guenhwyvar eltűnt. - A macskának már rég vissza kellett volna jönnie - morogta a varázsló, fogatkozó türelemmel.

ám egy pillanat múlva megkönnyebbülten lélegzetet vett, amikor Guenhwyvar fekete feje kibukkant az alagútból, az örökdő szobrok egyike mögül. A szája körül friss vér vöröslött.

- Készen vagy? - kérdezte Masoj, alig tudva megállni, hogy örömeiben fel ne rikkantson. - Drizzt Do'Urden halott?

- Aligha - érkezett a válasz. Drizzt minden idealizmusa ellenére tagadhatatlan örömet érzett, amikor a rettenet felhője kioltotta az alattomos varázsló tekintetének diadalmas lángját.

- Mi ez, Guenhwyvar? - kérdezte Masoj. - Tedd, amit parancsoltam! Öld meg most azonnal!

A párdúc üres tekintettel Masojra nézett, aztán Drizzt lábához heveredett.

- Elismered, hogy az életemre törtél? - kérdezte a harcos.

Masoj a kettejük közti távolságot méregette - tíz láb. Talán el tud indítani egy varázslatot. Talán. Már látta, hogyan mozog a fiú: fürgén és biztosan. Nem igen volt kedve megkockáztatni egy esetleges támadást, ha más mód is kínálkozik a menekülésre. A harcos kezében még nem volt fegyver, de ujjait könnyedén a kard markolatán nyugtatta.

- Értem - folytatta Drizzt hűvösen. - A Hun'ett Ház és a Do'Urden Ház közt harc lesz.

- Honnan tudad meg? - fakadt ki Masoj meggondolatlanul, mert túlságosan meg volt döbbenve ahhoz, hogy észrevegye: Drizzt most egy még súlyosabb beismerést csalt ki belőle.

- Sokat tudok, de kevésbé törődöm - felelte a harcos. - A Hun'ett Ház csatát akar indítani a családom ellen. Hogy milyen okból, azt el sem tudom képzelni.

- Bosszúból, a DeVir Házért! - érkezett a felelet egy teljesen más irányból.

Alton állt ott egy kötömb oldalában, onnan nézett Drizztre.

Masoj arcán széles mosoly terült szét. Hirtelen megváltoztak az erőviszonyok.

- A Hun'ett Ház egy szikrányit sem törődik a DeVir Házal - felelte Drizzt, aki ettől az új fejleménytől sem zökkent ki nyugalmából. - Épp eleget tanultam meg már a népemről ahhoz, hogy tudjam: a Házak saját magukon kívül senki mással nem törődnek.

- De igen! - kiáltotta Alton, és csuklyáját hátravetve feltárta ocsmány arcát, amelyet az álcázás érdekében savval torzítottak el. - Alton DeVir vagyok, a DeVir Ház egyetlen életben maradt tagja! A Do'Urden Ház pusztulni fog a családom ellen elkövetett bűneiért. Először rajtad a sor.

- Még meg sem születtem, amikor a harc lezajlott - tiltakozott Drizzt.

- Mit számít ez! - vicsorgott Alton. - Do'Urden vagy, koszos Do'Urden! Csak ez érdekes.

Masoj a földre dobta a szobrocskát. - Guenhwyvar! - parancsolta. - Tűnj el!

A macska visszahémozott a vállá fölött Drizztre, aki jóváhagyólag bólintott.

- Tűnj el! - rikoltotta megint Masoj. - Az urad vagytok! Engedelmeskedned kell nekem!

- Nem a tiéd a párdúc - mondta a harcos nyugodtan.

- Akkor kié? - vakkantotta Masoj. - Talán a tiéd?

- Senkié. Önmagáé - felelte Drizzt. - Csakis az övé. Azt hittem, hogy egy varázsló jobban érti a mágiát maga körül.

Gúnyos nevetésre emlékeztető mély morgással Guenhwyvar odaugrott a szobrocskához, és füstté oszlott.

Egy planáris alagúton ment vissza otthonába, az Asztrális Síkra. Eddig mindig alig várta a hazatérést, hogy megmenekedjen drow urainak hitvány parancsai elől. De most minden lépésnél habozott, és a vállá fölött vissza-vissza tekintett arra a sötét foltra, ami Menzoberranzant jelentette.

- Hajlandó vagy alkut kötni? - kérdezte Drizzt.

- Nem vagy abban a helyzetben, hogy alkut ajánlhass - nevetett Alton, és előhúzta a vékony pálcát, amit SiNafay Anyától kapott.

De Masoj beléfojtotta a szót. - Várj - mondta. - Drizzt talán hasznunkra lehet a Do'Urden Ház elleni harcban. - Fürkészőn tekintett az ifjú harcosra. - Elárulnád a családodat?

- Aligha - szólt megvetően a fiú. - Már mondtam neked, hogy nem érdekel ez a harc. Hadd kárhozzon csak el a Do'Urden és a Hun'ett Ház, mert el fognak kárhozni! Engem csak személyes megfontolások vezetnek.

- Kell, hogy legyen valami, amit felajánlhatsz az életedért cserébe - magyarázta Masoj. - Különben milyen alkura számíthatnál?

- Van valamim, amit ajánlhatok cserébe - felelte szenvtelenül Drizzt. - A ti életeteket.

A két varázsló egymásra nézett, aztán hangos nevetésben tört ki, de kacagásukban némi idegesség is bujkált.

- Add nekem a szobrot, Masoj - folytatta a harcos zavartalanul. - Guenhwyvar sohasem volt a tiéd, és többet nem szolgál téged.

Masoj nevetése abbamaradt.

- Cserébe - folytatta Drizzt, mielőtt a varázsló válaszolhatott volna - otthagynom a Do'Urden Házat, és nem veszek részt a csatában.

- A holtak nem harcolnak - vicsorogta Alton.

- És magammal viszek még egy Do'Urdent - szólt a harcos. - Egy fegyvermestert. A Hun'ett Ház nyilvánvaló előnyre tesz szert, ha Zaknaféin is...

- Hallgass! - kiáltott fel Masoj. - A macska az enyém! Nem alkudozom egy nyomorult Do'Urdennel! Halott vagy, ostoba, és a Do'Urden Ház fegyvermestere követni fog a sirba!

- Guenhwyvar szabad! - vicsorogta Drizzt.

A szabályák a kezében termettek. A nem túl régi két alkalmat kivéve még sosem harcolt varázslók ellen, de az elmúlt találkozásokról még jól emlékezett mágijuk erejére. Masoj már kezdett is varázsolni, de Alton volt a veszélyesebb, aki messzebb állt, és vékony pálca volt a kezében.

Mielőtt azonban Drizzt dönthetett volna, a helyzet magától megoldódott.

Füstfelhő kerekedett Masoj köré, és a varázsló hátratántorodott.

Guenhwyvar visszatért.

Alton kívül volt Drizzt kardjának hatótávolságán. A harcos nem remélhette, hogy eléri, mielőtt a pálca elsül, de Guenhwyvar rugalmas macskatestének nem volt olyan nagy ez a távolság. Hátsó lábai megfeszültek, aztán nyílként lökték a vadászó párdutot a levegőbe.

Alton pálcájával új ellenfele felé fordult, és hatalmas villáma perzselőn sújtott Guenhwyvar mellkasába. De egy villám erejénél többre lett volna szüksége ahhoz, hogy elriassa a dühödt állatot. A párduc megingott, de nem adta fel a harcot, és rávetette magát az arctalan mágusra.

A villám fénye Drizztet is elkábította kissé, de le kellett számolnia Masojjal. Csak reménykedhetett benne, hogy Guenhwyvarnak nem esett komoly baja. Megkerülte a sztalagmit oszlopot, és szembetalálta magát a Hu'nettel, aki újfent varázslatba kezdett. Drizzt nem habozott: leszegett fejjel, előretartott karddal rohant neki ellenfelének.

És keresztül is ment Masojon - pontosabban Masoj ködképén!

A harcos keményen a sziklának ütközött és arrébbhemperedett, igyekezvén megmenekülni a varázslat elől, aminek jövetelét sejtette.

Masoj, aki harminclábnyira állt képmása mögött, ezúttal nem akart semmit a véletlenre bízni. Egész kötegyeni mágikus energialövedéket bocsátott a vetődő harcosra. A lövedékek eltalálták Drizztet, ellökték és alaposan megsebeztek.

De képes volt rá, hogy lerázza a bénító fájdalmat és talpra küzdje magát. Most már tudta, hol áll a valódi Masoj, és nem állt szándékában megint szem elől téveszteni őt.

A varázsló törrel a kezében várta a harcos botladozó közeledését.

Drizzt nem értette. Miért nem kezd újabb varázslatba? Az esés felszakította a Do'Urden fiú vállsebét, a lövedék beletépett az oldalába és a lábába. De a sebek nem voltak súlyosak, és egy belharcban Masojnak semmi esélye nem lehetett ellene.

A varázsló ott állt előtte kivont törrel, arcán gonosz vigyorral.

A kemény kövön fekve Alton érezte saját vérének melegét, mely szabadon folyt rémes szemgödrei közt. A macska ott állt fölötté egy magasabb kötömb tetején; már teljesen kiheverte a villámcsapást.

Alton hatalmas erőfeszítéssel kicsit fölemelkedett, és pálcáját újabb csapásra emelte... de a bot ketté volt törve.

Kétségbeesetten szedte föl a másik darabot, és hitetlenkedve nézte. Guenhwyvar újra támadásba lendült, de a drow észre sem vette.

A bennük gyülemelő energiától felizzó pálcavégekre bámult. - Ezt nem teheted - suttogta rémulten.

A párduc éppen abban a pillanatban ugrott, amikor az eltört pálca felrobbant.

Hatalmas tűzgömb robajlott Menzoberranzan éjszakájába. Szikladarabok váltak le a falról és a mennyezetről. Drizztet és Masojt is leverte lábáról a robbanás ereje.

- Guenhwyvar már senkié sem lesz - hörögte Masoj, és a földre dobta a szobrocskát.

- Nincs több Hun'ett, aki bosszút kérhetne a Do'Urden Háza - vicsorogta vissza Drizzt, akinek haragja féken tartotta kétségbeesését. Ez a düh teljes egészében Masojra összpontosult, akinek gúnyos kacajára a harcos örvongva vetette előre magát.

De alighogy a közelébe ért, a varázsló csettintett és egyszeriben eltűnt.

- Láthatatlan - dörmögte Drizzt, és hasztalan vagdalta maga előtt a pusztá levegőt. Hiábavaló erőfeszítése elvette haragja élet, és felfogta, hogy Masoj már nincs előtte. Milyen ostobának tűnhet most a varázsló szemében! Milyen sebezhetőnek!

Lekuporodva hallgatózott. Valahonnan fentről, a barlangfalról távoli kántálást hallott.

Azt súgták az ösztönei, hogy vetődjön oldalra - de újonnan megszerzett tudása azt diktálta neki, hogy Masoj éppen erre számít. úgy tett, mintha balra mozdulna, és meg is hallotta a készülődő varázslat befejező szavait. Amikor a villámcsapás ártalmatlanul elhalt mellette, Drizzt előre vetette magát, és remélte, hogy látása időben kitisztul ahhoz, hogy elkapja a varázslót.

- Légy átkozott! - kiáltott fel ingerülten Masoj, aki már a varázslat pillanatában rájött, hogy kicselezték. De haragja nyomban rettegéssé változott, amikor meglátta a harcost, aki egy vadászó macska kecses könnyedségével szökellt feléje a törmeléken át.

Masoj kotorászni kezdett a zsebében az újabb varázslat kellékei után. Sietnie kellett. Teljes húsz lábnyira volt a barlang padlójától, egy keskeny párkányon, de Drizzt gyorsan közeledett, hihetetlenül gyorsan!

Az akadály gondja azonban meg sem fordult a harcos fejében. A józan mérlegelés állapotában megmászhatatlannak tartotta volna a barlang falát, de most nem is törődött vele. Elvesztette Guenhwyvart.

Guenhwyvar örökre eltávozott.

És mindennek az a gonosz mágus az oka ott a párkányon, a megtestesült, démoni elvetemültség. Drizzt felugrott a falra. Ekkor látta csak, hogy az egyik keze szabad - valahol elhagyhatta az egyik kardját -, és azzal megkapaszkodott. Ez nem lett volna elég egy racionálisan gondolkodó drow-nak, de Drizzt elméje ügyet sem vetett megfeszülő ujjaira, az izmok tiltakozására. Már csak tíz lábnyi magasság volt előtte.

újabb energialövedékek érték, egymás után sújtva le a fejére.

- Hány varázslatod maradt még, mágus? - hallotta saját hetyke kiáltását a fájdalomon túl.

Masoj hátratántorodott, amikor Drizzt fölneézett rá. A levendulaszín szemek úgy csillogtak, miként a végzet hírnökei.

Már sokszor látta Drizztet harcban, és a küzdő Do'Urden fiú látványa a gyilkosság kitervelése óta kísértette.

De még sosem látta dühösnek a harcost. Ha látta volna, akkor sosem vállalta volna el, hogy megöli. Ha látta volna, inkább azt tanácsolta volna SiNafay Anyának, hogy menjen és üljön fel egy sztalagmitra, ahelyett, hogy képtelenségeket talál ki.

Milyen varázslatot használjon most? Milyen mágia tudná megállítani ezt a szörnyeteget, amit Drizzt Do'Urdennek hívnak?

Egy dühtől izzó kéz bukkant fel a meredély peremén. Masoj rátaposott a csizmája sarkával. A harcosnak eltörték az ujjai - a varázsló tudta, hogy így történt -, de valami csodával határos módon mégis fellendült a párkányra, és a kard hegye a varázsló bordái közé döfött.

- Eltörték az ujjaid! - zihálta a haldokló varázsló hitetlenkedve.

Drizzt lenézett a kezére, és most először hatolt el a tudatáig a fájdalom. - Talán - mondta tompán. - De majd meggyógyulnak.

Drizzt botladozva megkereste a kardját, és óvatosan araszolt előre a kövek között. Fájó szívvel, félelemmel küszködve kényszerítette magát, hogy végigpillantson a pusztuláson. A sziklából csak úgy dőlt a robbanás után maradt hő, mintha jelzőfény lenne az ébredező városnak.

Ennyit az észrevétlen lopózásról.

Alton DeVir szétszóródott testrészei hevertek alul, körülötte füstölgő ruhafoszlányok. - Most végre nyugalmat találtál, Arcnélküli? - suttogta Drizzt, kiadva utolsó mérgét is. Emlékezett arra a támadásra, amit Alton kísérelt meg ellene három éve az Akadémián. Az arcnélküli mester és Masoj akkor azt mondták, hogy ez csak egy próba a harcosoknak.

- Milyen régóta hordoztad magadban a gyűlöletedet - motyogta Drizzt a szétszakadt test fölött.

De most nem Alton DeVirrel kellett törődnie. átkutatta a többi törmelék is, hogy valamit megtudjon Guenhwyvar sorsáról, hisz nem tudhatta, hogyan viselte a mágikus teremtmény a katasztrófát. De a macskának semmi nyoma nem maradt, mintha soha ott sem lett volna.

Drizzt tudatosan emlékeztette magát, hogy nincs remény, de lépteinek izgatott sietsége meghazudtolta merev arcát. Visszament a törmelék közé, az oszlop mögé, ahol Masojjal álltak, amikor a pálcá felrobbant. Azonnal észrevette az ónix figurát.

óvatosan fölemelte. Meleg volt, mintha elkapta volna a robbanás. Drizzt érezte, hogy csökkent benne a mágikus erő. Elő akarta hívni a párducot, de aztán mégsem merte, mert tudta, hogy a síkok közti utazás megterhelő Guenhwyvarnak. Ha megsebesült, akkor időt kell adni neki, hogy összeszedje magát, gondolta Drizzt.

- ó, Guenhwyvar - nyögte. - Barátom, bátor társam. - A zsebébe süllyesztette a szobrocskát.

Csak remélhette, hogy Guenhwyvar nem pusztult el.

Egyedül

Drizzt visszament az oszloptól Masoj Hun'ett testéhez. Nem tehetett mást, minthogy megölje ellenfelét: Masoj a végsőkig kiélezte a helyzetet.

De ez a tény mit sem csökkentette a harcos büntudatát, amikor a holttestre nézett. újabb drow-t ölt meg, újabb életet oltott ki saját népéből. Vajon most ő is belekerült - ahogy Zaknafein is oly sok éve - az erőszak bűvös körébe, amiből nincs menekvés?

- Soha többé - esküdött Drizzt a holttest előtt. - Soha többé nem ölök drow elfet.

Undorral elfordult, és alighogy visszanézett a hatalmas drow város néma, vészjósló tömbjeire, tudta, hogy ha ragaszkodik fogadalmához, Menzoberranzanban nem sokáig fog élve maradni.

Ezernyi lehetőség futott át az agyán, miközben megindult visszafelé Menzoberranzan kanyargó utcáin. De aztán elhessegette valamennyit, nehogy eltompítsák éberségét. A Narbondel fénye már növekedőben volt, kezdődött a drow-k napja, és mozgolódni kezdett a város. A felszíni lények világában a nappal biztonságosabb, mert a napfény láthatóvá teszi a gyilkosokat. De Menzoberranzan örök sötétségében a sötét-elfek nappala még veszélyesebb volt, mint az éjszaka.

Drizzt óvatosan haladt, messzire elkerülte a legnagyobb házakat körülölelő gombaligeteket, ahol a Hun'ett Ház is állt. Nem akart újabb ellenségekbe botlani, és hamarosan biztonságban megérkezett a Do'Urden épületekhez. Besietett a kapun, szó nélkül elrohant a meglepett katonák mellett és félrelökte az öröket az erkély alatt.

A ház furcsán csendes volt: Drizzt azt várta, hogy mindenki éberén fog nyüzsögni a közelgő csata előtt. De nem gondolt többet a kísérteties nyugalommal, és egyenesen a gyakorlóterem, és Zaknafein külön szobája felé indult.

A terem ajtaja előtt megtorpant, ujjai a kilincsre fonódtak. Mit is javasoljon az apjának? Hogy menjenek el? ő és Zaknafein a Mélysötét veszedelmes ösvényein, harcolva, amikor kell, maguk mögött hagyva a drow szabályok szerinti lét bűnös terhét? Drizztnek tetszett a gondolat, de most, az ajtó előtt állva nem volt benne olyan biztos, hogy erre Zakot is rá tudja venni. Az apja már régen elmehetett volna, bármikor életének évszázadai alatt, de amikor Drizzt rákérdezett, hogy miért maradt mégis, a mosoly lehervadt a fegyvermester arcáról. Valóban rabjai lennének az életnek, amit Malice Anya és társai kínáltak nekik?

Drizzt elűzte aggodalmait: semmi értelme saját magával vitatkozni, amikor itt van a másik fél néhány lépésnyire.

A gyakorlóterem ugyanolyan kihalt volt, mint a ház többi része. A fiú nem számított rá, hogy itt találja Zakot, de többről volt szó, minthogy az apja egyszerűen nincs itt. A jelenléte is hiányzott.

Drizzt tudta, hogy valami baj van, és egyre gyorsuló léptekkel haladt Zak ajtaja felé. A végén már teljes erőből futott. Kopogás nélkül tört be, és nem volt meglepve, hogy az ágyat üresen találja.

- Malice biztos kiküldte utánam - gondolta Drizzt. - Már megint gondot okoztam neki! - Megfordult, hogy kimenjen, de akkor meglátott valamit, ami a szobában tartotta - apja kardtartó övét.

A fegyvermester sohasem hagyta volna el a szobáját - még a Do'Urden Ház biztonságában végzendő munkához sem - a kardjai nélkül. - A fegyvered a leghűségesebb társad - mondogatta számtalanszor tanítványának. - Mindig tartsd magad mellett!

- A Hun'ett Ház? - suttogta Drizzt, és azon tűnődött, hogyan támadhatott az ellenséges Ház éjszaka, amíg ő kint harcolt Altonnal és Masojjal. De az épületben nyugalom volt: a katonák biztosan észrevették volna, ha bármi történik.

Fölkapta az övet, hogy közelebről megvizsgálja. Nyoma sem volt rajta vérnek, a csat pedig szépen, annak rendje s módja szerint ki volt nyitva. Ezt ugyan nem tépte le semmilyen ellenfél Zakról. Ott hevert a fegyvermester tarsolya is, szintén érintetlenül.

- Akkor mi történt? - kérdezte a fiú fennhangon. Visszatette az övet az ágy mellé, de az erszényt a nyakába akasztotta, és sarkonfordult. Tudta, hova menjen.

Utána kell néznie a család többi tagjának, gondolta, még mielőtt kilépett volna a szobából. Talán akkor Zak rejtélye is megoldódik.

Ebből a gondolatból hamarosan félelem lett, ahogy végigment a kápolna előcsarnokába vezető folyosón. Talán Malice vagy valamelyik másik ártott Zaknak? De miért? Ez a gondolat teljesen értelmetlennek tűnt számára, de meglassította a lépteit, mintha valami hatodik érzék figyelmeztetné.

Még mindig nem mutatkozott egy lélek sem.

Az előcsarnok díszes ajtószárnnyai zajtalanul, mágikus erőtől hajtva kitértek, mielőtt Drizzt kopogásra emelhette volna a kezét. Először a Nagyasszonyt pillantotta meg a terem végében trónolva, arcán hívogató mosollyal.

Drizzt kényelmetlen érzése mit sem csökkent, amikor belépett. Az egész család ott volt: Briza, Vierna és Maya anyjuk oldalán, Rizen és Dinin a bal oldali fal mellett. Az egész család. Zak kivételével.

Malice Anya figyelmesen tanulmányozta fiát, testén a rengeteg sebet. - Megmondtam, hogy ne hagyd el a házat - mondta, de nem megrovásként. - Hol jártál?

- Hol van Zaknafein? - kérdezte Drizzt válasz helyett.

- Válaszolj a Nagyasszonyának! - csattant fel Briza, és pattintott az ostorával.

Drizzt rámeredt, mire a nő meghunyászkodott. Ugyanazt a jeges bénultságot érezte, mint korábban Zak tekintetétől.

- Megmondtam, hogy ne hagyd el a házat - ismételte Malice, még mindig nyugodtan. - Miért szegted meg a parancsomat?

- Dolgom volt - felelte a második fiú. - Sürgős dolgom. Nem akartalak ilyesmikkel háborgatni.

- Háborúra készülünk, fiam - magyarázta Malice Anya. - Nagyon sebezhető vagy egyedül kint a városban. A Do'Urden Ház nem engedheti meg magának, hogy most elveszítsen.

- Egyedül kellett elintéznem az ügyeimet - felelte Drizzt.

- És elintézted?

- El.

- Akkor bízom benne, hogy többet nem engedetlenkedsz. - A szavak nyugodtan és közömbösen csengtek, de Drizzt figyelmét nem kerülte el a bennük rejlő fenyegetés komolysága.

- Akkor áttérhetünk más dolgokra - folytatta Malice.

- Hol van Zaknafein? - vette a bátorságot ismét Drizzt.

Briza átkokat morzsol el magában, és előrántotta a korbácsot. Malice Anya egy kézmozdulattal megfékezte. Tapintatra és nem brutalitásra van szükségük, ha most meg akarják szerezni Drizztet. Lesz elég alkalom a büntetésre akkor is, ha már legyőzték a Hun'ett Házat.

- Te ne törődj a fegyvermester sorsával - felelte Malice. - Most, ebben a pillanatban is a Do'Urden Ház javáért munkálkodik - egyszemélyes küldetése van.

Drizzt egy szavát sem hitte. Zak sosem menne sehova a fegyverei nélkül. Az igazság ott lebegett a fiú gondolatai felett, de nem akarta elfogadni.

- Most csak a Hun'ett Házzal szabad foglalkoznunk - folytatta Malice, mindnyájuknak. - A háború első csapásai már a mai napon lejátszódhatnak.

- Már le is játszódtak - vetette közbe Drizzt. Minden szem reá szegeződött, a sebeire. A legszívesebben visszatért volna Zak témájához, de tudta, hogy ezzel magát is, apját is - ha ugyan él még - csak nagyobb bajba sodorná. De a beszélgetésből talán még megtudhat valamit.

- Harcoltál? - kérdezte Malice.

- Ismeritek az Arcnélkülit? - kérdezte Drizzt.

- Az Akadémia mestere - felelte Dinin. - A Sorecere-é. Többször volt dolgunk vele.

- A múltban nem egyszer hasznunkra volt - mondta Malice. - De most, azt hiszem, nem lesz, hiszen Hun'ett. Gelroos Hun'ett.

- Nem - mondta Drizzt. - Valaha az volt, de most Alton DeVir...azaz csak volt.

- A hiányzó láncszem! - morogta Dinin, aki hirtelen mindent megértett. - Gelroosnak kellett volna megölni Altont a DeVir Ház bukásának éjszakáján!

- Ezek szerint Alton DeVir erősebbnek bizonyult - tűnődött Malice, és minden világossá vált előtte. - SiNafay Anya befogadta, és a saját céljaira használta fel - magyarázta a családnak. Aztán visszanézett Drizztre. - Harcoltál vele?

- Halott - felelte a fiú.

Malice Anya örömmel felkacagott.

- Eggyel kevesebb varázsló, akivel foglalkoznunk kell - jegyezte meg Briza, és elrakta a korbácsát.

- Kettővel - helyesbített Drizzt, de minden gög nélkül. Egyáltalán nem volt büszke a tetteire. - Masoj Hun'ett sincs többé.

- Fiam! - kiáltott fel diadalmasan Malice. - Hatalmas előnyt szereztél nekünk ebben a háborúban! - Végignézett a családon, és Drizzt kivételével mindenkire áterjedt széles jókedve. - Lehet, hogy a Hun'ett Ház már le sem mer csapni ránk, ha értesül veszteségeiről. De mi nem hagyjuk futni őket! Még ma elpusztítjuk, és mi leszünk Menzoberranzan Nyolcadik Háza! Halál Daermon N'a'shezbaernon ellenségeire!

- Azonnal lépnünk kell - folytatta Malice, izgatottan dörzsölve tenyerét. - Nem várhatunk a támadásig. Nekünk kell átvenni a kezdeményezést! Alton DeVir halott: a háborúnak nincs többé jogos indoka. A tanács nyilván tud a Hun'ettek szándékáról, de most, hogy két varázslójuk halott és elveszett a meglepetésből származó előnyük, SiNafay gyorsan cselekedni fog, hogy megakadályozza a háborút.

Drizzt keze öntudatlanul Zak tarsolyába tévedt, ahogy Malice és a többiek tervezetésbe merültek.

- Hol van Zak? - kérdezte újfent a zsongás fölött.

Ugyanolyan hirtelen lett némaság, ahogy a beszélgetés kezdődött.

- Te azzal ne törődj, fiam - mondta Malice, még mindig visszafogottan, a fiú arcátlansága ellenére. - Most már te vagy a Do'Urden Ház fegyvermestere. Lloth megbocsátotta bűneidet: nem terhel semmi. Pályafutásod tisztán kezdődhet újra, fel a dicsőséges magaslatokba.

Szavai úgy vágtak Drizztbe, mint éles pengék. - Megölted - suttozta fennhangon, mert az igazság túl rettenetes volt ahhoz, hogy magában tartsa.

A Nagyasszony arca hirtelen felizzott a haragtól. - Te ölted meg! - rivallt Drizztre. - A te engedetlenséged miatt kellett fizetnünk a Pókkirálynőnek!

Drizzt nyelve megbénult.

- De te életben maradtál - folytatta Malice, hátradőlve a székében. - Ahogy az elf gyerek is.

Nem Dinin volt az egyetlen a teremben, aki hallhatóan felhördült.

- Igen, tudunk a csalásodról - viczorogta Malice. - A Pókkirálynő mindig is tudta. És kárpótlást követelt.

- Feláldoztad Zaknafeint? - lehelte Drizzt. Alig bírta kipróbálni a szavakat. - Odaadtad annak az átkozott Pókkirálynőnek?

- Gondold meg, hogy beszélsz Lloth-ról - figyelmeztette Malice. - És felejtsd el Zaknafeint. Ez nem a te ügyed. Törödj a saját életeddel, harcos fiam. Minden dicsőség a tiéd lehet.

Drizzt valóban a saját életére gondolt ebben a pillanatban: az útra, amit elé tártak, az állandó harcra, saját fajtája irtására.

- Nincs választásod - mondta Malice, aki látta belső tusáját. - Az életedet ajánlom most. Cserébe pedig azt kell tenned, amit én mondok, ahogy valaha Zaknafein is tette.

- Szépen megartottad a megállapodást! - mondta a második fiú keserűen.

- Igenis, megtartottam! - tiltakozott Malice. - Zaknafein önként ment az oltár elé: érted!

A szavai csak egy pillanatra rendítették meg Drizztet. Nem bűnös Zaknafein halálában! Csak az egyetlen lehetséges utat követte a felszínen is, az elfekkel, és itt is, a gonosz városban.

- Kedvező az ajánlatom - mondta Malice. - És itt ígérem, az egész család előtt. Mindketten jól járnánk ezzel a megállapodással... fegyvermester.

Széles mosoly ült ki Drizzt arcára, amikor Malice Anya jéghideg szemébe nézett, anyja pedig beleegyezésnek vette a vigyort.

- Fegyvermester? - visszhangozta a fiú. - Nem valószínű.

Malice megint félreértette. - Már láttalak harcolni - erősködött. - Két varázsló, nem semmi! Ne becsüld alá magad!

Drizzt majdnem elnevette magát Malice szavainak iróniáján. Azt hiszi, hogy elbukik majd ott, ahol Zaknafein is elbukott: beleesik abba a csapdába, amibe az előző fegyvermester is beleesett, és ki sem tudott mászni belőle többé. - Te vagy az, aki alábecsül engem, Malice! - mondta baljós nyugalommal.

- Malice Anya! - figyelmeztette Briza, de aztán visszafogta magát, mert látta, hogy sem a fiú, sem más nem figyel rá a kibontakozó dráma közepette.

- Azt kéred, hogy szolgáljalak ördögi terveidben - folytatta Drizzt. Tudta, de nem törődött vele, hogy a teremben mindenki a fegyverét babrálja vagy varázslatokat készít elő, hogy a kellő pillanatban lesújtson az istenkáromló bolondra. A kígyókorbácsok marásának gyermekkori emléke eszébe juttatta a büntetést. Ujjai egy gömbölyű tárgy köré fonódtak, amiből bátorságot merített, bár mindenképp folytatta volna.

- Azok pedig hazugságok, ahogy a mi - nem is, a ti népetek is egyetlen hatalmas hazugság!

- A bőröd éppolyan sötét, mint az enyém - emlékeztette őt Malice. - Drow vagy, bár sosem tanultad meg, hogy ez mit jelent!

- ó, pontosan tudom, mit jelent.

- Akkor cselekedj a szabályok szerint! - csattant fel Malice.

- A ti szabályaitok szerint? - acsarogta a fiú. - De hát azok is ugyanúgy hazugságok, mint az a hitvány pók is, amit istenségnek kiáltottatok ki!

- Arcátlan gazfickó! - rikoltotta Briza, a korbácsát emelve.

De Drizzt megelőzte. Előszedte a tárgyat, a kis kerámiagömböt Zaknafein tarsolyából.

- Egy igazi isten átkozzon meg mindőteteket! - rikkantotta, amikor a padlóhoz vágta a gömböt. Erősen becsukta a szemét, amikor a gömb belsejében lévő mágikus kavics előbukkant, és vakító fényt szórt mindenki szemébe. - És legyen átkozott a Pókkirálynő is!

Malice hátratántorodott, magával rántva nehéz trónszékét. Fájdalom és harag kiáltásai hallatszottak mindenfelől, ahogy a hirtelen fényzőn lecsapott a bénult drow-kra. Végül Viernának sikerült elmondania az ellen-varázslatot, és a szoba megint megszokott homályába borult.

- Kapjátok el! - hörgögte Malice. - Holtan akarom látni!

A többiek még annyira sem ocsúdtak fel, hogy egyáltalán felfogják a parancsát - de addigra Drizzt már rég nem volt a házban.

Az Asztrális Sík néma szeleinek szárnyán érkezett a hívás. A párduc felállt, mit sem törődve fájdalmaival, és hallgatta a hangot, az ismerős, megnyugtató hangot.

Aztán elindult. Teljes erejéből és szívéből futott, hogy megjelenjen új gazdája hívására.

Alig valamivel később Drizzt kimászott egy kis alagútból, az oldalán Guenhwyvarral, és átment az Akadémia udvarán, hogy még egy utolsó pillantást vessen Menzoberranzanra.

- Micsoda hely ez - kérdezte halkan a lényt, - amit én az otthonomnak hívok? Ez az én népem, azonos a bőrünk, a múltunk, de én nem vagyok a rokonuk. Elvesztek a számomra.

- Vajon hányan lehetnek még hozzám hasonlók közöttük? - suttogta az utolsó pillantás mellé. - Elkárhozott lelkek, mint Zaknafein is volt, a szegény Zak. Őerte teszem, Guenhwyvar: elmegyek, ahogy ő nem mehetett el. Az ő élete volt az én leckém, egy fekete irattekercs, amit végigkarcoltak Malice ördögi ígéretei.

- A viszontlátásra, Zak! - kiáltotta, mintegy végső kihívásként. - Apám. Vigasztalódj azzal, miként én, hogy ha találkozunk a következő életben, az biztosan nem a pokol tüzében lesz, ahol rokonaink fognak senyvedni!

Az alagút felé irányította a párducot, a megzabolázatlan Mélysötét barlangjai felé. A lény könnyű mozdulatait nézve Drizzt megint érezte, milyen szerencsés, hogy ilyen társra, igaz baráttra talált. Nem lesz könnyű dolguk ott kint, Menzoberranzan jól őrzött határain túl. Magányosabbak és védtelenebbek lesznek - bár Drizzt szemében boldogabbak - , mint valaha, a drow gonoszság közepette.

Belépett az alagútba Guenhwyvar nyomában, és maga mögött hagyta Menzoberranzant.

Vége